

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαια 1 έως 10

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αυτά είναι Μαθήματα Θαυμάτων. Τα Μαθήματα αυτά είναι απαραίτητα. Μόνο ο χρόνος που θα τα κάνεις είναι προαιρετικός. Ελεύθερη βούληση δεν σημαίνει ότι μπορείς να καθορίσεις το περιεχόμενο αυτών των μαθημάτων. Σημαίνει μόνο ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που θέλεις να κάνεις σε μια δεδομένη στιγμή. Αυτά τα Μαθήματα δεν έχουν στόχο να διδάξουν την σημασία της αγάπης, διότι αυτό είναι πέρα από αυτό που μπορεί να διδαχθεί. Εν τούτοις, έχουν στόχο να απομακρύνουν τα εμπόδια στην επίγνωση της παρουσία της αγάπης, η οποία είναι η φυσική σου κληρονομιά. Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος, αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο.

Αυτή η σειρά μαθημάτων μπορεί να συνοψιστεί πολύ απλά με τον εξής τρόπο:

Τίποτα το πραγματικό δεν μπορεί να απειληθεί.

Τίποτα το μη πραγματικό δεν υπάρχει.

Εδώ βρίσκεται η γαλήνη του Θεού.

Κεφάλαιο 1

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

I. Αρχές Θαυμάτων

1. Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Το ένα δεν είναι πιο «δύσκολο» ή «μεγαλύτερο» από το άλλο. Όλα είναι τα ίδια. Όλες οι εκφράσεις αγάπης είναι στον υπέρτατο βαθμό.
2. Τα θαύματα από μόνα τους δεν έχουν σημασία. Το μόνο πράγμα που έχει σημασία είναι η Πηγή τους, η Οποία είναι πέρα από κάθε αξιολόγηση.
3. Τα θαύματα συμβαίνουν φυσικά σαν εκφράσεις αγάπης. Το πραγματικό θαύμα είναι η αγάπη που τα εμπνέει. Με αυτή την έννοια οτιδήποτε προέρχεται από αγάπη είναι θαύμα.
4. Όλα τα θαύματα σημαίνουν ζωή, και ο Θεός είναι ο Δότης της ζωής. Η Φωνή Του θα σε καθοδηγεί πολύ συγκεκριμένα. Θα σου ειπωθεί ό,τι χρειάζεται να ξέρεις.
5. Τα θαύματα είναι συνήθειες, και θα πρέπει να είναι ακούσια. Δεν θα πρέπει να βρίσκονται κάτω από συνειδητό έλεγχο. Τα συνειδητά επιλεγμένα θαύματα μπορεί να πάρουν λάθος κατεύθυνση.
6. Τα θαύματα είναι φυσικά. Όταν δεν συμβαίνουν κάτι δεν πάει καλά.
7. Τα θαύματα είναι δικαίωμα του καθενός, αλλά πρώτα είναι απαραίτητος ο εξαγνισμός.
8. Τα θαύματα είναι θεραπευτικά διότι συμπληρώνουν κάποια έλλειψη· εκτελούνται από αυτούς που προσωρινά έχουν περισσότερα, για εκείνους που προσωρινά έχουν λιγότερα.
9. Τα θαύματα είναι ένα είδος ανταλλαγής. Όπως όλες οι εκφράσεις αγάπης, οι οποίες είναι πάντα θαυματουργές με την πραγματική τους έννοια, η ανταλλαγή αυτή αντιστρέφει τους φυσικούς νόμους. Φέρνουν περισσότερη αγάπη και στον δότη αλλά και στον αποδέκτη.

10. Η χρήση των θαυμάτων σαν θεάματα με σκοπό να προκαλέσουν πίστη είναι μια παρανόηση του σκοπού τους.

11. Η προσευχή είναι το μέσον των θαυμάτων. Είναι ένα μέσο επικοινωνίας των δημιουργημάτων με τον Δημιουργό τους. Με την προσευχή λαμβάνεται η αγάπη, και με τα θαύματα εκφράζεται.

12. Τα θαύματα είναι σκέψεις. Οι σκέψεις μπορεί να αντιπροσωπεύουν το χαμηλό ή το σωματικό επίπεδο εμπειρίας, ή το ανώτερο ή πνευματικό επίπεδο εμπειρίας. Οι μεν δημιουργούν τον φυσικό κόσμο, και οι δε δημιουργούν τον πνευματικό κόσμο.

13. Τα θαύματα είναι και αρχή και τέλος, και γι αυτό τροποποιούν την χρονική σειρά. Πάντα είναι επιβεβαιώσεις αναγέννησης, οι οποίες φαίνεται ότι πηγαίνουν προς τα πίσω αλλά στην πραγματικότητα πηγαίνουν μπροστά. Ακυρώνουν το παρελθόν στο παρόν, κι έτσι απελευθερώνουν το μέλλον.

14. Τα θαύματα φέρνουν μαρτυρίες της αλήθειας. Είναι πειστικά διότι προέρχονται από την βεβαιότητα. Χωρίς την βεβαιότητα εκφυλίζονται σε μαγεία, η οποία είναι άνευ νου και γι αυτό καταστροφική ή μάλλον, μη δημιουργική χρήση του νου.

15. Κάθε μέρα θα πρέπει να είναι αφιερωμένη στα θαύματα. Ο σκοπός του χρόνου είναι να σε καταστήσει ικανό να χρησιμοποιείς τον χρόνο δημιουργικά. Γι αυτό είναι ένα διδακτικό μέσο και ένα μέσο για ένα σκοπό. Ο χρόνος θα πάψει να υπάρχει όταν δεν είναι πια χρήσιμος στην διευκόλυνση της μάθησης.

16. Τα θαύματα είναι διδακτικές τεχνικές για να αποδεικνύουν ότι είναι το ίδιο ευλογημένο να δίνεις όπως και το να λαμβάνεις. Αυξάνουν, την ίδια στιγμή, την δύναμη του δότη και παρέχουν δύναμη στον αποδέκτη.

17. Τα θαύματα υπερβαίνουν το σώμα. Είναι αιφνίδιες μετακινήσεις προς το άορατο, πέρα από το σωματικό επίπεδο. Γι αυτό το λόγο θεραπεύουν.

18. Το θαύμα είναι υπηρεσία. Είναι η υπέρτατη υπηρεσία που μπορείς να προσφέρεις σε κάποιον άλλο. Είναι ένας τρόπος ν' αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου. Αναγνωρίζεις την δική σου αξία και του πλησίον σου ταυτόχρονα.

19. Τα θαύματα ενοποιούν τους νόες εν Θεώ. Βασίζονται στην συνεργασία μιας και η Υιότητα είναι το σύνολο όλων όσων δημιούργησε ο

Θεός. Τα θαύματα, λοιπόν, αντανakλούν τους νόμους της αιωνιότητας, όχι του χρόνου.

20. Τα θαύματα αφυπνίζουν την επίγνωση ότι το πνεύμα, όχι το σώμα, είναι ο ιερός βωμός της αλήθειας. Αυτή είναι η αναγνώριση που οδηγεί στην θεραπευτική δύναμη του θαύματος.

21. Τα θαύματα είναι φυσικά σημάδια συγχώρεσης. Μέσα από τα θαύματα δέχεσαι την συγχώρεση του Θεού επεκτείνοντας την στους άλλους.

22. Τα θαύματα συνδέονται με τον φόβο μόνο εξαιτίας της πεποίθησης ότι το σκοτάδι μπορεί και κρύβει. Πιστεύεις ότι, τι δεν μπορούν να δουν τα μάτια του σώματός σου δεν υπάρχει. Αυτό οδηγεί στην άρνηση της πνευματικής όρασης.

23. Τα θαύματα επανατοποθετούν την αντίληψη σε σωστή βάση και δίνουν σε όλα τα επίπεδα την αληθινή τους διάσταση. Αυτό είναι θεραπευτικό διότι η ασθένεια προέρχεται από τη σύγχυση των επιπέδων.

24. Τα θαύματα σου δίνουν την ικανότητα να θεραπεύεις τους ασθενείς και να ανασταίνεις τους νεκρούς διότι εσύ είσαι αυτός που έφτιαξε την ασθένεια και τον θάνατο, κι έτσι μπορείς να τα καταργήσεις και τα δύο. Εσύ είσαι ένα θαύμα, ικανό να δημιουργεί καθ'ομοίωσιν του Δημιουργού σου. Όλα τα άλλα είναι δικός σου εφιάλτης, και δεν υπάρχουν. Μόνο οι δημιουργίες του φωτός είναι αληθινές.

25. Τα θαύματα είναι μέρος μιας αλληλοεξαρτώμενης αλυσίδας συγχώρεσης η οποία, όταν ολοκληρωθεί είναι η Επανόρθωση. Η Επανόρθωση λειτουργεί όλη την ώρα και σε όλες τις διαστάσεις του χρόνου.

26. Τα θαύματα απεικονίζουν την ελευθερία από τον φόβο. Επανόρθωση σημαίνει «καταργώ». Η κατάργηση του φόβου είναι βασικό κομμάτι της Επανορθωτικής αξίας των θαυμάτων.

27. Το θαύμα είναι μια συμπαντική ευλογία από τον Θεό μέσα από μένα προς όλους τους αδερφούς μου. Είναι προνόμιο αυτών που έχουν συγχωρεθεί, να συγχωρούν.

28. Τα θαύματα είναι ένας τρόπος απελευθέρωσης από τον φόβο. Η αποκάλυψη επιφέρει μια κατάσταση του νου όπου ο φόβος έχει καταργηθεί. Τα θαύματα, λοιπόν, είναι ένα μέσο και η αποκάλυψη είναι ο σκοπός.

29. Τα θαύματα υμνούν τον Θεό μέσα από σένα. Τον υμνούν τιμώντας τα δημιουργήματά Του, θαυμάζοντας την τελειότητά τους. Θεραπεύουν διότι αρνούνται την ταύτιση με το σώμα και επιβεβαιώνουν την ταύτιση με το πνεύμα.

30. Αναγνωρίζοντας το πνεύμα, τα θαύματα διορθώνουν τα επίπεδα αντίληψης και τα ευθυγραμμίζουν. Αυτό θέτει το πνεύμα στο κέντρο, από όπου μπορεί να επικοινωνεί απευθείας.

31. Τα θαύματα θα πρέπει να εμπνέουν ευγνωμοσύνη, όχι δέος. Θα έπρεπε να ευχαριστείς τον Θεό γι αυτό που πραγματικά είσαι. Τα τέκνα του Θεού είναι ιερά και το θαύμα τιμά την ιερότητά τους, η οποία μπορεί να κρυφτεί αλλά ποτέ να χαθεί.

32. Εγώ εμπνέω όλα τα θαύματα, τα οποία είναι απλά διαμεσολαβητές. Μεσολαβούν υπέρ της ιερότητάς σου και κάνουν την αντίληψη σου ιερή. Τοποθετώντας σε πέρα από τους φυσικούς νόμους σε εξυψώνουν στην σφαίρα της ουράνιας τάξης. Σε αυτή την τάξη είσαι τέλειος.

33. Τα θαύματα σε τιμούν επειδή είσαι άξιος αγάπης. Διώχνουν τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σου και κάνουν ορατό το φως μέσα σου. Έτσι, σε εξαγνίζουν από τα λάθη σου ελευθερώνοντας σε από τους εφιάλτες σου. Ελευθερώνοντας το νου σου από την αιχμαλωσία στις ψευδαισθήσεις, επαναφέρουν την πνευματική σου υγεία.

34. Τα θαύματα επαναφέρουν το νου στην πληρότητά του. Αποκαθιστώντας την έλλειψη εγκαθιδρύουν την απόλυτη και τέλεια προστασία. Το σθένος του πνεύματος δεν αφήνει χώρο για αυθαίρετες εισβολές.

35. Τα θαύματα είναι εκφράσεις αγάπης, αλλά μπορεί τα αποτελέσματα τους να μην είναι πάντα ορατά.

36. Τα θαύματα είναι παραδείγματα σωστού τρόπου σκέψης. Ευθυγραμμίζουν τις αντιλήψεις σου με την αλήθεια όπως την δημιούργησε ο Θεός.

37. Το θαύμα είναι μια διόρθωση από μένα για τον εσφαλμένο τρόπο σκέψης. Ενεργεί σαν καταλύτης, διαλύοντας την εσφαλμένη αντίληψη και αναδιοργανώνοντάς την με σωστό τρόπο. Αυτό σε θέτει κάτω από την αρχή της Επανόρθωσης, εκεί όπου η αντίληψη θεραπεύεται. Μέχρι να συμβεί αυτό, η γνώση της Θεϊκής Τάξης είναι αδύνατη.

38. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο μηχανισμός των θαυμάτων. Αυτό αναγνωρίζει και τις δημιουργίες του Θεού και τις δικές σου ψευδαισθήσεις. Με την ικανότητά Του να αντιλαμβάνεται ολιστικά και όχι επιλεκτικά ξεχωρίζει το σωστό από το λάθος .

39. Τα θαύμα διαλύει το σφάλμα διότι το Άγιο Πνεύμα αναγνωρίζει το σφάλμα σαν λάθος ή μη πραγματικό. Αυτό είναι το ίδιο σαν να λέμε ότι όταν αντιλαμβάνεσαι το φως, το σκοτάδι αυτόματα εξαφανίζεται.

40. Το θαύμα αναγνωρίζει τον κάθε ένα σαν αδερφό δικό σου και δικό μου. Είναι ένας τρόπος να αντιλαμβάνεσαι την συμπαντική σφραγίδα του Θεού.

41. Η ολότητα είναι το αντιληπτό συστατικό των θαυμάτων. Έτσι, διορθώνουν, ή θεραπεύουν το νου από την εσφαλμένη αντίληψη της έλλειψης.

42. Μια πολύ σημαντική συνεισφορά των θαυμάτων είναι η δύναμή τους στο να σε απελευθερώνουν από την ψευδή αίσθηση της απομόνωσης, της στέρησης και της έλλειψης.

43. Τα θαύματα προέρχονται από μια θαυματουργή κατάσταση του νου, ή από μια κατάσταση ετοιμότητας σε θαύματα.

44. Το θαύμα είναι έκφραση εσωτερικής επίγνωσης του Χριστού και της αποδοχής της Επανόρθωσης Του.

45. Το θαύμα δεν χάνεται ποτέ. Μπορεί να αγγίξει πολλούς ανθρώπους που δεν έχεις καν συναντήσει, και να προκαλέσει αφάνταστες αλλαγές σε καταστάσεις τις οποίες ούτε καν γνωρίζεις.

46. Το Άγιο Πνεύμα είναι το ανώτατο διάμεσο επικοινωνίας. Τα θαύματα δεν περιλαμβάνουν αυτόν τον τύπο επικοινωνίας, διότι είναι προσωρινά εργαλεία επικοινωνίας. Όταν επιστρέψεις στην αρχική μορφή επικοινωνίας σου με τον Θεό μέσω της άμεσης αποκάλυψης, η ανάγκη για θαύματα θα έχει τελειώσει.

47. Το θαύμα είναι ένα εκπαιδευτικό εργαλείο που μειώνει την ανάγκη του χρόνου. Δημιουργεί ένα διάλλειμα έξω από τις καθιερωμένες αντιλήψεις για τον χρόνο που δεν υπόκειται στους συνηθισμένους νόμους του χρόνου. Με αυτή την έννοια είναι άχρονο.

48. Το θαύμα είναι το μόνο μέσο άμεσα διαθέσιμο σε σένα για να ελέγχεις το χρόνο. Μόνο η αποκάλυψη το υπερβαίνει, η οποία δεν έχει καμία σχέση με τον χρόνο.

49. Το θαύμα δεν κάνει καμία διάκριση ανάμεσα σε βαθμούς εσφαλμένης αντίληψης. Είναι ένα εργαλείο διόρθωσης της αντίληψης, αποτελεσματικό, άσχετα με τον βαθμό ή την κατεύθυνση του σφάλματος. Αυτή είναι και η αληθινή του έλλειψη διακρίσεων.

50. Το θαύμα συγκρίνει αυτό που έχεις φτιάξει με την δημιουργία, και αποδέχεται σαν αληθινά όσα είναι σύμφωνα με αυτήν και απορρίπτει ως ψευδή όσα δεν συμφωνούν.

II. Αποκάλυψη, Χρόνος και Θαύματα

1. Η αποκάλυψη επιφέρει πλήρη αλλά προσωρινή ακύρωση της αμφιβολίας και του φόβου. Αντανακλά την αρχική μορφή επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό και την δημιουργία Του, περιλαμβάνοντας την εξαιρετικά προσωπική αίσθηση δημιουργίας που μερικές φορές αναζητείται στις σωματικές σχέσεις. Η σωματική εγγύτητα δεν μπορεί να πετύχει κάτι τέτοιο. Τα θαύματα, όμως, είναι γνήσια διαπροσωπικά, και επιφέρουν την πραγματική εγγύτητα προς τους άλλους. Η αποκάλυψη σε ενώνει απευθείας με τον Θεό. Τα θαύματα σε ενώνουν απευθείας με τον αδερφό σου. Κανένα από αυτά – είτε η αποκάλυψη ή τα θαύματα – δεν πηγάζει από την συνειδητότητα αλλά και τα δύο βιώνονται εκεί. Η συνειδητότητα είναι η κατάσταση που επιφέρει δράση, παρόλο που η ίδια δεν την εμπνέει. Είσαι ελεύθερος να πιστεύεις ότι επιλέξεις, και αυτό που επιλέγεις γίνεται μάρτυρας σε αυτό που πιστεύεις.

2. Η αποκάλυψη είναι έντονα προσωπική και η ερμηνεία της δεν μπορεί να γίνει κατανοητή κυριολεκτικά. Γι αυτό και οποιαδήποτε προσπάθεια να περιγραφεί με λέξεις είναι αδύνατη. Η αποκάλυψη επιφέρει μόνο εμπειρία. Τα θαύματα, από την άλλη, επιφέρουν δράση. Είναι πιο χρήσιμα τώρα εξαιτίας της διαπροσωπικής τους φύσης. Σε αυτή την φάση μάθησης, το να επιτελείς θαύματα είναι σημαντικό διότι η ελευθερία από τον φόβο δεν μπορεί να σου επιβληθεί χωρίς την συναίνεσή σου. Η αποκάλυψη είναι κυριολεκτικά άρρητη διότι είναι μια εμπειρία ανείπωτης αγάπης.

3. Το δέος θα πρέπει να αποδίδεται στην αποκάλυψη, στην οποία αρμόζει σωστά και απόλυτα. Δεν αρμόζει στα θαύματα γιατί μια κατάσταση δέους φανερώνει λατρεία, υπονοώντας έτσι ότι κάποιος κατώτερος στέκεται ενώπιον του Δημιουργού του. Είσαι μια τέλεια δημιουργία, και θα πρέπει να βιώνεις δέος μόνο ενώπιον της Παρουσίας του Δημιουργού της τελειότητας. Άρα, το θαύμα είναι ένα σημάδι αγάπης ανάμεσα σε ίσους. Οι ίσοι δεν θα πρέπει να βρίσκονται σε δέος ο ένας προς τον άλλο γιατί το δέος φανερώνει ανισότητα. Γι αυτό είναι μια μη αρμόζουσα στάση προς εμένα. Ένας μεγαλύτερος αδερφός δικαιούται τον σεβασμό για την μεγαλύτερη εμπειρία του, και υπακοή για την μεγαλύτερη σοφία του. Επίσης δικαιούται την αγάπη επειδή είναι αδελφός, και αφοσίωση εφόσον είναι αφοσιωμένος. Μόνο η δική μου αφοσίωση προς εσένα με κάνει να δικαιούμαι την δική σου αφοσίωση. Δεν έχω τίποτα που να μη μπορείς κι εσύ να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που να μην προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο (τίποτα που δεν προέρχεται από τον Θεό). Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει και σε σένα σαν δυνατότητα.

4. Το «Κανένας άνθρωπος δεν έρχεται στον Πατέρα εκτός μέσω εμού» δεν σημαίνει πως με οποιοδήποτε τρόπο είμαι ξεχωριστός ή διαφορετικός από εσένα εκτός από μέσα στον χρόνο, και ο χρόνος δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Αυτή η δήλωση έχει νόημα σε σχέση κάθετου άξονα παρά οριζόντιου. Εσύ βρίσκεσαι κάτω από εμένα και εγώ βρίσκομαι κάτω από τον Θεό. Στην πορεία της «εξύψωσης», βρίσκομαι ψηλότερα διότι χωρίς εμένα η απόσταση ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο θα ήταν υπερβολικά μεγάλη για να την διανύσεις. Γεφυρώνω την απόσταση σαν

μεγαλύτερος αδερφός σου που είμαι, από την μία, αλλά και σαν Υιός του Θεού από την άλλη. Η αφοσίωσή μου στους αδερφούς μου με έχει θέσει επικεφαλής της Υιότητας, την οποία καθιστώ πλήρη διότι τη μοιράζομαι με εσένα. Αυτό μπορεί να φαίνεται ότι έρχεται σε αντίφαση με την δήλωση «Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα,» αλλά υπάρχουν δύο τμήματα στην δήλωση αυτή που αναγνωρίζουν ότι ο Πατέρας είναι σπουδαιότερος.

5. Οι αποκαλύψεις εμπνέονται έμμεσα από εμένα διότι βρίσκομαι κοντά στο Άγιο Πνεύμα, και επαγρυπνώ ως προς την δεκτικότητα – αποκάλυψης των αδερφών μου. Έτσι, μπορώ να μεταφέρω προς αυτούς περισσότερα από ό,τι μπορούν μόνοι τους να τραβήξουν, προς τον εαυτό τους. Το Άγιο Πνεύμα μεσολαβεί για την επικοινωνία από το υψηλότερο πεδίο προς το χαμηλότερο, κρατώντας το κανάλι από τον Θεό προς εσένα ανοιχτό για την αποκάλυψη. Η αποκάλυψη δεν είναι αμφίδρομη. Κατευθύνεται από τον Θεό προς εσένα, αλλά όχι από εσένα προς τον Θεό.

6. Το θαύμα ελαχιστοποιεί την ανάγκη του χρόνου. Στο επίμηκες ή οριζόντιο πεδίο η αναγνώριση της ισότητας των Υιών του Θεού φαίνεται ότι εμπλέκει άπειρο χρόνο. Όμως, το θαύμα συνεπάγεται μια αιφνίδια μεταστροφή της αντίληψης από οριζόντια σε κάθετη. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα μια παύση – ένα διάκενο – από το οποίο και ο δότης και ο αποδέκτης αναδύονται πιο μακριά στον χρόνο από ότι θα μπορούσαν να είχαν κάνει σε άλλη περίπτωση. Άρα, το θαύμα έχει την μοναδική ιδιότητα να καταργεί το χρόνο στο μέτρο που καθιστά το διάστημα το χρόνο που διανύει, μη αναγκαίο. Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στον χρόνο που χρειάζεται για να γίνει ένα θαύμα και στον χρόνο που καλύπτει. Το θαύμα αναπληρώνει την μάθηση που σε άλλη περίπτωση θα χρειαζόταν χιλιάδες χρόνια. Αυτό το κάνει αναγνωρίζοντας την θεμελιώδη απόλυτη ισότητα δότη και αποδέκτη στην οποία βασίζεται το θαύμα. Το θαύμα συντομεύει τον χρόνο καταρρίπτοντάς τον, εκμηδενίζοντας έτσι κάποια διαστήματα μέσα σε αυτόν. Όμως, αυτό το κάνει μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της χρονικής ακολουθίας.

III. Επανόρθωση και Θαύματα

1. Βρίσκομαι επικεφαλής της διαδικασίας της Επανόρθωσης, την οποία ανέλαβα ο ίδιος να ξεκινήσω. Όταν προσφέρεις ένα θαύμα σε οποιονδήποτε από τους αδερφούς μου, το προσφέρεις στον εαυτό σου και σε μένα. Ο λόγος που βρίσκεσαι πριν από εμένα είναι ότι εγώ δεν χρειάζομαι τα θαύματα για την δική μου Επανόρθωση, αλλά βρίσκομαι στα νώτα σου σε περίπτωση που αποτύχεις προσωρινά. Ο δικός μου ρόλος στην Επανόρθωση είναι η ακύρωση όλων των σφαλμάτων που σε άλλη περίπτωση δεν θα μπορούσες να διορθώσεις. Όταν έχεις αποκατασταθεί στην αναγνώριση της αρχικής σου κατάστασης, τότε φυσιολογικά γίνεσαι μέρος της Επανόρθωσης και εσύ ο ίδιος. Καθώς θα μοιράζεσαι την απροθυμία μου να δεχτώ την ύπαρξη σφάλματος μέσα σε σένα και στους άλλους, θα πρέπει να ενταχτείς στην μεγάλη σταυροφορία διόρθωσής του· άκουσε την φωνή μου, μάθε να ακυρώνεις το σφάλμα και ενήργησε για να το διορθώσεις. Η δύναμη να κάνεις θαύματα σου ανήκει. Εγώ θα σου παρέχω τις ευκαιρίες να τα πραγματοποιήσεις, αλλά θα πρέπει να είσαι έτοιμος και πρόθυμος. Η πραγματοποίησή τους θα επιφέρει βεβαιότητα ως προς την ικανότητα, διότι η βεβαιότητα έρχεται μέσω της επίτευξης. Η ικανότητα είναι το δυναμικό, η επίτευξη είναι η έκφρασή του, και η Επανόρθωση, η οποία είναι η φυσική κατάσταση των τέκνων του Θεού, είναι ο σκοπός.

2. Το «Ο Ουρανός και η γη θα εκπνεύσουν» σημαίνει ότι δεν θα συνεχίσουν να υφίστανται σαν ξεχωριστές καταστάσεις. Ο λόγος μου, ο οποίος είναι η ανάσταση και η ζωή, δεν θα εκπνεύσει διότι η ζωή είναι αιώνια. Είσαι το έργο του Θεού, και τα έργα Του είναι εξολοκλήρου αξιαγάπητα και απόλυτα στοργικά. Έτσι πρέπει ο κάθε άνθρωπος να σκέφτεται για τον εαυτό του μέσα στην καρδιά του, γιατί έτσι είναι η πραγματικότητά του.

3. Αυτοί που έχουν συγχωρεθεί είναι το μέσον για την Επανόρθωση. Έχοντας γεμίσει από το πνεύμα, ανταποδίδουν την συγχώρεση. Αυτοί που έχουν απελευθερωθεί πρέπει να ενταχθούν στο εγχείρημα απελευθέρωσης των αδερφών τους, διότι αυτό είναι το σχέδιο της

Επανάρθωσης. Τα θαύματα είναι ο τρόπος με τον οποίο οι νόες που υπηρετούν το Άγιο Πνεύμα ενώνονται μαζί μου για την σωτηρία ή την απελευθέρωση όλων των δημιουργημάτων του Θεού.

4. Είμαι ο μόνος που μπορεί να πραγματοποιεί θαύματα χωρίς διάκριση διότι είμαι η Επανάρθωση. Εσύ έχεις ένα ρόλο να επιτελέσεις στην Επανάρθωση, τον οποίο θα σου τον υπαγορεύσω εγώ. Ρώτησε με ποια θαύματα να πραγματοποιήσεις. Αυτό σε γλυτώνει από άσκοπη προσπάθεια, διότι θα ενεργείς κάτω από άμεση επικοινωνία. Η απρόσωπη φύση του θαύματος είναι ένα θεμελιώδες συστατικό, διότι με καθιστά ικανό να κατευθύνω την εφαρμογή του, και κάτω από την δική μου καθοδήγηση τα θαύματα οδηγούν σε μια υψηλή προσωπική εμπειρία αποκάλυψης. Ένας καθοδηγητής δεν ελέγχει αλλά καθοδηγεί, αφήνοντάς σε σένα το αν θα ακολουθήσεις. Το «Μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν» σημαίνει «Αναγνώρισε τα σφάλματα σου και επέλεξε να τα εγκαταλείψεις ακολουθώντας την καθοδήγησή μου.»

5. Το σφάλμα δεν μπορεί, πραγματικά, να απειλήσει την αλήθεια, η οποία πάντα μπορεί να το υπερνικήσει. Το σφάλμα είναι το μόνο που στην πραγματικότητα είναι ευάλωτο. Είσαι ελεύθερος να ιδρύσεις το βασίλειό σου όπου θεωρείς ότι αρμόζει, αλλά η σωστή επιλογή είναι αναπόφευκτη αν θυμηθείς αυτό:

Το πνεύμα βρίσκεται σε κατάσταση χάριτος για πάντα.

Η πραγματικότητά σου είναι μόνο πνεύμα.

Άρα βρίσκεσαι σε κατάσταση χάριτος για πάντα.

Η Επανάρθωση ακυρώνει όλα τα σφάλματα από αυτή την άποψη, κι έτσι ξεριζώνει την πηγή του φόβου. Όποτε βιώνεις τον καθησυχασμό του Θεού σαν απειλή, είναι επειδή υπερασπιζέσαι κάποια πίστη τοποθετημένη σε λάθος μέρος ή προς λάθος κατεύθυνση. Όταν αυτό το προβάλλεις στους άλλους τους φυλακίζεις, αλλά μόνο στον βαθμό στον οποίο ενισχύεις τα σφάλματα που έχουν κάνει. Αυτό τους καθιστά επιρρεπείς στις διαστρεβλώσεις και άλλων(καταστάσεων), εφόσον η δική τους αντίληψη

για τον εαυτό τους είναι παραμορφωμένη. Ο εργάτης των θαυμάτων μπορεί μόνο να τους ευλογεί, και αυτό καταργεί τις διαστρεβλώσεις τους και τους απελευθερώνει από την φυλακή.

6. Ανταποκρίνεσαι σε αυτό που αντιλαμβάνεσαι, και έτσι όπως αντιλαμβάνεσαι έτσι θα συμπεριφέρεσαι. Ο Χρυσός Κανόνας σου ζητά να κάνεις στους άλλους ό,τι θα ήθελες να κάνουν αυτοί σε σένα. Αυτό σημαίνει ότι η αντίληψη και των δύο πρέπει να είναι η σωστή. Ο Χρυσός Κανόνας είναι ο κανόνας για την σωστή συμπεριφορά. Δεν γίνεται να συμπεριφέρεσαι σωστά εκτός κι αν αντιλαμβάνεσαι σωστά. Εφόσον εσύ και ο πλησίον σου είσατε ίσα μέλη μιας οικογένειας, όπως αντιλαμβάνεσαι και τους δύο έτσι και θα συμπεριφέρεσαι και προς τους δύο. Θα πρέπει να προεκτείνεις την αντίληψη της δικής σου ιερότητας και στην ιερότητα των άλλων.

7. Τα θαύματα προέρχονται από ένα νου που είναι έτοιμος γι αυτά. Και όντας ενωμένος αυτός ο νους επεκτείνεται προς τους πάντες, ακόμα και όταν αυτός που πραγματοποιεί το θαύμα δεν το συνειδητοποιεί ο ίδιος. Η απρόσωπη φύση των θαυμάτων υπάρχει διότι η Επανόρθωση η ίδια είναι ένα, ενώνοντας όλα τα δημιουργήματα με τον Δημιουργό τους. Σαν έκφραση αυτού που πραγματικά είσαι, το θαύμα θέτει το νου σε κατάσταση χάριτος. Ο νους τότε καλωσορίζει με φυσικότητα τον Οικοδεσπότη εντός και τον ξένο. Όταν φέρεις μέσα τον ξένο, τότε αυτός γίνεται αδερφός σου.

8. Αν το θαύμα θα έχει κάποια επίδραση στους αδερφούς σου που μπορεί να μην αναγνωρίσεις, δεν πρέπει να σε απασχολεί. Τα θαύματα πάντα θα σε ευλογεί. Τα θαύματα που δεν σου ζητείται να πραγματοποιήσεις δεν έχουν χάσει την αξία τους. Εξακολουθούν να είναι εκφράσεις της δικής σου κατάστασης χάριτος, αλλά η δράση για την πραγματοποίηση του θαύματος πρέπει να ελέγχεται από μένα εξαιτίας της πλήρους επίγνωσής μου ως προς το όλο σχέδιο. Η απρόσωπη φύση του νου που είναι προσηλωμένος στα θαύματα διασφαλίζει την χάρη σου, αλλά μόνο εγώ βρίσκομαι σε θέση να γνωρίζω που μπορούν να χορηγηθούν.

9. Τα θαύματα είναι επιλεκτικά μόνο με την έννοια ότι κατευθύνονται προς αυτούς που μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν για τον εαυτό τους.

Εφόσον αυτό κάνει αναπόφευκτο το ότι θα επεκταθούν και σε άλλους, σφυρηλατείται μια ισχυρή αλυσίδα Επανάρθωσης. Όμως, αυτή η επιλεκτικότητα δεν λαμβάνει υπόψη το μέγεθος του ίδιου του θαύματος, διότι η ιδέα του μεγέθους υπάρχει μόνο σε ένα επίπεδο που από μόνο του είναι μη πραγματικό. Εφόσον το θαύμα στοχεύει στην επανόρθωση της επίγνωσης της πραγματικότητας, δεν θα ήταν χρήσιμο αν εξαρτιόταν από νόμους που κυβερνούν το σφάλμα το οποίο στοχεύει να διορθώσει.

IV. Η Διαφυγή από το Σκοτάδι

1. Η διαφυγή από το σκοτάδι περιλαμβάνει δύο στάδια: Πρώτον, την αναγνώριση ότι το σκοτάδι δεν μπορεί να κρύψει. Αυτό το βήμα συνήθως περιλαμβάνει φόβο. Δεύτερον, την αναγνώριση ότι δεν υπάρχει τίποτα που να θέλεις να κρύψεις ακόμα κι αν μπορούσες. Αυτό το βήμα φέρνει την διαφυγή από τον φόβο. Όταν γίνεις πρόθυμος να μην κρύβεις τίποτα, τότε όχι μόνο θα είσαι δεκτικός στην επικοινωνία, αλλά θα καταλαβαίνεις την ειρήνη και την χαρά.

2. Η ιερότητα ποτέ δεν μπορεί να κρυφτεί πραγματικά στο σκοτάδι, αλλά μπορείς να έχεις αυταπάτες γι αυτό. Αυτή η αυταπάτη σε κάνει να φοβάσαι διότι μέσα στην καρδιά σου συνειδητοποιείς ότι αυτό *είναι* μια πλάνη, και καταβάλλεις τεράστιες προσπάθειες για να διασφαλίσεις την πραγματικότητά της. Το θαύμα θέτει την πραγματικότητα εκεί όπου ανήκει. Η πραγματικότητα ανήκει μόνο στο πνεύμα, και το θαύμα αναγνωρίζει μόνο την αλήθεια. Επομένως διαλύει τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σου, και σε θέτει σε κοινωνία με τον εαυτό σου και τον Θεό. Το θαύμα βοηθά στην Επανάρθωση θέτοντας το νου στην υπηρεσία του Αγίου Πνεύματος. Αυτό διασφαλίζει την ορθή λειτουργία του νου και διορθώνει τα σφάλματά του, τα οποία είναι μόνο ελλείψεις αγάπης. Ο νους σου μπορεί να διακατέχεται από ψευδαισθήσεις, αλλά το πνεύμα είναι αιώνια ελεύθερο. Αν ένας νους αντιλαμβάνεται κάτι δίχως αγάπη, τότε ότι αντιλαμβάνεται είναι ένα άδειο κέλυφος χωρίς να έχει επίγνωση του εσώτερου πνεύματος που βρίσκεται εντός. Η Επανάρθωση όμως

επαναφέρει το πνεύμα στην θέση που του αρμόζει. Ο νους που υπηρετεί το πνεύμα *είναι* άτρωτος.

3. Το σκοτάδι είναι έλλειψη φωτός όπως η αμαρτία είναι έλλειψη αγάπης. Δεν έχει αυθεντικές ιδιότητες από μόνο του. Είναι ένα παράδειγμα «ελλιπούς»πίστης, από την οποία μόνο σφάλμα μπορεί να προκύψει. Η αλήθεια είναι πάντα σε αφθονία. Εκείνοι που αντιλαμβάνονται και αναγνωρίζουν ότι έχουν τα πάντα δεν έχουν κανένα είδος ανάγκης. Ο σκοπός της Επανόρθωσης είναι να επαναφέρει τα πάντα σε σένα · ή καλύτερα, να τα επαναφέρει στην επίγνωσή σου. Σου δόθηκαν τα πάντα όταν δημιουργήθηκες, όπως δόθηκαν και στον κάθε έναν.

4. Η κενότητα που προκαλείται από τον φόβο πρέπει αντικατασταθεί από την συγχώρεση. Αυτό εννοεί η Βίβλος με το «Δεν υπάρχει θάνατος,» και ο λόγος που απέδειξα ότι ο θάνατος δεν υπάρχει. Ήρθα για να εκπληρώσω το νόμο ερμηνεύοντάς τον εκ νέου. Ο νόμος ο ίδιος, αν γίνει σωστά κατανοητός, προσφέρει μόνο προστασία. Είναι εκείνοι που δεν έχουν ακόμα αλλάξει το νου τους που έφεραν σε αυτόν την ιδέα «της κόλασης με το πυρ το εξώτερον». Σε διαβεβαιώνω ότι θα δώσω μαρτυρία για όποιον με αφήσει, και στον βαθμό που θα το επιτρέψει. Οι μαρτυρίες σου αποδεικνύουν την πίστη σου, κι έτσι την ισχυροποιούν. Εκείνοι που είναι μάρτυρες για μένα, εκφράζουν μέσω των θαυμάτων τους, ότι έχουν εγκαταλείψει την πίστη στην στέρηση για χάρη της αφθονίας που έχουν μάθει ότι τους ανήκει.

V. Η Ολότητα και το Πνεύμα

1. Το θαύμα μοιάζει πολύ με το σώμα στο ότι και τα δύο είναι βοηθήματα εκμάθησης για την διευκόλυνση μιας κατάστασης στην οποία θα καταστούν μη αναγκαία. Όταν φτάσουμε στην αρχική κατάσταση του πνεύματος της απευθείας επικοινωνίας, ούτε το σώμα ούτε το θαύμα θα υπηρετούν κάποιο σκοπό. Όμως, όσο πιστεύεις ότι βρίσκεσαι σε ένα σώμα, μπορείς να επιλέξεις ανάμεσα στα κανάλια

έκφρασης που είναι χωρίς αγάπη και σε αυτά που είναι θαυματουργά. Μπορείς να φτιάξεις ένα άδειο κέλυφος, αλλά έτσι δεν μπορείς να εκφράσεις απολύτως τίποτα. Μπορείς να περιμένεις, να καθυστερήσεις, να παραλύσεις τον εαυτό σου, ή να μειώσεις την δημιουργικότητά σου σχεδόν στο τίποτα. Αλλά δεν μπορείς να την καταργήσεις. Μπορείς να καταστρέψεις το μέσον επικοινωνίας, αλλά όχι το δυναμικό σου. Δεν δημιούργησες εσύ τον εαυτό σου.

2. Η βασική απόφαση του νου που κατευθύνεται από τα θαύματα δεν είναι να περιμένει στον χρόνο περισσότερο από ότι είναι απαραίτητο. Ο χρόνος μπορεί να αναλώνει όπως και να αναλώνεται. Ο εργάτης των θαυμάτων, λοιπόν, δέχεται με χαρά τον παράγοντα που ελέγχει τον χρόνο. Αναγνωρίζει ότι κάθε χρονική κατάρρευση φέρνει τους πάντες πιο κοντά στην απώτερη απελευθέρωση από τον χρόνο, στην οποία ο Υιός και ο Πατέρας είναι ένα. Η ισότητα δεν υποδηλώνει ισότητα στο **τώρα**. Όταν όλοι αναγνωρίσουν ότι έχουν τα πάντα, οι ατομικές συνεισφορές στην Υιότητα δεν θα είναι πια απαραίτητες.

3. Όταν έχει ολοκληρωθεί η Επανόρθωση, όλα τα ταλέντα θα είναι μοιρασμένα σε όλους τους Υιούς του Θεού. Ο Θεός δεν μεροληπτεί. Όλα Του τα τέκνα έχουν την ολοκληρωτική Αγάπη Του, και όλα Του τα δώρα δίνονται ελεύθερα, εξίσου σε όλους. Το «Εκτός κι αν γίνετε σαν μικρά παιδιά» σημαίνει ότι αν δεν αναγνωρίσετε πλήρως ότι βασιζέστε ολοκληρωτικά στον Θεό, δεν θα μπορέσετε να γνωρίσετε την πραγματική δύναμη του Υιού στην αληθινή σχέση του με τον Πατέρα. Η μοναδικότητα των Υιών του Θεού δεν προέρχεται από εξαίρεση και αποκλεισμό αλλά από συμμετοχή όλων. Όλοι μου οι αδελφοί είναι μοναδικοί. Αν πιστεύουν ότι στερούνται κάτι, η αντίληψή τους διαστρεβλώνεται. Όταν συμβαίνει αυτό βλάπτονται οι σχέσεις ολόκληρης της οικογένειας του Θεού, ή της Υιότητας

4. Στο τέλος, κάθε μέλος της οικογένειας του Θεού πρέπει να επιστρέψει. Το θαύμα καλεί όλους να επιστρέψουν διότι τους ευλογεί και τους τιμά, ακόμα κι αν κάποιος είναι απών πνευματικά. Το «Ο Θεός δεν εμπαίζεται» δεν είναι προειδοποίηση παρά καθησυχασμός. Ο Θεός **θα μπορούσε** να περιγελαστεί αν κάποια από τις δημιουργίες Του στερείτο ιερότητας. Η δημιουργία είναι ολοκληρωμένη, και το χαρακτηριστικό

της ολότητας είναι η ιερότητα. Τα θαύματα είναι επιβεβαιώσεις της σχέσης Υιού προς Πατέρα, η οποία είναι μια κατάσταση πληρότητας και αφθονίας.

5. Ότι είναι αληθινό είναι αιώνιο, και δεν μπορεί να αλλάξει ή να υποστεί αλλαγές. Το πνεύμα είναι, λοιπόν, αναλλοίωτο διότι είναι ήδη τέλειο, αλλά ο νους μπορεί να επιλέξει τι θέλει να υπηρετήσει. Ο μόνος περιορισμός που έχει στην επιλογή του είναι ότι δεν μπορεί να υπηρετεί δύο αφέντες. Αν επιλέξει να κάνει κάτι τέτοιο, (να υπηρετεί δύο αφέντες) ο νους μπορεί να γίνει το μέσο με το οποίο το πνεύμα δημιουργεί παράλληλα με τη δική του δημιουργία. Αν δεν επιλέξει ελεύθερα να κάνει κάτι τέτοιο, διασφαλίζει μεν το δημιουργικό του δυναμικό, αλλά θέτει τον εαυτό του κάτω από έλεγχο τυραννικό παρά κάτω από την μία Αρχή. Το αποτέλεσμα είναι να αιχμαλωτίζει, διότι τέτοιες είναι οι προσταγές των τυράννων. Το να αλλάξεις το νου σου σημαίνει να τον θέσεις στην διάθεση της **αληθινής** Αρχής.

6. Το θαύμα είναι ένα σημάδι ότι ο νους έχει επιλέξει να οδηγηθεί από μένα στην υπηρεσία του Χριστού. Η αφθονία του Χριστού είναι το φυσικό αποτέλεσμα της επιλογής να Τον ακολουθήσεις. Όλες οι ρηχές ρίζες πρέπει να ξεριζωθούν, διότι δεν είναι αρκετά βαθιές για να σε στηρίξουν. Η ψευδαίσθηση ότι οι ρηχές ρίζες μπορεί να βαθύνουν, κι έτσι να μπορούν να σε κρατήσουν, είναι μία από τις διαστρεβλώσεις στην οποία στηρίζεται το αντίστροφο του Χρυσού Κανόνα. Καθώς αυτές οι ψευδείς βάσεις καταργούνται, η ισορροπία φαίνεται πως χάνεται προσωρινά. Εν τούτοις, τίποτα δεν είναι πιο ασταθές από έναν αντεστραμμένο προσανατολισμό. Ούτε μπορεί κάτι που τον κρατά αντεστραμμένο να συντελέσει σε αυξημένη σταθερότητα.

VI. Η Ψευδαίσθηση των Αναγκών

1. Εσύ που θέλεις την γαλήνη μπορείς να την βρεις μόνο με την απόλυτη συγχώρεση. Κανένας δεν μπορεί να μάθει τίποτα εκτός κι αν θέλει να το μάθει και πιστεύει ότι το χρειάζεται κατά κάποιο τρόπο. Αν και η έλλειψη

δεν υπάρχει στην δημιουργία του Θεού, είναι πασιφανής σε αυτό που έχεις φτιάξει εσύ. Μάλιστα, αυτή είναι και η κύρια διαφορά ανάμεσά τους. Η έλλειψη υπονοεί ότι επιθυμείς να βρισκόσουν σε μια καλύτερη κατάσταση διαφορετική από ότι είσαι τώρα. Μέχρι τον «διαχωρισμό», που είναι και η σημασία της «πτώσης», τίποτα δεν βρισκόταν σε έλλειψη. Δεν υπήρχαν καθόλου ανάγκες. Οι ανάγκες προκύπτουν μόνο όταν υποβάλεις τον εαυτό σου σε στέρηση. Ενεργείς σύμφωνα με μια συγκεκριμένη σειρά αναγκών την οποία εσύ έχεις καταρτίσει. Αυτό, με την σειρά του εξαρτάται από το τι αντιλαμβάνεσαι ότι είσαι.

2. Η αίσθηση διαχωρισμού από τον Θεό είναι η μόνη έλλειψη που πραγματικά χρειάζεσαι να διορθώσεις. Αυτή η αίσθηση του διαχωρισμού ποτέ δεν θα είχε προκύψει αν εσύ δεν είχες παραμορφώσει την αντίληψή σου για την αλήθεια, αντιλαμβανόμενος έτσι τον εαυτό σου σε έλλειψη. Η ιδέα της ιεράρχησης αναγκών προέκυψε διότι, έχοντας κάνει αυτό το θεμελιώδες σφάλμα, είχες ήδη θρυσματίσει τον εαυτό σου σε επίπεδα με διαφορετικές ανάγκες. Καθώς ενοποιείσαι γίνεσαι ένα, και οι ανάγκες σου γίνονται κατά τον ίδιο τρόπο ένα. Οι ενοποιημένες ανάγκες οδηγούν σε ενοποιημένη δράση, διότι αυτό προκαλεί έλλειψη σύγκρουσης.

3. Η ιδέα διαφορετικών αναγκών, η οποία είναι επακόλουθο του αρχικού σφάλματος ότι κάποιος μπορεί να είναι διαχωρισμένος από τον Θεό, χρειάζεται διόρθωση στο δικό της επίπεδο πριν το σφάλμα της αντίληψης επιπέδων διορθωθεί ολοκληρωτικά. Δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι αποτελεσματικά ενώσω λειτουργείς σε διαφορετικά επίπεδα. Όμως, όσο το κάνεις αυτό, η διόρθωση πρέπει να εφαρμοστεί κάθετα από κάτω προς τα πάνω. Αυτό επειδή νομίζεις ότι ζεις στον χώρο, όπου ιδέες όπως «πάνω» και «κάτω» έχουν νόημα. Τελικά ο χώρος είναι εξίσου χωρίς νόημα όπως ο χρόνος. Και τα δύο είναι απλές πεποιθήσεις.

4. Ο πραγματικός σκοπός αυτού του κόσμου είναι να τον χρησιμοποιήσεις για να διορθώσεις την απιστία σου. Ποτέ δεν θα μπορείς να ελέγξεις τις επιδράσεις του φόβου εσύ ο ίδιος, διότι εσύ είσαι αυτός που έφτιαξε τον φόβο και πιστεύεις σε αυτό που έφτιαξε. Στην συμπεριφορά, αν και όχι κατ' ουσία μοιάζεις με τον Δημιουργό σου, ο Οποίος έχει απόλυτη πίστη στις δημιουργίες Του διότι Αυτός τις δημιούργησε. Η πίστη παράγει την αποδοχή της ύπαρξής. Αυτός είναι ο λόγος που μπορείς να πιστεύεις αυτό

που κανένας άλλος δεν πιστεύει ότι είναι αληθινό. Είναι αληθινό για σένα επειδή εσύ το έφτιαξες.

5. Όλες οι πλευρές του φόβου είναι αναληθείς διότι δεν υπάρχουν σε δημιουργικό επίπεδο, άρα δεν υπάρχουν καθόλου. Ο βαθμός στον οποίο είσαι πρόθυμος να υποβάλλεις τις πεποιθήσεις σου σε αυτή την δοκιμασία, σε αυτό τον βαθμό οι αντιλήψεις σου θα διορθώνονται. Ξεκαθαρίζοντας το ψεύτικο από το αληθινό, το θαύμα έχει αυτή την πορεία:

Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο.

Αν ο φόβος υπάρχει,

Τότε δεν υπάρχει τέλεια αγάπη.

Αλλά:

Μόνο η τέλεια αγάπη υπάρχει.

Αν υπάρχει φόβος,

Προξενεί μια κατάσταση που δεν υπάρχει.

Πίστεψέ το αυτό και θα είσαι ελεύθερος. Μόνο ο Θεός μπορεί να στηρίξει αυτή την λύση, και αυτή η πίστη είναι το δώρο Του.

VII. Διαστρεβλώσεις της Παρόρμησης για Θαύματα

1. Οι διαστρεβλωμένες αντιλήψεις σου κατασκευάζουν ένα πυκνό κάλυμμα πάνω από την παρόρμηση για θαύματα, κάνοντας έτσι δύσκολο να φτάσουν στην επίγνωσή σου. Η σύγχυση των παρορμήσεων για θαύματα με τις σωματικές παρορμήσεις είναι μια σημαντική διαστρέβλωση της αντίληψης. Οι σωματικές παρορμήσεις είναι παρορμήσεις θαυμάτων σε λάθος κατεύθυνση. Όλη η αληθινή ευχαρίστηση έρχεται από το να πράττεις το Θέλημα του Θεού. Και αυτό διότι το να μην την πράττεις είναι άρνηση του Εαυτού. Η άρνηση του Εαυτού καταλήγει στις ψευδαισθήσεις, ενώ η διόρθωση του σφάλματος

φέρνει την απελευθέρωση από αυτές. Μην έχεις αυταπάτες και πιστεύεις ότι μπορείς να σχετιστείς με ειρήνη με τον Θεό και τους αδελφούς σου χρησιμοποιώντας οτιδήποτε που να προέρχεται απέξω.

2. Παιδί του Θεού, δημιουργήθηκε για να δημιουργείς το καλό, το ωραίο και το ιερό. Μην το ξεχνάς αυτό. Η Αγάπη του Θεού, για ακόμα λίγο, πρέπει να εκφράζεται μέσα από ένα σώμα προς ένα άλλο, διότι η όραση είναι ακόμα τόσο θολή. Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το σώμα σου με τον καλύτερο τρόπο για να σε βοηθήσει να διευρύνεις την αντίληψή σου έτσι ώστε να μπορέσεις να πετύχεις την πραγματική όραση, για την οποία τα μάτια του σώματος δεν είναι ικανά. Η μόνη αληθινή χρησιμότητα του σώματος είναι να μάθεις να κάνεις αυτό.

3. Οι φαντασιώσεις είναι μια παραμορφωμένη μορφή όρασης. Οι φαντασιώσεις κάθε είδους είναι παραμορφώσεις, διότι πάντα επιχειρούν την διαστρέβλωση της αντίληψης προς το μη πραγματικό. Οι πράξεις που προκύπτουν από τις διαστρεβλώσεις είναι κυριολεκτικά οι αντιδράσεις εκείνων που δεν γνωρίζουν τι κάνουν. Η φαντασίωση είναι μια προσπάθεια να ελέγξεις την πραγματικότητα σύμφωνα με ψευδείς ανάγκες. Όταν διαστρεβλώνεις την πραγματικότητα με οποιοδήποτε τρόπο, αντιλαμβάνεσαι καταστροφικά. Οι φαντασιώσεις είναι ένα μέσον για να κάνεις ψευδείς συσχετισμούς και να προσπαθείς να αποκομίσεις ευχαρίστηση από αυτές. Αλλά παρόλο που μπορείς να αντιλαμβάνεσαι ψευδείς συσχετισμούς, ποτέ δεν θα μπορέσεις να τους κάνεις πραγματικούς, παρά μόνο για τον εαυτό σου. Πιστεύεις σε ό,τι φτιάχνεις. Αν προσφέρεις θαύματα, θα είσαι εξίσου δυνατός στην πίστη σου σ' αυτά. Η δική σου δύναμη της βεβαιότητας θα στηρίζει τότε και την πίστη του αποδέκτη των θαυμάτων. Οι φαντασιώσεις γίνονται ολότελα αχρείαστες μόλις η απόλυτα ικανοποιητική φύση της πραγματικότητας γίνει προφανής και στον δότη και στον αποδέκτη. Η πραγματικότητα «χάνεται» μέσω του σφετερισμού εξουσίας, ο οποίος προκαλεί τυραννία. Όσο έστω και ένας «σκλάβος» παραμένει πάνω στην γη, η απελευθέρωσή σου δεν είναι ολοκληρωμένη. Η απόλυτη αποκατάσταση της Υιότητας είναι ο μόνος στόχος του θαυματουργού νου.

4. Αυτά είναι μαθήματα για την εκπαίδευση του νου. Κάθε μάθηση απαιτεί συγκέντρωση της προσοχής και μελέτη. Μερικά από τα

μεταγενέστερα μέρη αυτών των μαθημάτων βασίζονται πάρα πολύ σε αυτά τα πρώτα, γι αυτό η προσεκτική μελέτη τους είναι απαραίτητη. Επίσης θα τα χρειαστείς για προετοιμασία. Χωρίς αυτή, μπορεί να φοβηθείς πολύ ό,τι ακολουθεί και να μην το χρησιμοποιήσεις εποικοδομητικά. Εν τούτοις, καθώς μελετάς αυτά τα πρώτα εδάφια, θα αρχίσεις να βλέπεις μερικές από τις σημασίες που θα ενισχυθούν αργότερα.

5. Μια γερή βάση είναι απαραίτητη εξαιτίας την σύγχυσης ανάμεσα στον φόβο και στο δέος, στην οποία έχω ήδη αναφερθεί, και η οποία εμφανίζεται συχνά. Έχω πει ότι το δέος δεν αρμόζει στους Υιούς του Θεού, διότι δεν θα πρέπει να βιώνεις δέος στην παρουσία ίσων σου. Όμως, έχω ήδη τονίσει ότι το δέος είναι πρόπον στην Παρουσία του Δημιουργού σου. Διευκρίνισα προσεκτικά τον δικό μου ρόλο στην Επανόρθωση δίχως να τον υπερτιμήσω ή υποτιμήσω. Επίσης προσπαθώ να κάνω το ίδιο και με τον δικό σου. Έχω τονίσει ότι το δέος δεν είναι η κατάλληλη αντίδραση προς εμένα εξαιτίας της ενυπάρχουσας ισότητάς μας. Κάποια από τα μεταγενέστερα βήματα σε αυτά τα μαθήματα, όμως, περιλαμβάνουν μια πιο άμεση προσέγγιση του Ίδιου του Θεού. Δεν θα ήταν συνετό να αρχίσουμε με αυτά τα βήματα δίχως προσεκτική προετοιμασία, γιατί θα υπήρχε σύγχυση του δέους με τον φόβο, και το βίωμα θα ήταν περισσότερο τραυματικό παρά ευεργετικό. Η θεραπεία στο τέλος είναι από τον Θεό. Τα μέσα γ' αυτήν σου εξηγούνται προσεκτικά. Η αποκάλυψη μπορεί κατά διαστήματα να σου αποκαλύπτει το τέλος αλλά για να φτάσεις σ' αυτό, τα μέσα είναι αναγκαία.

Κεφάλαιο 2

Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

Ι. Η Προέλευση του Διαχωρισμού

1. Η επέκταση είναι μια βασική όψη του Θεού την οποία έδωσε και στον Υιό Του. Στην δημιουργία, ο Θεός επέκτεινε τον Εαυτό Του στις δημιουργίες Του και τους εμφύσησε με την ίδια Βούληση αγάπης να δημιουργούν. Όχι μόνο έχεις δημιουργηθεί πλήρης, αλλά έχεις δημιουργηθεί και τέλειος. Δεν υπάρχει κενό μέσα σου. Χάρη στην ομοιότητά με τον Δημιουργό σου είσαι δημιουργικός. Κανένα παιδί του Θεού δεν γίνεται να χάσει αυτή την ικανότητα διότι είναι έμφυτη μέσα σε αυτό που είναι, αλλά μπορεί να την χρησιμοποιήσει ανάρμοστα μέσω της προβολής. Η ανάρμοστη χρήση της επέκτασης, δηλαδή η προβολή, συμβαίνει όταν πιστέψεις ότι υπάρχει κάποιο κενό ή έλλειψη μέσα σε σένα, και ότι μπορείς να το καλύψεις με τις δικές σου ιδέες αντί για την αλήθεια. Αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει τα ακόλουθα βήματα:

Πρώτον, πιστεύεις ότι αυτό που δημιούργησε ο Θεός μπορεί να αλλάξει μέσω του δικού σου νου.

Δεύτερον, πιστεύεις ότι αυτό που είναι τέλειο μπορεί να καταστεί ατελές ή και ελλιπές.

Τρίτον, πιστεύεις ότι μπορείς να διαστρεβλώσεις τις δημιουργίες του Θεού, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σου.

Τέταρτον, πιστεύεις ότι μπορείς να δημιουργήσεις τον εαυτό σου, και ότι η κατεύθυνση της δικής σου δημιουργίας εξαρτάται από σένα.

2. Αυτές οι αλληλοσχετιζόμενες διαστρεβλώσεις αναπαριστούν μια εικόνα του τι συνέβη πραγματικά στον διαχωρισμό, ή στην «παρακαμπτήριο του φόβου». Τίποτα από όλα αυτά δεν υπήρχε πριν τον διαχωρισμό, ούτε υπάρχει στην πραγματικότητα και τώρα. Όλα όσα δημιούργησε ο Θεός είναι σαν Αυτόν. Η επέκταση, όπως την έχει αναλάβει ο Θεός, είναι παρόμοια με την εσωτερική ακτινοβολία που κληρονομούν τα παιδιά του Πατέρα από Αυτόν. Η πραγματική της πηγή είναι εσωτερική. Αυτό ισχύει για τον Υιό όπως και για τον Πατέρα.

Με αυτή την έννοια η δημιουργία περιλαμβάνει και την δημιουργία του Υιού από τον Θεό, και τις δημιουργίες του Υιού όταν ο νους του είναι θεραπευμένος. Αυτό απαιτεί την προίκιση του Υιού από τον Θεό με ελεύθερη βούληση, επειδή όλη η δημιουργία αγάπης δίνεται ελεύθερα σαν μια συνεχόμενη ροή, στην οποία όλες οι όψεις είναι ίδιες.

3. Ο Κήπος της Εδέμ ή η κατάσταση πριν τον διαχωρισμό, ήταν μια κατάσταση του νου κατά την οποία δεν υπήρχε καμιά ανάγκη. Όταν ο Αδάμ άκουσε τα «ψέματα του όφη», όλα όσα άκουσε ήταν αναληθή. Δεν χρειάζεται να συνεχίσεις να πιστεύεις αυτό που δεν είναι αλήθεια εκτός και αν αυτή είναι η επιλογή σου. Όλα αυτά μπορούν στην κυριολεξία να εξαφανιστούν με το ανοιγόκλειμα του ματιού διότι είναι απλά μια λάθος αντίληψη. Αυτό που βλέπουμε στα όνειρα φαίνεται σαν αληθινό. Όμως η Βίβλος λέει ότι ο Αδάμ έπεσε σε βαθύ ύπνο, και πουθενά δεν αναφέρεται ότι ξύπνησε. Ο κόσμος ακόμα δεν έχει βιώσει κάποια μεγάλου εύρους αφύπνιση ή αναγέννηση. Μια τέτοια αναγέννηση είναι αδύνατον να συμβεί όσο συνεχίζεις να προβάλεις ή να δημιουργείς εσφαλμένα. Εξακολουθεί να βρίσκεται μέσα σου η ιδιότητα να επεκτείνεσαι όπως και ο Θεός επέκτεινε το Πνεύμα Του σε σένα. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι και η μόνη σου επιλογή, επειδή η ελεύθερη βούληση σου δόθηκε για να βιώνεις την χαρά δημιουργώντας το τέλειο.

4. Όλος ο φόβος τελικά ανάγεται στην βασική παρεξήγηση ότι έχεις την ικανότητα να σφετερίζεσαι την δύναμη του Θεού. Φυσικά, ούτε μπορείς ούτε μπορούσες ποτέ να έχεις κάνει κάτι τέτοιο. Εδώ βρίσκεται η πραγματική βάση της διαφυγής σου από τον φόβο. Η διαφυγή επιτυγχάνεται όταν αποδεχτείς την Επανόρθωση, που σε καθιστά ικανό να συνειδητοποιήσεις ότι τα σφάλματά σου ποτέ δεν συνέβησαν πραγματικά. Μόνο όταν ο Αδάμ έπεσε σε βαθύ ύπνο, άρχισε να έχει εφιάλτες. Αν ένα φως ξαφνικά ανάψει όταν κάποιος κοιμάται και βλέπει ένα τρομακτικό όνειρο, αρχικά μπορεί να ερμηνεύσει το φως σαν μέρος του ονείρου του και να το φοβηθεί. Όμως, όταν ξυπνήσει, αντιλαμβάνεται σωστά το φως ως απαλλαγή του από το όνειρο, και δεν του αποδίδει πια πραγματικότητα. Αυτή η απελευθέρωση δεν εξαρτάται από τις ψευδαισθήσεις. Η γνώση που διαφωτίζει όχι μόνο σου χαρίζει την ελευθερία, αλλά και σου δείχνει ξεκάθαρα ότι είσαι ελεύθερος.

5. Ότι ψέματα και να πιστεύεις δεν αφορούν το θαύμα, το οποίο μπορεί να θεραπεύσει οποιοδήποτε από αυτά με ίση ευκολία. Δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε εσφαλμένες αντιλήψεις. Η μοναδική του έγνοια είναι να διακρίνει ανάμεσα στην αλήθεια από την μία, και το σφάλμα από την άλλη. Μερικά θαύματα μπορεί να φαίνεται ότι έχουν μεγαλύτερο μέγεθος από άλλα. Αλλά θυμήσου την πρώτη αρχή σε αυτά τα μαθήματα, δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Στην πραγματικότητα μένεις απόλυτα ανεπηρέαστος από όλες τις εκφράσεις έλλειψης αγάπης. Αυτές μπορεί να προέρχονται από σένα και από τους άλλους, από εσένα προς τους άλλους ή από τους άλλους προς εσένα. Η ειρήνη είναι μια ιδιότητα έμφυτη μέσα σε σένα. Δεν μπορείς να την βρεις έξω. Η ασθένεια είναι μια μορφή εξωτερικής αναζήτησης. Η υγεία είναι εσωτερική γαλήνη. Σε καθιστά ικανό να παραμένεις ακλόνητος από την έλλειψη αγάπης που έρχεται από τα έξω και σου δίνει την ικανότητα, μέσω της αποδοχής σου στα θαύματα, να διορθώσεις τις συνθήκες που προέρχονται από την έλλειψη αγάπης στους άλλους.

II. Η Επανόρθωση σαν Άμυνα

1. Μπορείς να κάνεις οτιδήποτε σου ζητήσω. Σου έχω ζητήσει να κάνεις θαύματα, και έχω ξεκαθαρίσει ότι αυτά είναι φυσικά, διορθωτικά, θεραπευτικά, και συμπαντικά. Δεν υπάρχει τίποτα που δεν μπορούν να επιτύχουν αλλά δεν μπορούν να εκδηλωθούν μέσα στο πνεύμα της αμφιβολίας ή του φόβου. Όταν φοβάσαι οτιδήποτε, αναγνωρίζεις την δύναμή του να σε βλάψει. Θυμήσου ότι εκεί όπου είναι η καρδιά σου, εκεί βρίσκεται και ο θησαυρός σου. Πιστεύεις σε ό,τι δίνεις αξία. Αν φοβάσαι, αξιολογείς εσφαλμένα. Η κατανόηση σου αναπόφευκτα θα αξιολογεί λανθασμένα, και δίνοντας σε όλες τις σκέψεις την ίδια δύναμη, αναπόφευκτα θα καταστρέφει την γαλήνη. Γι αυτό η Βίβλος μιλά για την «Ειρήνη του Θεού που βρίσκεται υπεράνω κάθε κατανόησης». Αυτή η ειρήνη είναι εντελώς αδύνατον να διαταραχτεί από ανθρώπινα σφάλματα οποιουδήποτε είδους. Αρνείται την δύναμη σε ό,τι δεν προέρχεται από τον Θεό να σε επηρεάσει με οποιοδήποτε τρόπο. Αυτή είναι η σωστή χρήση της άρνησης. Δεν χρησιμοποιείται για να κρύψει οτιδήποτε, αλλά χρησιμοποιείται για να διορθώσει το σφάλμα. Φέρνει

όλα τα σφάλματα στο φως, και εφόσον το σφάλμα και το σκοτάδι είναι το ίδιο, διορθώνει αυτόματα το σφάλμα.

2. Η αληθινή άρνηση είναι ένα πολύ ισχυρό προστατευτικό εργαλείο. Μπορείς και θα έπρεπε να αρνείσαι κάθε πεποίθηση ότι το σφάλμα μπορεί να σε βλάψει. Αυτό το είδος άρνησης δεν είναι στρατηγική συγκάλυψης, αλλά είναι στρατηγική διόρθωσης. Η ορθότητα σκέψης σου εξαρτάται από αυτό. Η άρνηση του σφάλματος είναι μια πολύ ισχυρή υπεράσπιση της αλήθειας, αλλά η άρνηση της αλήθειας έχει σαν αποτέλεσμα την εσφαλμένη δημιουργία, τις προβολές του εγώ. Στην υπηρεσία του ορθού νου η άρνηση του σφάλματος ελευθερώνει το νου, και επαναφέρει την ελευθερία της θέλησης. Όταν η θέληση είναι πραγματικά ελεύθερη δεν είναι δυνατόν να δημιουργεί εσφαλμένα, διότι αναγνωρίζει μόνο την αλήθεια.

3. Μπορείς να υπερασπίζεσαι την αλήθεια όπως και το σφάλμα. Θα είναι ευκολότερο να καταλάβεις τα μέσα όταν ξεκαθαρίσεις την αξία του στόχου σου. Το ερώτημα είναι για τι πράγμα χρησιμοποιούνται. Ο κάθε ένας υπερασπίζεται τον θησαυρό του, και το κάνει αυτό, αυτόματα. Οι πραγματικές ερωτήσεις είναι, ποιος είναι ο θησαυρός σου, και πόσο τον εκτιμάς; Μόλις μάθεις να λαμβάνεις υπόψη σου αυτές τις ερωτήσεις σε σχέση με όλες σου τις πράξεις, θα έχεις λίγη δυσκολία στο να ξεκαθαρίσεις τα μέσα. Τα μέσα βρίσκονται στην διάθεσή σου όποτε τα ζητήσεις. Μπορείς, όμως, να εξοικονομήσεις χρόνο αν δεν παρατείνεις την διάρκεια αυτού του βήματος υπερβολικά. Η σωστή εστίαση θα συντομέψει αυτό το βήμα πάρα πολύ.

4. Η Επανόρθωση είναι η μόνη άμυνα που δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί καταστροφικά επειδή δεν είναι ένα εργαλείο που έφτιαξες εσύ. Η αρχή της Επανόρθωσης λειτουργούσε ήδη πριν αρχίσει η Επανόρθωση. Η αρχή ήταν αγάπη και η Επανόρθωση ήταν μια πράξη αγάπης. Οι πράξεις δεν ήταν απαραίτητες πριν τον διαχωρισμό, διότι η πίστη στην ιδέα του χρόνου και του χώρου δεν υπήρχε. Μόνο μετά τον διαχωρισμό σχεδιάστηκαν η Επανόρθωση και οι συνθήκες για την εκπλήρωσή της. Τότε χρειάστηκε μια άμυνα τόσο εξάισια που να μην γίνεται να χρησιμοποιηθεί με λάθος τρόπο, παρόλο που μπορεί να μην γίνει αποδεκτή. Η άρνησή της, όμως, δεν θα μπορούσε να την μετατρέψει σε

ένα όπλο επίθεσης, το οποίο είναι ένα έμφυτο χαρακτηριστικό άλλων αμυνών. Άρα η Επανόρθωση γίνεται η μόνη άμυνα που δεν είναι δίκοπο μαχαίρι. Μπορεί μόνο να θεραπεύει.

5. Η Επανόρθωση δημιουργήθηκε μέσα στην πεποίθηση του χρόνου και του χώρου για να βάλει κάποιο όριο στην ανάγκη για αυτή την ίδια την πεποίθηση, και να ολοκληρώσει τελικά την μάθηση. Η Επανόρθωση είναι το τελικό μάθημα. Η μάθηση από μόνη της, όπως οι αίθουσες στις οποίες διαδραματίζεται, είναι προσωρινή. Η ικανότητα για μάθηση δεν έχει αξία όταν οι αλλαγές δεν είναι πια αναγκαίες. Οι αιώνια δημιουργικοί δεν έχουν τίποτα να μάθουν. Μπορείς να μάθεις να βελτιώνεις τις αντιλήψεις σου, και μπορείς να γίνεσαι διαρκώς όλο και καλύτερος μαθητής. Αυτό θα σε φέρνει όλο και σε μεγαλύτερο συντονισμό με την Υιότητα· αλλά αυτή η ίδια η Υιότητα είναι μια τέλεια δημιουργία και η τελειότητα δεν είναι θέμα διαβαθμίσεων. Μόνο όσο υπάρχει ακόμα πίστη στις διαφορές, έχει νόημα η μάθηση.

6. Η εξέλιξη είναι μια διαδικασία στην οποία φαίνεται ότι προχωράς από την μια βαθμίδα στην επόμενη. Διορθώνεις τα προηγούμενα λανθασμένα βήματά σου προχωρώντας μπροστά. Αυτή η διαδικασία είναι σ'αλήθεια ακατανόητη με κοσμικούς όρους, διότι επιστρέφεις καθώς προχωράς. Η Επανόρθωση είναι το εργαλείο με το οποίο μπορείς να ελευθερώσεις από το παρελθόν καθώς προχωράς μπροστά. Ακυρώνει τα λάθη του παρελθόντος, κι έτσι δεν χρειάζεται να επανασχεδιάζεις εκ νέου τα βήματά σου χωρίς να προχωράς προς την επιστροφή σου. Με αυτή την έννοια η Επανόρθωση εξοικονομεί χρόνο, αλλά όπως και το θαύμα το οποίο υπηρετεί, δεν τον καταργεί. Όσο υπάρχει ανάγκη για Επανόρθωση, υπάρχει και ανάγκη για τον χρόνο. Αλλά η Επανόρθωση σαν ολοκληρωμένο σχέδιο έχει μια μοναδική σχέση με τον χρόνο. Μέχρι να ολοκληρωθεί η Επανόρθωση, οι διάφορες φάσεις της θα προχωρούν μέσα στον χρόνο, αλλά η όλη Επανόρθωση στέκει στο τέλος του. Σε εκείνο το σημείο η γέφυρα της επιστροφής έχει ολοκληρωθεί.

7. Η Επανόρθωση είναι μια απόλυτη δέσμευση. Μπορεί ακόμα να θεωρείς ότι αυτό συνδέεται με απώλεια, ένα λάθος που όλοι οι διαχωρισμένοι Υιοί του Θεού κάνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είναι

δύσκολο να πιστέψεις ότι μια άμυνα που δεν επιτίθεται είναι η καλύτερη άμυνα. Αυτό εννοούσα με το «οι πράοι θα κληρονομήσουν την γη». Στην κυριολεξία θα την κατακτήσουν χάρη στην δύναμή τους. Μια αμφίδρομη άμυνα είναι εκ φύσεως ανίσχυρη ακριβώς επειδή έχει δύο αιχμές, και μπορεί να στραφεί εναντίον σου εντελώς απροσδόκητα. Αυτή η πιθανότητα δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί, παρά μόνο με θαύματα. Το θαύμα κατευθύνει την άμυνα της Επανόρθωσης προς την δική σου προστασία, και καθώς γίνεσαι όλο και πιο ασφαλής αποδέχεσαι το φυσικό σου ταλέντο να προστατεύεις του άλλους, γνωρίζοντας τον εαυτό σου και ως αδελφό και ως Υιό.

III. Ο Βωμός του Θεού

1. Η Επανόρθωση μπορεί να γίνει δεκτή μέσα σου, μόνο απελευθερώνοντας το εσωτερικό φως. Από τότε που συνέβη ο διαχωρισμός, οι άμυνες έχουν χρησιμοποιηθεί σχεδόν ολοκληρωτικά **ενάντια** στην Επανόρθωση στηρίζοντας έτσι τον διαχωρισμό. Αυτό γενικά εμφανίζεται ως ανάγκη για προστασία του σώματος. Οι πολλές σωματικές φαντασιώσεις με τις οποίες καταπιάνεται ο νους προέρχονται από την διαστρεβλωμένη πεποίθηση ότι το σώμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο επίτευξης της «επανόρθωσης». Η αντίληψη του σώματος ως ναού είναι μόνο το πρώτο βήμα για την διόρθωση αυτής της διαστρέβλωσης διότι μεταβάλλει μόνο ένα μέρος της. **Όντως** αναγνωρίζει ότι η Επανόρθωση είναι αδύνατη με τους όρους του υλικού κόσμου. Το επόμενο βήμα, όμως, είναι να συνειδητοποιήσεις ότι ένας ναός δεν είναι καθόλου μια κατασκευή. Η αληθινή ιερότητα βρίσκεται μέσα στον εσωτερικό βωμό γύρω από τον οποίο είναι δομημένη η κατασκευή. Η έμφαση σε ωραίες κατασκευές είναι σημάδι του φόβου για την Επανόρθωση, και μια απροθυμία να φτάσεις στον ίδιο τον βωμό. Η αληθινή ομορφιά του ναού δεν φαίνεται με τα μάτια του σώματος. Η πνευματική όραση από την άλλη, δεν μπορεί να δει την κατασκευή καθόλου επειδή είναι η τέλεια όραση. Μπορεί, όμως, να δει τον βωμό πεντακάθαρα.

2. Η Επανόρθωση, για να είναι απόλυτα αποτελεσματική, ανήκει στο κέντρο του εσωτερικού βωμού, όπου καταργεί τον διαχωρισμό και

επαναφέρει την ολότητα του νου. Πριν τον διαχωρισμό ο νους ήταν άτρωτος στον φόβο, διότι ο φόβος δεν υπήρχε. Και ο διαχωρισμός και ο φόβος είναι εσφαλμένες δημιουργίες που πρέπει να καταργηθούν για την επανόρθωση του ναού, και για το άνοιγμα του βωμού ώστε να δεχτεί την Επανόρθωση. Αυτό θεραπεύει τον διαχωρισμό τοποθετώντας μέσα σε σένα την μόνη αποτελεσματική άμυνα ενάντια σε όλες τις σκέψεις διαχωρισμού και σε καθιστά απόλυτα απρόσβλητο.

3. Η αποδοχή της Επανόρθωσης από όλους είναι μόνο ζήτημα χρόνου. Αυτό μπορεί να φαίνεται ότι αντικρούει την ελεύθερη βούληση εξαιτίας της αναπόφευκτης τελικής απόφασης, αλλά δεν είναι έτσι. Μπορείς να χρονοτριβείς και είσαι ικανός για τεράστια αναβλητικότητα, αλλά δεν μπορείς να αποκοπείς εντελώς από τον Δημιουργό σου, ο Οποίος έθεσε τα όρια στην ικανότητά σου να δημιουργείς εσφαλμένα. Μια φυλακισμένη θέληση γεννά μια κατάσταση η οποία, όταν φτάσει στα άκρα, γίνεται εντελώς ανυπόφορη. Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Στο τέλος όλοι αρχίζουν ν' αναγνωρίζουν, αν και αμυδρά, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. Καθώς αυτή η αναγνώριση ενισχύεται, γίνεται μια κρίσιμη καμπή. Αυτό εν τέλει αφυπνίζει την πνευματική όραση, ενώ παράλληλα αποδυναμώνει την επένδυση στην σωματική όραση. Αυτή η εναλλασσόμενη επένδυση σε δύο επίπεδα αντίληψης συνήθως βιώνεται σαν σύγκρουση, κάποιες φορές ιδιαίτερα έντονη. Αλλά το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όσο και ο Θεός.

4. Η πνευματική όραση στην κυριολεξία δεν μπορεί να δει σφάλμα, και απλά αναζητά την Επανόρθωση. Όλες οι λύσεις που αναζητούν τα μάτια του σώματος διαλύονται. Η πνευματική όραση κοιτά προς τα μέσα και αναγνωρίζει αμέσως ότι ο βωμός έχει μολυνθεί και χρειάζεται να επισκευαστεί και να προστατευτεί. Έχοντας πλήρη επίγνωση της σωστής άμυνας, παραβλέπει όλες τις άλλες, προσπερνώντας το σφάλμα με κατεύθυνση προς την αλήθεια. Χάρη στην δύναμη αυτής της όρασης, ο νους έρχεται στην υπηρεσία της. Αυτό αποκαθιστά την δύναμη του νου και τον καθιστά όλο και περισσότερο μη ικανό να ανέχεται τις καθυστερήσεις, συνειδητοποιώντας ότι έτσι προσθέτει περισσότερο μη απαραίτητο πόνο. Το αποτέλεσμα είναι ο νους να γίνεται όλο και πιο

ευαίσθητος σε αυτό που κάποτε θεωρούσε σαν απλές εισβολές μικροενοχλήσεων.

5. Τα παιδιά του Θεού δικαιούνται την τέλεια απόλαυση που έρχεται με την απόλυτη εμπιστοσύνη. Μέχρι να το πετύχουν, αναλώνουν τους εαυτούς τους και τις δημιουργικές τους δυνάμεις σε ανώφελες προσπάθειες να νιώσουν πιο άνετα χρησιμοποιώντας ακατάλληλα μέσα. Αλλά τα πραγματικά μέσα βρίσκονται ήδη στην διάθεσή τους, και δεν απαιτούν καμιά προσπάθεια από μέρους τους. Η Επανόρθωση είναι το μόνο δώρο αντάξιο του βωμού του Θεού, εξαιτίας της ίδιας της αξίας του βωμού. Δημιουργήθηκε τέλειος και του αξίζει απόλυτα να λαμβάνει τελειότητα. Ο Θεός και τα δημιουργήματα Του εξαρτώνται απόλυτα ο Ένας από τον Άλλο. Αυτός βασίζεται σε αυτά *επειδή* τα δημιούργησε τέλεια. Τους έδωσε την γαλήνη Του ώστε να μην γίνεται να διαταραχτούν ή να εξαπατηθούν. Όποτε νιώθεις φόβο απατάσαι, και ο νους σου δεν μπορεί να υπηρετήσει το Άγιο Πνεύμα. Αυτό σε αφήνει να λιμοκτονείς στερώντας σου τον άρτο τον επιούσιο. Ο Θεός νοιώθει μοναξιά χωρίς τους Υιούς Του, και αυτοί νοιώθουν μοναξιά χωρίς Αυτόν. Πρέπει να μάθουν να βλέπουν τον κόσμο σαν μέσο θεραπείας του διαχωρισμού. Η Επανόρθωση είναι η εγγύηση ότι στο τέλος θα το πετύχουν.

IV. Η Θεραπεία σαν Απελευθέρωση από τον Φόβο

1. Τώρα δίνουμε έμφαση στην θεραπεία. Το θαύμα είναι το μέσον, η Επανόρθωση είναι η αρχή, και η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα. Όταν μιλούμε για «ένα θαύμα θεραπείας» σημαίνει ότι συνδυάζουμε δύο επίπεδα πραγματικότητας με ανάρμοστο τρόπο. Η θεραπεία δεν είναι θαύμα. Η Επανόρθωση, ή το τελικό θαύμα, είναι το φάρμακο και κάθε τύπος θεραπείας είναι αποτέλεσμα. Το είδος του σφάλματος στο οποίο εφαρμόζεται η Επανόρθωση δεν έχει καμία σχέση. Κάθε θεραπεία είναι βασικά η απελευθέρωση από τον φόβο. Για να την αναλάβεις δεν πρέπει

να φοβάσαι ο ίδιος. Δεν κατανοείς την θεραπεία εξαιτίας του ίδιου σου του φόβου.

2. Ένα πολύ σημαντικό βήμα στο σχέδιο της Επανόρθωσης είναι να καταργήσεις το σφάλμα σε όλα τα επίπεδα. Η ασθένεια ή η «εσφαλμένη κατάσταση του νου» είναι το αποτέλεσμα της σύγχυσης επιπέδων υπό την έννοια ότι πάντα συνεπάγεται ότι αυτό που είναι λανθασμένο σε ένα επίπεδο μπορεί να επηρεάσει αρνητικά ένα άλλο. Επανειλημμένα έχουμε αναφερθεί στα θαύματα ως μέσο διόρθωσης της σύγχυσης επιπέδων επειδή όλα τα λάθη πρέπει να διορθωθούν στο επίπεδο το οποίο συμβαίνουν. Μόνο ο νους είναι ικανός να διαπράξει σφάλμα. Το σώμα μπορεί να ενεργήσει εσφαλμένα, μόνο επειδή έχει ανταποκριθεί σε εσφαλμένη σκέψη. Το σώμα δεν μπορεί να δημιουργεί, και η άποψη ότι μπορεί, είναι ένα θεμελιώδες σφάλμα, που προξενεί όλα τα σωματικά συμπτώματα. Κάθε σωματική ασθένεια αντιπροσωπεύει την πίστη στην μαγεία. Η όλη διαστρέβλωση που δημιούργησε την μαγεία βασίστηκε στην πίστη ότι υπάρχει δημιουργική ικανότητα στην ύλη, την οποία ο νους δεν μπορεί να ελέγξει. Αυτή η πλάνη μπορεί να λειτουργήσει σε δύο μορφές: μπορεί να υπάρξει η λανθασμένη πεποίθηση ότι ο νους μπορεί να δημιουργήσει εσφαλμένα μέσα στο σώμα, ή ότι το σώμα μπορεί να δημιουργήσει εσφαλμένα μέσα στο νου. Αν γίνει ξεκάθαρο ότι ο νους, ο οποίος είναι το μοναδικό επίπεδο δημιουργίας, δεν μπορεί να δημιουργεί πέρα από τον εαυτό του, τότε καμία σύγχυση δεν χρειάζεται να συμβεί.

3. Μόνο ο νους μπορεί να δημιουργεί διότι το πνεύμα έχει ήδη δημιουργηθεί, και το σώμα είναι ένα εργαλείο μάθησης για το νου. Τα εργαλεία μάθησης από μόνα τους δεν είναι μαθήματα. Ο σκοπός τους είναι απλά να διευκολύνουν την μάθηση. Το περισσότερο που μπορεί να κάνει η λανθασμένη χρήση ενός εργαλείου μάθησης είναι να αποτύχει να διευκολύνει την εκπαίδευση. Από μόνο του δεν έχει την δύναμη να εισαγάγει μαθησιακά σφάλματα. Το σώμα, αν κατανοηθεί σωστά, μοιράζεται την απρόσβλητη ιδιότητα της Επανόρθωσης σε αμφίδρομη εφαρμογή. Και αυτό δεν συμβαίνει διότι το σώμα είναι ένα θαύμα, αλλά επειδή δεν είναι εκ φύσεως επιρρεπές σε παρερμηνείες. Το σώμα είναι απλά μέρος της εμπειρίας σου στον υλικό κόσμο. Οι ικανότητες του μπορεί να υπερεκτιμηθούν και συχνά υπερεκτιμούνται. Εν τούτοις, είναι

σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς την ύπαρξή του σ' αυτό τον κόσμο. Όσοι κάνουν κάτι τέτοιο εμπλέκονται σε μια ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης. Ο όρος «άνευ αξίας» εδώ υπονοεί ότι δεν είναι απαραίτητο να προστατεύεις το νου αρνούμενος αυτό που δεν έχει αξία. Αν κάποιος αρνείται αυτή την ατυχή πλευρά της δύναμης του νου, τότε αρνείται και την ίδια την δύναμη.

4. Όλα τα υλικά μέσα που δέχεσαι ως γιατρικά για τις σωματικές ασθένειες εισάγουν ξανά τις αρχές της μαγείας. Αυτό είναι το πρώτο βήμα στην πεποίθηση ότι το σώμα φτιάχνει τις δικές του ασθένειες. Το δεύτερο λανθασμένο βήμα είναι να προσπαθείς να το θεραπεύσεις με μη δημιουργικά μέσα. Όμως, δεν συνεπάγεται πως η χρήση τέτοιων μέσων για διορθωτικούς σκοπούς είναι κάτι κακό. Μερικές φορές η ασθένεια έχει τόσο ισχυρή επιρροή μέσα στο νου που καθιστά το άτομο προσωρινά μη δεχτικό στην Επανόρθωση. Σε αυτή την περίπτωση μπορεί να είναι συνετό να χρησιμοποιήσουμε μια συμβιβαστική προσέγγιση του νου και του σώματος, κατά την οποία, προσωρινά, αποδίδουμε πίστη θεραπευτικής ικανότητας σε κάτι που προέρχεται από έξω. Και αυτό γιατί το τελευταίο πράγμα που θα βοηθήσει ένα νου που δεν βρίσκεται σε ορθή κατάσταση, ή που ασθενεί, είναι μια αύξηση φόβου. Ήδη βρίσκεται σε μια κατάσταση εξασθένησης εξαιτίας του φόβου. Αν εκτεθεί πρόωρα σε ένα θαύμα, μπορεί να καταληφθεί από πανικό. Αυτό είναι πιθανόν να συμβεί όταν η αντεστραμμένη αντίληψη έχει καθιερώσει την πίστη ότι τα θαύματα είναι τρομακτικά.

5. Η αξία της Επανόρθωσης δεν βρίσκεται στο τρόπο με τον οποίο εκφράζεται. Μάλιστα, αν χρησιμοποιηθεί με ειλικρίνεια, αναπόφευκτα θα εκφραστεί με όποιο τρόπο είναι ο πιο χρήσιμος για τον αποδέκτη. Αυτό σημαίνει ότι ένα θαύμα, για να είναι απόλυτα αποτελεσματικό πρέπει να εκφραστεί σε μια γλώσσα που ο αποδέκτης να μπορεί να καταλάβει δίχως φόβο. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι απαραίτητα το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός. Σημαίνει, όμως, ότι αυτό είναι το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός τώρα. Ο όλος στόχος του θαύματος είναι να υψώσει το επίπεδο επικοινωνίας, και όχι να το χαμηλώσει αυξάνοντας τον φόβο.

V. Το Έργο του Εργάτη των Θαυμάτων

1. Πριν ετοιμαστούν να αναλάβουν την λειτουργία τους σε αυτό τον κόσμο οι εργάτες των θαυμάτων, είναι βασικό να καταλάβουν πλήρως τον φόβο για την απελευθέρωση. Ειδάλλως μπορεί να καλλιεργούν ασυναίσθητα την πεποίθηση ότι η απελευθέρωση είναι αιχμαλωσία, μια άποψη που είναι ήδη πολύ διαδεδομένη. Αυτή η παρεξήγηση προκύπτει με την σειρά της από την πεποίθηση ότι η βλάβη μπορεί να περιοριστεί στο σώμα. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας του υποβόσκοντος φόβου ότι ο νους μπορεί να βλάψει τον εαυτό του. Κανένα από αυτά τα σφάλματα δεν έχει βάση, διότι οι εσφαλμένες δημιουργίες του νου δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα. Αυτή η αναγνώριση είναι καλύτερο προστατευτικό εργαλείο από οποιαδήποτε άλλη μορφή σύγχυσης επιπέδων, διότι εισάγει την διόρθωση στο επίπεδο του σφάλματος. Είναι βασικό να θυμόμαστε ότι μόνο ο νους μπορεί να δημιουργεί, και ότι η διόρθωση ανήκει στο επίπεδο της σκέψης. Επιπροσθέτως, για να ενισχύσουμε μια προγενέστερη δήλωση, το πνεύμα είναι ήδη τέλει άρα δεν χρειάζεται διόρθωση. Το σώμα δεν υπάρχει, παρά μόνο σαν εργαλείο μάθησης για το νου. Αυτό το εργαλείο μάθησης δεν υπόκειται από μόνο του σε σφάλματα, διότι δεν μπορεί να δημιουργήσει. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι η προτροπή προς το νου να παραιτηθεί από τις εσφαλμένες δημιουργίες του, είναι η μόνη εφαρμογή της δημιουργικής ικανότητας που έχει πραγματικό νόημα.

2. Μαγεία είναι η απρόσεκτη ή διαστρεβλωμένη χρήση του νου. Τα υλικά φάρμακα είναι μορφές από «ξόρκια», αλλά αν φοβάσαι να χρησιμοποιήσεις το νου σου για να θεραπεύσεις, δεν θα πρέπει να το επιχειρήσεις. Και μόνο το γεγονός ότι φοβάσαι κάνει το νου σου ευάλωτο σε διαστρεβλωμένη δημιουργία. Επομένως είναι πολύ πιθανόν να παρεξηγήσεις όποια θεραπεία μπορεί να συμβεί, και εφόσον η εγωκεντρικότητα και ο φόβος συνήθως συμβαίνουν μαζί, μπορεί να μην καταφέρεις να δεχτείς την αληθινή Πηγή της θεραπείας. Υπ'αυτές τις συνθήκες, είναι ασφαλέστερο για σένα να βασιστείς προσωρινά σε θεραπευτικά μέσα του υλικού κόσμου, γιατί αυτά δεν γίνεται να τα

παρερμηνεύσεις ως δικές σου δημιουργίες. Όσο επιμένει η αίσθηση ότι είσαι ευάλωτος, δεν θα πρέπει να επιχειρήσεις να εκτελέσεις θαύματα.

3. Έχω ήδη πει ότι τα θαύματα είναι εκφράσεις του νου που είναι προσανατολισμένος στα θαύματα, και αυτή η κατάσταση σημαίνει ορθότητα του νου. Όσοι βρίσκονται σε ορθή κατάσταση του νου, δεν υπερυψώνουν ούτε υποτιμούν το νου του εργάτη των θαυμάτων ή του αποδέκτη των θαυμάτων. Όμως, σαν διόρθωση, το θαύμα δεν χρειάζεται να περιμένει τον ορθότητα του νου του αποδέκτη. Μάλιστα, σκοπός του είναι να τον επαναφέρει στον ορθό νου. Είναι πάντως βασικό, ο εργάτης των θαυμάτων να βρίσκεται σε ορθό νου, έστω για λίγο, ειδάλλως δεν θα μπορέσει να επαναφέρει τον ορθό νου σε κάποιον άλλο.

4. Ο θεραπευτής που βασίζεται στην δική του ετοιμότητα βάζει σε κίνδυνο την κατανόησή του. Είσαι απόλυτα ασφαλής όσο δεν σε απασχολεί καθόλου η ετοιμότητά σου, αλλά διατηρείς συνεχή εμπιστοσύνη στην δική μου. Αν η διάθεση σου για θαύματα δεν λειτουργεί σωστά, αυτό συμβαίνει επειδή έχει εισβάλλει ο φόβος στην ορθότητα του νου σου και την έχει αντιστρέψει. Όλες οι μορφές της μη ορθότητας του νου είναι αποτέλεσμα της άρνησης σου να δεχτείς την Επανόρθωση για τον εαυτό σου. Αν την δεχτείς, βρίσκεσαι σε θέση να αναγνωρίζεις ότι αυτοί που χρειάζονται θεραπεία είναι απλά εκείνοι που δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι η ορθότητα του νου είναι η θεραπεία.

5. *Η μόνη ευθύνη του εργάτη των θαυμάτων είναι να δεχτεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του.* Αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζεις ότι ο νους είναι το μόνο επίπεδο δημιουργίας, και ότι τα σφάλματά του θεραπεύονται από την Επανόρθωση. Μόλις το δεχτείς αυτό, ο νους μπορεί μόνο να θεραπεύει. Όταν αρνηθείς στο νου σου οποιοδήποτε αρνητικό δυναμικό και αποκαταστήσεις τις καθαρά επικοινωνητικές του δυνάμεις, τοποθετείς τον εαυτό σου σε μια θέση που ακυρώνει την σύγχυση επιπέδων των άλλων. Τότε το μήνυμα που τους δίνεις είναι η αλήθεια, ότι δηλαδή και ο δικός τους νους είναι δημιουργικός κατά τον ίδιο τρόπο, και ότι οι εσφαλμένες δημιουργίες τους δεν μπορούν να τους βλάψουν. Επιβεβαιώνοντας αυτό απελευθερώνεις το νου από την

υπερεκτίμηση του δικού του μαθησιακού εργαλείου και επαναφέρει το νου στην θέση του μαθητή που του αρμόζει.

6. Θα πρέπει να τονίσουμε ξανά ότι το σώμα δεν μαθαίνει, όπως και δεν δημιουργεί. Σαν μαθησιακό εργαλείο, απλά ακολουθεί τον μαθητή, αλλά αν του δοθεί λανθασμένα πρωτοβουλία, γίνεται σοβαρό εμπόδιο στην ίδια την μάθηση που πρέπει να διευκολύνει. Μόνο ο νους μπορεί να φωτιστεί. Το πνεύμα είναι ήδη φωτισμένο και το σώμα από μόνο του είναι πολύ συμπαγές. Παρόλα αυτά, ο νους μπορεί να φέρει την φώτιση του στο σώμα αναγνωρίζοντας ότι δεν είναι αυτό ο μαθητής, και έτσι ανεπίδεκτο μάθησης. Εν τούτοις, το σώμα εύκολα ευθυγραμμίζεται με ένα νου που έχει μάθει να κοιτά πέρα από αυτό, προς το φως.

7. Η διορθωτική μάθηση πάντα αρχίζει με την αφύπνιση του νου, και την απομάκρυνση από την πίστη στην σωματική όραση. Αυτό συχνά συνεπάγεται φόβο, διότι φοβάσαι αυτό που θα σου δείξει η πνευματική σου όραση. Είπα και πριν ότι το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να δει σφάλμα, και ότι είναι ικανό να βλέπει μόνο πέρα από αυτό, προς την άμυνα της Επανόρθωσης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό μπορεί να προκαλέσει δυσφορία, όμως αυτή η δυσφορία δεν είναι η τελική έκβαση της αντίληψης. Όταν επιτραπεί στο Άγιο Πνεύμα να δει τον βεβηλωμένο βωμό, Αυτό στρέφεται αμέσως προς την Επανόρθωση. Τίποτα από ό,τι αντιλαμβάνεται, δεν είναι δυνατόν να προκαλέσει φόβο. Όλα όσα απορρέουν από την πνευματική επίγνωση απλά διοχετεύονται προς διόρθωση. Η δυσφορία προκαλείται μόνο και μόνο για να φέρει στην επίγνωση την ανάγκη για διόρθωση.

8. Ο φόβος προς την θεραπεία προκύπτει τελικά από την απροθυμία να δεχτείς ότι η θεραπεία είναι αναγκαία. Αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματος δεν είναι διορθωτικό, και ούτε το σφάλμα μπορεί να διορθωθεί με κάποιο μέσο που γίνεται ορατό από αυτά. Όσο πιστεύεις σε ότι σου λένε τα μάτια του σώματος, οι προσπάθειες σου για διόρθωση θα παίρνουν λάθος κατεύθυνση. Η πραγματική όραση επισκιάζεται, διότι δεν αντέχεις να δεις το δικό σου βεβηλωμένο βωμό. Αλλά εφόσον ο βωμός έχει βεβηλωθεί, η κατάστασή σου γίνεται διπλά επικίνδυνη εκτός κι αν την αντιληφθείς.

9. Η θεραπεία είναι μια ικανότητα που αναπτύχθηκε μετά τον διαχωρισμό, πριν από τον οποίο δεν ήταν απαραίτητη. Όπως όλες οι πτυχές της πίστης στο χρόνο και τον χώρο, είναι και αυτή προσωρινή. Όμως, όσο παραμένει ο χρόνος, η θεραπεία χρειάζεται σαν μέσο προστασίας. Αυτό συμβαίνει διότι η θεραπεία βασίζεται στην φιλευσπλαχνία, και η φιλευσπλαχνία είναι ένας τρόπος να αντιλαμβάνεσαι την τελειότητα κάποιου άλλου ακόμα κι αν δεν την αντιλαμβάνεσαι μέσα σε σένα. Οι περισσότερες από τις πιο ευγενείς αντιλήψεις για τις οποίες είσαι ικανός τώρα εξαρτώνται από τον χρόνο. Η φιλευσπλαχνία είναι πραγματικά μια αμυδρή αντανάκλαση της αγάπης που περιλαμβάνει και αγκαλιάζει τα πάντα και βρίσκεται πολύ πιο πέρα από οποιαδήποτε μορφή φιλευσπλαχνίας μπορείς να συλλάβεις προς το παρόν. Η φιλευσπλαχνία είναι ουσιαστική για την ορθότητα του νου με την περιορισμένη έννοια που μπορείς να πετύχεις τώρα.

10. Η φιλευσπλαχνία είναι ένας τρόπος να βλέπεις κάποιον σαν να έχει ήδη υπερβεί κατά πολύ τα πραγματικά επιτεύγματά του μέσα στον χρόνο. Εφόσον η δική του σκέψη είναι λανθασμένη δεν μπορεί να δει την Επανάρθωση για τον εαυτό του, ειδικά δεν θα χρειαζόταν την φιλευσπλαχνία. Η φιλευσπλαχνία που του χαρίζεται είναι από την μια πλευρά η αναγνώριση ότι χρειάζεται βοήθεια, και από την άλλη η αναγνώριση ότι θα την δεχτεί. Και οι δύο αυτές αντιλήψεις υποδηλώνουν την εξάρτησή τους από τον χρόνο, κάνοντας προφανές ότι η φιλευσπλαχνία ακόμα βρίσκεται εντός των περιορισμών αυτού του κόσμου. Είπα και πριν ότι μόνο η αποκάλυψη υπερβαίνει τον χρόνο. Το θαύμα, σαν έκφραση φιλευσπλαχνίας, μπορεί μόνο να τον επισπεύσει. Εν τούτοις, πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι όποτε προσφέρεις ένα θαύμα σε κάποιον άλλο, συντομεύεις τα βάσανα και των δυο σας. Αυτό αποτελεί μια αναδρομική όπως και προοδευτική επανόρθωση.

A. Οι Ειδικές Αρχές των Εργατών των Θαυμάτων

- 11.(1) Το θαύμα καταργεί την ανάγκη για έγνοιες κατωτέρου επιπέδου. Εφόσον είναι ένα διάλλειμα εκτός πλαισίου χρόνου, οι συνηθισμένες θεωρίες του χώρου και του χρόνου, δεν ισχύουν εδώ. Όταν κάνεις ένα θαύμα, εγώ θα κανονίζω και τον χώρο και τον χρόνο για να προσαρμοστούν σε αυτό.
- 12.(2) Είναι πολύ βασικό να γίνει μια ξεκάθαρη διάκριση ανάμεσα σε αυτό που είναι δημιουργημένο και σε ό,τι είναι φτιαγμένο. Όλες οι μορφές θεραπείας βασίζονται σε αυτή την θεμελιώδη διόρθωση στην αντίληψη επιπέδων.
- 13.(3) Ποτέ μην συγχέεις την λανθασμένη και την ορθή κατάσταση του νου. Αν απαντάς σε οποιαδήποτε μορφή σφάλματος με κάτι άλλο εκτός από επιθυμία για θεραπεία, είναι μια έκφραση αυτής της σύγχυσης.
- 14.(4) Το θαύμα είναι πάντα μια άρνηση αυτού του σφάλματος και μια επιβεβαίωση της αλήθειας. Μόνο η ορθότητα του νου μπορεί να διορθώνει με τρόπο αληθινά αποτελεσματικό. Στην πραγματικότητα, ό,τι δεν έχει πραγματικό αποτέλεσμα, δεν έχει ούτε αληθινή ύπαρξη. Το αποτέλεσμά του λοιπόν, είναι το κενό. Όντας χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, είναι επιρρεπές στην προβολή.
15. (5) Η δύναμη προσαρμογής επιπέδων του θαύματος εισάγει την ορθή αντίληψη για θεραπεία. Μέχρι να συμβεί αυτό η θεραπεία δεν μπορεί να γίνει κατανοητή. Η συγχώρεση είναι μια κενή χειρονομία εκτός κι αν περιλαμβάνει διόρθωση. Χωρίς αυτή, περιέχει κυρίως κρίση, παρά θεραπεία.
16. (6) Συγχώρεση προσανατολισμένη στα θαύματα, είναι **μόνο** η διόρθωση. Δεν έχει κανένα στοιχείο κρίσης. Η δήλωση «Πατέρα συγχώρεσε τους γιατί δεν γνωρίζουν τι κάνουν» με κανένα τρόπο δεν αξιολογεί το τι κάνουν. Είναι μια έκκληση στον Θεό να θεραπεύσει

το νου τους. Δεν υπάρχει καμιά αναφορά στην έκβαση του σφάλματος. Αυτό δεν έχει σημασία.

17. (7) Η νουθεσία «Να έχετε ένα νου» είναι η δήλωση της ετοιμότητας για αποκάλυψη. Το αίτημά μου «Κάνετε αυτό φέροντας στην μνήμη σας εμένα» είναι έκκληση συνεργασίας των εργατών των θαυμάτων. Οι δύο αυτές δηλώσεις δεν βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο πραγματικότητας. Μόνο το τελευταίο περιλαμβάνει κάποια επίγνωση του χρόνου, εφόσον το να θυμάσαι σημαίνει ότι ανακαλείς το παρελθόν στο παρόν. Ο χρόνος βρίσκεται κάτω από την δική μου καθοδήγηση, αλλά η αιωνιότητα ανήκει στον Θεό. Μέσα στον χρόνο υπάρχουμε ο ένας για τον άλλο και μαζί με τον άλλο. Στην αιωνιότητα συνυπάρχουμε με τον Θεό.

18.(8) Μπορείς να κάνεις πολλά για την δική σου θεραπεία και των άλλων αν όποτε υπάρξει μια κατάσταση που χρειάζεται βοήθεια, σκέφτεσαι με αυτόν τον τρόπο:

Είμαι εδώ μόνο για να βοηθήσω.

Είμαι εδώ για να εκπροσωπήσω Αυτόν ο Οποίος με έστειλε.

Δεν χρειάζεται ν' ανησυχώ για το τι να πω ή το τι να κάνω, διότι Εκείνος ο Οποίος με έστειλε θα με καθοδηγεί.

Είμαι ικανοποιημένος να βρίσκομαι όπου επιθυμεί Αυτός, γνωρίζοντας ότι Αυτός πηγαίνει εκεί μαζί μου.

Θα θεραπευτώ καθώς Τον αφήνω να με διδάσκει να θεραπεύω.

VI. Φόβος και Σύγκρουση

1. Το ότι φοβάσαι φαίνεται ότι συμβαίνει παρά την θέλησή σου· σαν να είναι κάτι πέρα από τον έλεγχο σου. Εν τούτοις, έχω ήδη πει ότι μόνο οι δημιουργικές πράξεις θα έπρεπε να είναι ακούσιες. Εγώ μπορώ να αναλάβω τον έλεγχο σε όλα όσα δεν έχουν σημασία, ενώ η καθοδήγησή μου θα οδηγεί όλα όσα έχουν, αν εσύ το επιλέξεις. Τον φόβο δεν μπορώ

να τον ελέγξω, αλλά μπορεί να τεθεί υπό τον δικό σου έλεγχο. Ο φόβος με εμποδίζει να σου δώσω τον δικό μου έλεγχο. Η παρουσία του φόβου δείχνει ότι έχεις υψώσει σκέψεις σωματικές στο επίπεδο του νου. Αυτό τις αποσπά από τον έλεγχό μου, και σε κάνει να νιώθεις προσωπικά υπεύθυνος γι αυτές. Αυτή είναι μια προφανής σύγχυση επιπέδων.

2. Δεν καλλιεργώ την σύγχυση επιπέδων, αλλά εσύ πρέπει να επιλέξεις να την διορθώσεις. Δεν μπορείς να δικαιολογήσεις την παρανοϊκή συμπεριφορά λέγοντας ότι δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Γιατί θα πρέπει να συναινείς σε παρανοϊκή σκέψη; Εδώ υπάρχει μία σύγχυση που καλά θα έκανες να δεις καθαρά. Μπορεί να πιστεύεις ότι είσαι υπεύθυνος για ό,τι κάνεις, αλλά όχι για ό,τι σκέφτεσαι. Η αλήθεια είναι ότι είσαι υπεύθυνος για ό,τι σκέφτεσαι, διότι μόνο σε αυτό το επίπεδο μπορείς να ασκήσεις την επιλογή σου. Το τι κάνεις προέρχεται από αυτό που σκέφτεσαι. Δεν μπορείς να διαχωρίσεις τον εαυτό σου από την αλήθεια «δίνοντας» αυτονομία στην συμπεριφορά. Αυτή ελέγχεται από μένα αυτόματα αμέσως μόλις εναποθέσεις αυτό που σκέφτεσαι κάτω από την καθοδήγησή μου. Όποτε φοβάσαι, είναι ένα σίγουρο σημάδι ότι έχεις επιτρέψει στο νου σου να δημιουργήσει εσφαλμένα και δεν επέτρεψες σε μένα να τον καθοδηγήσω.

3. Δεν έχει νόημα να πιστεύεις ότι το να ελέγξεις την έκβαση της λανθασμένης σκέψης μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την θεραπεία. Όταν φοβάσαι έχεις επιλέξει εσφαλμένα. Αυτός είναι ο λόγος που νιώθεις υπεύθυνος γι αυτό. Πρέπει ν'αλλάξεις το νου σου, όχι την συμπεριφορά σου, και αυτό είναι ζήτημα προθυμίας. Δεν χρειάζεσαι καθοδήγηση παρά μόνο στο επίπεδο του νου. Η διόρθωση ανήκει μόνο στο επίπεδο όπου είναι δυνατή η αλλαγή. Η αλλαγή δεν σημαίνει τίποτα στο επίπεδο του συμπτώματος, όπου δεν μπορεί να λειτουργήσει.

4. Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς απελευθέρωση από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι δική σου η ευθύνη. Αντί γι αυτό, θα έπρεπε να ζητάς, βοήθεια στις συνθήκες που έχουν προκαλέσει τον φόβο. Αυτές οι συνθήκες μπορεί να περιλαμβάνουν μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος. Σε αυτό το επίπεδο μπορείς να κάνεις κάτι. Είσαι υπερβολικά ανεκτικός στην περιπλάνηση του νου, και παθητικά συναινείς στις λανθασμένες δημιουργίες του νου σου. Το

συγκεκριμένο αποτέλεσμα δεν έχει σημασία, αλλά το θεμελιώδες σφάλμα έχει. Η διόρθωση είναι πάντα η ίδια. Πριν επιλέξεις να κάνεις οτιδήποτε, ρώτησέ με αν η επιλογή σου βρίσκεται σε συμφωνία με την δική μου. Αν είσαι σίγουρος ότι είναι, δεν θα υπάρχει φόβος.

5. Ο φόβος είναι πάντα σημάδι έντασης, που προκύπτει κάθε φορά που αυτό που θέλεις έρχεται σε σύγκρουση με αυτό που κάνεις. Αυτή η κατάσταση προκύπτει με δύο τρόπους: Πρώτα, μπορεί να επιλέγεις να κάνεις αλληλοσυγκρουόμενα πράγματα, είτε συγχρόνως, είτε διαδοχικά. Αυτό παράγει συγκρουόμενη συμπεριφορά, η οποία σου είναι ανυπόφορη διότι το μέρος του νου που θέλει να κάνει κάτι άλλο εξαγριώνεται. Δεύτερον, μπορεί να συμπεριφέρεσαι όπως νομίζεις ότι πρέπει, αλλά χωρίς να θέλεις απόλυτα να το κάνεις αυτό. Αυτό παράγει συνεπή συμπεριφορά, αλλά περιλαμβάνει μεγάλη ένταση. Και στις δύο περιπτώσεις, ο νους και η συμπεριφορά βρίσκονται σε δυσαρμονία, και το αποτέλεσμα είναι μια κατάσταση στην οποία κάνεις αυτό που δεν θέλεις απόλυτα να κάνεις. Αυτό εγείρει μια αίσθηση εξαναγκασμού που συνήθως προκαλεί οργή, και έπειτα είναι πολύ πιθανόν ν'ακολουθήσει προβολή. Κάθε φορά που υπάρχει φόβος, είναι επειδή δεν έχεις αποφασίσει. Άρα ο νους σου είναι διχασμένος, και η συμπεριφορά σου αναπόφευκτα γίνεται αλλοπρόσαλλη. Η διόρθωση σε επίπεδο συμπεριφοράς μπορεί να μετατοπίσει το σφάλμα από τον πρώτο στον δεύτερο τύπο, αλλά δεν θα εξαλείψει τον φόβο.

6. Είναι δυνατόν να φτάσεις σε μια κατάσταση στην οποία να φέρεις το νου σου κάτω από την δική μου καθοδήγηση χωρίς να καταβάλλεις συνειδητή προσπάθεια, αλλά αυτό συνεπάγεται μια προθυμία που δεν έχεις αναπτύξει ακόμα. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να ζητήσει περισσότερα από όσα είσαι πρόθυμος να κάνεις. Η δύναμη να τα κάνεις προέρχεται από την δική σου αδιαίρετη απόφαση. Δεν υπάρχει ένταση όταν κάνεις το Θέλημα του Θεού μόλις αναγνωρίσεις ότι είναι επίσης και δικό σου. Το μάθημα εδώ είναι αρκετά απλό, αλλά συνήθως παραβλέπεται. Γι αυτό θα το επαναλάβω, προτρέποντάς σε να ακούσεις. Μόνο ο νους σου μπορεί να παράγει φόβο. Το κάνει αυτό κάθε φορά που βιώνει σύγκρουση ως προς το τι θέλει, παράγοντας αναπόφευκτο πόνο διότι αυτό που θέλει να κάνει και αυτό που κάνει

βρίσκονται σε δυσαρμονία. Αυτό μπορεί να διορθωθεί μόνο αν αποδεχτείς ένα ενοποιημένο στόχο.

7. Το πρώτο διορθωτικό βήμα για την διόρθωση και εξάλειψη του λάθους είναι να γνωρίσεις πρώτα ότι η σύγκρουση είναι μια έκφραση φόβου. Λέγε στον εαυτό σου ότι κατά κάποιο τρόπο επέλεξες να μην αγαπάς, ειδάλλως ο φόβος δεν θα είχε προκύψει. Τότε η όλη διαδικασία της διόρθωσης γίνεται μια απλή σειρά πρακτικών βημάτων μέσα στην ευρύτερη διαδικασία της αποδοχής της Επανόρθωσης σαν θεραπεία. Αυτά τα βήματα μπορούν να συνοψισθούν με αυτό τον τρόπο:

Γνώρισε πρώτα ότι αυτό είναι φόβος.

Ο φόβος προκύπτει από έλλειψη αγάπης.

Η μόνη γιατρεία για την έλλειψη αγάπης είναι η απόλυτη αγάπη.

Η απόλυτη αγάπη είναι η Επανόρθωση.

8. Έχω τονίσει ότι το θαύμα, ή η έκφραση της Επανόρθωσης, είναι πάντα σημάδι σεβασμού **από** τους άξιους **προς** τους άξιους. Η αναγνώριση αυτής της αξίας αποκαθίσταται με την Επανόρθωση. Είναι ολοφάνερο, λοιπόν, ότι όταν φοβάσαι, έχεις τοποθετήσει τον εαυτό σου σε μια θέση όπου χρειάζεσαι Επανόρθωση. Έχεις κάνει κάτι χωρίς αγάπη, έχοντας επιλέξει δίχως την αγάπη. Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση για την οποία προσφέρεται η Επανόρθωση. Η ανάγκη για γιατρικό ενέπνευσε την καθιέρωση της. Όσο αναγνωρίζεις μόνο την ανάγκη για γιατρικό, θα παραμένεις φοβισμένος. Όμως, αμέσως μόλις το δεχτείς, έχεις καταργήσει τον φόβο. Έτσι συμβαίνει η αληθινή θεραπεία.

9. Όλοι βιώνουν φόβο. Και όμως, με πολύ λίγη ορθή σκέψη θα καταλάβαινες γιατί εμφανίζεται ο φόβος. Λίγοι είναι αυτοί που εκτιμούν την πραγματική δύναμη του νου, και κανένας δεν παραμένει σε πλήρη επίγνωση αυτής της δύναμης όλη την ώρα. Όμως, αν ελπίζεις να γλυτώσεις από τον φόβο υπάρχουν κάποια πράγματα που θα πρέπει να συνειδητοποιήσεις, και μάλιστα πολύ καλά. Ο νους είναι πολύ ισχυρός, και ποτέ δεν χάνει την δημιουργική του δύναμη. Ποτέ δεν κοιμάται. Κάθε στιγμή δημιουργεί. Είναι δύσκολο να αναγνωρίσεις ότι σκέψη και πίστη

συνδυάζονται σε ένα κύμα δύναμης που μπορεί στην κυριολεξία να κινήσει βουνά. Με πρώτη ματιά φαίνεται πως το να πιστεύεις ότι διαθέτεις τόσο μεγάλη δύναμη είναι αλαζονικό, αλλά αυτός δεν είναι ο πραγματικός λόγος που δεν το πιστεύεις. Προτιμάς να πιστεύεις ότι οι σκέψεις σου δεν μπορούν να ασκήσουν πραγματική επιρροή διότι στην πραγματικότητα τις φοβάσαι. Αυτό μπορεί να καταπραΰνει την αίσθηση των ενοχών σου, αλλά το κόστος θα είναι να αντιλαμβάνεσαι το νου ως ανήμπορο. Αν πιστεύεις ότι αυτό που σκέφτεσαι δεν παράγει αποτελέσματα μπορεί να πάψεις να το φοβάσαι, αλλά το πιο πιθανό είναι και να μην το σέβεσαι. Δεν **υπάρχουν** αδρανείς σκέψεις. Κάθε σκέψη παράγει μορφή σε κάποιο επίπεδο.

VII. Αιτία και Αποτέλεσμα

1. Μπορεί ακόμα να παραπονιέσαι για φόβο, και παρόλα αυτά να επιμένεις να κάνεις τον εαυτό σου να φοβάται. Έχω ήδη τονίσει, ότι δεν μπορείς να μου ζητήσεις να σε απαλλάξω από φόβο. Εγώ γνωρίζω ότι αυτός δεν υπάρχει, αλλά εσύ όχι. Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου και τα αποτελέσματά τους, τότε θα έκανα επικίνδυνα πειράματα με τον βασικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος του πιο σημαντικού νόμου που υπάρχει. Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Θα σε βοηθούσε πολύ περισσότερο να σου υπενθυμίσω ότι δεν προφυλάσσεις αρκετά προσεκτικά τις σκέψεις σου. Μπορεί να αισθάνεσαι ότι σε αυτό το σημείο να χρειάζονται ένα θαύμα για να μπορέσεις να κάνεις κάτι τέτοιο, πράγμα το οποίο είναι απόλυτα σωστό. Δεν είσαι συνηθισμένος με τον τρόπο σκέψης που παράγει θαύματα, αλλά μπορείς να εκπαιδευτείς να σκέφτεσαι με τέτοιο τρόπο. Όλοι οι εργάτες των θαυμάτων χρειάζονται αυτό το είδος εκπαίδευσης.

2. Δεν μπορώ να επιτρέψω να αφήσεις το νου σου χωρίς επιτήρηση, διότι τότε δεν θα μπορείς να με βοηθήσεις. Η εργασία με τα θαύματα συνεπάγεται πλήρη συνειδητοποίηση της δύναμης της σκέψης για να

μπορέσεις έτσι να αποφύγεις την εσφαλμένη δημιουργία. Ειδάλλως θα πρέπει να γίνει ένα θαύμα για την εξισορρόπηση του νου, μια κυκλική διαδικασία που δεν υποστηρίζει την κατάρρευση του χρόνου στην οποία στοχεύει το θαύμα. Ο εργάτης των θαυμάτων πρέπει να έχει την αληθινή αιτία και το αποτέλεσμα στην επίγνωση του, σαν μια απαραίτητη προϋπόθεση για να συμβεί το θαύμα.

3. Και τα θαύματα και ο φόβος προέρχονται από σκέψεις. Αν δεν είσαι ελεύθερος να διαλέξεις το ένα, τότε δεν είσαι ελεύθερος να διαλέξεις και το άλλο. Διαλέγοντας το θαύμα, έχεις απορρίψει τον φόβο, έστω προσωρινά. Φοβάσαι τους πάντες και τα πάντα. Φοβάσαι τον Θεό, εμένα και τον εαυτό σου. Έχεις αντιληφθεί εσφαλμένα, ή έχεις δημιουργήσει εσφαλμένα Εμάς, και πιστεύεις σε αυτό που έφτιαξες. Δεν θα το είχες κάνει αυτό αν δεν φοβόσουν τις δικές σου σκέψεις. Οι φοβισμένοι υποχρεωτικά δημιουργούν εσφαλμένα, διότι αντιλαμβάνονται λάθος την δημιουργία. Όταν δημιουργείς εσφαλμένα βρίσκεσαι σε πόνο. Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος τώρα γίνεται ένας πραγματικός επιταχυντής, αν και μόνο προσωρινά. Στην πραγματικότητα η «Αιτία» είναι ένας όρος που κανονικά ανήκει στον Θεό, και το «Αποτελέσμα» Του είναι ο Υιός Του. Αυτό συνεπάγεται μια σειρά σχέσεων Αιτίας και Αποτελέσματος εντελώς διαφορετική από εκείνες που εισάγεις στην εσφαλμένη δημιουργία. Η θεμελιώδης σύγκρουση σε αυτό τον κόσμο, λοιπόν, βρίσκεται ανάμεσα στην δημιουργία και την εσφαλμένη δημιουργία. Όλος ο φόβος είναι ολοφάνερος στην δεύτερη περίπτωση, και όλη η αγάπη στην πρώτη. Άρα η σύγκρουση είναι ανάμεσα στην αγάπη και τον φόβο.

4. Έχω ήδη πει ότι πιστεύεις ότι δεν μπορείς να ελέγξεις τον φόβο γιατί τον έφτιαξες εσύ ο ίδιος, και η πίστη σου σε αυτόν φαίνεται ότι τον θέτει εκτός δικού σου ελέγχου. Όμως, κάθε προσπάθεια να διαλύσεις το σφάλμα επιχειρώντας την κυριαρχία σου πάνω στον φόβο είναι ανώφελη. Μάλιστα, επιβεβαιώνει την δύναμη του φόβου μόνο και μόνο με την αξίωση ότι πρέπει να κυριαρχηθεί. Η πραγματική λύση βασίζεται εξ ολοκλήρου στην υπεροχή μέσω της αγάπης. Στο ενδιάμεσο διάστημα, όμως, η αίσθηση σύγκρουσης είναι αναπόφευκτη, εφόσον έχεις

τοποθετήσει τον εαυτό σου σε μια θέση όπου πιστεύεις στην δύναμη αυτού που δεν υπάρχει.

5. Το τίποτα και τα πάντα δεν γίνεται να συνυπάρχουν. Το να πιστεύεις στο ένα σημαίνει ότι αρνείσαι το άλλο. Ο φόβος στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα και η αγάπη είναι τα πάντα. Όποτε το φως εισέρχεται στο σκοτάδι, το σκοτάδι καταργείται. Αυτό που πιστεύεις είναι αληθινό για σένα. Υπ'αυτή την έννοια ο διαχωρισμός έχει συμβεί, και το να το αρνείσαι σημαίνει ότι απλά χρησιμοποιείς με λανθασμένο τρόπο την άρνηση. Εν τούτοις, το να επικεντρώνεσαι στο σφάλμα είναι μόνο άλλο ένα σφάλμα. Η αρχική διορθωτική διαδικασία είναι ν'αναγνωρίσεις προσωρινά ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα, αλλά μόνο σαν ένδειξη ότι χρειάζεται άμεση διόρθωση. Αυτό καθιερώνει μια κατάσταση του νου, στην οποία η Επανάρθωση μπορεί να γίνει αποδεκτή χωρίς καθυστέρηση. Θα πρέπει, εν τούτοις, να τονίσουμε ότι στο τέλος δεν είναι δυνατός κανένας συμβιβασμός ανάμεσα στο τίποτα και στο τα πάντα. Ο χρόνος είναι βασικά ένα εργαλείο, με το οποίο θα καταργηθεί κάθε συμβιβασμός όσον αφορά αυτό το θέμα. Φαινομενικά και μόνο καταργείται σταδιακά, διότι ο χρόνος ο ίδιος περιλαμβάνει διαλείμματα που δεν υπάρχουν. Η λανθασμένη δημιουργία το κατέστησε αυτό αναγκαίο ως διορθωτικό εργαλείο. Η δήλωση «Διότι ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο ώστε του έδωσε τον μοναδικό αγαπητό Του Υιό, έτσι ώστε όποιος πιστέψει σε αυτόν να μην χαθεί και να έχει αιώνια ζωή» χρειάζεται μόνο μια μικρή διόρθωση για να έχει νόημα μέσα σε αυτό το πλαίσιο · «Αυτός τον έδωσε **στον** μοναδικό αγαπητό Του Υιό.»

6. Θα πρέπει να σημειώσουμε με προσοχή ότι ο Θεός έχει μόνο **έναν** Υιό. Αν όλη η δημιουργία είναι Υιοί Του, ο κάθε ένας πρέπει να είναι αδιαίρετο μέρος όλης της Υιότητας. Η Υιότητα μέσα στην Ενότητά της υπερβαίνει το σύνολο των μερών της. Εν τούτοις, αυτό δεν είναι ξεκάθαρο όσο οποιοδήποτε από τα μέρη της λείπει. Γι αυτό η σύγκρουση δεν μπορεί να επιλυθεί εξ ολοκλήρου, μέχρι όλα τα μέρη της Υιότητας να έχουν επιστρέψει. Μόνο τότε μπορεί να γίνει κατανοητή η σημασία της ολότητας με την πραγματική έννοια. Οποιοδήποτε μέρος της Υιότητας μπορεί να πιστεύει στο σφάλμα ή στην ατέλεια αν το επιλέξει. Όμως, αν

κάνει κάτι τέτοιο, πιστεύει στη ύπαρξη του τίποτα. Η διόρθωση αυτού του σφάλματος είναι η Επανόρθωση.

7. Έχω ήδη μιλήσει εν συντομία για την ετοιμότητα, αλλά ίσως εδώ χρειάζεται να προσθέσω και κάτι ακόμα. Η ετοιμότητα είναι μόνο η προϋπόθεση για την πραγματοποίηση. Αυτά τα δύο δεν θα πρέπει να συγχέονται. Μόλις συμβεί μια κατάσταση ετοιμότητας, υπάρχει συνήθως κάποιος βαθμός επιθυμίας για πραγματοποίηση, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι και αδιαίρετος. Αυτή η κατάσταση(ετοιμότητας) δεν υπονοεί τίποτε περισσότερο από κάποιο δυναμικό για αλλαγή του νου. Η αυτοπεποίθηση δεν μπορεί να αναπτυχθεί πλήρως μέχρι να πραγματοποιηθεί η κυριαρχία. Έχουμε ήδη επιχειρήσει να διορθώσουμε το βασικό σφάλμα ότι μπορούμε να κυριαρχήσουμε στον φόβο, και έχουμε ήδη τονίσει ότι η μόνη πραγματική κυριαρχία συμβαίνει μέσω της αγάπης. Η ετοιμότητα είναι μόνο η αρχή της αυτοπεποίθησης. Μπορεί να θεωρείς ότι αυτό συνεπάγεται ότι απαιτείται κάποιο τεράστιο χρονικό διάστημα ανάμεσα στην ετοιμότητα και την κυριαρχία, αλλά ας σου υπενθυμίσω ότι ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται κάτω από τον δικό μου έλεγχο.

VIII. Το Νόημα της Έσχατης Κρίσης

1. Ένας από τους τρόπους με τους οποίους μπορείς να διορθώσεις την σύγχυση ανάμεσα στο θαύμα και την μαγεία είναι να θυμηθείς ότι δεν δημιουργήσες εσύ τον εαυτό σου. Έχεις την τάση να το ξεχνάς αυτό όταν γίνεσαι εγωκεντρικός, και αυτό σε βάζει σε μια θέση όπου η πίστη στην μαγεία είναι ουσιαστικά αναπόφευκτη. Η θέλησή σου να δημιουργείς σου δόθηκε από τον Δημιουργό σου, ο Οποίος εξέφραζε την ίδια Θέληση στην δημιουργία Του. Εφόσον η δημιουργική ικανότητα υπόκειται στο νου, όλα όσα δημιουργείς είναι αναγκαστικά θέμα θέλησης. Εξυπακούεται ακόμα, πως ό,τι και να δημιουργήσεις από μόνος σου είναι αληθινό στην δική σου όραση, όχι όμως και στο Νου του Θεού. Αυτή η βασική διάκριση οδηγεί κατευθείαν στην αληθινή σημασία της Έσχατης Κρίσης.

2. Η Έσχατη Κρίση είναι μια από τις πιο απειλητικές ιδέες σύμφωνα με τον τρόπο σκέψης σου. Αυτό συμβαίνει διότι δεν την καταλαβαίνεις. Η κρίση δεν είναι ιδιότητα του Θεού. Απέκτησε ύπαρξη μόνο μετά τον διαχωρισμό, όταν έγινε ένα από τα πολλά εργαλεία μάθησης στο συνολικό σχέδιο. Ακριβώς όπως ο διαχωρισμός συνέβη πριν από εκατομμύρια χρόνια, η Έσχατη Κρίση θα διαρκέσει σε μια παρομοίως εκτεταμένη περίοδο, και ίσως ακόμα μεγαλύτερη. Η διάρκειά της όμως, μπορεί να συντομευτεί κατά πολύ από τα θαύματα, το εργαλείο για την συντόμευση αλλά όχι για την κατάργηση του χρόνου. Αν ένας επαρκής αριθμός αποκτήσει την κατάσταση θαύματος του νου, αυτή η σύντομη διαδικασία μπορεί να γίνει ουσιαστικά ανεκτίμητη. Είναι βασικό, όμως, να ελευθερωθείς από τον φόβο γρήγορα, διότι πρέπει να αναδυθείς από την σύγκρουση αν πρόκειται να φέρεις γαλήνη σε άλλους νόες.

3. Η Έσχατη Κρίση γενικά θεωρείται σαν μια διαδικασία που την αναλαμβάνει ο Θεός. Στην πραγματικότητα θα την αναλάβουν οι αδελφοί μου με την βοήθειά μου. Είναι μια τελική θεραπεία και όχι μια απονομή τιμωρίας, όσο και να νομίζεις ότι είναι δίκαιη. Η τιμωρία είναι μια ιδέα εντελώς αντίθετη με την ορθή κατάσταση του νου, και ο στόχος της Έσχατης Κρίσης είναι να επαναφέρει σε σένα την ορθή κατάσταση του νου. Η Έσχατη Κρίση θα μπορούσε να ονομαστεί διαδικασία σωστής αξιολόγησης. Απλά σημαίνει ότι όλοι τελικά θα καταλάβουν τι είναι άξιο και τι όχι. Μετά από αυτό, η ικανότητα επιλογής θα στηρίζεται πραγματικά στην λογική. Μέχρι να γίνει αυτή η διάκριση, όμως, οι ταλαντεύσεις ανάμεσα στην ελεύθερη και την δεσμευμένη θέληση δεν μπορεί παρά να συνεχίζονται.

4. Το πρώτο βήμα προς την ελευθερία συνεπάγεται ένα ξεκαθάρισμα ανάμεσα στο λάθος από το σωστό. Αυτή είναι μια διαδικασία διαχωρισμού με την δημιουργική έννοια, και αντανακλά την αληθινή σημασία της Αποκάλυψης. Όλοι στο τέλος θα κοιτάξουν τις δικές τους δημιουργίες και θα επιλέξουν να διατηρήσουν μόνο ό,τι είναι καλό, ακριβώς όπως ο Θεός κοίταξε ό,τι είχε δημιουργήσει και ήξερε ότι ήταν καλό. Σε αυτό το σημείο, ο νους μπορεί ν'αρχίσει να κοιτά με αγάπη τις δικές του δημιουργίες χάρη στην αξία τους. Την ίδια στιγμή ο νους θα

αποποιηθεί αναπόφευκτα τις λανθασμένες δημιουργίες του οι οποίες, άνευ πίστης, δεν θα υπάρχουν πια.

5. Ο όρος «Έσχατη Κρίση» είναι τρομακτικός όχι μόνο επειδή έχει προβληθεί πάνω στον Θεό, αλλά εξαιτίας της σύνδεσης του «έσχατου» με τον θάνατο. Αυτό είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα αντιστροφής της αντίληψης. Αν η σημασία της Έσχατης Κρίσης εξεταστεί αντικειμενικά, γίνεται φανερό ότι είναι πραγματικά η πύλη στην ζωή. Κανένας που ζει με φόβο δεν είναι πραγματικά ζωντανός. Η δική σου έσχατη κρίση δεν μπορεί να απευθύνεται στον εαυτό σου, διότι δεν είσαι δική σου δημιουργία. Μπορείς, όμως, να την εφαρμόσεις ουσιαστικά οποιαδήποτε στιγμή σε όλα όσα έχεις φτιάξει, και να διατηρήσεις στην μνήμη σου μόνο ό,τι είναι δημιουργικό και καλό. Δίχως άλλο αυτό θα σου υπαγορεύει η ορθή κατάσταση του νου σου. Ο σκοπός της ύπαρξης του χρόνου είναι μόνο και μόνο για να σου «δώσει χρόνο» να πετύχεις αυτή την κρίση (την έσχατη). Είναι η δική σου τέλεια κρίση για τις δικές σου τέλειες δημιουργίες. Όταν όλα όσα κρατάς είναι αξιαγάπητα, δεν υπάρχει λόγος να παραμένει ο φόβος μέσα σου. Αυτός είναι ο ρόλος σου στην Επανόρθωση.

Κεφάλαιο 3

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ

I. Επανόρθωση χωρίς θυσίες

1. Ένα ακόμα σημείο πρέπει να γίνει απόλυτα ξεκάθαρο πριν μπορέσει να εξαλειφθεί κάθε υπόλειμμα φόβου σε σχέση με τα θαύματα. Αυτό που εξασφάλισε την Επανόρθωση δεν ήταν η σταύρωση, ήταν η ανάσταση. Πολλοί ειλικρινείς Χριστιανοί το έχουν παρεξηγήσει αυτό. Όποιος είναι ελευθερωμένος από την πίστη στην έλλειψη δεν μπορεί να κάνει αυτό το λάθος. Αν δούμε την σταύρωση από αυτή την αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται πικρά τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις μπαίνουν σε πολλές θρησκείες. Όμως οι αληθινοί Χριστιανοί θα έπρεπε να σταματήσουν και να ρωτήσουν «Πως είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;» Είναι δυνατόν ο Θεός ο Ίδιος να είναι ικανός για τέτοιου είδους σκέψη για την οποία Αυτός ο Ίδιος έχει δηλώσει ότι είναι ανάξια για τον Υιό Του;

2. Η καλύτερη άμυνα, όπως πάντα, δεν είναι να επιτεθείς την άποψη κάποιου άλλου, αλλά να προστατεύσεις την αλήθεια. Δεν είναι συνετό να δέχεσαι οποιαδήποτε άποψη αν χρειάζεται να αντιστρέψεις ένα ολόκληρο σύστημα αναφοράς για να την δικαιώσεις. Αυτή η διαδικασία είναι οδυνηρή στις πιο δευτερεύουσες εφαρμογές της και πραγματικά τραγική σε ευρύτερη κλίμακα. Η καταδίωξη πολύ συχνά καταλήγει σε μια προσπάθεια να «δικαιώσεις» την τρομερή παρεξήγηση ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίωξε τον Ίδιο Του τον Υιό για χάρη της σωτηρίας. Οι λέξεις από μόνες τους δεν έχουν σημασία. Αυτό ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να ξεπεραστεί διότι, παρόλο που το λάθος το ίδιο δεν είναι δυσκολότερο να διορθωθεί από οποιοδήποτε άλλο, πολλοί έχουν δείξει απροθυμία να το ξεφορτωθούν εξαιτίας της σημαντικής αξίας του ως άμυνα. Σε πιο ήπιες μορφές κάποιος γονέας λέει, «Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα», και νιώθει αθωωμένος όταν χτυπά ένα παιδί. Πιστεύεις πως ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; Είναι

πολύ βασικό να απαλλαγείς από τέτοιες σκέψεις για να σιγουρευτούμε ότι τίποτα τέτοιο δεν παραμένει στο νου σου. Εγώ δεν «τιμωρήθηκα» επειδή εσύ ήσουν κακός. Το μάθημα της καλοσύνης που διδάσκει η Επανάρθωση, χάνεται αν μολυνθεί με αυτό το είδος της διαστρέβλωσης.

3. Η δήλωση «Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος» είναι μια παρεξήγηση με την οποία κάποιος μεταθέτει το δικό του «κακό» παρελθόν στον Θεό. Το «κακό» παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιούργησε και δεν το στηρίζει. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις «κακές» σου πράξεις. Είναι ποτέ δυνατόν να τις κρατούσε ενάντια σε μένα; Σιγουρέψου πόσο εντελώς αδύνατη είναι αυτή η υπόθεση, και πόσο προκύπτει ολοκληρωτικά από προβολή. Αυτό το είδος σφάλματος είναι υπεύθυνο για μια σειρά από σχετικά σφάλματα, συμπεριλαμβανομένης και της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον εξεδίωξε από τον Κήπο της Εδέμ. Γι αυτό πολλές φορές ίσως πιστεύεις ότι σε κατευθύνω λάθος. Έχω κάνει κάθε προσπάθεια να χρησιμοποιήσω λόγια που είναι σχεδόν αδύνατον να υποστούν διαστρέβλωση, αλλά πάντα έχεις την δυνατότητα να παραμορφώνεις τα σύμβολα αν το επιθυμείς.

4. Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από τον φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς. Η οποιαδήποτε είδους θυσία αποτελεί μια παραβίαση της νουθεσίας μου να είστε ελεήμονες όπως και ο Πατέρας σας στον Ουρανό είναι ελεήμων. Υπήρξε δύσκολο σε πολλούς Χριστιανούς να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό ισχύει για τον εαυτό τους. Οι καλοί δάσκαλοι ποτέ δεν τρομοκρατούν τους μαθητές τους. Το να τρομοκρατείς σημαίνει ότι επιτίθεσαι, και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την απόρριψη αυτού που προφέρει ο δάσκαλος. Το αποτέλεσμα είναι η αποτυχία της μάθησης.

5. Σωστά με έχουν ονομάσει «ο Αμνός του Θεού που πήρε πάνω του τις αμαρτίες του κόσμου», αλλά εκείνοι που αναπαριστούν τον αμνό με κηλίδες αίματος δεν κατανοούν την σημασία του συμβόλου. Η σωστή του σημασία είναι ότι είναι ένα πολύ απλό σύμβολο που μιλά για την αθωότητά μου. Το λιοντάρι και ο αμνός που είναι ξαπλωμένοι μαζί

συμβολίζουν ότι η δύναμη και η αθωότητα δεν βρίσκονται σε σύγκρουση, αλλά ζουν με φυσικότητα ειρηνικά. Το «Ευλογημένοι είναι οι αγνοί στην καρδιά διότι θα δουν τον Θεό» είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε το ίδιο πράγμα. Ένας αγνός νους γνωρίζει την αλήθεια και αυτή είναι η δύναμή του. Δεν συγχέει την καταστροφή με την αθωότητα διότι συνδέει την αθωότητα με την δύναμη, και όχι με την αδυναμία.

6. Η αθωότητα είναι ανίκανη να θυσιάσει οτιδήποτε, διότι ο αθώος νους έχει τα πάντα και αγωνίζεται μόνο για να προστατέψει την ολότητά του. Δεν μπορεί να προβάλλει. Μπορεί μόνο να τιμά τους άλλους νόες, διότι η τιμή είναι ο φυσικός χαιρετισμός εκείνων που αληθινά αγαπιούνται προς τους άλλους που είναι σαν αυτούς. Ο αμνός «πήρε πάνω του τις αμαρτίες του κόσμου» με την έννοια ότι η κατάσταση αθωότητας, ή χάριτος, είναι αυτή στην οποία η έννοια της Επανάρθωσης είναι απόλυτα προφανής. Η Επανάρθωση είναι εξ ολοκλήρου αναμφίβολη. Είναι απόλυτα ξεκάθαρη διότι υπάρχει στο φως. Μόνο οι προσπάθειες να την κρύψουν στο σκοτάδι την έχουν κάνει απρόσιτη σε εκείνους που δεν επιλέγουν να δουν.

7. Η ίδια η Επανάρθωση ακτινοβολεί μόνο αλήθεια. Άρα εκπροσωπεί την απουσία κινδύνου και εκπέμπει μόνο ευλογία. Δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό αν απέρριε από οτιδήποτε άλλο εκτός από τέλεια αθωότητα. Η αθωότητα είναι σοφία διότι δεν έχει επίγνωση του κακού, και το κακό δεν υπάρχει. Έχει, όμως, απόλυτη επίγνωση για κάθε τι αληθινό. Η ανάσταση απέδειξε ότι τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει την αλήθεια. Το καλό μπορεί να αντέξει σε κάθε μορφή κακού, όπως το φως καταργεί τις μορφές του σκοταδιού. Επομένως η Επανάρθωση είναι το τέλειο μάθημα. Είναι η τελική απόδειξη ότι όλα τα άλλα μαθήματα που δίδαξα είναι αληθινά. Αν μπορείς να δεχτείς αυτή την μία γενίκευση τώρα, δεν θα υπάρξει ανάγκη να μάθεις από πολλά μικρότερα μαθήματα. Αν το πιστέψεις αυτό απελευθερώνεσαι από όλα τα σφάλματα.

8. Η αθωότητα του Θεού είναι η αληθινή κατάσταση του νου του Υιού Του. Σε αυτή την κατάσταση ο νους σου γνωρίζει τον Θεό, διότι ο Θεός δεν είναι συμβολικός· είναι Πραγματικότητα. Γνωρίζοντας τον Υιό Του έτσι όπως είναι, συνειδητοποιείς ότι η Επανάρθωση, όχι η θυσία, είναι το μόνο δώρο που αρμόζει στο βωμό του Θεού, εκεί όπου δεν ανήκει τίποτα άλλο

εκτός από την τελειότητα. Η κατανόηση των αθώων είναι αλήθεια. Αυτός είναι ο λόγος που οι βωμοί τους ακτινοβολούν πραγματικά.

II. Τα Θαύματα σαν Μέσον Ορθής Αντίληψης

1. Έχω δηλώσει ότι οι βασικές ιδέες που αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα δεν έχουν διαβαθμίσεις. Συγκεκριμένες θεμελιώδεις έννοιες δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές με βάση τα αντίθετα τους. Είναι αδύνατον να συλλάβεις το φως και το σκοτάδι ή τα πάντα και το τίποτα σαν αλληλοεξαρτώμενες πιθανότητες. Ή είναι όλα σωστά ή λάθος. Είναι βασικό να καταλάβεις ότι ο τρόπος σκέψης σου θα είναι λανθασμένος μέχρι να αφοσιωθείς στο ένα ή το άλλο. Βέβαια, μια σταθερή αφοσίωση στο σκοτάδι και το τίποτα είναι αδύνατη. Δεν έχει υπάρξει ποτέ κανένας που στην ζωή του δεν βίωσε **κάποιο** φως και **κάποιο** (κάποια εμπειρία)κάτι. Κανένας, λοιπόν, δεν είναι ικανός να αρνηθεί εντελώς την αλήθεια, ακόμα κι αν πιστεύει ότι είναι.

2. Η αθωότητα δεν είναι μονομερής ιδιότητα. Δεν είναι πραγματική **μέχρι** να γίνει καθολική. Οι εν μέρει αθώοι έχουν την τάση να είναι αρκετά ανόητοι μερικές φορές. Μόνο όταν η αθωότητά τους γίνεται αντίληψη πραγμάτων συμπαντικής εμβέλειας γίνεται σοφία. Η αθωά ή ορθή αντίληψη σημαίνει ότι ποτέ δεν αντιλαμβάνεσαι εσφαλμένα και ότι πάντα βλέπεις σωστά. Πιο απλά, σημαίνει ότι δεν βλέπεις ποτέ αυτό που δεν υπάρχει, και βλέπεις πάντα αυτό που υπάρχει.

3. Όταν σου λείπει η εμπιστοσύνη για το τι θα κάνει κάποιος, επιβεβαιώνεις την πεποίθησή σου ότι αυτός δεν βρίσκεται σε ορθό νο. Αυτή δεν είναι καθόλου μια στάση που βασίζεται στα θαύματα. Επίσης έχει την καταστροφική άρνηση της δύναμης του θαύματος. Το θαύμα αντιλαμβάνεται τα πάντα έτσι όπως είναι. Αν δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την αλήθεια, η ορθή κατάσταση της όρασης δεν βλέπει παρά μόνο την τελειότητα. Έχω πει ότι μόνο ό,τι δημιουργεί ο Θεός ή ό,τι δημιουργείς εσύ με το ίδιο Θέλημα υπάρχει πραγματικά. Αυτό, λοιπόν,

είναι το μόνο που βλέπουν οι αθώοι. Δεν υποφέρουν από διαστρεβλωμένη αντίληψη.

4. Φοβάσαι το Θέλημα του Θεού διότι έχεις χρησιμοποιήσει τον δικό σου, τον οποίο Εκείνος δημιούργησε όμοιο με τον δικό Του, για να δημιουργήσεις εσφαλμένα. Ο νους μπορεί να δημιουργεί εσφαλμένα μόνο αν πιστεύει ότι δεν είναι ελεύθερος. Ένας «αιχμάλωτος» νους δεν είναι ελεύθερος διότι έχει καταλειφθεί, ή εμποδιστεί, από τον ίδιο του τον εαυτό. Επομένως είναι περιορισμένος και η θέληση δεν είναι ελεύθερη να εκδηλωθεί. Το να είσαι ένα σημαίνει να έχεις ένα νου και μια θέληση. Όταν η Θέληση της Υιότητας και του Πατέρα είναι ένα, η τέλεια αρμονία τους είναι ο Παράδεισος.

5. Τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια σε κάποιο Υιό του Θεού που εμπιστεύεται την φροντίδα του πνεύματός του στα Χέρια του Πατέρα του. Κάνοντας αυτό, ο νους αφυπνίζεται από τον ύπνο του και θυμάται τον Δημιουργό του. Κάθε αίσθηση διαχωρισμού εξαφανίζεται. Ο Υιός του Θεού είναι τμήμα της Αγίας Τριάδας, αλλά η Ίδια η Τριάδα είναι ένα. Δεν υπάρχει σύγχυση μέσα στα Επίπεδα Της, διότι έχουν ένα Νου και ένα Θέλημα. Αυτός ο ενοποιημένος σκοπός δημιουργεί τέλεια ολοκλήρωση και εξασφαλίζει την ειρήνη του Θεού. Όμως αυτό το όραμα μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνο από τους πραγματικά αθώους. Επειδή οι καρδιές τους είναι αγνές, οι αθώοι υπερασπίζονται την ορθή αντίληψη αντί να αμύνονται ενάντια σε αυτή. Έχοντας κατανοήσει το μάθημα της Επανόρθωσης έχουν απαλλαγεί από επιθυμία για επίθεση, άρα βλέπουν αληθινά. Αυτό εννοεί η Βίβλος όταν λέει, «Όταν αυτός εμφανιστεί (ή γίνει αντιληπτός) εμείς θα είμαστε σαν αυτόν, διότι θα τον βλέπουμε όπως είναι.»

6. Ο τρόπος για να διορθώσεις τις διαστρεβλώσεις είναι να αποσύρεις την πίστη σου από αυτές και να την επενδύσεις μόνο σε ό,τι είναι αληθινό. Δεν μπορείς να κάνεις αληθινό το αναληθές. Αν είσαι πρόθυμος να δεχτείς ό,τι είναι αληθινό σε όλα όσα αντιλαμβάνεσαι, τότε επιτρέπεις να γίνει αληθινό για σένα. Η αλήθεια ξεπερνά κάθε σφάλμα, και εκείνοι που ζουν μέσα στο σφάλμα και στην κενότητα ποτέ δεν μπορούν να βρουν ανακούφιση που να διαρκεί. Αν αντιλαμβάνεσαι ορθά ακυρώνεις τις λάθος αντιλήψεις για τον εαυτό σου και για τους άλλους συγχρόνως.

Επειδή τους βλέπεις έτσι όπως είναι, τους προσφέρεις την αποδοχή για την αλήθεια τους έτσι ώστε να μπορέσουν να την δεχτούν και οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Αυτήν την θεραπεία επιφέρει το θαύμα.

III. Αντίληψη εναντίον Γνώσης

1. Μέχρι στιγμής, έχουμε δώσει έμφαση στην αντίληψη, και έχουμε πει πολύ λίγα για την γνώση. Αυτό συμβαίνει διότι η αντίληψη πρέπει να μπει σε ορθή βάση πριν μπορέσεις να γνωρίσεις οτιδήποτε. Το να γνωρίζεις σημαίνει ότι είσαι σίγουρος. Η αβεβαιότητα δείχνει ότι δεν γνωρίζεις. Η γνώση είναι δύναμη διότι είναι βέβαιη, και η βεβαιότητα είναι δύναμη. Η αντίληψη είναι προσωρινή. Σαν ιδιότητα της πίστης στον χώρο και τον χρόνο, υπόκειται είτε στον φόβο είτε στην αγάπη. Οι διαστρεβλωμένες αντιλήψεις παράγουν φόβο και οι ορθές προωθούν την αγάπη, αλλά καμία από τις δύο δεν φέρνει την βεβαιότητα διότι όλη η αντίληψη ποικίλει. Γι αυτό και δεν είναι γνώση. Η ορθή αντίληψη είναι η βάση για την γνώση, αλλά το να γνωρίζεις είναι η επιβεβαίωση της αλήθειας και βρίσκεται πέρα από κάθε αντίληψη.

2. Όλες σου οι δυσκολίες προέρχονται από το γεγονός ότι δεν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου, τον αδελφό σου ή τον Θεό. Το να αναγνωρίζεις σημαίνει να «γνωρίζεις ξανά», υπονοώντας ότι ήξερες από πριν. Μπορείς να δεις με πολλούς τρόπους διότι η αντίληψη χρησιμοποιεί την ερμηνεία, και αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ούτε ολοκληρωμένη ούτε συνεπής. Το θαύμα, όντας ένας τρόπος να αντιλαμβάνεσαι, δεν είναι γνώση. Είναι η σωστή απάντηση σε μια ερώτηση, αλλά όταν γνωρίζεις δεν ρωτάς. Το να θέτεις τις ψευδαισθήσεις υπό αμφισβήτηση, είναι το πρώτο βήμα στην κατάργησή τους. Το θαύμα, ή η σωστή απάντηση, τις διορθώνει. Εφόσον οι αντιλήψεις αλλάζουν, η εξάρτησή τους από τον χρόνο είναι προφανής. Το πώς αντιλαμβάνεσαι την κάθε χρονική στιγμή καθορίζει ό,τι κάνεις, και οι πράξεις συμβαίνουν μέσα στον χρόνο. Η γνώση είναι άχρονη, διότι η βεβαιότητα δεν είναι αμφισβητήσιμη. Γνωρίζεις όταν έχεις πάψει να κάνεις ερωτήσεις.

3. Ο νους που ρωτά αντιλαμβάνεται τον εαυτό του μέσα στον χρόνο, επομένως ψάχνει για μελλοντικές απαντήσεις. Ο κλειστός νους πιστεύει ότι το μέλλον και το παρόν θα είναι τα ίδια. Αυτό εξασφαλίζει μια φαινομενικά σταθερή κατάσταση που είναι συνήθως μια προσπάθεια να εξισορροπήσει έναν θεμελιώδη φόβο ότι το μέλλον θα είναι χειρότερο από το παρόν. Αυτός ο φόβος αναχαιτίζει κάθε τάση για ερώτηση και αμφισβήτηση.

4. Η ορθή όραση είναι η φυσική αντίληψη της πνευματικής όρασης, αλλά εξακολουθεί να είναι μια διόρθωση, παρά ένα γεγονός. Η πνευματική όραση είναι συμβολική, και επομένως δεν είναι εργαλείο για την γνώση. Είναι, όμως, ένα μέσο ορθής αντίληψης, το οποίο προκαλείται με το θαύμα. Ένα «όραμα του Θεού» είναι μάλλον ένα θαύμα παρά μια αποκάλυψη. Το γεγονός ότι η αντίληψη αναμιγνύεται έστω και ελάχιστα αφαιρεί αυτή την εμπειρία από την σφαίρα της γνώσης. Αυτός είναι ο λόγος που τα οράματα, όσο ιερά και να είναι, δεν έχουν διάρκεια.

5. Η Βίβλος σου λέει να γνωρίσεις τον εαυτό σου ή να είσαι βέβαιος. Η βεβαιότητα είναι πάντα εκ Θεού. Όταν αγαπάς κάποιον τον έχεις αντιληφθεί έτσι όπως είναι, και αυτό σου δίνει την δυνατότητα να τον γνωρίσεις. Μέχρι να τον αντιληφθείς πρώτα έτσι όπως είναι, δεν μπορείς να τον γνωρίσεις. Όσο κάνεις ερωτήσεις γι αυτόν υπονοείς ξεκάθαρα ότι δεν γνωρίζεις τον Θεό. Η βεβαιότητα δεν απαιτεί δράση. Όταν λες ότι ενεργείς με βάση την γνώση, τότε πραγματικά συγχέεις την γνώση με την αντίληψη. Η γνώση παρέχει την δύναμη για δημιουργική σκέψη, αλλά όχι για την ορθή πράξη. Η αντίληψη, τα θαύματα και οι πράξεις έχουν πολύ στενή σχέση. Η γνώση είναι το αποτέλεσμα αποκάλυψης και προκαλεί μόνο σκέψη. Ακόμα και στην πιο πνευματική της μορφή η αντίληψη περιλαμβάνει και το σώμα. Η γνώση προέρχεται από τον βωμό μέσα σου και είναι άχρονη διότι είναι βέβαιη. Το να αντιλαμβάνεσαι την αλήθεια δεν είναι το ίδιο με το να την γνωρίζεις.

6. Η ορθή αντίληψη είναι απαραίτητη πριν μπορέσει ο Θεός να επικοινωνήσει άμεσα με τους βωμούς Του, τους οποίους εγκατέστησε στους Υιούς Του. Εκεί μπορεί να επικοινωνήσει την βεβαιότητά Του, και η γνώση Του θα φέρει αναμφισβήτητη την ειρήνη. Ο Θεός δεν είναι ξένος προς του Υιούς Του, και οι Υιοί Του δεν είναι ξένοι ο ένας προς τον άλλον.

Η γνώση προηγείτο και της αντίληψης και του χρόνου, και στο τέλος θα αντικαταστήσει και τα δύο. Αυτή είναι η πραγματική σημασία του «Άλφα και του Ωμέγα, της αρχής και του τέλους», και του « Εγώ είμαι πριν τον Αβραάμ». Η αντίληψη μπορεί και πρέπει να σταθεροποιηθεί, αλλά η γνώση είναι σταθερή. Το «Να φοβάσαι τον Θεό και να τηρείς τις εντολές Του» γίνεται «Γνώρισε τον Θεό και δέξου την βεβαιότητά Του.»

7. Αν επιτίθεσαι στο σφάλμα μέσα σε κάποιον άλλον, τότε θα βλάψεις τον εαυτό σου. Δεν μπορείς να γνωρίσεις τον αδελφό σου όταν του επιτίθεσαι. Η επίθεση γίνεται πάντα εναντίον κάποιου ξένου. Τον κάνεις εσύ ξένο με το να τον αντιλαμβάνεσαι λανθασμένα, κι έτσι δεν μπορείς να τον γνωρίσεις. Και επειδή τον έχεις κάνει ξένο τον φοβάσαι. Όταν τον αντιληφθείς σωστά, τότε θα μπορείς να τον γνωρίσεις. Δεν υπάρχουν ξένοι στην δημιουργία του Θεού. Για να δημιουργείς κι εσύ έτσι όπως Αυτός δημιούργησε μπορείς να δημιουργείς μόνο ό,τι γνωρίζεις, και επομένως να το δέχεσαι σαν δικό σου. Ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του με απόλυτη βεβαιότητα. Τα δημιούργησε γνωρίζοντάς τα. Τα αναγνωρίζει τέλεια. Όταν αυτά δεν αναγνωρίζουν το ένα το άλλο, δεν αναγνωρίζουν ούτε Αυτόν.

IV. Σφάλμα και Εγώ

1. Οι ικανότητες που έχεις τώρα είναι μόνο σκιές της πραγματικής σου δύναμης. Όλες σου οι τωρινές λειτουργίες είναι διαιρεμένες και επιδέχονται αμφισβήτηση και αμφιβολία. Αυτό συμβαίνει διότι δεν είσαι βέβαιος για το πώς να τις χρησιμοποιήσεις, επομένως δεν είσαι ικανός για την γνώση. Ακόμα, δεν είσαι ικανός για την γνώση διότι ακόμα μπορείς να αντιλαμβάνεσαι χωρίς αγάπη. Η αντίληψη δεν υπήρχε πριν ο διαχωρισμός εισάγει διαβαθμίσεις, απόψεις και παύσεις. Το πνεύμα δεν έχει επίπεδα, και όλη η σύγκρουση προκύπτει από την αντίληψη των επιπέδων. Μόνο τα Επίπεδα της Τριάδας μπορούν να έχουν ενότητα. Τα επίπεδα που έχουν δημιουργηθεί από τον διαχωρισμό δεν γίνεται παρά να συγκρούονται. Αυτό συμβαίνει διότι δεν έχουν νόημα το ένα για το άλλο.

2. Η συνειδητότητα, το επίπεδο αντίληψης, ήταν η πρώτη διάσπαση που εισήχθη μέσα στο νου μετά από τον διαχωρισμό, κάνοντας τον νου περισσότερο να αντιλαμβάνεται παρά να δημιουργεί. Η συνειδητότητα πολύ σωστά ορίζεται ως τομέας του εγώ. Το εγώ είναι μια λανθασμένη προσπάθεια του νου σου, να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου έτσι όπως επιθυμείς να είσαι, αντί για το πως είσαι πραγματικά. Εν τούτοις, μπορείς να γνωρίζεις τον εαυτό σου μόνο έτσι όπως είναι πραγματικά, διότι αυτό είναι το μόνο για το οποίο μπορείς να είσαι βέβαιος. Όλα τα άλλα *είναι* υπό αμφισβήτηση.

3. Το εγώ, η όψη αμφισβήτησης του εαυτού μετά τον διαχωρισμό, που κατασκευάστηκε και δεν δημιουργήθηκε, είναι ικανό να κάνει ερωτήσεις αλλά όχι να αντιλαμβάνεται ουσιαστικές απαντήσεις, διότι αυτές χρειάζονται γνώση που δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή (από το εγώ). Επομένως, ο νους βρίσκεται σε σύγχυση, διότι μόνο η Ενότητα του νου δύναται να είναι χωρίς σύγχυση. Ένας διαχωρισμένος ή διχασμένος νους *πρέπει* να βρίσκεται σε σύγχυση. Είναι αναγκαστικά αβέβαιος για το ποιος είναι. Πρέπει να βρίσκεται σε σύγκρουση διότι βρίσκεται σε ασυμφωνία με τον εαυτό του. Αυτό κάνει τις πλευρές του ξένες την μία προς την άλλη, και αυτή είναι η ουσία της επιρρέπειας στον φόβο, κατά την οποία η επίθεση είναι πάντα δυνατή. Έχεις κάθε λόγο να νιώθεις φοβισμένος έτσι όπως αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορείς να ξεφύγεις από τον φόβο μέχρι να συνειδητοποιήσεις ότι δεν δημιούργησες εσύ τον εαυτό σου και ούτε θα μπορούσες. Ποτέ δεν θα μπορέσεις να κάνεις τις εσφαλμένες αντιλήψεις σου αληθινές, και η δημιουργία σου βρίσκεται πέρα από το σφάλμα σου. Γι αυτό πρέπει εν τέλει να επιλέξεις να θεραπεύσεις τον διαχωρισμό.

4. Την ορθή κατάσταση του νου δεν πρέπει να την συγχέεις με το νου που γνωρίζει, επειδή αυτή ισχύει μόνο στην ορθή αντίληψη. Μπορείς να βρίσκεσαι σε ορθή ή λανθασμένη κατάσταση του νου, και ακόμα και αυτό υπόκειται σε διαβαθμίσεις, δείχνοντας καθαρά ότι δεν αφορούν την γνώση. Ο όρος «ορθή κατάσταση του νου» χρησιμοποιείται σωστά ως η διόρθωση για την «λανθασμένη κατάσταση του νου», και εφαρμόζεται στην κατάσταση του νου που επιφέρει ακριβή αντίληψη. Η ορθή αντίληψη είναι προσανατολισμένη στα θαύματα διότι θεραπεύει την λανθασμένη

αντίληψη, και αυτό είναι πραγματικά ένα θαύμα σχετικά με το πώς αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου.

5. Η αντίληψη πάντα περιλαμβάνει κάποια λανθασμένη χρήση του νου, διότι φέρνει το νου σε κατάσταση αβεβαιότητας. Ο νους είναι πολύ δραστήριος. Όταν επιλέγει να είναι διαχωρισμένος επιλέγει να αντιλαμβάνεται. Μέχρι τότε επιθυμεί μόνο να γνωρίζει. Έπειτα μπορεί μόνο να επιλέγει διφορούμενα, και ο μόνος τρόπος να βγει από την αμφιβολία είναι η καθαρή αντίληψη. Ο νους επιστρέφει στην σωστή του λειτουργία μόνο όταν επιθυμεί να γνωρίζει. Αυτό τον θέτει στην υπηρεσία του πνεύματος, όπου η αντίληψη μετατρέπεται. Ο νους επιλέγει να διχάζει τον εαυτό του όταν επιλέγει να φτιάξει τα δικά του επίπεδα. Αλλά δεν θα μπορούσε να διαχωριστεί ολοκληρωτικά από το πνεύμα, διότι από το πνεύμα αντλεί ολόκληρη την δύναμή του για να κατασκευάζει ή να δημιουργεί. Ακόμα και στην εσφαλμένη δημιουργία ο νους επιβεβαιώνει την Πηγή του, ειδάλλως θα σταματούσε να υπάρχει. Αυτό είναι αδύνατον, διότι ο νους ανήκει στο πνεύμα το οποίο δημιούργησε ο Θεός, επομένως είναι αιώνιο.

6. Η ικανότητα να αντιλαμβάνεσαι έδωσε δυνατότητα «ύπαρξης» στο σώμα, διότι πρέπει να αντιλαμβάνεσαι *κάτι* και *με* κάτι. Αυτός είναι ο λόγος που η αντίληψη περιλαμβάνει μια ανταλλαγή ή ερμηνεία, που η γνώση δεν χρειάζεται. Η ερμηνευτική λειτουργία της αντίληψης, μια παραμορφωμένη μορφή δημιουργίας, σου επιτρέπει, λοιπόν, να ερμηνεύεις το σώμα ως εαυτό σου σε μια προσπάθεια να διαφύγεις από την σύγκρουση που έχεις προξενήσει. Το πνεύμα, το οποίο γνωρίζει, δεν θα μπορούσε να συμφιλιωθεί με αυτή την απώλεια δύναμης, διότι δεν είναι ικανό για το σκοτάδι. Αυτό καθιστά το πνεύμα σχεδόν απρόσιτο στο νου και απόλυτα απρόσιτο στο σώμα. Επομένως, το πνεύμα γίνεται αντιληπτό ως απειλή, διότι το φως καταργεί το σκοτάδι απλά δείχνοντάς σου ότι δεν βρίσκεται εκεί. Η αλήθεια πάντα ξεπερνά το σφάλμα με αυτό τον τρόπο. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μια ενεργητική διαδικασία διόρθωσης διότι, όπως έχω ήδη τονίσει, η γνώση δεν πράττει τίποτα. Μπορεί να γίνει αντιληπτή ως ο επιτεθείς, αλλά δεν γίνεται να επιτεθεί. Αυτό που εσύ αντιλαμβάνεσαι ως επίθεση της, είναι η δική σου

ακαθόριστη αναγνώριση ότι η γνώση πάντα μπορεί να επιστρέψει στην μνήμη σου, εφόσον δεν έχει ποτέ καταστραφεί.

7. Ο Θεός και οι δημιουργίες Του πάντα παραμένουν ασφαλείς , και επομένως γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει καμιά εσφαλμένη δημιουργία. Η αλήθεια δεν μπορεί να αντιμετωπίσει σφάλματα που θέλεις. Εγώ ήμουν ένας άνθρωπος που θυμήθηκε το πνεύμα και την γνώση του. Ως άνθρωπος δεν επιχείρησα να αντιδράσω στο σφάλμα με την γνώση, αλλά να διορθώσω το σφάλμα από την ρίζα του. Απέδειξα και την αδυναμία του σώματος και την δύναμη του νου. Ενώνοντας την θέλησή μου με εκείνη του Δημιουργού μου, θυμήθηκα φυσικά το πνεύμα και τον πραγματικό του σκοπό. Δεν μπορώ να ενώσω την δική σου θέληση με του Θεού, για σένα, αλλά μπορώ να διαγράψω όλες τις εσφαλμένες αντιλήψεις από το νου σου αν εσύ τον φέρεις κάτω από την καθοδήγησή μου. Μόνο οι λανθασμένες αντιλήψεις σου στέκουν εμπόδιο στον δρόμο σου. Χωρίς αυτές η επιλογή σου είναι βέβαιη. Η υγιής αντίληψη επιφέρει και υγιή επιλογή. Δεν μπορώ να διαλέξω εγώ για σένα, αλλά μπορώ να σε βοηθήσω να πάρεις την δική σου σωστή απόφαση. Το «Πολλοί καλούνται αλλά λίγοι είναι οι εκλεκτοί» θα έπρεπε να είναι, «Όλοι καλούνται αλλά λίγοι επιλέγουν ν' ακούσουν». Επομένως, δεν επιλέγουν σωστά. Οι «εκλεκτοί» είναι απλά εκείνοι που επιλέγουν σωστά συντομότερα. Οι ορθοί νόες μπορούν να το κάνουν αυτό τώρα, και θα βρουν ανάπαυση μέσα στην ψυχή τους. Ο Θεός σε γνωρίζει μόνο μέσα στην ειρήνη, και αυτή είναι η πραγματικότητά σου.

V. Πέρα από την Αντίληψη

1. Έχω πει ότι οι ικανότητες που έχεις είναι μόνο σκιές της πραγματικής σου δύναμης, και ότι η αντίληψη, η οποία εκ φύσεως βασίζεται στην κρίση, άρχισε μόνο μετά τον διαχωρισμό. Από τότε κανένας δεν είναι σίγουρος για τίποτα. Έχω ήδη διευκρινίσει ότι η ανάσταση ήταν το μέσον επιστροφής στην γνώση, η οποία επιτεύχθηκε από την ένωση της δικής μου θέλησης με του Πατέρα. Τώρα μπορούμε να ορίσουμε την διάκριση που θα ξεκαθαρίσει κάποιες από τις μετέπειτα δηλώσεις μας.

2. Μετά τον διαχωρισμό, οι λέξεις «δημιουργώ» και «φτιάχνω» είναι σε σύγχυση. Όταν φτιάχνεις κάτι, το κάνεις εξαιτίας κάποιας συγκεκριμένης αίσθησης έλλειψης ή ανάγκης. Οτιδήποτε έχει φτιαχτεί για ένα συγκεκριμένο σκοπό δεν έχει πραγματική δυνατότητα γενίκευσης. Όταν φτιάχνεις κάτι για να συμπληρώσεις κάποια έλλειψη που έχεις αντιληφθεί, σιωπηλά υπονοείς ότι πιστεύεις στον διαχωρισμό. Το εγώ έχει εφεύρει πολλά ευφυή συστήματα σκέψης για αυτό τον σκοπό. Κανένα από αυτά δεν είναι δημιουργικό. Η εφευρετικότητα είναι χαμένη προσπάθεια ακόμα και στην ευφυή της μορφή. Η πολύ εξειδικευμένη φύση της εφεύρεσης δεν είναι αντάξια της αφηρημένης δημιουργικότητας των δημιουργιών του Θεού.

3. Η γνώση, όπως ήδη έχουμε παρατηρήσει, δεν οδηγεί σε πράξεις. Η σύγχυση ανάμεσα στην πραγματική σου δημιουργία και σε αυτό που έχεις φτιάξει για εαυτό σου είναι τόσο έντονη που είναι στην κυριολεξία αδύνατον να γνωρίζεις τίποτα. Η γνώση είναι πάντα σταθερή, και είναι ολοφάνερο ότι εσύ δεν είσαι. Παρόλα αυτά, είσαι απόλυτα σταθερός έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Με αυτή την έννοια, όταν η συμπεριφορά σου είναι ασταθής, διαφωνείς με την ιδέα του Θεού για την δημιουργία σου. Μπορείς να το κάνεις αυτό, αν το επιλέξεις, αλλά αν ο νους βρισκόταν σε ορθή κατάσταση, δεν θα ήθελες καθόλου να το κάνεις.

4. Η θεμελιώδης ερώτηση που κάνεις συνέχεια στον εαυτό σου δεν μπορεί να απευθύνεται καθόλου στον εαυτό σου. Συνεχώς ρωτάς τι είναι αυτό που είσαι. Αυτό υπονοεί ότι η απάντηση δεν είναι μόνο μία που γνωρίζεις, αλλά επίσης ότι βρίσκεται και στην δικαιοδοσία σου να την απαντήσεις. Εν τούτοις, δεν μπορείς να αντιληφθείς τον εαυτό σου σωστά. Δεν έχεις εικόνα που να γίνει αντιληπτή. Η λέξη «εικόνα» πάντα σχετίζεται με την αντίληψη, και δεν είναι μέρος της γνώσης. Οι εικόνες είναι συμβολικές και συμβολίζουν κάτι άλλο. Η ιδέα της «αλλαγής της εικόνας σου» αναγνωρίζει την δύναμη της αντίληψης, αλλά υπονοεί, ακόμα, ότι δεν υπάρχει κάτι σταθερό για να γνωρίσεις.

5. Η γνώση δεν υπόκειται σε ερμηνεία. Μπορεί να προσπαθήσεις να «ερμηνεύσεις» το νόημα, αλλά αυτό είναι πάντα ανοιχτό στο σφάλμα διότι αναφέρεται στην **αντίληψη** του νοήματος. Τέτοιες αντιφάσεις είναι το αποτέλεσμα των προσπαθειών να θεωρείς τον εαυτό σου

διαχωρισμένο και μη διαχωρισμένο ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να έχεις μια τόσο θεμελιώδη σύγχυση χωρίς να αυξάνεται η γενική σου σύγχυση ακόμα περισσότερο. Ο νους σου μπορεί να έχει γίνει πολύ ευφυής, αλλά όπως συμβαίνει πάντα όταν η μέθοδος και το περιεχόμενο είναι διαχωρισμένα, αναλώνεται μάταια στο να δραπετεύσει από κάπου που είναι αδύνατον. Η ευφυΐα είναι ολοκληρωτικά διαχωρισμένη από την γνώση, επειδή η γνώση δεν την χρειάζεται. Ο ευφυής τρόπος σκέψης δεν είναι η αλήθεια που θα σε ελευθερώσει, όμως είσαι ελεύθερος από την ανάγκη να καταπιαστείς με αυτόν όταν είσαι πρόθυμος να τον εγκαταλείψεις .

6. Η προσευχή είναι ο μόνος τρόπος για να ζητήσεις κάτι. Είναι το μέσον των θαυμάτων. Αλλά η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα. Μόλις γίνει αποδεκτή η συγχώρεση, η προσευχή, με την συνηθισμένη έννοια, είναι εντελώς χωρίς νόημα. Η προσευχή για συγχώρεση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτό που ήδη έχεις. Επιλέγοντας την αντίληψη αντί για την γνώση, έθεσες τον εαυτό σου σε μια θέση που θα μπορούσες να μοιάσεις στον Πατέρα σου μόνο μέσα από την αντίληψη του θαύματος. Έχεις χάσει την γνώση ότι εσύ ο ίδιος είσαι ένα θαύμα του Θεού. Η δημιουργία είναι η Πηγή σου και η μόνη σου αληθινή λειτουργία.

7. Η δήλωση «Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή Του» χρειάζεται επανερμηνεία. Η «εικόνα» μπορεί να γίνει κατανοητή ως «σκέψη», και η «ομοίωση» ως «όμοιας ιδιότητας». Ο Θεός δημιούργησε το πνεύμα με την δική Του Σκέψη και με ιδιότητα σαν την δική Του. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Η αντίληψη, από την άλλη πλευρά, είναι αδύνατη χωρίς κάποια πίστη στο «περισσότερο» ή το «λιγότερο». Εμπεριέχει επιλεκτικότητα σε κάθε επίπεδο. Η αντίληψη είναι μια συνεχής διαδικασία αποδοχής και απόρριψης, οργάνωσης και αποδιοργάνωσης, μετακίνησης και αλλαγής. Η αξιολόγηση είναι ένα βασικό κομμάτι της αντίληψης, διότι οι κρίσεις είναι απαραίτητες για να μπορέσεις να επιλέξεις.

8. Τι συμβαίνει στις αντιλήψεις αν δεν υπάρχουν κρίσεις, παρά μόνο τέλεια ισότητα; Η αντίληψη καθίσταται αδύνατη. Την αλήθεια γίνεται

μόνο να την γνωρίζεις. Είναι εξίσου αληθινή ολόκληρη, και γνωρίζοντας οποιοδήποτε κομμάτι από αυτήν σημαίνει ότι την γνωρίζεις ολόκληρη. Μόνο η αντίληψη εμπεριέχει μερική επίγνωση. Η γνώση υπερβαίνει τους νόμους που κυβερνούν την αντίληψη, διότι η μερική γνώση είναι αδύνατη. Είναι όλη ένα και δεν έχει χωριστά κομμάτια. Εσύ που είσαι πραγματικά ένα με αυτή δεν χρειάζεται παρά να γνωρίσεις τον εαυτό σου και η γνώση σου θα είναι πλήρης. Το να γνωρίζεις το θαύμα του Θεού σημαίνει να Τον γνωρίζεις.

9. Η συγχώρεση είναι η θεραπεία της αντίληψης του διαχωρισμού. Είναι απαραίτητη η σωστή αντίληψη του αδελφού σου, διότι οι νόες έχουν επιλέξει να βλέπουν τους εαυτούς τους ως διαχωρισμένους. Το πνεύμα γνωρίζει τον Θεό απόλυτα. Αυτή είναι η θαυματουργή του δύναμη. Το γεγονός ότι ο κάθε ένας έχει ολόκληρη αυτή την δύναμη είναι μια κατάσταση εντελώς ξένη για τον τρόπο σκέψης αυτού του κόσμου. Ο κόσμος πιστεύει ότι αν κάποιος έχει τα πάντα, τότε δεν απομένει τίποτα άλλο. Αλλά τα θαύματα του Θεού είναι τόσο καθολικά όσο και οι Σκέψεις Του διότι *είναι* οι Σκέψεις Του.

10. Η προσευχή χρειάζεται όσο διαρκεί η αντίληψη. Εφόσον η αντίληψη βασίζεται στην έλλειψη, εκείνοι που αντιλαμβάνονται δεν έχουν δεχτεί απόλυτα την Επανόρθωση και δεν έχουν παραδοθεί απόλυτα στην αλήθεια. Η αντίληψη βασίζεται σε μια διαχωρισμένη κατάσταση, έτσι ώστε όποιος αντιλαμβάνεται έστω και λίγο να χρειάζεται θεραπεία. Η επικοινωνία, όχι η προσευχή, είναι η φυσική κατάσταση εκείνων που γνωρίζουν. Ο Θεός και το θαύμα Του είναι αχώριστοι. Πόσο όμορφες αλήθεια είναι οι Σκέψεις του Θεού που ζουν μέσα στο φως Του! Η αξία σου είναι πέρα από κάθε αντίληψη διότι είναι πέρα από κάθε αμφιβολία. Μην αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου με διαφορετικό φως. Γνώρισε τον εαυτό σου στο Ένα Φως όπου το θαύμα που είσαι είναι απόλυτα καθαρό.

VI. Η Κρίση και το Πρόβλημα της Εξουσίας

1. Έχουμε ήδη συζητήσει την Έσχατη Κρίση, αλλά όχι με αρκετές λεπτομέρειες. Μετά την Έσχατη Κρίση, δεν θα υπάρξει άλλη. Η κρίση είναι συμβολική διότι πέρα από την αντίληψη δεν υπάρχει κρίση. Όταν η Βίβλος λέει «Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε», σημαίνει ότι αν κρίνεις την πραγματικότητα των άλλων δεν θα μπορέσεις ν' αποφύγεις να κρίνεις την δική σου.

2. Η επιλογή να κρίνεις παρά να γνωρίζεις είναι η αιτία της απώλειας της γαλήνης. Η κρίση είναι η διαδικασία στην οποία βασίζεται η αντίληψη, αλλά όχι η γνώση. Το έχω ξανασυζητήσει αυτό σε σχέση με την επιλεκτικότητα της αντίληψης, τονίζοντας ότι η αξιολόγηση είναι η προφανής αναγκαία της προϋπόθεση. Η κρίση πάντα περιέχει απόρριψη. Ποτέ δεν δίνει έμφαση μόνο στις θετικές όψεις αυτού που κρίνει, είτε σε σένα ή στους άλλους. Ότι αντιλαμβάνεσαι και το απορρίπτεις, ή το κρίνεις και ανακαλύπτεις ότι το θέλεις, παραμένει μέσα στο νου σου επειδή το έχεις συλλάβει με την αντίληψη. Μία από τις ψευδαισθήσεις από την οποία υποφέρεις είναι η πίστη ότι αυτό που έχεις κρίνει δεν έχει καμία επίπτωση. Αυτό δεν είναι αλήθεια εκτός κι αν πιστεύεις ότι αυτό το οποίο έκρινες δεν υπάρχει. Προφανώς δεν πιστεύεις κάτι τέτοιο, ειδάλως δεν θα το είχες κρίνει. Εν τέλει δεν έχει σημασία αν η κρίση σου είναι σωστή ή όχι. Και στις δύο περιπτώσεις βάζεις την πίστη σου στο μη πραγματικό. Αυτό δεν γίνεται να το αποφύγεις σε καμία μορφή κρίσης, διότι σημαίνει ότι η πραγματικότητα είναι δική σου για να επιλέξεις *από αυτή*.

3. Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. Όταν αναγνωρίσεις τι είσαι και τι είναι οι αδελφοί σου, θα συνειδητοποιήσεις ότι το να τους κρίνεις με οποιοδήποτε τρόπο δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. Στην πραγματικότητα, κάθε νόημά τους χάνεται ακριβώς *επειδή* τους κρίνεις. Κάθε αβεβαιότητα προέρχεται από την πίστη ότι βρίσκεσαι κάτω από τον εξαναγκασμό της κρίσης. Δεν χρειάζεσαι κρίση για να οργανώσεις την

ζωή σου, και σίγουρα δεν την χρειάζεσαι για να οργανώσεις τον εαυτό σου. Στην παρουσία της γνώσης κάθε κρίση αυτόματα αναστέλλεται, και αυτή είναι η διαδικασία που δίνει την δυνατότητα στην αναγνώριση να αντικαταστήσει την αντίληψη.

4. Φοβάσαι πάρα πολύ όλα όσα έχεις αντιληφθεί αλλά έχεις αρνηθεί να αποδεχτείς. Πιστεύεις ότι, εφόσον έχεις αρνηθεί να τα αποδεχτείς, έχεις χάσει τον έλεγχο πάνω τους. Αυτός είναι ο λόγος που τα βλέπεις σε εφιάλτες, ή με ευχάριστες μεταμφιέσεις σε αυτό που φαίνεται ότι είναι τα πιο ευτυχισμένα σου όνειρα. Τίποτα από αυτά που έχεις αρνηθεί να αποδεχτείς δεν μπορεί να έρθει στην επίγνωσή σου. Δεν είναι επικίνδυνα από μόνα τους. Αλλά τα έχεις κάνει να φαντάζουν επικίνδυνα σε σένα.

5. Όταν αισθάνεσαι κουρασμένος, είναι επειδή έχεις κρίνει τον εαυτό σου ως ικανό να κουράζεται. Όταν κοροϊδεύεις κάποιον, είναι επειδή τον έχεις κρίνει ως ανάξιο. Όταν κοροϊδεύεις τον εαυτό σου, τότε πρέπει να κοροϊδεύεις και τους άλλους, αν όχι για κανένα άλλο λόγο, μόνο και μόνο επειδή δεν μπορείς ν' αντέξεις στην ιδέα ότι είσαι πιο ανάξιος από ό,τι αυτοί. Όλο αυτό σε κάνει να νιώθεις κουρασμένος διότι είναι ουσιαστικά αποκαρδιωτικό. Στην πραγματικότητα, δεν είσαι ικανός να νιώθεις κούραση, αλλά είσαι πολύ ικανός να εξαντλείς τον εαυτό σου. Η ένταση της ακατάπαυστης κρίσης είναι στην κυριολεξία ανυπόφορη. Είναι περίεργο που μια ικανότητα τόσο εξουθενωτική, σου είναι τόσο βαθιά αγαπητή. Όμως, αν επιθυμείς να είσαι ο συγγραφέας της πραγματικότητας, θα επιμένεις στην κρίση. Ακόμα, θα βλέπεις την κρίση με φόβο, αφού πιστεύεις ότι μια μέρα θα χρησιμοποιηθεί εναντίον σου. Αυτή η πεποίθηση μπορεί να υπάρχει μόνο στο βαθμό που πιστεύεις στην αποτελεσματικότητα της κρίσης ως όπλο άμυνας για την δική σου εξουσία.

6. Ο Θεός προσφέρει μόνο έλεος. Τα λόγια σου θα πρέπει να αντανakλούν μόνο έλεος, διότι αυτό έχεις λάβει και αυτό πρέπει να δίδεις. Η δικαιοσύνη είναι ένα προσωρινό μέσο, ή μια προσπάθεια να σου διδάξει την σημασία του ελέους. Περιέχει κρίση μόνο και μόνο επειδή είσαι ικανός για αδικία.

7. Έχω μιλήσει για διαφορετικά συμπτώματα, και σε αυτό το επίπεδο υπάρχει μια σχεδόν ατέλειωτη ποικιλία. Όμως, υπάρχει μόνο μια αιτία

για όλα αυτά: το πρόβλημα της εξουσίας. Αυτό είναι «η ρίζα κάθε κακού». Κάθε σύμπτωμα που φτιάχνει το εγώ περιέχει μια αντίφαση, διότι ο νους είναι διχασμένος ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα, έτσι ώστε ό,τι και να φτιάχνει το εγώ να είναι ατελές και αντιφατικό. Αυτή η αστήρικτη θέση είναι αποτέλεσμα του προβλήματος εξουσίας το οποίο, αφού δέχεται την μία ασύλληπτη σκέψη ως λογικό του αξίωμα, μπορεί να παράγει μόνο ιδέες που είναι ασύλληπτες.

8. Το πρόβλημα της εξουσίας είναι στην πραγματικότητα ζήτημα προέλευσης. Όταν έχεις πρόβλημα εξουσίας, αυτό συμβαίνει διότι πιστεύεις ότι είσαι ο συγγραφέας του εαυτού σου και προβάλλεις την αυταπάτη σου στους άλλους. Και τότε αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση σαν οι άλλοι κυριολεκτικά να σε αντιμάχονται για να σου πάρουν τη πηγή της προέλευσης σου. Αυτό είναι το βασικό σφάλμα όλων όσων πιστεύουν ότι έχουν καταχραστεί την δύναμη του Θεού. Αυτή η πίστη είναι πολύ τρομακτική για αυτούς, αλλά καθόλου δεν απασχολεί τον Θεό. Όμως, είναι πρόθυμος να την ακυρώσει, όχι για να τιμωρήσει τα παιδιά Του, αλλά μόνο και μόνο επειδή Αυτός γνωρίζει ότι αυτή τους κάνει δυστυχημένους. Στις δημιουργίες του Θεού έχει δοθεί η αληθινή τους Προέλευση, αλλά εσύ προτιμάς να είσαι ανώνυμος όταν επιλέγεις να διαχωρίσεις τον εαυτό σου από τον Συγγραφέα σου. Όντας αβέβαιος για την αληθινή σου Προέλευση, πιστεύεις ότι η δημιουργία σου είναι ανώνυμη. Αυτό σε αφήνει σε μια θέση όπου το να πιστεύεις ότι δημιούργησες τον εαυτό σου, μοιάζει κατανοητό. Η διένεξη για την προέλευση έχει αφήσει μια τέτοια αβεβαιότητα μέσα στο νου σου που μπορεί ακόμα και να αμφιβάλλει για το αν υπάρχουν στ' αλήθεια.

9. Μόνο εκείνοι που παραιτούνται ολοκληρωτικά από κάθε επιθυμία να απορρίπτουν μπορούν να γνωρίσουν ότι είναι αδύνατη η δική τους απόρριψη. Δεν έχεις καταχραστεί την δύναμη του Θεού, αλλά την έχεις χάσει. Ευτυχώς, όταν χάνεις κάτι δεν σημαίνει πως αυτό έχει χαθεί. Απλά σημαίνει ότι δεν θυμάσαι που είναι. Η ύπαρξή του δεν εξαρτάται από την ικανότητά σου να το αναγνωρίσεις, ούτε ακόμα και να το εντοπίσεις. Είναι δυνατόν να κοιτάς την πραγματικότητα χωρίς να κρίνεις και απλά να γνωρίζεις ότι είναι εκεί.

10. Η ειρήνη είναι φυσικό κληροδότημα του πνεύματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί ή να αποδεχτεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να ορίσει τι είναι η κληρονομιά του. Το πρόβλημα για το οποίο ο καθένας πρέπει ν'αποφασίσει είναι το θεμελιώδες ζήτημα της προέλευσης. Όλος ο φόβος έρχεται στο τέλος, και μερικές φορές από πολύ ύπουλες διαδρομές, από την άρνηση της Πατρότητας. Η προσβολή δεν είναι ποτέ προς τον Θεό, αλλά μόνο προς εκείνους οι οποίοι Τον αρνούνται. Το να αρνείσαι την Πατρότητα Του σημαίνει πως αρνείσαι στον εαυτό σου τον λόγο για την ειρήνη σου, έτσι ώστε να βλέπεις τον εαυτό σου μόνο σε κομμάτια. Αυτή η παράξενη αντίληψη είναι το πρόβλημα της εξουσίας.

11. Δεν υπάρχει κανένας που να μην νιώθει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο φυλακισμένος. Αν αυτό είναι το αποτέλεσμα της δικής του ελεύθερης βούλησης τότε πρέπει να θεωρεί ότι βούληση του δεν είναι ελεύθερη, ειδάλλως η κυκλική λογική αυτής της θέσης θα ήταν προφανής. Η ελεύθερη βούληση πρέπει να οδηγεί στην ελευθερία. Η κρίση πάντα φυλακίζει διότι διαχωρίζει κομμάτια πραγματικότητας σύμφωνα με την ασταθή κλίμακα των επιθυμιών. Οι επιθυμίες δεν είναι γεγονότα. Το να επιθυμείς σημαίνει ότι υπονοείς ότι η βούληση δεν είναι αρκετή. Εν τούτοις, κανένας που να έχει ορθό νου δεν πιστεύει ότι το να επιθυμεί είναι εξίσου πραγματικό με το να βούλεται. Αντί να λες «Αναζητείστε πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών», λέγε, «Να θέλετε πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών», και θα έχεις πει, «Γνωρίζω τι είμαι και αποδέχομαι την δική μου κληρονομιά».

VII. Δημιουργώντας Εναντίον της Εικόνας του Εαυτού

1. Κάθε σύστημα σκέψης πρέπει να έχει ένα σημείο εκκίνησης. Αρχίζει είτε με μια κατασκευή ή με μία δημιουργία, μια διαφορά που έχουμε ήδη συζητήσει. Η ομοιότητά τους βρίσκεται στην δύναμή τους σαν θεμέλιοι λίθοι. Η διαφορά τους έγκειται στο τι βασίζεται πάνω σε αυτά. Και τα δύο είναι ακρογωνιαίοι λίθοι για το σύστημα πίστης σύμφωνα με το οποίο ζει κάποιος. Είναι λάθος να πιστεύεις ότι ένα σύστημα σκέψης βασισμένο σε

ψεύδη είναι αδύναμο. Τίποτα από ό,τι έχει φτιάξει ένα παιδί του Θεού δεν είναι άνευ δύναμης. Είναι πολύ βασικό να το συνειδητοποιήσεις αυτό, ειδάλλως δεν θα μπορέσεις να ξεφύγεις από την φυλακή που έχεις φτιάξει.

2. Δεν μπορείς να επιλύσεις το πρόβλημα εξουσίας υποτιμώντας την δύναμη του νου σου. Αν κάνεις κάτι τέτοιο εξαπατάς τον εαυτό σου, και αυτό θα σε βλάψει επειδή πραγματικά κατανοείς την δύναμη του νου. Ακόμα συνειδητοποιείς ότι δεν γίνεται να τον εξασθενήσεις όπως δεν μπορείς να εξασθενήσεις τον Θεό. Ο «διάβολος» είναι μια τρομακτική ιδέα επειδή φαίνεται πως είναι υπερβολικά ισχυρός και πάρα πολύ δραστήριος. Γίνεται αντιληπτός ως μια δύναμη που μάχεται τον Θεό, πολεμώντας Τον για να διεκδικήσει την ιδιοκτησία των δημιουργιών Του. Ο διάβολος εξαπατά με ψέματα, και χτίζει βασιλεία στα οποία τα πάντα έρχονται σε άμεση αντίθεση με τον Θεό. Παρόλα αυτά, μάλλον ελκύει τους ανθρώπους παρά τους απωθεί, και είναι πρόθυμοι να του «πουλήσουν» τις ψυχές τους σε αντάλλαγμα δώρων χωρίς πραγματική αξία. Αυτό δεν βγάζει απολύτως κανένα νόημα.

3. Έχουμε συζητήσει και πριν για την πτώση ή τον διαχωρισμό, αλλά η σημασία του πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητή. Ο διαχωρισμός είναι ένα σύστημα σκέψης αρκετά πραγματικό μέσα στον χρόνο, όχι όμως και στην αιωνιότητα. Όλα τα πιστεύω είναι αληθινά για αυτόν που τα πιστεύει. Ο καρπός μόνο ενός δένδρου ήταν «απαγορευμένος» στον συμβολικό κήπο. Αλλά ο Θεός δεν γίνεται να τον είχε απαγορεύσει, αλλιώς δεν θα ήταν δυνατόν να φαγωθεί. Αν ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του, και σε διαβεβαιώνω πως τα γνωρίζει, θα τα έβαζε ποτέ σε μια τέτοια θέση όπου θα ήταν δυνατή η καταστροφή τους; Το «απαγορευμένο δένδρο» ονομάστηκε «δένδρο της γνώσης». Όμως ο Θεός δημιούργησε την γνώση και την έδωσε ελεύθερα στις δημιουργίες Του. Σε αυτό τον συμβολισμό έχουν δοθεί πολλές ερμηνείες, αλλά μπορείς να είσαι βέβαιος ότι όποια ερμηνεία βλέπει είτε τον Θεό ή τις δημιουργίες Του ως ικανές να καταστρέψουν τον δικό Του σκοπό, σφάλλει.

4. Το να τρως από τον καρπό του δένδρου της γνώσης είναι μια συμβολική έκφραση για τον σφετερισμό της ικανότητας για αυτοδημιουργία. Αυτή είναι η μοναδική έννοια κατά την οποία ο Θεός και οι δημιουργίες Του δεν είναι συν-δημιουργοί. Η πεποίθηση ότι είναι, υπονοείται στην «αντίληψη του εαυτού», ή στην τάση του εαυτού να φτιάχνει μια εικόνα του εαυτού

του. Οι εικόνες γίνονται αντιληπτές, όχι γνωστές. Η γνώση δεν μπορεί να εξαπατήσει, αλλά η αντίληψη μπορεί. Μπορεί να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αυτό-δημιουργό, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κάτι περισσότερο από το να το πιστεύεις. Δεν μπορείς να το κάνεις αληθινό. Και, όπως έχω πει και πριν, όταν τελικά αντιληφθείς ορθά δεν γίνεται να μην χαρείς που δεν μπορείς. Μέχρι τότε, όμως, η πίστη ότι μπορείς είναι η ακρογωνιαία λίθος του συστήματος σκέψης σου, και όλες οι άμυνες σου χρησιμοποιούνται για να επιτεθούν στις ιδέες που μπορεί να το φέρουν αυτό στο φως. Ακόμα πιστεύεις ότι είσαι μια εικόνα δικής σου κατασκευής. Ο νους σου έχει διαχωριστεί από το Άγιο Πνεύμα σε αυτό το σημείο, και δεν υπάρχει λύση όσο πιστεύεις το μόνο πράγμα που είναι στην κυριολεξία αδιανόητο. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορείς να δημιουργείς και είσαι γεμάτος φόβο για αυτό που φτιάχνεις.

5. Ο νους μπορεί να κάνει την πίστη στον διαχωρισμό πολύ πραγματική και πολύ τρομακτική, και αυτή η πίστη είναι ο «διάβολος». Είναι ισχυρός, δραστήριος, καταστροφικός και ξεκάθαρα σε αντίθεση με τον Θεό, διότι αρνείται κυριολεκτικά την Πατρότητά Του. Κοίταξε την ζωή σου και δες τι έχει φτιάξει ο διάβολος. Αλλά συνειδητοποίησε ότι όλο αυτό το κατασκεύασμα θα καταρρεύσει στο φως της αλήθειας, διότι είναι θεμελιωμένο σε ένα ψέμα. Η δημιουργία σου από τον Θεό είναι το μόνο Θεμέλιο που δεν γίνεται να διασαλευθεί, διότι το φως βρίσκεται σε αυτό. Το σημείο εκκίνησής σου είναι η αλήθεια, και πρέπει να επιστρέψεις στην Αρχή σου. Πολλά έχουν ειπωθεί από τότε, και τίποτα δεν έχει γίνει πραγματικά. Ο Εαυτός σου βρίσκεται ακόμα μέσα στην ειρήνη, παρόλο που ο νους σου βρίσκεται σε σύγκρουση. Δεν έχεις ακόμα διανύσει μεγάλη απόσταση στο ταξίδι για την επιστροφή, για αυτό νιώθεις τόσο φόβο. Καθώς πλησιάζεις προς την Αρχή σου, αισθάνεσαι τον φόβο καταστροφής του συστήματος σκέψης σου σαν να είναι ο φόβος του θανάτου. Δεν υπάρχει θάνατος αλλά υπάρχει μια πίστη σε αυτόν.

6. Το κλαδί που δεν αποφέρει καρπούς θα κοπεί και θα μαραθεί. Να χαίρεσαι για αυτό! Το φως θα λάμψει από το αληθινό Θεμέλιο της ζωής, και το δικό σου σύστημα σκέψης θα σταθεί διορθωμένο. Δεν γίνεται να σταθεί διαφορετικά. Εσύ που φοβάσαι την σωτηρία επιλέγεις τον θάνατο. Η ζωή και ο θάνατος, το φως και το σκοτάδι, η γνώση και η αντίληψη, δεν συμφιλιώνονται. Αν πιστεύεις ότι γίνεται να συμφιλιωθούν σημαίνει ότι πιστεύεις ότι δεν μπορούν να συμφιλιωθούν ο Θεός με τον Υιό Του. Μόνο

η ενότητα της γνώσης είναι ελεύθερη από σύγκρουση. Το Βασίλειό σου δεν βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο διότι σου εδόθη πέρα από αυτό τον κόσμο. Μόνο σε αυτό τον κόσμο έχει νόημα η ιδέα του προβλήματος εξουσίας. Τον κόσμο τον έχει εγκαταλείψει η αλήθεια και όχι ο θάνατος και την αλήθεια μπορούν να την γνωρίσουν όλοι αυτοί για τους οποίους δημιουργήθηκε η Βασιλεία, και τους οποίους περιμένει.

Κεφάλαιο 4

ΟΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΓΩ

Εισαγωγή

1. Η Βίβλος λέει ότι θα πρέπει να βαδίσεις με έναν αδελφό δύο φορές περισσότερο από όσο σου ζητά. Σίγουρα δεν σου προτείνει να τον καθυστερήσεις στο ταξίδι του. Ούτε και η αφοσίωση σε κάποιον αδελφό μπορεί να σε καθυστερήσει. Μπορεί μόνο να οδηγήσει σε αμοιβαία πρόοδο. Το αποτέλεσμα της γνήσιας αφοσίωσης είναι η έμπνευση, μία λέξη που αν γίνει σωστά κατανοητή είναι το αντίθετο της κόπωσης. Το να είσαι εξαντλημένος σημαίνει ότι είσαι εκτός πνεύματος, αλλά το να είσαι εμπνευσμένος σημαίνει ότι είσαι εντός πνεύματος. Το να είσαι εγωκεντρικός σημαίνει ότι είσαι εκτός πνεύματος, αλλά όταν είσαι επικεντρωμένος στον Εαυτό, με την σωστή έννοια σημαίνει ότι είσαι εμπνευσμένος ή εντός πνεύματος. Οι πραγματικά εμπνευσμένοι είναι φωτισμένοι και δεν κατοικούν στο σκοτάδι.

2. Μπορείς να μιλάς από το πνεύμα ή από το εγώ, κατ' επιλογή. Αν μιλάς από το πνεύμα έχεις επιλέξει «Ήσυχασε και γνώρισε ότι είμαι ο Θεός». Αυτά τα λόγια είναι εμπνευσμένα διότι αντανακλούν την γνώση. Αν μιλάς από το εγώ αποκηρύσσεις την γνώση αντί να την επιβεβαιώνεις, και επομένως θέτεις τον εαυτό σου εκτός πνεύματος. Μην ξεκινάς άχρηστα ταξίδια, διότι αυτά είναι πραγματικά μάταια. Το εγώ μπορεί να τα επιθυμεί, αλλά το πνεύμα δεν μπορεί να ταξιδέψει σε αυτά διότι ποτέ δεν επιθυμεί να αποχωριστεί από την Πηγή του.

3. Το ταξίδι προς τον σταυρό θα πρέπει να είναι το τελευταίο «αχρείαστο ταξίδι». Μην εμμένεις σε αυτό, αλλά σβήσε το από το μυαλό σου σαν να έχει ήδη γίνει. Αν μπορέσεις να το αποδεχτείς ως το τελευταίο δικό σου αχρείαστο ταξίδι, θα είσαι επίσης ελεύθερος να ενωθείς με την ανάστασή μου. Μέχρι να το κάνεις αυτό η ζωή σου πραγματικά θα αναλώνεται.

Απλά θα επαναλαμβάνει τον διαχωρισμό, την απώλεια δύναμης, τις μάταιες απόπειρες του εγώ να αποκαταστήσει τον εαυτό του και τελικά την σταύρωση του σώματος, ή τον θάνατο. Αυτές οι επαναλήψεις είναι ατέλειωτες μέχρι να παραιτηθείς εθελοντικά από αυτές. Μην κάνεις το αξιολύπητο σφάλμα να «στηριχτείς στον παλιό βάνουσο σταυρό.» Το μόνο μήνυμα της σταύρωσης είναι ότι μπορείς να ξεπεράσεις τον σταυρό. Μέχρι τότε είσαι ελεύθερος να σταυρώνεις τον εαυτό σου όσο συχνά επιλέγεις. Αυτό δεν είναι το ευαγγέλιο που είχα σκοπό να σου προσφέρω. Έχουμε άλλο ένα ταξίδι να κάνουμε, και αν διαβάσεις αυτά τα μαθήματα προσεκτικά θα σε βοηθήσουν να ετοιμαστείς να το κάνεις.

I. Σωστή Διδασκαλία και Σωστή Μαθητεία

1. Ένας καλός δάσκαλος αποσαφηνίζει τις δικές του ιδέες και τις ενδυναμώνει διδάσκοντάς τες. Δάσκαλος και μαθητής είναι ίδιοι στην μαθησιακή διαδικασία. Βρίσκονται στο ίδια βαθμίδα μάθησης, κι αν δεν μοιράζονται τα μαθήματά τους τότε δεν θα είναι πειστικά. Ένας καλός δάσκαλος πρέπει να πιστεύει στις ιδέες που διδάσκει, αλλά πρέπει και να ικανοποιεί και μια άλλη προϋπόθεση· πρέπει να πιστεύει στους μαθητές στους οποίους προσφέρει τις ιδέες.

2. Πολλοί περιφρουρούν τις ιδέες τους διότι θέλουν να προστατέψουν τα συστήματα σκέψης τους όπως είναι, ενώ η μάθηση σημαίνει αλλαγή. Η αλλαγή είναι πάντα τρομακτική για τους διαχωρισμένους, διότι δεν μπορούν να την συλλάβουν σαν μια κίνηση προς την θεραπεία του διαχωρισμού. Πάντα την αντιλαμβάνονται σαν μια κίνηση προς περαιτέρω διαχωρισμό, διότι ο διαχωρισμός ήταν η πρώτη εμπειρία αλλαγής που είχαν. Πιστεύεις ότι αν δεν επιτρέψεις να εισέλθει καμία αλλαγή στο εγώ σου, θα βρεις γαλήνη. Αυτή η θεμελιώδης σύγχυση είναι δυνατή μόνο αν υποστηρίζεις ότι το ίδιο σύστημα σκέψης μπορεί να σταθεί πάνω σε δύο βάσεις. Τίποτα από το εγώ δεν μπορεί να φτάσει το πνεύμα, και τίποτα από το πνεύμα δεν μπορεί να φτάσει το εγώ. Το πνεύμα δεν μπορεί ούτε να ενδυναμώσει το εγώ ούτε να μειώσει την

σύγκρουση μέσα σε αυτό. Το εγώ *είναι* μία αντίφαση. Ο εαυτός σου και ο Εαυτός του Θεού *βρίσκονται* σε αντίθεση. Αντιτίθενται ως προς την πηγή, την κατεύθυνση και την έκβαση. Είναι ουσιαδώς ασυμφιλίωτοι, διότι το πνεύμα δεν μπορεί να αντιλαμβάνεται, και το εγώ δεν μπορεί να γνωρίζει. Άρα δεν βρίσκονται σε επικοινωνία και ούτε ποτέ θα βρεθούν. Παρόλα αυτά, το εγώ μπορεί να μάθει, ακόμα και αν ο κατασκευαστής του παραπλανηθεί. Δεν μπορεί, όμως, να κατασκευάσει το απόλυτα άψυχο μέσω αυτό που δίνει την ζωή.

3. Το πνεύμα δεν χρειάζεται να διδαχθεί, αλλά το εγώ πρέπει. Η μάθηση τελικά γίνεται αντιληπτή ως τρομακτική διότι οδηγεί στην παράδοση στο φως του πνεύματος, και όχι στην καταστροφή του εγώ,. Αυτή είναι η αλλαγή που το εγώ φοβάται, διότι δεν συμεριζείται την ευσπλαχνία μου. Το μάθημά μου ήταν σαν το δικό σου, και επειδή το έμαθα μπορώ να το διδάξω. Δεν θα επιθετώ ποτέ στο εγώ σου, αλλά προσπαθώ να σου δείξω πώς προέκυψε το σύστημα σκέψης του. Όταν σου θυμίσω την αληθινή σου δημιουργία, το εγώ σου δεν γίνεται παρά να ανταποκριθεί με φόβο.

4. Η διδασκαλία και η μάθηση είναι τώρα οι μεγαλύτερες δυνάμεις σου, διότι σε καθιστούν ικανό να αλλάξεις το νου σου και να βοηθήσεις και άλλους ν' αλλάξουν τον δικό τους. Το να αρνείσαι να αλλάξεις το νου σου δεν θα αποδείξει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη. Ο ονειρευτής που αμφισβητεί την πραγματικότητα του ονείρου του ενώ ακόμα ονειρεύεται δεν θεραπεύει πραγματικά τον διχασμένο νου του. Ονειρεύεσαι ένα διαχωρισμένο εγώ και πιστεύεις σε ένα κόσμο βασισμένο πάνω σ' αυτό. Αυτό είναι για σένα πολύ πραγματικό. Δεν μπορείς να το αναιρέσεις χωρίς να αλλάξεις τον νου σου. Αν είσαι πρόθυμος να απαρνηθείς τον ρόλο σου ως φρουρός του συστήματος σκέψης σου και το αφήσεις σε μένα, εγώ θα το διορθώσω πολύ ευγενικά και θα σε οδηγήσω πίσω στον Θεό.

5. Κάθε καλός δάσκαλος ελπίζει να δώσει στους μαθητές του τόσα πολλά από αυτά που έχει μάθει ώστε αυτοί μια μέρα να μην τον χρειάζονται πια. Αυτός είναι ο αληθινός στόχος του δασκάλου. Είναι αδύνατον να πείσεις το εγώ γι αυτό, διότι αυτός ο στόχος πηγαίνει ενάντια σε όλους τους δικούς του νόμους. Αλλά να θυμάσαι ότι οι νόμοι είναι φτιαγμένοι για να προστατεύουν την διαίωνιση του συστήματος στο οποίο πιστεύει ο

νομοθέτης τους. Είναι φυσικό για το εγώ να προσπαθήσει να προστατέψει τον εαυτό του εφόσον το έφτιαξες, αλλά δεν είναι φυσικό για σένα να θέλεις να υπακούς τους νόμους του εκτός κι αν εσύ τους πιστεύεις. Το εγώ δεν μπορεί να κάνει αυτή την επιλογή εξαιτίας της φύσης της προέλευσής του. Εσύ μπορείς, εξαιτίας της φύσης της δικής σου προέλευσης.

6. Τα εγώ μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να συγκρουστούν, αλλά το πνεύμα δεν μπορεί να συγκρουστεί καθόλου. Αν αντιλαμβάνεσαι κάποιο δάσκαλο σαν απλά ένα «μεγαλύτερο εγώ» θα φοβάσαι, διότι το να μεγαθύνεις ένα εγώ σημαίνει ότι αυξάνεις την ανησυχία για τον διαχωρισμό. Εγώ θα διδάσκω μαζί σου και θα ζω μαζί σου αν εσύ σκέφτεσαι μαζί με μένα, αλλά ο στόχος μου θα είναι πάντα να σε απαλλάξω από την ανάγκη για δάσκαλο. Αυτό είναι το αντίθετο από τον στόχο ενός δασκάλου που είναι προσανατολισμένος προς το εγώ. Αυτός απασχολείται με την επίδραση που έχει το εγώ του πάνω σε άλλα εγώ, και επομένως ερμηνεύει την αλληλεπίδρασή τους ως μέσο διατήρησης του εγώ. Δεν θα μπορούσα να αφιερωθώ στην διδασκαλία αν το πίστευα αυτό, και εσύ δεν θα γίνεις αφοσιωμένος δάσκαλος όσο το πιστεύεις. Συνεχώς γίνομαι αντιληπτός ή ως ένας πολύ δοξασμένος δάσκαλος ή ως τελείως ακατάλληλος, αλλά δεν δέχομαι για μένα καμία από τις δύο αυτές αντιλήψεις.

7. Η αξία σου δεν ορίζεται από την διδασκαλία ή την μάθηση. Η αξία σου είναι καθιερωμένη από τον Θεό. Όσο το αμφισβητείς αυτό όλα όσα κάνεις θα είναι γεμάτα φόβο, ιδιαίτερα όποια κατάσταση ενισχύει την πίστη στην ανωτερότητα και την κατωτερότητα. Οι δάσκαλοι πρέπει να είναι υπομονετικοί και να επαναλαμβάνουν τα μαθήματά τους μέχρι να μαθευτούν. Εγώ είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, διότι δεν έχω δικαίωμα να βάλω όρια σε αυτά που θα μάθεις. Πάλι, τίποτα από όσα κάνεις ή σκέφτεσαι ή επιθυμείς ή φτιάχνεις δεν είναι αναγκαία για να θεμελιώσουν την αξία σου. Αυτό το σημείο δεν είναι διαπραγματεύσιμο παρά μόνο στις ψευδαισθήσεις. Το εγώ σου ποτέ δεν βρίσκεται σε κίνδυνο διότι ο Θεός δεν το δημιούργησε. Το πνεύμα σου ποτέ δεν βρίσκεται σε κίνδυνο διότι το δημιούργησε Αυτός. Κάθε σύγχυση για αυτό το θέμα είναι αυταπάτη, και καμιά μορφή αφοσίωσης δεν είναι δυνατή όσο διαρκεί αυτή η αυταπάτη.

8. Το εγώ προσπαθεί να εκμεταλλευτεί όλες τις καταστάσεις και να τις χρησιμοποιήσει ως μορφές επαίνου για τον εαυτό του για να ξεπεράσει τις αμφιβολίες του. Θα παραμείνει με αμφιβολίες όσο εσύ πιστεύεις την ύπαρξή του. Εσύ που το έφτιαξες δεν μπορείς να το εμπιστευτείς, διότι με τον ορθό σου νου αναγνωρίζεις ότι δεν είναι αληθινό. Η μόνη υγιής νοητικά λύση είναι να μην προσπαθείς να αλλάξεις την πραγματικότητα, πράγμα το οποίο είναι πραγματικά μια τρομακτική προσπάθεια, αλλά να την δεχτείς έτσι όπως είναι. Είσαι μέρος της πραγματικότητας, η οποία στέκει αναλλοίωτη και απρόσιτη για το εγώ σου αλλά αντίθετα, εύκολα προσιτή για το πνεύμα. Όταν φοβάσαι, ησύχασε και γνώρισε ότι ο Θεός είναι αληθινός, και εσύ είσαι ο αγαπημένος Του Υιός με τον οποίο Αυτός είναι πολύ ευχαριστημένος. Μην αφήνεις το εγώ σου να το αμφισβητεί αυτό, διότι το εγώ δεν μπορεί να γνωρίζει αυτό που βρίσκεται πολύ πιο πέρα από την εμβέλειά του, όπως είσαι εσύ.

9. Ο Θεός δεν είναι ο συγγραφέας του φόβου. Εσύ είσαι. Εσύ επέλεξες να δημιουργήσεις ανόμοια με Αυτόν, και επομένως έφτιαξες τον φόβο για τον εαυτό σου. Δεν έχεις γαλήνη διότι δεν εκπληρώνεις την λειτουργία σου. Ο Θεός σου έδωσε μια πολύ υψηλή λειτουργία που δεν την εκπληρώνεις. Το εγώ σου έχει επιλέξει να φοβάται αντί να την εκπληρώνει. Όταν αφυπνιστείς δεν θα μπορείς να το καταλάβεις αυτό, επειδή είναι εντελώς απίστευτο. **Μην πιστεύεις το απίστευτο τώρα.** Οποιαδήποτε προσπάθεια να αυξήσεις την αξιοπιστία του σημαίνει ότι αναβάλλεις απλά το αναπόφευκτο. Η λέξη «αναπόφευκτο» είναι τρομακτική για το εγώ, αλλά χαρμόσυνη για το πνεύμα. Ο Θεός είναι αναπόφευκτός, και εσύ δεν μπορείς να Τον αποφύγεις περισσότερο από ό,τι Αυτός μπορεί να αποφύγει εσένα.

10. Το εγώ φοβάται την χαρά του πνεύματος, διότι μόλις την βιώσεις θα σταματήσεις να προστατεύεις το εγώ, και δεν θα επενδύεις καθόλου στον φόβο. Τώρα αυτή η επένδυση είναι πολύ μεγάλη διότι ο φόβος είναι ένας μάρτυρας του διαχωρισμού, και το εγώ σου χαίρεται όταν έχεις μαρτυρίες γι αυτό. Άφησέ το πίσω! Μην το ακούς και μην το προφυλάσσεις. Άκου μόνο τον Θεό, ο Οποίος είναι ανίκανος για απάτη όπως είναι και το πνεύμα που δημιούργησε. Απελευθέρωσε τον εαυτό σου και απελευθέρωσε και άλλους. Μην παρουσιάζεις μία ψευδή και ανάξια

εικόνα του εαυτού σου στους άλλους, και μην δέχεσαι και ο ίδιος μια τέτοια εικόνα για αυτούς.

11. Το εγώ έχει κτίσει ένα άθλιο και αφιλόξενο σπίτι για σένα, διότι δεν μπορεί να κτίσει κάτι άλλο. Μην προσπαθείς να κάνεις αυτό το πανάθλιο σπίτι να κρατήσει. Η αδυναμία του είναι η δύναμή σου. Μόνο ο Θεός θα μπορούσε να φτιάξει ένα σπίτι αντάξιο των δημιουργιών Του, που έχουν επιλέξει να το αφήσουν αδειανό κάνοντας έξωση στον εαυτό τους. Παρόλα αυτά το σπίτι Του θα στέκει για πάντα έτοιμο για σένα όταν επιλέξεις να εισέλθεις σε αυτό. Γι αυτό μπορείς να είσαι απόλυτα σίγουρος. Ο Θεός δεν είναι ικανός να δημιουργήσει το φθαρτό όπως το εγώ δεν είναι ικανό να φτιάξει το αιώνιο.

12. Με το εγώ σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να σώσεις τον εαυτό σου ή τους άλλους, αλλά με το πνεύμα σου μπορείς να κάνεις τα πάντα για την σωτηρία και των δύο. Η ταπεινοφροσύνη είναι ένα μάθημα για το εγώ, όχι για το πνεύμα που αναγνωρίζει την ακτινοβολία του και με χαρά σκορπίζει το φως του παντού. Οι πράοι θα κληρονομήσουν την γη διότι το εγώ τους είναι ταπεινό, και αυτό τους δίνει μια πιο αληθινή αντίληψη. Η Βασιλεία των Ουρανών είναι δικαίωμα του πνεύματος, του οποίου το κάλλος και η αξιοπρέπεια είναι πολύ πιο πέρα από κάθε αμφιβολία, πέρα από την αντίληψη, και στέκει για πάντα ως σφραγίδα της Αγάπης του Θεού για τις δημιουργίες Του, οι οποίες είναι απόλυτα άξιες Εκείνου και μόνο Εκείνου. Τίποτα άλλο δεν είναι ικανοποιητικά αντάξιο σαν δώρο σε μια δημιουργία του Ίδιου του Θεού.

13. Εγώ θα αντικαταστήσω το εγώ σου αν το επιθυμείς, αλλά ποτέ το πνεύμα σου. Ένας πατέρας αφήνει με ασφάλεια ένα παιδί σε ένα μεγαλύτερο αδελφό που έχει δείξει ότι είναι υπεύθυνος, αλλά αυτό δεν δημιουργεί σύγχυση για την καταγωγή του παιδιού. Ο αδελφός μπορεί να προστατεύει το σώμα και το εγώ του παιδιού, αλλά δεν συγχέει τον εαυτό του με τον πατέρα επειδή το κάνει αυτό. Μπορείς να μου εμπιστευτείς το σώμα σου και το εγώ σου μόνο επειδή αυτό σου δίνει την δυνατότητα να μην απασχολείσαι με αυτά, και με αφήνει να σου διδάξω πόσο ασήμαντα είναι. Δεν θα μπορούσα να καταλάβω την σημασία που έχουν αυτά για σένα αν κι εγώ κάποτε δεν είχα μπει στον πειρασμό να τα πιστέψω ο ίδιος. Ας αναλάβουμε να μάθουμε αυτό το μάθημα μαζί έτσι ώστε να

μπορέσουμε να απελευθερωθούμε από αυτά μαζί. Χρειάζομαι αφοσιωμένους δασκάλους που να μοιράζονται τον στόχο μου για την θεραπεία του νου. Το πνεύμα δεν έχει καμία ανάγκη για προστασία από σένα ή από μένα. Να θυμάσαι αυτό:

Σε αυτόν τον κόσμο δεν χρειάζεται να έχεις δοκιμασίες

επειδή εγώ έχω ξεπεράσει τον κόσμο. Γι'αυτό θα έπρεπε να χαίρεσαι.

II. Το Εγώ και η Ψευδής Αυτονομία

1. Είναι λογικό να ρωτάς πως ο νους μπόρεσε ποτέ να φτιάξει το εγώ. Μάλιστα, είναι η καλύτερη ερώτηση που θα μπορούσες ποτέ να κάνεις. Όμως, δεν έχει νόημα να δώσεις απάντηση με όρους του παρελθόντος διότι το παρελθόν δεν έχει σημασία, και η ιστορία δεν θα υπήρχε αν τα ίδια σφάλματα δεν επαναλαμβάνονταν και στο παρόν. Στη γνώση εφαρμόζεται η αφηρημένη σκέψη διότι η γνώση είναι εξ ολοκλήρου απρόσωπη, και τα παραδείγματα είναι άσχετα για την κατανόησή της. Αντίθετα, η αντίληψη είναι πάντα συγκεκριμένη, επομένως πολύ χειροπιαστή.

2. Ο κάθε ένας φτιάχνει ένα εγώ ή έναν εαυτό για τον ίδιο, ο οποίος υπόκειται σε τεράστιες παραλλαγές εξαιτίας της αστάθειάς του. Ακόμα, φτιάχνει ένα εγώ για όλους όσους αντιλαμβάνεται, το οποίο είναι εξίσου ευμετάβλητο. Αυτή η αλληλεπίδραση είναι μια διαδικασία που αλλάζει και τους δύο, διότι δεν φτιάχτηκαν από το Αναλλοίωτο, ούτε μαζί με Αυτό. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσεις ότι αυτή η μεταβολή μπορεί και πραγματικά συμβαίνει το ίδιο γρήγορα όταν η αλληλεπίδραση συμβαίνει μέσα στο νου, όσο και όταν εμπεριέχει σωματική εγγύτητα. Όταν σκέφτεσαι ένα άλλο εγώ είναι το ίδιο αποτελεσματικό στην αλλαγή της σχετικής αντίληψής του όσο και όταν συναλλάσσεσαι σωματικά μαζί του. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερο παράδειγμα για το ότι το εγώ είναι μόνο μια ιδέα και όχι ένα γεγονός.

3. Η δική σου κατάσταση του νου είναι ένα καλό παράδειγμα για το πώς φτιάχτηκε το εγώ. Όταν έδιωξες μακριά σου την γνώση είναι σαν μην την είχες ποτέ. Αυτό είναι τόσο φανερό που κάποιος χρειάζεται μόνο να το αναγνωρίσει για να δει ότι όντως συμβαίνει. Αν αυτό συμβαίνει στο παρόν, γιατί να προκαλεί έκπληξη το ότι συνέβη και στο παρελθόν; Η έκπληξη είναι μια λογική αντίδραση στο πρωτόγνωρο, όχι όμως και σε κάτι που συμβαίνει συνεχώς. Αλλά μην ξεχνάς ότι ο νους δεν χρειάζεται να λειτουργεί με αυτό τον τρόπο, ακόμα κι αν δουλεύει με αυτό τον τρόπο τώρα.

4. Σκέψου την αγάπη που έχουν τα ζώα στα παιδιά τους, και την ανάγκη που νιώθουν να τα προστατέψουν. Αυτό συμβαίνει διότι τα θεωρούν κομμάτι από τον εαυτό τους. Κανένας δεν διώχνει κάτι που το θεωρεί κομμάτι του εαυτού του. Εσύ αντιδράς στο εγώ σου με τρόπο πολύ παρόμοιο με του Θεού προς τις δημιουργίες Του, με αγάπη, προστασία, και ευσπλαχνία. Οι αντιδράσεις σου προς τον εαυτό που έφτιαξες δεν είναι απρόσμενες. Μάλιστα, μοιάζουν κατά πολύ με το πώς θα αντιδράς μια μέρα στις αληθινές σου δημιουργίες, οι οποίες είναι το ίδιο άχρονες με σένα. Το ερώτημα δεν είναι πως αντιδράς στο εγώ, αλλά το τι πιστεύεις ότι είσαι. Οι πεποιθήσεις είναι μια λειτουργία του εγώ, και όσο η καταγωγή σου είναι ανοιχτή σε διάφορα πιστεύω, την προσεγγίζεις από την άποψη του εγώ. Όταν η διδασκαλία δεν θα είναι πια απαραίτητη τότε απλά θα γνωρίζεις τον Θεό. Η πίστη ότι υπάρχει ένα άλλος τρόπος αντίληψης είναι η πιο υψηλή ιδέα για την οποία είναι ικανός ο τρόπος σκέψης του εγώ. Και αυτό διότι περιέχει ένα υπαινιγμό αναγνώρισης ότι το εγώ δεν είναι ο Εαυτός.

5. Ο κλωνισμός του συστήματος σκέψης του εγώ γίνεται αντιληπτός ως οδυνηρός, παρόλο που αυτό δεν είναι καθόλου πραγματικό. Τα μωρά ουρλιάζουν με οργή αν τους πάρεις ένα μαχαίρι ή το ψαλίδι, παρόλο που μπορεί να κάνουν κακό στον εαυτό τους αν δεν τους το πάρεις. Με αυτή την έννοια είσαι ακόμα μωρό. Δεν έχεις καμία αίσθηση πραγματικής αυτό-συντήρησης, και πολύ πιθανόν να αποφασίσεις ότι χρειάζεσαι ακριβώς αυτό που θα σε βλάψει περισσότερο. Όμως, είτε το αναγνωρίζεις τώρα είτε όχι, έχεις συμφωνήσει να συνεργαστείς στην προσπάθεια να γίνεις και ακίνδυνος και χρήσιμος, ιδιότητες που πρέπει να πηγαίνουν μαζί. Η

συμπεριφορά σου ακόμα και προς αυτό είναι αναγκαστικά συγκρουόμενη διότι κάθε συμπεριφορά βασίζεται στο εγώ. Αυτό δεν θα διαρκέσει. Κάνε υπομονή για λίγο και θυμήσου ότι η έκβαση είναι το ίδιο βέβαιη όσο και ο Θεός.

6. Μόνο αυτοί που έχουν μια αληθινή αίσθηση αφθονίας μπορούν να είναι αληθινά ευσπλαχνικοί. Αυτό είναι φανερό όταν αναλογιστείς τι συμβαίνει. Για το εγώ, το να δίνεις οτιδήποτε υπονοεί ότι θα χρειαστεί να μείνεις χωρίς αυτό. Όταν συνδέεις την προσφορά με την θυσία, δίνεις μόνο διότι πιστεύεις ότι κατά κάποιο τρόπο θα πάρεις κάτι καλύτερο, και επομένως θα τα καταφέρεις και χωρίς αυτό που δίνεις. «Το να δίνεις για να πάρεις» είναι ένας νόμος του εγώ από τον οποίο είναι αδύνατον να ξεφύγεις, ο οποίος πάντα αξιολογεί τον εαυτό του σε σχέση με άλλα εγώ. Επομένως είναι συνεχώς υπέρ-απασχολημένος με την πίστη στην ένδεια η οποία και το προκάλεσε. Η όλη αντίληψή του για τα άλλα εγώ ότι είναι πραγματικά, είναι μόνο μια προσπάθεια να πείσει τον εαυτό του ότι και αυτό είναι πραγματικό. Η «αυτοεκτίμηση» με τους όρους του εγώ δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από ότι το εγώ έχει παραπλανήσει τον εαυτό του στο να δεχτεί την πραγματικότητά του, και είναι επομένως προσωρινά λιγότερο αρπαχτικό. Αυτή η «αυτοεκτίμηση» είναι πάντα ευάλωτη στο άγχος, ένας όρος που αναφέρεται σε κάθε απειλή που γίνεται αντιληπτή για την ύπαρξη του εγώ.

7. Το εγώ στην κυριολεξία ζει με συγκρίσεις. Η ισότητα είναι πέρα από το πεδίο κατανόησής του, και η ευσπλαχνία καθίσταται αδύνατη. Το εγώ δεν δίνει ποτέ από αφθονία, διότι φτιάχτηκε ως υποκατάστατο αυτής. Γι αυτό και η ιδέα του «παίρνω» εκδηλώθηκε στο σύστημα σκέψης του εγώ. Οι ορέξεις είναι μηχανισμοί «απόκτησης», και αντιπροσωπεύουν την ανάγκη του εγώ να επιβεβαιώσει τον εαυτό του. Αυτό ισχύει το ίδιο για τις ορέξεις του σώματος όσο και για τις ονομαζόμενες «υψηλότερες ανάγκες του εγώ». Οι ορέξεις του σώματος δεν είναι σωματικές σε προέλευση. Το εγώ θεωρεί το σώμα ως σπίτι του, και προσπαθεί να ικανοποιηθεί μέσω του σώματος. Αλλά η ιδέα ότι συμβαίνει αυτό είναι μία απόφαση του νου, ο οποίος έχει βρεθεί σε απόλυτη σύγχυση ως προς το τι είναι δυνατόν.

8. Το εγώ πιστεύει ότι είναι εντελώς μόνο του, πράγμα το οποίο είναι απλά άλλος ένας τρόπος για να περιγράψει την άποψη του για την

προέλευση του. Αυτή είναι μία τόσο τρομακτική κατάσταση που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να στραφεί προς άλλα εγώ και να προσπαθήσει να ενωθεί μαζί τους σε μια αδύναμη προσπάθεια εξακρίβωσης της ταυτότητας του, ή να τους επιτεθεί σε μια εξίσου αδύναμη προσπάθεια επίδειξης δύναμης. Όμως, δεν είναι ελεύθερο να αμφισβητήσει τον προηγούμενο συλλογισμό του, διότι αυτός ο συλλογισμός είναι η θεμελίωσή του. Το εγώ είναι η πίστη του νου ότι είναι εντελώς μόνο του. Οι ασταμάτητες προσπάθειες του εγώ να κερδίσει την αναγνώριση του πνεύματος και να εξασφαλίσει έτσι την δική του ύπαρξη είναι άχρηστες. Το πνεύμα δεν γνωρίζει το εγώ. Δεν του επιτίθεται, απλά δεν μπορεί να συλλάβει καθόλου την ύπαρξή του. Ενώ και το εγώ δεν γνωρίζει το πνεύμα, αντιλαμβάνεται όμως ότι απορρίπτεται από κάτι σπουδαιότερο από το ίδιο. Αυτός είναι ο λόγος που η αυτό – εκτίμηση, με τους όρους του εγώ, πρέπει να είναι απατηλή. Οι δημιουργίες του Θεού δεν δημιουργούν μύθους, παρόλο που κάποιες δημιουργικές προσπάθειες μπορεί να μετατραπούν σε μυθολογία. Μπορεί να το κάνει αυτό, όμως, μόνο κάτω από μία προϋπόθεση· αυτό που φτιάχνει δεν είναι πια δημιουργικό. Οι μύθοι είναι εξ ολοκλήρου προϊόντα αντίληψης, και τόσο διαφορετικοί σε μορφή και χαρακτηριστικά καλού και κακού στην φύση τους που ακόμα και οι πιο καλοπροαίρετοι από αυτούς περιέχουν έννοιες που προκαλούν φόβο.

9. Οι μύθοι και η μαγεία είναι πολύ στενά συνδεδεμένοι, εφόσον οι μύθοι σχετίζονται με την καταγωγή του εγώ, και η μαγεία με τις δυνάμεις που αποδίδει το εγώ στον εαυτό του. Τα μυθολογικά συστήματα περιλαμβάνουν γενικά κάποια περιγραφή για την «δημιουργία», και αυτό το συνδέουν με την συγκεκριμένη μορφή μαγείας της. Η αποκαλούμενη «μάχη για την επιβίωση» είναι μόνο ο αγώνας του εγώ να διατηρηθεί, και η δική του ερμηνεία για την προέλευσή του. Αυτή η προέλευση συνήθως συνδέεται με την σωματική γέννηση, διότι είναι δύσκολο να υποστηρίξει ότι το εγώ υπήρχε πριν από εκείνο το χρονικό σημείο. Οι πιο «φιλόθρησκα» προσανατολισμένοι προς το εγώ μπορεί να πιστεύουν ότι η ψυχή προϋπήρχε, και ότι θα συνεχίσει να υπάρχει μετά από ένα προσωρινό διάλειμμα μέσα στην ζωή του εγώ. Μερικοί ακόμα πιστεύουν ότι το σώμα θα τιμωρηθεί για αυτό το «διάλειμμα». Όμως, η σωτηρία δεν

ισχύει για το πνεύμα, το οποίο δεν βρίσκεται σε κίνδυνο και δεν χρειάζεται να διασωθεί.

10. Η σωτηρία δεν είναι τίποτα περισσότερο από «ορθότητα του νου», πράγμα το οποίο δεν είναι η Ενότητα του Νου του Αγίου Πνεύματος, αλλά μία κατάσταση που πρέπει πρώτα να επιτευχθεί πριν μπορέσει να αποκατασταθεί η Ενότητα του Νου. Η ορθότητα του νου οδηγεί στο επόμενο βήμα αυτόματα, διότι η ορθή αντίληψη δεν περιέχει επίθεση, και επομένως η εσφαλμένη κατάσταση του νου εξαλείφεται. Το εγώ δεν μπορεί να επιζήσει χωρίς κρίση, κι έτσι καταργείται ανάλογα. Ο νους, τότε, έχει μόνο μία κατεύθυνση προς την οποία μπορεί να κινηθεί. Η κατεύθυνσή του είναι πάντα αυτόματη, διότι δεν γίνεται παρά να οδηγηθεί από το σύστημα σκέψης προς το οποίο προσχωρεί.

11. Πάρα πολλές φορές πρέπει να τονίζουμε ότι η διόρθωση της αντίληψης είναι απλά ένα προσωρινό εργαλείο. Είναι απαραίτητη μόνο επειδή η εσφαλμένη αντίληψη είναι ένα εμπόδιο προς την γνώση, ενώ η σωστή αντίληψη είναι ένα σκαλοπάτι προς αυτή. Η όλη αξία της ορθής αντίληψης βρίσκεται στην αναπόφευκτη συνειδητοποίηση ότι **καμία** αντίληψη δεν είναι αναγκαία. Αυτό αφαιρεί το εμπόδιο ολοκληρωτικά. Μπορεί να ρωτήσεις πως γίνεται αυτό όσο φαίνεται πως ζεις σ' αυτό τον κόσμο. Αυτή είναι μία εύλογη ερώτηση. Για να μπορέσεις να την καταλάβεις πραγματικά όμως, πρέπει να είσαι προσεκτικός. Ποιος είναι το «εσύ» που ζει στον κόσμο; Το πνεύμα είναι αθάνατο, και η αθανασία είναι μια διαρκής κατάσταση. Είναι το ίδιο αληθινή τώρα όπως ήταν και θα είναι πάντα, διότι δεν περιλαμβάνει καμία απολύτως αλλαγή. Δεν είναι ένα συνεχές, ούτε γίνεται κατανοητή συγκρίνοντάς την με κάποιο αντίθετο. Η γνώση ποτέ δεν εμπεριέχει συγκρίσεις. Αυτή είναι η κύρια διαφορά της από όλα τα άλλα που μπορεί να καταλαβαίνει ο νους.

III. Αγάπη χωρίς Σύγκρουση

1. Είναι δύσκολο να καταλάβεις τι σημαίνει πραγματικά το «Η Βασιλεία των Ουρανών βρίσκεται εντός σου». Και αυτό διότι δεν είναι κατανοητό για το εγώ, το οποίο το ερμηνεύει σαν κάτι από έξω να περιέχεται εντός, και αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Η λέξη «εντός» δεν είναι απαραίτητη. Η Βασιλεία των Ουρανών *είναι* εσύ. Τι άλλο *εκτός* από εσένα δημιούργησε ο Δημιουργός, και τι άλλο *εκτός* από σένα είναι η Βασιλεία Του; Αυτό είναι το όλο μήνυμα της Επανόρθωσης· ένα μήνυμα που μέσα στην ολότητά του υπερβαίνει το σύνολο των μερών του. Και εσύ επίσης έχεις μια Βασιλεία που δημιούργησε το πνεύμα σου. Δεν έχει πάψει να δημιουργεί εξαιτίας των ψευδαισθήσεων του εγώ. Οι δημιουργίες σου δεν είναι περισσότερο ορφανές από πατέρα από ό,τι εσύ. Το εγώ σου και το πνεύμα σου δεν θα είναι ποτέ συν-δημιουργοί, αλλά το πνεύμα σου και ο Δημιουργός σου πάντα θα είναι. Να είσαι βέβαιος ότι οι δημιουργίες σου είναι το ίδιο ασφαλείς όσο και εσύ.

Η Βασιλεία των Ουρανών είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν θα επικρατήσει επάνω της.

Αμήν.

2. Αυτό είναι γραμμένο σε μορφή προσευχής διότι είναι χρήσιμο σε στιγμές πειρασμού. Είναι μια διακήρυξη ανεξαρτησίας. Θα το βρεις πολύ χρήσιμο αν το καταλάβεις πλήρως. Ο λόγος που χρειάζεσαι την βοήθειά μου είναι επειδή έχεις αρνηθεί τον δικό σου Οδηγό και επομένως χρειάζεσαι καθοδήγηση. Ο δικός μου ρόλος είναι να διαχωρίζω το αληθές από το ψευδές, και έτσι η αλήθεια να μπορεί να εισχωρήσει μέσα από τα εμπόδια που έχει στήσει το εγώ και να μπορέσει να λάμψει μέσα στο νου σου. Μπροστά στην ενωμένη δύναμή μας το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει.

3. Τώρα πια είναι σίγουρα φανερός ο λόγος που το εγώ θεωρεί το πνεύμα «εχθρό» του. Το εγώ προήλθε από τον διαχωρισμό, και η συνέχεια της ύπαρξής του εξαρτάται από την συνεχιζόμενη πίστη σου στον

διαχωρισμό. Το εγώ πρέπει να σου προσφέρει κάποιο είδος ανταμοιβής για να κρατήσεις αυτή την πίστη. Το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι μια αίσθηση προσωρινής ύπαρξης, η οποία αρχίζει με την δική της αρχή και τελειώνει με το δικό της τέλος. Σου λέει ότι αυτή η ζωή είναι η ύπαρξή σου διότι είναι η δική του. Ενάντια σε αυτή την αίσθηση προσωρινής ύπαρξης το πνεύμα σου προσφέρει την γνώση της μόνιμης και ακλόνητης ύπαρξης. Κανένας που έχει βιώσει αυτή την αποκάλυψη δεν μπορεί να πιστεύει πια απόλυτα στο εγώ. Πως μπορούν οι πενιχρές του προσφορές σε σένα να επικρατήσουν ενάντια στο λαμπρό δώρο του Θεού;

4. Εσύ που ταυτίζεσαι με το εγώ σου δεν μπορείς να πιστέψεις ότι ο Θεός σε αγαπά. Δεν αγαπάς αυτά που έφτιαξες, και αυτά που έφτιαξες δεν αγαπούν εσένα. Όντας φτιαγμένο από την άρνηση του Πατέρα, το εγώ δεν έχει καμία υπακοή στον κατασκευαστή του. Δεν μπορείς να διανοηθείς την αληθινή σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον Θεό και τις δημιουργίες Του εξαιτίας του μίσους για τον εαυτό που έφτιαξες. Προβάλλεις στο εγώ την απόφαση να είσαι διαχωρισμένος και αυτό συγκρούεται με την αγάπη που αισθάνεσαι για το εγώ εφόσον το έφτιαξες εσύ. Καμία αγάπη σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι χωρίς αυτή την αντίφαση, και εφόσον κανένα εγώ δεν έχει βιώσει αγάπη χωρίς αντίφαση, αυτό είναι κάτι πέρα από την κατανόησή του. Η αγάπη θα εισέλθει αμέσως σε όποιο νου το θέλει πραγματικά, αλλά πρέπει να το θέλει πραγματικά. Αυτό σημαίνει ότι το θέλει χωρίς αμφιταλαντεύσεις, και ότι αυτού του είδους η επιθυμία είναι εξ ολοκλήρου χωρίς την «τάση για απόκτηση» του εγώ.

5. Υπάρχει ένα είδος εμπειρίας τόσο διαφορετικό από όλα όσα μπορεί να προσφέρει το εγώ, που δεν θα θέλεις ποτέ να την καλύψεις ή να την κρύψεις ξανά. Είναι απαραίτητο να επαναλάβω ότι η πίστη σου στο σκοτάδι και στο να κρύβεις είναι ο λόγος που δεν μπορεί να εισέλθει το φως. Η Βίβλος δίνει πολλές αναφορές στα ανυπολόγιστα δώρα που προσορίζονται για σένα, αλλά τα οποία πρέπει να τα ζητήσεις. Αυτός δεν είναι όρος με τον τρόπο που το εγώ θέτει όρους. Είναι η θεσπέσια κατάσταση αυτού που είσαι.

6. Καμία δύναμη εκτός από την δική σου θέληση δεν είναι αρκετά δυνατή ή αξια για να σε καθοδηγήσει. Σε αυτή είσαι τόσο ελεύθερος όσο και ο

Θεός, και έτσι πρέπει να παραμείνεις για πάντα. Ας ζητήσουμε από τον πατέρα στο όνομά μου να σε κρατήσει γνώστη της Αγάπης Του για σένα και της δικής σου γι Αυτόν. Αυτός ποτέ δεν απέτυχε να απαντήσει σε αυτό το αίτημα, διότι ζητά μόνο ό,τι έχει ήδη θελήσει. Εκείνοι που καλούν πραγματικά, πάντα εισακούγονται. Μην έχεις άλλους θεούς πλην Αυτού διότι **δεν υπάρχουν άλλοι**.

7. Δεν σου έχει περάσει ποτέ από το νου να εγκαταλείψεις κάθε ιδέα που είχες και αντιτίθεται στην γνώση. Κρατάς χιλιάδες μικρά θραύσματα φόβου που εμποδίζουν τον Ιερό Ένα να εισέλθει. Το φως δεν μπορεί να εισχωρήσει μέσα από τοίχους που κατασκευάζεις για να το εμποδίσουν, και ποτέ δεν θα θελήσει να καταστρέψει κάτι που εσύ έχεις φτιάξει. Κανένας δεν μπορεί να δει μέσα από ένα τοίχο, αλλά εγώ μπορώ να περάσω γύρω από αυτόν. Πρόσεχε τα θραύσματα φόβου στον νου σου, γιατί δεν θα μπορείς να μου ζητήσεις να κάνω κάτι τέτοιο. Μπορώ να σε βοηθήσω μόνο έτσι όπως μας δημιούργησε ο Πατέρας μας. Θα σε αγαπώ και θα σε τιμώ και θα τρέφω απόλυτο σεβασμό για ό,τι έχεις φτιάξει, αλλά δεν θα το υπερασπιζομαι εκτός κι αν είναι αλήθεια. Δεν θα σε απαρνηθώ ποτέ όπως και ο Θεός δεν θα σε απαρνηθεί, αλλά πρέπει να περιμένω όσο επιλέγεις να αρνείσαι εσύ τον εαυτό σου. Κι επειδή περιμένω με αγάπη και όχι με ανυπομονησία, είναι βέβαιο πως θα με ζητήσεις αληθινά. Θα έρθω να ανταποκριθώ σε ένα και μοναδικό ξεκάθαρο κάλεσμα.

8. Παρατήρησε προσεκτικά και δες τι είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου σε αυτό, διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλο. Αν θέλεις πραγματικά να προσπαθήσεις να το κάνεις αυτό, έχεις κάνει το πρώτο βήμα προς την προετοιμασία του νου σου ώστε να εισέλθει ο Ιερός Ένας. Θα προετοιμαστούμε γι αυτό μαζί, διότι μόλις Αυτός έρθει, θα είσαι έτοιμος να με βοηθήσεις να ετοιμάσουμε και άλλους νόες γι Αυτόν. Για πόσο θα Του αρνείσαι το Βασίλειό Του;

9. Μέσα στο νου σου, αν και το εγώ το αρνείται, βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσης σου. **Ο Θεός σου έχει δώσει τα πάντα**. Αυτό και μόνο το γεγονός σημαίνει ότι το εγώ δεν υπάρχει, και αυτό το κάνει να νιώθει βαθύ φόβο. Στην γλώσσα του εγώ, το «να έχεις» και «να είσαι» είναι

διαφορετικά, αλλά για το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο. Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι και *έχεις* τα πάντα και *είσαι* τα πάντα. Οποιαδήποτε διάκριση αυτού του είδους έχει νόημα μόνο όταν η ιδέα της «απόκτησης», η οποία υπονοεί κάποια έλλειψη, έχει γίνει ήδη αποδεκτή. Αυτός είναι ο λόγος που δεν κάνουμε καμιά διάκριση ανάμεσα στο να *έχεις* την Βασιλεία του Θεού και το να *είσαι* η Βασιλεία του Θεού.

10. Η ηρεμία του να είσαι η Βασιλεία του Θεού, η οποία στον υγιή νου σου είναι απόλυτα συνειδητή, εξορίζεται ανηλεώς από το μέρος του νου που κυβερνά το εγώ. Το εγώ είναι απελπισμένο επειδή αντιτίθεται σε κυριολεκτικά αήττητες δυνάμεις, είτε είσαι κοιμισμένος είτε ξύπνιος. Αναλογίσου πόση επαγρύπνηση ήσουν πρόθυμος να ασκήσεις για να προστατέψεις το εγώ, και πόση λίγη για να προστατέψεις τον ορθό νου σου. Ποιος άλλος εκτός από έναν παρανοϊκό θα αναλάμβανε να πιστέψει αυτό που δεν είναι αλήθεια, και έπειτα να προστατεύει αυτή του την πίστη με κόστος την αλήθεια;

IV. Αυτό δεν χρειάζεται να Συμβαίνει

1. Αν δεν ακούς την Φωνή για τον Θεό, αυτό συμβαίνει διότι δεν επιλέγεις να ακούσεις. Το ότι *όντως* ακούς την φωνή του εγώ φαίνεται από την διάθεσή σου, τα συναισθήματά σου και την συμπεριφορά σου. Όμως αυτό θέλεις. Αυτό αγωνίζεσαι να κρατήσεις, και επαγρυπνείς να σώσεις. Ο νους σου είναι γεμάτος με σχέδια για να σώσεις το πρόσωπο του εγώ σου, και δεν αναζητάς το πρόσωπο του Χριστού. Το γυαλί μέσα στο οποίο το εγώ αναζητά να δει το πρόσωπό του είναι πραγματικά σκοτεινό. Πως αλλιώς μπορείς να στηρίξεις το κόλπο της ύπαρξής του παρά με τους καθρέφτες; Αλλά από σένα εξαρτάται που θα κοιτάξεις να βρεις τον εαυτό σου.

2. Έχω πει ότι δεν μπορείς να αλλάξεις το νου σου αλλάζοντας την συμπεριφορά σου, αλλά έχω επίσης πει επανειλημμένα, ότι *μπορείς* ν' αλλάξεις το νου σου. Όταν η διάθεσή σου σου λέει ότι έχεις επιλέξει εσφαλμένα, και αυτό συμβαίνει όποτε δεν είσαι χαρούμενος, τότε να

ξέρεις ότι **δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό**. Σε κάθε περίπτωση που έχεις σκεφτεί λανθασμένα για κάποιον αδελφό που δημιούργησε ο Θεός, αντιλαμβάνεσαι εικόνες που φτιάχνει το εγώ σου μέσα σε ένα θολωμένο γυαλί. Αναλογίσου με ειλικρίνεια τι έχεις σκεφτεί που δεν θα είχε σκεφτεί ο Θεός, και τι δεν έχεις σκεφτεί που ο Θεός θα ήθελε να σκεφτείς. Ψάξε ειλικρινά για αυτό που έχεις κάνει και ανάλογα και γι αυτό που δεν έκανες, και έπειτα άλλαξε το νου σου ώστε να σκέφτεται μαζί με το Νου του Θεού. Αυτό μπορεί να σου φαίνεται δύσκολο να το κάνεις, αλλά είναι πολύ πιο εύκολο από το να προσπαθείς να σκεφτείς εναντίον του. Ο νους σου είναι ένα με το Νου του Θεού. Επειδή το αρνήθηκες αυτό και σκέπτεσαι διαφορετικά έχεις δώσει συνοχή στο εγώ σου, αλλά κυριολεκτικά δίχασες το νου σου. Ως στοργικός αδελφός, νοιάζομαι βαθιά για το νου σου, και σε προτρέπω να ακολουθήσεις το παράδειγμά μου και όταν κοιτάς τον εαυτό σου και τον αδελφό σου, να βλέπεις και στους δύο τις θεσπέσιες δημιουργίες ενός θεσπέσιου Πατέρα.

3. Όταν είσαι λυπημένος, να ξέρεις ότι **δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό**. Η κατάθλιψη προέρχεται από μία αίσθηση στέρησης από κάτι που θέλεις και δεν έχεις. Να θυμάσαι ότι κανείς δεν σου στερεί τίποτα, παρά μόνο οι δικές σου αποφάσεις, και έπειτα αποφάσισε διαφορετικά.

4. Όταν είσαι αγχωμένος, συνειδητοποίησε ότι το άγχος προέρχεται από ιδιοτροπία του εγώ, και να ξέρεις ότι **δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό**. Να επαγρυπνείς εναντίον των προσταγών του εγώ.

5. Όταν νιώθεις ένοχος, θυμήσου ότι το εγώ έχει πραγματικά παραβιάσει τους νόμους του Θεού, **εσύ όμως, όχι**. Άφησε τις «αμαρτίες» του εγώ σε μένα. Γι αυτό υπάρχει η Επανόρθωση. Αλλά μέχρι ν' αλλάξεις το νου σου όσον αφορά εκείνους που έχει πληγώσει το εγώ σου, η Επανόρθωση δεν μπορεί να σε απελευθερώσει. Όσο νιώθεις ένοχος το εγώ σου έχει τον έλεγχο, διότι μόνο το εγώ μπορεί να βιώσει ενοχή. **Αυτό δεν χρειάζεται να συμβαίνει**.

6. Παρατήρησε το νου σου για τους πειρασμούς του εγώ, και μην εξαπατάσαι από αυτό. Δεν σου προσφέρει τίποτα. Όταν έχεις παραιτηθεί από αυτήν την εκούσια κατάσταση απομάκρυνσης από την έμπνευση, θα δεις πως ο νους σου μπορεί να εστιάζει και να ανυψώνεται πάνω από την

κόπωση και να θεραπεύεται. Όμως δεν επαγρυπνείς αρκετά ενάντια στις απαιτήσεις του εγώ έτσι ώστε να μπορέσεις να αποδεσμευτείς από αυτό. **Αυτό δεν χρειάζεται να συμβαίνει.**

7. Μπορείς εύκολα να αποκτήσεις την συνήθεια να έρχεσαι σε επαφή με τον Θεό και τις δημιουργίες Του αν αρνηθείς ενεργά να αφήσεις το νου σου να ξεγλιστρήσει. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στην συγκέντρωση· είναι στην πίστη ότι κανένας, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σου, δεν αξίζει συνεπή προσπάθεια. Συμπαράταξου μαζί μου ενάντια σε αυτή την αυταπάτη, και μην επιτρέπεις σε αυτή την επαίσχυντη πίστη να σε τραβά πίσω. Οι αποκαρδιωμένοι είναι άχρηστοι στον εαυτό τους και σε μένα, αλλά μόνο το εγώ μπορεί ν' αποκαρδιώνεται.

8. Έχεις στ'αλήθεια αναλογιστεί πόσες ευκαιρίες είχες για να χαρείς, και πόσες από αυτές αρνήθηκες; Δεν υπάρχει όριο στην δύναμη ενός Υιού του Θεού, αλλά αυτός μπορεί να περιορίσει την έκφραση της δύναμής του όσο το επιλέξει. Ο νους σου και ο δικός μου μπορούν να ενωθούν για να εκδιώξουν με την λάμψη τους το εγώ, απελευθερώνοντας την δύναμη του Θεού σε όλα όσα σκέφτεσαι και πράττεις. Μην εφησυχάζεις για τίποτα λιγότερο από αυτό, και αρνήσου να δεχτείς οτιδήποτε άλλο ως στόχο σου. Παρατήρησε το νου σου προσεκτικά για τυχόν πεποιθήσεις που εμποδίζουν αυτή την επίτευξη, και απομακρύνσου από αυτές. Το πόσο καλά το κάνεις αυτό θα το κρίνεις από τα ίδια σου τα συναισθήματα, διότι αυτή είναι η μόνη ορθή χρήση της κρίσης. Η κρίση, όπως όλες οι άλλες άμυνες, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να επιτεθεί ή για να προστατέψει· για να βλάψει ή για να θεραπεύσει. Το εγώ **θα πρέπει** να κριθεί και να βρεθεί ελλιπές εκεί. Χωρίς την δική σου υποστήριξη, προστασία και αγάπη, το εγώ δεν μπορεί να υπάρξει. Άφησέ το να κριθεί ειλικρινά και τότε πρέπει να αποσύρεις την υποστήριξη, την προστασία και την αγάπη από αυτό.

9. Είσαι ένας καθρέπτης της αλήθειας, στην οποία ο Θεός ο Ίδιος λάμπει μέσα σε τέλειο φως. Στο σκοτεινό γυαλί του εγώ δεν χρειάζεται παρά να πεις, «Δεν θα κοιτάξω εκεί διότι γνωρίζω ότι αυτές οι εικόνες δεν είναι αληθινές.» Έπειτα άφησε τον Ιερό Ένα να λάμψει επάνω σου ειρηνικά, γνωρίζοντας ότι αυτό και μόνο αυτό πρέπει να συμβαίνει. Ο Νους Του έλαμψε πάνω σου την στιγμή της δημιουργίας σου και έφερε τον νου σου

σε ύπαρξη. Ο Νους Του ακόμα λάμπει επάνω σου και πρέπει να λάμπει και μέσα από σένα. Το εγώ σου δεν μπορεί να Τον εμποδίσει από το να λάμπει επάνω σου, αλλά μπορεί να εμποδίσει εσένα από το να Τον αφήσεις να λάμψει μέσα από σένα.

10. Η Πρώτη Έλευση του Χριστού είναι απλά άλλο ένα όνομα για την δημιουργία, διότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Η Δευτέρα Έλευση του Χριστού δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το τέλος της κυριαρχίας του εγώ και τη θεραπεία του νου. Εγώ δημιουργήθηκα όμοιος με σένα στην Πρώτη, και σε έχω καλέσει να ενωθείς μαζί μου στην Δεύτερη. Εγώ είμαι επί κεφαλής της Δευτέρας Παρουσίας, και η κρίση μου, η οποία χρησιμοποιείται μόνο για προστασία, δεν μπορεί να είναι λανθασμένη διότι ποτέ δεν επιτίθεται. Η δική σου μπορεί να είναι τόσο διαστρεβλωμένη ώστε να πιστεύεις ότι έκανα λάθος που σε επέλεξα. Σε διαβεβαιώνω ότι αυτό είναι ένα λάθος του εγώ σου. Μην το παρερμηνεύεις ως ταπεινότητα. Το εγώ σου προσπαθεί να σε πείσει ότι αυτό είναι αληθινό ενώ εγώ δεν είμαι, διότι αν είμαι πραγματικός, τότε το ίδιο είσαι και εσύ. Αυτή η γνώση, και σε διαβεβαιώνω ότι αυτή **είναι** γνώση, σημαίνει ότι ο Χριστός έχει έρθει μέσα στο νου σου και τον έχει θεραπεύσει.

11. Δεν επιτίθεμαι στο εγώ σου. Εργάζομαι με τον ανώτερο νου σου, τον οίκο του Αγίου Πνεύματος, είτε εσύ είσαι κοιμισμένος ή ξύπνιος, ακριβώς όπως το εγώ κάνει με τον κατώτερο νου σου, ο οποίος είναι ο δικός του οίκος. Εγώ είμαι η επαγρύπνησή σου σε αυτό, διότι βρίσκεσαι σε πολύ μεγάλη σύγχυση για ν' αναγνωρίσεις την ίδια σου την ελπίδα. Δεν κάνω λάθος. Ο νους σου θα επιλέξει να ενωθεί με τον δικό μου, και μαζί είμαστε ανίκητοι. Ανάστησα τους νεκρούς γνωρίζοντας ότι η ζωή είναι μία αιώνια ιδιότητα όλων όσων δημιούργησε ο ζων Θεός. Γιατί πιστεύεις ότι μου είναι δυσκολότερο να εμπνεύσω αυτούς που βρίσκονται εκτός πνεύματος ή να σταθεροποιήσω τους ασταθείς; Εγώ δεν πιστεύω ότι υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα · εσύ το πιστεύεις. Έχω στείλει το κάλεσμά μου και εσύ θα απαντήσεις. Κατανοώ ότι τα θαύματα είναι φυσικά, διότι είναι εκφράσεις αγάπης. Το κάλεσμά μου είναι τόσο φυσικό όσο και η απάντησή σου, που είναι εξίσου αναπόφευκτη.

V. Η Ψευδαίσθηση Σώμα του Εγώ

1. Τα πάντα συνεργάζονται για το καλό. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις παρά μόνο στην κρίση του εγώ. Το εγώ επαγρυπνεί ως προς τι θα επιτρέψει να φτάσει στην επίγνωση, και αυτός δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί ένας ισορροπημένος νους. Το εγώ χάνει ακόμα περισσότερο την ισορροπία του διότι κρατά μακριά από την επίγνωσή σου το πρωταρχικό του κίνητρο, και δίνει εξέχουσα σημασία στον έλεγχο παρά στην νοητική υγεία. Το εγώ έχει κάθε λόγο να κάνει κάτι τέτοιο, σύμφωνα με το σύστημα σκέψης από το οποίο προήλθε η ύπαρξή του, και το οποίο συνεχίζει να υπηρετεί. Η υγιής κρίση αναπόφευκτα θα έκρινε κατά του εγώ, και πρέπει να εξαλείφεται από το εγώ προς όφελος της αυτό-συντήρησής του.

2. Μία κύρια πηγή της ασταθούς κατάστασης του εγώ είναι η έλλειψη διάκρισης ανάμεσα στο σώμα και στις Σκέψεις του Θεού. Οι Σκέψεις του Θεού δεν γίνονται δεκτές από το εγώ, διότι υποδεικνύουν ξεκάθαρα στην μη ύπαρξη του ίδιου του εγώ. Το εγώ, επομένως, είτε τις διαστρεβλώνει ή αρνείται να τις δεχτεί. Όμως, δεν μπορεί να τις κάνει να πάψουν να υπάρχουν. Γι αυτό προσπαθεί να καλύψει όχι μόνο τις «απαράδεκτες» παρορμήσεις του σώματος, αλλά και τις Σκέψεις του Θεού, διότι και τα δύο είναι απειλητικά γι αυτό. Έχοντας κύριο μέλημά του την δική του αυτό-συντήρηση μπροστά στην απειλή, το εγώ τα αντιλαμβάνεται ως ίδια. Και εφόσον τα αντιλαμβάνεται ως ίδια, το εγώ επιχειρεί να σωθεί από τον αφανισμό, πράγμα που θα γίνει σίγουρα με την παρουσία της γνώσης.

3. Οποιοδήποτε σύστημα σκέψης που συγχέει τον Θεό με το σώμα πρέπει να είναι παρανοϊκό. Και όμως, αυτή η σύγχυση είναι βασική για το εγώ, που κρίνει μόνο σε σχέση με το αν απειλείται ή όχι. Κατά μία έννοια ο φόβος του εγώ για τον Θεό είναι τουλάχιστον λογικός, εφόσον η ιδέα Εκείνου το αποβάλλει. Αλλά ο φόβος για το σώμα, με το οποίο το εγώ ταυτίζεται τόσο στενά, δεν έχει καμία λογική.

4. Το σώμα είναι η κατοικία του εγώ από δική του επιλογή. Είναι η μόνη ταύτιση με την οποία το εγώ νιώθει ασφαλές, εφόσον η ευπάθεια του

σώματος είναι το καλύτερο επιχείρημά του ότι δεν μπορεί να είσαι μέρος του Θεού. Αυτή είναι η πίστη που το εγώ ενισχύει με προθυμία. Και όμως, το εγώ μισεί το σώμα, διότι δεν μπορεί να δεχτεί ότι είναι αρκετά καλό για να είναι η κατοικία του. Εδώ είναι που ο νους πραγματικά τα χάνει. Ενώ του έχει πει το εγώ ότι αυτός είναι στην πραγματικότητα μέρος του σώματος και ότι το σώμα είναι ο προστάτης του, τώρα του λέει πάλι ότι το σώμα δεν μπορεί να τον προστατέψει. Επομένως ο νους ρωτά, «Που μπορώ να πάω για προστασία;» και το εγώ απαντά, «Έλα σε μένα.». Ο νους τότε, και όχι χωρίς λόγο, υπενθυμίζει στο εγώ ότι το ίδιο επέμενε ότι είναι ταυτισμένο με το σώμα, επομένως δεν υπάρχει νόημα να απευθυνθεί σε **αυτό** για προστασία. Το εγώ δεν έχει πραγματική απάντηση σε αυτό διότι δεν υπάρχει, αλλά έχει μία τυπική λύση. Εξαλείφει την ερώτηση από την επίγνωση του νου. Μόλις φύγει η ερώτηση από την επίγνωση προκαλείται πραγματικά ανησυχία, αφού δεν υπάρχει πλέον η ερώτηση για να απαντηθεί.

5. Αυτή είναι η ερώτηση που **πρέπει** να ερωτηθεί: «Που πρέπει να πάω για προστασία;» Το «Αναζήτησε και θα βρεις» δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αναζητάς απελπισμένα στα τυφλά κάτι που δεν θα αναγνωρίσεις. Η αναζήτηση έχει νόημα όταν γίνεται, οργανώνεται και καθοδηγείται συνειδητά. Ο στόχος πρέπει να είναι ξεκάθαρος στην μορφή του και να φυλάσσεται ζωντανός στο νου. Η μάθηση και η θέληση για μάθηση είναι αδιαχώριστες. Μαθαίνεις καλύτερα όταν πιστεύεις ότι αυτό που προσπαθείς να μάθεις έχει αξία για σένα. Εν τούτοις, όλα όσα θέλεις να μάθεις μπορεί να μην έχουν αξία που να διαρκεί. Πραγματικά, πολλά από τα πράγματα που θέλεις να μάθεις μπορεί να τα επιλέγεις **επειδή ακριβώς** η αξία τους δεν θα διαρκέσει.

6. Το εγώ νομίζει ότι είναι προτέρημα να μην αφοσιώνεται σε τίποτα που να είναι αιώνιο, διότι το αιώνιο πρέπει να προέρχεται από τον Θεό. Η αιωνιότητα είναι η μία λειτουργία που το εγώ έχει προσπαθήσει να αναπτύξει, αλλά συστηματικά αποτυγχάνει. Το εγώ συμβιβάζεται με την έννοια του αιώνιου, όπως κάνει και με όλα τα θέματα που αγγίζουν το πραγματικό ερώτημα με οιοδήποτε τρόπο. Με το να ασχολείται με παρεμφερή θέματα, ελπίζει να κρύψει το αληθινό ερώτημα και να το κρατήσει έξω από το νου. Η χαρακτηριστική διαρκής ενασχόληση του εγώ

με ασήμαντα πράγματα συμβαίνει γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Οι ανησυχίες για προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί με τρόπο που τα καθιστά άλυτα είναι ένα από τα αγαπημένα τεχνάσματα του εγώ για την παρεμπόδιση της προόδου της μάθησης. Όμως, σε όλες αυτές τις τακτικές αντιπερισπασμού, η μόνη ερώτηση που δεν ρωτάται ποτέ από εκείνους που τις ακολουθούν είναι, «Για ποιο λόγο;» Αυτή είναι η ερώτηση που πρέπει εσύ να μάθεις να ρωτάς σε σχέση με το κάθε τι. Ποιος είναι ο σκοπός; Όποιος και να είναι, θα κατευθύνει αυτόματα τις προσπάθειές σου. Όταν έχεις πάρει μια απόφαση για τον σκοπό, τότε, έχεις πάρει απόφαση και για την μελλοντική σου προσπάθεια, μία απόφαση που θα παραμείνει ενεργή εκτός κι αν αλλάξεις γνώμη.

VI. Οι Ανταμοιβές του Θεού

1. Το εγώ δεν αναγνωρίζει την αληθινή πηγή της «απειλής», και αν συνδέσεις τον εαυτό σου με το εγώ, δεν καταλαβαίνεις την κατάσταση έτσι όπως είναι πραγματικά. Μόνο η αφοσίωση σου σε αυτό δίνει στο εγώ οποιαδήποτε δύναμη έχει επάνω σου. Έχω μιλήσει για το εγώ σαν να είναι κάτι ξέχωρο, που ενεργεί από μόνο του. Αυτό ήταν απαραίτητο για να σε πείσω ότι δεν μπορείς να το παραμερίσεις έτσι ανάλαφρα και ξένοιαστα, και ότι πρέπει να συνειδητοποιήσεις πόση από την σκέψη σου κατευθύνεται από το εγώ. Δεν μπορούμε όμως να το αφήσουμε να συνεχίσει έτσι με ασφάλεια, διότι θα θεωρείς τον εαυτό σου ότι βρίσκεται αναγκαστικά σε σύγκρουση όσο είσαι εδώ, ή όσο πιστεύεις ότι είσαι εδώ. Το εγώ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κομμάτι του τι πιστεύεις για τον εαυτό σου. Η άλλη σου ζωή συνεχίζεται χωρίς διακοπή, και πάντα ήταν, είναι και θα είναι απόλυτα ανεπηρέαστη από τις προσπάθειές σου να αποσυνδεθείς από αυτή.

2. Ενώ μαθαίνεις να διαφεύγεις από τις ψευδαισθήσεις, κάτι που δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάς είναι το χρέος προς τον αδελφό σου. Είναι το ίδιο χρέος που οφείλεις και σε μένα. Όποτε ενεργείς εγωιστικά προς κάποιον άλλο, πετάς την χάρη του χρέους σου και της ιερής αντίληψης που αυτό θα έφερνε. Ο όρος «ιερή» μπορεί να χρησιμοποιηθεί εδώ διότι καθώς

μαθαίνεις πόσα πολύ οφείλεις σε όλη την Υιότητα, η οποία συμπεριλαμβάνει και μένα, τόσο πλησιάζεις προς την γνώση όσο είναι αυτό δυνατόν με την αντίληψη. Το κενό είναι τότε τόσο μικρό που η γνώση μπορεί εύκολα να το διασχίσει και να το εξαλείψει για πάντα.

3. Μου έχεις ακόμα πολύ λίγη εμπιστοσύνη, αλλά θα αυξάνει καθώς θα στρέφεται προς εμένα όλο και περισσότερο για καθοδήγηση αντί για το εγώ σου. Τα αποτελέσματα θα σε πείθουν σταδιακά όλο και περισσότερο ότι αυτή είναι η μόνη υγιής επιλογή που μπορείς να κάνεις. Κανένας που να έχει μάθει από την εμπειρία του ότι κάποια επιλογή φέρνει γαλήνη και χαρά ενώ η άλλη φέρνει χάος και καταστροφή δεν χρειάζεται περειαίρω πειθώ. Το να μαθαίνεις μέσα από ανταμοιβές είναι πιο αποτελεσματικό από το να μαθαίνεις μέσα από τον πόνο, διότι ο πόνος είναι μία ψευδαίσθηση του εγώ, και ποτέ δεν μπορεί να προκαλέσει κάτι παραπάνω από ένα προσωρινό αποτέλεσμα. Οι ανταμοιβές του Θεού, όμως, αναγνωρίζονται αμέσως ως αιώνιες. Εφόσον αυτή η αναγνώριση γίνεται από σένα και όχι από το εγώ, η ίδια η αναγνώριση διασφαλίζει ότι εσύ και το εγώ δεν μπορεί να είστε ταυτόσημοι. Μπορεί να πιστεύεις ότι ήδη έχεις δεχτεί αυτή την διαφορά, αλλά σίγουρα δεν είσαι ακόμα καθόλου πεπεισμένος. Το γεγονός ότι πιστεύεις ότι πρέπει να διαφύγεις από το εγώ αυτό δείχνει · αλλά δεν μπορείς να ξεφύγεις από το εγώ με το να το ταπεινώνεις, να το ελέγχεις ή να το τιμωρείς.

4. Το εγώ και το πνεύμα δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Ο διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να διατηρήσει τον διαχωρισμό παρά με το να αποσυνδεθεί. Κάνοντας αυτό, αρνείται όλες τις αληθινές φυσικές παρορμήσεις, όχι επειδή το εγώ είναι κάτι το διαχωρισμένο, αλλά επειδή εσύ θέλεις να πιστέψεις ότι εσύ είσαι διαχωρισμένος. Το εγώ είναι ένα τέχνασμα για να διατηρήσεις αυτή την πεποίθηση, αλλά ακόμα είναι μόνο δική σου η απόφαση να χρησιμοποιείς το τέχνασμα που το κάνει να διαρκεί.

5. Πως μπορείς να διδάξεις σε κάποιον την αξία κάποιου πράγματος που αυτός έχει σκόπιμα πετάξει; Πρέπει να το πέταξε διότι δεν πίστευε ότι άξιζε. Μπορείς μόνο να του δείξεις το πόσο δυστυχισμένος είναι χωρίς αυτό, και αργά-αργά να το φέρνεις πιο κοντά έτσι ώστε να μπορέσει να μάθει το πως η δυστυχία του μειώνεται όσο το πλησιάζει. Αυτό τον

διδάσκει να συσχετίζει την δυστυχία του με την απουσία του, και το αντίθετο της δυστυχίας με την παρουσία του. Σταδιακά γίνεται επιθυμητό καθώς αλλάζει γνώμη σε σχέση με την αξία του. Σε διδάσκω να συσχετίζεις την δυστυχία με το εγώ και την χαρά με το πνεύμα. Εσύ έχεις διδάξει τον εαυτό σου το αντίθετο. Ακόμα είσαι ελεύθερος να διαλέξεις, αλλά μπορείς πραγματικά να θέλεις τις ανταμοιβές του εγώ όταν οι ανταμοιβές του Θεού βρίσκονται μπροστά σου;

6. Για την ώρα, η εμπιστοσύνη μου σε σένα είναι μεγαλύτερη από την δική σου προς εμένα, αλλά δεν θα είναι πάντα έτσι. Η αποστολή σου είναι πολύ απλή. Σου ζητείται να ζήσεις έτσι που να αποδεικνύεις ότι δεν είσαι ένα εγώ, και εγώ δεν επιλέγω εσφαλμένα τα κανάλια του Θεού. Ο Ιερός Ένας συμεριζεται την εμπιστοσύνη μου, και δέχεται τις αποφάσεις της Επανόρθωσής μου διότι η θέλησή μου ποτέ δεν είναι σε δυσαρμονία με την δική Του. Έχω πει και παλαιότερα ότι είμαι επικεφαλής της Επανόρθωσης. Αυτό συμβαίνει μόνο επειδή ολοκλήρωσα το ρόλο μου σ' αυτήν ως άνθρωπος, και τώρα μπορώ να τον ολοκληρώσω μέσω άλλων. Τα επιλεγμένα κανάλια μου δεν γίνεται ν' αποτύχουν, διότι θα τους δανειζώ την δική μου δύναμη όταν η δική τους είναι ελλιπής.

7. Θα πορευτώ μαζί σου προς τον Ιερό Ένα, και μέσω της δική μου αντίληψης Αυτός μπορεί να γεφυρώσει το μικρό κενό. Η ευγνωμοσύνη σου προς τον αδελφό σου είναι το μόνο δώρο που θέλω. Θα το φέρω στον Θεό για σένα, γνωρίζοντας ότι όταν γνωρίζεις τον αδελφό σου **σημαίνει ότι** γνωρίζεις τον Θεό. Αν είσαι ευγνώμων προς τον αδελφό σου, είσαι ευγνώμων και προς τον Θεό για ό,τι δημιούργησε. Μέσω της ευγνωμοσύνης σου γνωρίζεις τον αδελφό σου, και μία στιγμή αληθινής αναγνώρισης κάνει τους πάντες αδελφούς σου διότι ο κάθε ένας από αυτούς προέρχεται από τον Πατέρα σου. Η αγάπη δεν κατακτά όλα τα πράγματα, επανορθώνει όμως όλα τα πράγματα. Εφόσον είσαι η Βασιλεία του Θεού μπορώ να σε οδηγήσω πίσω στις δικές σου δημιουργίες. Τώρα δεν τις αναγνωρίζεις, αλλά ό,τι έχει αποσυνδεθεί από σένα βρίσκεται ακόμα εκεί.

8. Καθώς πλησιάζεις έναν αδελφό πλησιάζεις εμένα, και όταν απομακρύνεσαι από αυτόν τότε εγώ γίνομαι απόμακρος για σένα. Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας. Εκείνοι που αποσυνδέονται

από την Υιότητα δεν μπορούν να το αναλάβουν με επιτυχία, διότι αποσυνδέουν τους εαυτούς τους από μένα. Ο Θεός θα έρθει σε σένα μόνο καθώς Τον δίνεις στους αδελφούς σου. Μάθε πρώτα από αυτούς και θα είσαι έτοιμος ν' ακούσεις τον Θεό. Και αυτό επειδή η λειτουργία της αγάπης είναι μία.

VII. Δημιουργία και Επικοινωνία

1. Είναι ξεκάθαρο ότι ενώ το περιεχόμενο οποιασδήποτε συγκεκριμένης ψευδαίσθησης του εγώ δεν έχει σημασία, η διόρθωσή της είναι πιο χρήσιμο να γίνεται σε συγκεκριμένο πλαίσιο. Οι ψευδαισθήσεις του εγώ είναι αρκετά εξειδικευμένες, παρόλο που ο νους είναι εκ φύσεως αφηρημένος. Όμως, μέρος του νου γίνεται συγκεκριμένο όταν διασπάται. Το συγκεκριμένο μέρος πιστεύει στο εγώ, διότι το εγώ βασίζεται στο συγκεκριμένο. Το εγώ είναι κομμάτι του νου που πιστεύει ότι η ύπαρξή σου καθορίζεται από τον διαχωρισμό.

2. Όλα όσα αντιλαμβάνεται το εγώ είναι ένα διαχωρισμένο σύνολο, χωρίς τις σχέσεις που υποδηλώνουν το είναι. Το εγώ είναι επομένως εναντίον της επικοινωνίας, χρησιμοποιείται μάλλον για να εδραιώσει την κατάσταση διαχωρισμού παρά για να την καταργήσει. Το επικοινωνιακό σύστημα του εγώ βασίζεται στο δικό του σύστημα σκέψης, όπως και κάθε τι άλλο που αυτό υπαγορεύει. Η επικοινωνία του ελέγχεται από την ανάγκη του να προστατέψει τον εαυτό του, και θα διακόψει την επικοινωνία μόλις νιώσει απειλή. Αυτή η διακοπή είναι μία αντίδραση προς ένα συγκεκριμένο πρόσωπο ή πρόσωπα. Ο εξειδικευμένος τρόπος σκέψης του εγώ λοιπόν, έχει ως αποτέλεσμα μία πλαστή γενίκευση η οποία δεν είναι καθόλου αφηρημένη. Απλά αντιδρά με κάποιους συγκεκριμένους τρόπους σε όλα όσα αντιλαμβάνεται να έχουν σχέση μεταξύ τους.

3. Αντίθετα, το πνεύμα αντιδρά με τον ίδιο τρόπο σε όλα όσα γνωρίζει ότι είναι αληθινά, και δεν αντιδρά καθόλου σε οτιδήποτε άλλο. Ούτε κάνει

καμιά προσπάθεια να αποδείξει αυτό που είναι αληθινό. Γνωρίζει ότι αυτό που είναι αληθινό είναι όλα όσα δημιούργησε ο Θεός. Βρίσκεται σε ολοκληρωμένη και άμεση επικοινωνία με κάθε πλευρά της δημιουργίας, διότι βρίσκεται σε ολοκληρωμένη και άμεση επικοινωνία με τον Δημιουργό του. Αυτή η επικοινωνία είναι το Θέλημα του Θεού. Η δημιουργία και επικοινωνία είναι συνώνυμες. Ο Θεός δημιούργησε κάθε νου κοινωνώντας τον Νου Του σε αυτόν, καθιερώνοντάς τον έτσι για πάντα σαν ένα κανάλι για την υποδοχή του Νου Του και την Θέλησής Του. Εφόσον μόνο υπάρξεις όμοιας τάξης μπορούν να επικοινωνούν πραγματικά, οι δημιουργίες Του επικοινωνούν εκ φύσεως μαζί Του και σαν Αυτόν. Αυτή η επικοινωνία είναι τέλεια αφηρημένη, εφόσον η ποιότητά της είναι συμπαντική σε εφαρμογή και δεν υπόκειται σε καμία κρίση, καμία εξαίρεση, και σε καμία μεταβολή. Ο Θεός σε δημιούργησε από αυτήν και γι αυτήν. Ο νους μπορεί να διαστρεβλώσει την λειτουργία του, αλλά δεν μπορεί να αποδώσει στον εαυτό του λειτουργίες που δεν του έχουν δοθεί. Γι αυτό το λόγο ο νους δεν μπορεί να χάσει ολοκληρωτικά την ικανότητα να επικοινωνεί, ακόμα κι αν μπορεί ν' αρνείται να την χρησιμοποιήσει για χάρη του είναι.

4. Η ύπαρξη όπως και το είναι βασίζονται στην επικοινωνία. Η ύπαρξη, όμως, είναι συγκεκριμένη ως προς το πώς, τι και με ποιον κρίνει ότι αξίζει να επικοινωνήσει. Το είναι δεν κάνει καθόλου τέτοιες διακρίσεις. Είναι μία κατάσταση στην οποία ο νους βρίσκεται σε επικοινωνία με όλα όσα είναι αληθινά. Σε όποιο βαθμό επιτρέπεις σε αυτή την κατάσταση να περιορίζεται σε αυτό τον βαθμό περιορίζεις και την αίσθηση της δικής σου πραγματικότητας, η οποία γίνεται καθολική μόνο με την αναγνώριση όλης της πραγματικότητας μέσα στο ένδοξο περιεχόμενο της αληθινής της σχέσης μαζί σου. Αυτή είναι η πραγματικότητα σου. Μην την βεβηλώνεις και οπισθοχωρείς από αυτή. Είναι η αληθινή σου κατοικία, ο αληθινός σου ναός και ο αληθινός σου Εαυτός.

5. Ο Θεός, ο Οποίος περιλαμβάνει ολόκληρο το είναι, δημιούργησε υπάρξεις που έχουν τα πάντα ατομικά, αλλά που θέλουν να τα μοιράζονται για ν' αυξήσουν την χαρά τους.. Τίποτα αληθινό δεν μπορεί να αυξηθεί παρά μόνο αν το μοιράζεσαι. Γι αυτό σε δημιούργησε ο Θεός. Η Θεία Αφαίρεση* παίρνει χαρά με το να μοιράζεται. Αυτό σημαίνει η

δημιουργία. Το «πως», «τι» και το «σε ποιον» είναι άσχετα, διότι η αληθινή δημιουργία δίνει τα πάντα, εφόσον μπορεί να δημιουργεί μόνο σαν τον εαυτό της. Θυμήσου ότι στην Βασιλεία των Ουρανών δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο να έχεις και να είσαι όπως υπάρχει στην ύπαρξη. Στην κατάσταση του είναι ο νους δίνει τα πάντα, παντοτινά.

6. Η Βίβλος επανειλημμένα δηλώνει ότι πρέπει να υμνείς τον Θεό. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να Του λες πόσο θαυμάσιος είναι. Αυτός δεν έχει εγώ με το οποίο να δεχτεί τέτοιους επαίνους, ούτε αντίληψη με την οποία να τους κρίνει. Αλλά αν δεν συμμετέχεις στην δημιουργία, η χαρά Του δεν θα είναι ολοκληρωμένη επειδή η δική σου θα είναι ελλιπής. Και αυτό Εκείνος το γνωρίζει. Το γνωρίζει μέσα στο δικό Του Είναι και στην εμπειρία του βιώματος του Υιού Του. Η συνεχής εκπομπή της Αγάπης Του εμποδίζεται όταν τα κανάλια Του είναι κλειστά, και Αυτός είναι μόνος όταν οι νόες που δημιούργησε δεν επικοινωνούν πλήρως μαζί Του.

7. Ο Θεός έχει κρατήσει την Βασιλεία των Ουρανών για σένα, αλλά δεν μπορεί να μοιραστεί την χαρά Του μαζί σου μέχρι εσύ να την γνωρίσεις με ολόκληρο το νου σου. Η αποκάλυψη δεν είναι αρκετή, διότι είναι επικοινωνία μόνο από τον Θεό. Ο Θεός δεν χρειάζεται να Του επιστραφεί αποκάλυψη, πράγμα το οποίο θα ήταν σίγουρα αδύνατον, αλλά πραγματικά θέλει η αποκάλυψη να πάει και σε άλλους. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με την πραγματική αποκάλυψη· το περιεχόμενό της δεν μπορεί να εκφραστεί, διότι είναι έντονα προσωπικό προς το νου ο οποίος την λαμβάνει. Μπορεί, όμως, να επιστραφεί από το νου προς άλλους νόες, μέσω της συμπεριφοράς που φέρνει η γνώση από την αποκάλυψη.

8. Ο Θεός υμνείται κάθε φορά που κάποιος νους μαθαίνει να είναι απόλυτα χρήσιμος. Αυτό είναι αδύνατον χωρίς να γίνει και απόλυτα ακίνδυνος, διότι οι δύοπίστεις πρέπει να συνυπάρχουν. Οι αληθινά χρήσιμοι είναι άτρωτοι, διότι δεν προστατεύουν το εγώ τους και επομένως τίποτα δεν μπορεί να τους βλάψει. Η χρησιμότητά τους είναι ο ύμνος τους προς τον Θεό. Και Αυτός θα ανταποδώσει τους ύμνους τους διότι είναι όμοιοι με Αυτόν, και μπορούν να χαίρονται και ν' αγαλλιάζονται μαζί. Ο Θεός πηγαίνει προς αυτούς και μέσα από αυτούς, και υπάρχει μεγάλη χαρά σε όλη την Βασιλεία. Κάθε νους που αλλάζει προσθέτει σε αυτή την

χαρά με την ατομική του προθυμία να την μοιραστεί. Οι πραγματικά χρήσιμοι είναι οι εργάτες των θαυμάτων του Θεού, τους οποίους καθοδηγώ εγώ μέχρι όλοι να ενωθούν μέσα στην χαρά της Βασιλείας των Ουρανών. Θα σε καθοδηγώ εκεί όπου μπορείς να βοηθήσεις αληθινά, και σε όποιον μπορεί ν' ακολουθήσει την καθοδήγησή μου μέσα από σένα.

* Αφαίρεση: με τον όρο αυτό Τα Μαθήματα αναφέρονται στην κατάσταση ύπαρξης του Νου.

Κεφάλαιο 5

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΟΛΟΤΗΤΑ

Εισαγωγή

1. Το να θεραπεύεις κάποιον σημαίνει ότι τον κάνεις ευτυχισμένο. Σου έχω πει πόσες ευκαιρίες είχες για να δώσεις χαρά στον εαυτό σου, και πόσες έχεις αρνηθεί. Αυτό είναι το ίδιο σαν να σου λέω ότι έχεις αρνηθεί να θεραπεύσεις τον εαυτό σου. Το φως που σου ανήκει είναι το φως της χαράς. Η ακτινοβολία δεν συνδέεται με την θλίψη. Η χαρά προκαλεί μία πλήρη προθυμία να την μοιραστείς, και προωθεί την φυσική τάση του νου ν' ανταποκριθεί ως ένας. Εκείνοι που επιχειρούν να θεραπεύσουν χωρίς να είναι οι ίδιοι απόλυτα χαρούμενοι προκαλούν διαφορετικά είδη ανταπόκρισης ταυτόχρονα, και έτσι στερούν από τους άλλους την χαρά ν' ανταποκριθούν με όλη τους την καρδιά.

2. Για να είσαι εγκάρδιος πρέπει να είσαι χαρούμενος. Αν ο φόβος και η αγάπη δεν μπορούν να συνυπάρχουν, και αν είναι αδύνατον να είσαι απόλυτα φοβισμένος και να παραμένεις ζωντανός, η μόνη δυνατή απόλυτη κατάσταση είναι εκείνη της αγάπης. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην αγάπη και την χαρά. Επομένως, η μόνη δυνατή κατάσταση είναι της απόλυτης χαράς. Το να θεραπεύεις κάποιον ή το να τον κάνεις χαρούμενο είναι επομένως το ίδιο με το να ολοκληρώνεις και να κάνεις ένα. Γι αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο σε ποιο μέρος της Υιότητας προσφέρεται η θεραπεία. Κάθε μέρος ωφελείται, και ωφελείται εξίσου.

3. Είσαι ευλογημένος από κάθε αγαθή σκέψη που κάνει οποιοσδήποτε αδελφός σου οπουδήποτε. Θα πρέπει και συ να θέλεις να τους ανταποδώσεις τις ευλογίες, από ευγνωμοσύνη. Δεν χρειάζεται να τους γνωρίζεις ατομικά, ή αυτοί να σε γνωρίζουν. Το φως είναι τόσο ισχυρό που ακτινοβολεί μέσα από όλη την Υιότητα και επιστρέφει ευχαριστίες στον Πατέρα που ακτινοβολεί την χαρά Του πάνω σε αυτή. Μόνο τα ιερά παιδιά του Θεού είναι αντάξια κανάλια της όμορφης χαράς Του, διότι μόνο αυτά είναι αρκετά όμορφα για να την κρατήσουν μοιράζοντάς την. Είναι αδύνατον ένα παιδί του Θεού να μην αγαπά τον

πλησίον του παρά μόνο όπως τον εαυτό του. Γι αυτό η προσευχή του θεραπευτή είναι:

Ας γνωρίσω αυτόν τον αδελφό όπως γνωρίζω τον εαυτό μου.

I. Η Πρόσκληση στο Άγιο Πνεύμα

1. Η θεραπεία είναι μία σκέψη μέσω της οποίας δύο νόες αντιλαμβάνονται την ενότητά τους και χαίρονται. Αυτή η χαρά καλεί κάθε μέρος της Υιότητας να χαρεί μαζί τους, και αφήνει τον Θεό να πάει σε αυτούς και να τους διαπεράσει. Μόνο ο θεραπευμένος νους μπορεί να βιώσει την διαρκή αποκάλυψη, διότι η αποκάλυψη είναι μία εμπειρία καθαρής χαράς. Αν δεν επιλέξεις να είσαι απόλυτα χαρούμενος, ο νους σου δεν μπορεί να έχει αυτό που δεν επιλέγει να είναι. Θυμήσου ότι το πνεύμα δεν γνωρίζει καμία διαφορά ανάμεσα στο να έχεις και να είσαι. Ο ανώτερος νους σκέφτεται σύμφωνα με τους νόμους που υπακούει το πνεύμα, και επομένως τιμά μόνο τους νόμους του Θεού. Για το πνεύμα το να αποκτάς δεν έχει νόημα ενώ το να δίνεις είναι τα πάντα. Έχοντας τα πάντα, το πνεύμα κρατά τα πάντα δίνοντάς τα, και έτσι δημιουργεί έτσι όπως δημιούργησε ο Πατέρας. Ενώ αυτό το είδος σκέψης είναι εντελώς ξένο όσον αφορά το να έχεις πράγματα, ακόμα και για τον κατώτερο νου είναι αρκετά κατανοητό σε σχέση με τις ιδέες. Αν μοιραστείς μία ιδιοκτησία, πραγματικά διαιρείς την κυριότητα της. Αν όμως μοιραστείς μία ιδέα, δεν την υποβαθμίζεις ούτε την ελαττώνεις. Εξακολουθεί να είναι ακόμα δική σου ολόκληρη παρόλο που έχει δοθεί. Ακόμα, αν αυτός στον οποίο την δίνεις την δεχτεί ως δική του, την ενισχύει μέσα στο νου σου κι έτσι την αυξάνει και την ενδυναμώνει. Αν μπορείς να δεχτείς την σκέψη ότι ο κόσμος αποτελείται από ιδέες, η όλη πίστη στην λανθασμένη σύνδεση που κατασκευάζει το εγώ ανάμεσα στο να δίνεις και να χάνεις φεύγει.

2. Ας αρχίσουμε την διαδικασία της αφύπνισής μας με μερικές μόνο απλές ιδέες:

- Οι σκέψεις ενδυναμώνονται με το να δίνονται.
- Όσο περισσότεροι πιστεύουν σ' αυτές, τόσο πιο ισχυρές γίνονται.
- Τα πάντα είναι μία ιδέα.
- Πως γίνεται, λοιπόν, να έχουν σχέση το να δίνεις με το να χάνεις;

3. Αυτή είναι μία πρόσκληση προς το Άγιο Πνεύμα. Έχω ήδη πει ότι μπορώ να φτάσω ψηλά και να φέρω το Άγιο Πνεύμα κάτω σ' εσάς, αλλά μπορώ να Το φέρω μόνο μετά από δική σας πρόσκληση. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα στον ορθό σου νου, όπως ήταν και στον δικό μου. Η Βίβλος λέει, «Είθε ο νους σου να είναι όπως ήταν και του Ιησού Χριστού» και χρησιμοποιεί αυτή την φράση ως ευλογία. Είναι η ευλογία του νου που παράγει θαύματα. Ζητά να μπορείς να σκέφτεσαι όπως σκεφτόμουν κι εγώ, και να ενωθείς μαζί μου στον Χριστικό τρόπο σκέψης.

4. Το Άγιο Πνεύμα είναι το μόνο μέρος της Αγίας Τριάδας που έχει συμβολική λειτουργία. Αναφέρεται ως ο Θεραπευτής, ο Παρηγορητής και ο Οδηγός. Περιγράφεται ακόμα και ως κάτι «ξεχωριστό», χωριστά από τον Πατέρα και από τον Υιό. Εγώ ο Ίδιος είπα, «Αν φύγω θα σας στείλω τον Παράκλητο και αυτός θα κατοικεί μαζί σας». Η συμβολική Του λειτουργία κάνει το Άγιο Πνεύμα δυσνόητο, διότι ο συμβολισμός είναι ανοιχτός σε διαφορετικές ερμηνείες. Ως άνθρωπος και επίσης σαν μία από τις δημιουργίες του Θεού, η ορθή μου σκέψη, προήλθε από το Άγιο Πνεύμα ή την Συμπαντική Έμπνευση, και μου δίδαξε πρώτιστα ότι αυτή η Έμπνευση είναι για όλους. Και εγώ ο ίδιος δεν θα μπορούσα να Την έχω αν δεν το γνώριζα αυτό. Η λέξη «γνωρίζω» είναι η κατάλληλη εδώ, διότι το Άγιο Πνεύμα είναι τόσο κοντά στην γνώση που την προσκαλεί ή καλύτερα της επιτρέπει να έρθει. Έχω μιλήσει και πριν για την ανώτερη ή «αληθινή» αντίληψη, η οποία είναι τόσο κοντά στην αλήθεια που ο Θεός ο Ίδιος μπορεί να καλύψει αυτό το μικρό κενό. Η γνώση είναι ήδη έτοιμη να ρεύσει παντού, αλλά δεν μπορεί να εναντιωθεί. Επομένως μπορείς να την εμποδίσεις, αν και ποτέ δεν γίνεται να την χάσεις.

5. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Χριστικός Νους που έχει επίγνωση της γνώσης που βρίσκεται πέρα από την αντίληψη. Απέκτησε ύπαρξη με τον διαχωρισμό ως προστασία, εμπνέοντας συγχρόνως την αρχή της Επανόρθωσης. Πριν από τον διαχωρισμό δεν υπήρχε ανάγκη για

θεραπεία, διότι κανένας δεν ήταν χωρίς παρηγοριά. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι το Κάλεσμα προς την Επανόρθωση, ή την επαναφορά της ακεραιότητας του νου. Όταν ολοκληρωθεί η Επανόρθωση και όλη η Υιότητα θεραπευτεί δεν θα υπάρχει κάλεσμα για επιστροφή. Αλλά ό,τι δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνιο. Το Άγιο Πνεύμα θα παραμείνει με τους Υιούς του Θεού, για να ευλογεί τις δημιουργίες τους και να τους κρατά μέσα στο φως της χαράς.

6. Ο Θεός τίμησε ακόμα και τις διαστρεβλωμένες δημιουργίες των παιδιών Του επειδή αυτά τις έκαναν. Αλλά ακόμα, ευλόγησε τα παιδιά Του με ένα τρόπο σκέψης που θα μπορούσε να ανυψώσει τις αντιλήψεις τους τόσο ψηλά που σχεδόν θα μπορούσαν να φτάσουν πίσω σ' Αυτόν. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Νους της Επανόρθωσης. Εκπροσωπεί μία νοητική κατάσταση αρκετά κοντά στον Ένα Νου που η μεταφορά σε αυτόν καθίσταται επιτέλους δυνατή. Η αντίληψη δεν είναι γνώση, αλλά μπορεί να μεταφερθεί στην γνώση, ή να περάσει προς αυτή. Μπορεί εδώ να είναι πιο χρήσιμο να χρησιμοποιήσουμε την κυριολεκτική σημασία της «μεταφοράς», εφόσον το τελικό βήμα το κάνει ο Θεός.

7. Το Άγιο Πνεύμα, η Έμπνευση που την μοιράζεται όλη η Υιότητα, εισάγει ένα είδος αντίληψης στο οποίο πολλά στοιχεία είναι όμοια με εκείνα της ίδιας της Βασιλείας των Ουρανών:

Πρώτον, η συμπαντικότητα της είναι απόλυτα ξεκάθαρη, και κανένας από όσους την αποκτούν δεν θα μπορούσε να πιστέψει ούτε για μια στιγμή ότι όταν την μοιράζεται είναι δυνατόν να μην ωφελείται.

Δεύτερον, δεν είναι ικανή για επίθεση και επομένως είναι πραγματικά ανοιχτή. Αυτό σημαίνει ότι αν και δεν γεννά γνώση, δεν την εμποδίζει με κανένα τρόπο.

Τελικά, δείχνει τον δρόμο πέρα από την θεραπεία που φέρνει, και οδηγεί το νου πέρα από την δική του ολοκλήρωση, προς τα μονοπάτια της δημιουργίας. Σε αυτό το σημείο είναι που συμβαίνει επαρκής ποσοτική αλλαγή ώστε να παράγει μία πραγματικά ποιοτική μετατροπή.

II. Η Φωνή για τον Θεό

1. Η θεραπεία δεν δημιουργεί· η θεραπεία αποκαθιστά. Το Άγιο Πνεύμα προωθεί την θεραπεία με το να κοιτά πέρα από αυτή, και να βλέπει αυτό που ήταν τα παιδιά του Θεού πριν χρειαστεί η θεραπεία, και που θα γίνουν πάλι όταν θεραπευτούν. Αυτή η διαφοροποίηση στην χρονική ακολουθία θα πρέπει να είναι πολύ οικεία, διότι μοιάζει πολύ με την αλλαγή στην αντίληψη του χρόνου που εισάγει το θαύμα. Το Άγιο Πνεύμα είναι το κίνητρο για την θαυματουργική κατάσταση του νου· την απόφαση να θεραπεύσεις τον διαχωρισμό με το να τον αφήσεις να φύγει. Η θέλησή σου βρίσκεται ακόμα μέσα σου· διότι ο Θεός την τοποθέτησε μέσα στο νου σου, και παρόλο που μπορείς να την κρατάς κοιμισμένη δεν μπορείς να την εξαλείψεις. Ο Θεός ο Ίδιος κρατά την θέλησή σου ζωντανή μεταδίδοντάς την από τον δικό Του Νου προς τον δικό σου για όσο υπάρχει χρόνος. Το ίδιο το θαύμα είναι μία αντανάκλαση αυτής της ένωσης του Θελήματος του Πατέρα και του Υιού.

2. Το Άγιο Πνεύμα είναι το πνεύμα της χαράς. Είναι το Κάλεσμα για επιστροφή με το οποίο ο Θεός ευλόγησε το νου των διαχωρισμένων Υιών Του. Αυτό είναι το έργο του νου. Ο νους δεν είχε κανένα κάλεσμα μέχρι τον διαχωρισμό, διότι πριν είχε μόνο «είναι», και δεν θα καταλάβαινε το Κάλεσμα για τον σωστό τρόπο σκέψης. Το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση του Θεού στο διαχωρισμό· το μέσο με το οποίο η Επανόρθωση θεραπεύει μέχρι την στιγμή που ολόκληρος ο νους να επιστρέψει στην κατάσταση του να δημιουργεί.

3. Η αρχή της Επανόρθωσης και ο διαχωρισμός άρχισαν την ίδια στιγμή. Όταν φτιάχτηκε το εγώ, ο Θεός τοποθέτησε μέσα στο νου, το Κάλεσμα προς την χαρά. Το Κάλεσμα είναι τόσο ισχυρό που το εγώ πάντα διαλύεται στο άκουσμά Του. Γι αυτό πρέπει να επιλέξεις ν' ακούς την μία από τις δύο φωνές μέσα σε σένα. Την μία την έφτιαξες μόνος σου, και δεν είναι του Θεού. Αλλά η άλλη σου δόθηκε από τον Θεό, ο Οποίος σου ζητά μόνο να την ακούς. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα σε σένα με πολύ κυριολεκτική έννοια. Δική Του είναι η Φωνή που σε καλεί πίσω εκεί όπου βρισκόσουν πριν και θα είσαι ξανά. Ακόμα και σε αυτό τον κόσμο είναι δυνατόν να ακούς μόνο αυτή τη Φωνή και καμία άλλη. Χρειάζεται

προσπάθεια και μεγάλη προθυμία να μάθεις. Είναι το τελευταίο μάθημα που έμαθα εγώ, και οι Υιοί του Θεού είναι ίσοι μεταξύ τους ως μαθητές όπως και ως υιοί.

4. Εσύ είσαι η Βασιλεία των Ουρανών, αλλά έχεις αφήσει να εισέλθει στο νου σου η πίστη στο σκοτάδι και γι αυτό χρειάζεσαι ένα νέο φως. Το Άγιο Πνεύμα είναι η λάμψη που πρέπει να αφήσεις να εξορίσει την ιδέα του σκότους. Δική Του είναι η δόξα μπροστά στην οποία ο διαχωρισμός καταρρέει, και η Βασιλεία των Ουρανών εισρέει στους δικούς της. Πριν από το διαχωρισμό δεν χρειαζόσουν καθοδήγηση. Γνώριζες όπως θα γνωρίζεις και πάλι, αλλά έτσι όπως δεν γνωρίζεις τώρα.

5. Ο Θεός δεν καθοδηγεί, διότι Αυτός μπορεί να μοιράζεται μόνο τέλεια γνώση. Η καθοδήγηση περιέχει αξιολόγηση, διότι υπονοεί ότι υπάρχει ένας σωστός τρόπος και ένας λανθασμένος, ο ένας για να τον επιλέξεις και ο άλλος για να τον αποφύγεις. Επιλέγοντας τον ένα, παραιτείσαι από τον άλλον. Όταν επιλέγεις το Άγιο Πνεύμα, επιλέγεις τον Θεό. Ο Θεός δεν βρίσκεται μέσα σε σένα με την κυριολεκτική έννοια· εσύ είσαι ένα κομμάτι Του. Όταν επέλεξες να Τον αφήσεις Αυτός σου έδωσε μία Φωνή για να μιλά γι Αυτόν διότι Εκείνος δεν μπορούσε πια να μοιράζεται τη γνώση Του μαζί σου ανεμπόδιστα. Η άμεση επικοινωνία διακόπηκε διότι εσύ έφτιαξες μία άλλη φωνή.

6. Το Άγιο Πνεύμα σε καλεί και να θυμηθείς, αλλά και να ξεχάσεις. Έχεις επιλέξει να βρίσκεσαι σε μία κατάσταση αντίθεσης στην οποία είναι δυνατά τα αντίθετα. Το αποτέλεσμα είναι ότι υπάρχουν επιλογές που πρέπει να κάνεις. Στην ιερή κατάσταση η θέληση είναι ελεύθερη, έτσι ώστε η δημιουργική της δύναμη να είναι απεριόριστη και η επιλογή να μην έχει κανένα νόημα. Η ελευθερία επιλογής είναι η ίδια δύναμη όπως η δύναμη δημιουργίας, αλλά η εφαρμογή της είναι διαφορετική. Η επιλογή βασίζεται σε ένα διχασμένο νου. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο ένας τρόπος επιλογής. Ο Θεός δεν άφησε τα παιδιά Του χωρίς παρηγοριά, παρόλο που αυτά επέλεξαν να Τον εγκαταλείψουν. Η φωνή που έβαλαν μέσα στο νου τους δεν ήταν η Φωνή για το Θέλημα Του, για την οποία μιλά το Άγιο Πνεύμα.

7. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος δεν προστάζει, επειδή δεν είναι ικανή για αλαζονεία. Δεν απαιτεί, επειδή δεν επιδιώκει τον έλεγχο. Δεν υπερνικά επειδή δεν επιτίθεται. Απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλει μόνο εξαιτίας αυτού που σου υπενθυμίζει. Φέρνει στο νου σου τον άλλο τρόπο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και αναμεσίς όλης αυτής της αναταραχής που μπορεί να κατασκευάσεις. Η Φωνή του Θεού είναι πάντα ήσυχη, διότι μιλά για την ειρήνη. Η ειρήνη είναι ισχυρότερη από τον πόλεμο διότι θεραπεύει. Ο πόλεμος είναι διαίρεση, όχι αύξηση. Κανένας δεν κερδίζει από την διαμάχη. Τι κερδίζει ένας άνθρωπος αν κερδίσει όλο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του; Αν ακούς λάθος φωνή *έχεις* χάσει την ψυχή σου από την επίγνωση σου. Δεν γίνεται να την χάσεις, αλλά γίνεται να μην την γνωρίζεις. Επομένως είναι «χαμένη» για σένα μέχρι να κάνεις την σωστή επιλογή.

8. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Οδηγός σου στο να επιλέγεις. Αυτό βρίσκεται στο μέρος του νου σου που πάντα μιλά για την σωστή επιλογή, διότι μιλά για τον Θεό. Είναι η εναπομένουσα επικοινωνία σου με τον Θεό, η οποία μπορεί να διακοπεί αλλά όχι να καταστραφεί. Το Άγιο Πνεύμα είναι το μέσο με το οποίο το Θέλημα του Θεού γίνεται στην γη όπως και στον Ουρανό. Και ο Ουρανός και η γη βρίσκονται μέσα σου, διότι το κάλεσμα και των δύο βρίσκεται μέσα στο νου σου. Η Φωνή του Θεού προέρχεται από τους δικούς σου βωμούς προς Αυτόν. Αυτοί οι βωμοί δεν είναι αντικείμενα· είναι η αφοσίωση σου. Τώρα όμως έχεις αφοσιωθεί αλλού. Η διαριεμένη αφοσίωσή σου, σου έχει δώσει δύο φωνές, και εσύ πρέπει να επιλέξεις ποιο βωμό θέλεις να υπηρετείς. Το κάλεσμα στο οποίο απαντάς τώρα υπόκειται σε αξιολόγηση επειδή είναι μία απόφαση. Η απόφαση είναι πολύ απλή. Γίνεται με βάση ποιο κάλεσμα έχει περισσότερη αξία για σένα.

9. Ο δικός μου νους θα είναι πάντα σαν τον δικό σου, διότι δημιουργηθήκαμε ως ίσοι. Μόνο η απόφασή μου ήταν που μου έδωσε όλη την δύναμη στον Ουρανό και την γη. Το μοναδικό μου δώρο σε σένα είναι να σε βοηθήσω να πάρεις την ίδια απόφαση. Αυτή η απόφαση σημαίνει και την επιλογή να την μοιραστείς, διότι η ίδια η απόφαση *είναι* η απόφαση να μοιράζεσαι. Παίρνεται με το να δίνεις, και επομένως είναι η μόνη απόφαση που μοιάζει με την αληθινή δημιουργία. Εγώ είμαι το

πρότυπό σου για αποφάσεις. Αποφασίζοντας υπέρ του Θεού σου έδειξα ότι αυτή η απόφαση είναι εφικτή, και ότι μπορείς να την πάρεις.

10. Σε έχω διαβεβαιώσει ότι ο Νους που αποφάσισε για μένα βρίσκεται επίσης και μέσα σε σένα, και ότι μπορείς να τον αφήσεις να σε αλλάξει έτσι όπως άλλαξε κι εμένα. Αυτός ο Νους είναι ξεκάθαρος και δίχως αμφιβολίες, διότι ακούει μόνο μία Φωνή και απαντά μόνο με ένα τρόπο. Είσαι το φως του κόσμου μαζί με μένα. Η ανάπαυση δεν προέρχεται από τον ύπνο αλλά από την αφύπνιση. Το Άγιο Πνεύμα είναι το Κάλεσμα να αφυπνιστείς και να χαρείς. Ο κόσμος είναι πολύ κουρασμένος, διότι ο ίδιος είναι η ιδέα της κούρασης. Το χαρμόσυνο έργο μας είναι να τον ξυπνήσουμε στο Κάλεσμα για τον Θεό. Ο κάθε ένας θ' απαντήσει στο Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος, ειδάλλως η Υιότητα δεν μπορεί να είναι Ένα. Ποια άλλη καλύτερη λειτουργία θα μπορούσε να έχει οποιοδήποτε κομμάτι της Βασιλείας από αυτή που το αποκαθιστά σε τέλεια ενότητα; Άκου μόνο αυτό μέσα από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και δίδασκει τους αδελφούς σου να το ακούν όπως σε διδάσκω εγώ.

11. Όταν σε βάζει σε πειρασμό η λάθος φωνή, κάλεσε εμένα να σου υπενθυμίσω πώς να θεραπεύεις με το να μοιράζεσαι την απόφασή μου και να την ισχυροποιείς. Καθώς μοιραζόμαστε αυτό τον στόχο, αυξάνουμε την δύναμη του που ελκύει ολόκληρη την Υιότητα, και την επαναφέρει στην ενότητα με την οποία δημιουργήθηκε. Θυμήσου ότι «ζυγός» σημαίνει «ένωση», και «φορτίο» σημαίνει «μήνυμα». Ας δούμε εκ νέου την σημασία του «Ο ζυγός μου είναι εύκολος και το φορτίο μου ελαφρύ» με αυτό τον τρόπο: « Ας ενωθούμε, διότι το μήνυμά μου είναι φως.»

12. Σε έχω κατευθύνει να συμπεριφέρεσαι όπως συμπεριφερόμουν εγώ, αλλά πρέπει να ανταποκριθούμε στον ίδιο Νου για να το κάνουμε αυτό. Αυτός ο Νους είναι το Άγιο Πνεύμα, του Οποίου το Θέλημα είναι πάντα του Θεού. Αυτό σε διδάσκει πώς να με έχεις σαν πρότυπο για την σκέψη σου, και επομένως να συμπεριφέρεσαι σαν εμένα. Η δύναμη του κοινού μας κινήτρου είναι πραγματικά απίστευτη, αλλά όχι ανεπίτευκτη. Αυτό που μπορούμε να πετύχουμε μαζί δεν έχει όρια, διότι το Κάλεσμα για τον Θεό είναι το Κάλεσμα για το απεριόριστο. Παιδί του Θεού, το μήνυμά μου είναι για σένα, για να το ακούσεις και να το προσφέρεις καθώς απαντάς στο Άγιο Πνεύμα μέσα σου.

III. Ο Οδηγός για την Σωτηρία

1. Ο τρόπος για ν' αναγνωρίσεις τον αδελφό σου είναι ν' αναγνωρίσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα του. Έχω ήδη πει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Γέφυρα για την μεταφορά της αντίληψης προς την γνώση, έτσι μπορούμε να χρησιμοποιούμε τους όρους σαν να σχετίζονται μεταξύ τους, διότι μέσα στον Νου Εκείνου συσχετίζονται. Αυτή η σχέση πρέπει να βρίσκεται μέσα στο Νου Του διότι, αν δεν ήταν έτσι, ο διαχωρισμός ανάμεσα στους δύο τρόπους σκέψης δεν θα μπορούσε να θεραπευτεί. Αυτό είναι μέρος της Αγίας Τριάδας, διότι ο Νους Του είναι εν μέρει δικός σου και εν μέρει του Θεού. Αυτό χρειάζεται διευκρίνιση, όχι όσον αφορά την δήλωση αλλά την εμπειρία.

2. Το Άγιο Πνεύμα είναι η ιδέα της θεραπείας. Όντας σκέψη, η ιδέα κερδίζει καθώς μοιράζεται. Όντας το Κάλεσμα για τον Θεό, είναι επίσης και ιδέα του Θεού. Εφόσον είσαι μέρος του Θεού είναι επίσης και δική σου ιδέα, όπως και όλων των δημιουργιών Του. Η ιδέα του Αγίου Πνεύματος μοιράζεται την ιδιότητα των άλλων ιδεών διότι ακολουθεί τους νόμους του σύμπαντος των οποίων είναι μέρος. Ισχυροποιείται με το να μοιράζεται. Αυξάνει καθώς εσύ την δίνεις στον αδελφό σου. Ο αδελφός σου δεν χρειάζεται να έχει επίγνωση του Αγίου Πνεύματος μέσα σε αυτόν ή μέσα σε σένα για να συμβεί αυτό το θαύμα. Μπορεί να έχει απομακρυνθεί από το Κάλεσμα για τον Θεό, όπως κι εσύ. Αυτή η απομάκρυνση θεραπεύεται και στους δύο σας καθώς εσύ αποκτάς επίγνωση του Καλέσματος για τον Θεό μέσα σ' αυτόν, και έτσι αναγνωρίζεις την ύπαρξή Του.

3. Υπάρχουν δύο διαμετρικά αντίθετοι τρόποι να βλέπεις τον αδελφό σου. Βρίσκονται και οι δύο μέσα στο νου σου, διότι εσύ είσαι αυτός που αντιλαμβάνεται. Βρίσκονται επίσης και στον δικό του, διότι εσύ αντιλαμβάνεσαι αυτόν. Δες τον μέσα από το Άγιο Πνεύμα μέσα στο νου του, και θα Τον αναγνωρίσεις και μέσα στον δικό σου. Αυτό που αναγνωρίζεις στον αδελφό σου το αναγνωρίζεις και στον εαυτό σου, και ό,τι μοιράζεσαι το ισχυροποιείς.

4. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος μέσα σου είναι αδύναμη. Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να Την μοιράζεσαι. Πρέπει να αυξηθεί σε δύναμη πριν μπορέσεις να Την ακούσεις. Είναι αδύνατον να Την ακούσεις μέσα σου όσο είναι τόσο αδύναμη μέσα στο νου σου. Δεν είναι αδύναμη από μόνη Της, αλλά περιορίζεται από την απροθυμία σου να Την ακούσεις. Αν κάνεις το σφάλμα να ψάξεις για το Άγιο Πνεύμα μέσα σου μόνος, οι σκέψεις σου θα σε τρομάξουν διότι, υιοθετώντας την οπτική του εγώ, αναλαμβάνεις ένα ταξίδι που είναι ξένο προς το εγώ με το εγώ για οδηγό. Αυτό είναι βέβαιο πως θα προκαλέσει φόβο.

5. Η καθυστέρηση είναι του εγώ, διότι ο χρόνος είναι δική του σύλληψη. Και ο χρόνος και η καθυστέρηση είναι χωρίς νόημα στην αιωνιότητα. Έχω πει και πριν ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση του Θεού στο εγώ. Όλα όσα σου υπενθυμίζει το Άγιο Πνεύμα βρίσκονται σε άμεση αντίθεση με τις δοξασίες του εγώ, διότι οι ορθές και εσφαλμένες αντιλήψεις βρίσκονται σε αντίθεση. Το Άγιο Πνεύμα έχει το έργο να ακυρώσει αυτά που έχει φτιάξει το εγώ. Τα ακυρώνει στο ίδιο επίπεδο στο οποίο λειτουργεί το εγώ, ειδάλλως ο νους δεν θα μπορούσε να καταλάβει αυτή την αλλαγή.

6. Έχω τονίσει επανειλημμένα ότι το ένα επίπεδο του νου δεν είναι κατανοητό στο άλλο. Το ίδιο συμβαίνει και με το εγώ και το Άγιο Πνεύμα · με τον χρόνο και την αιωνιότητα. Η αιωνιότητα είναι μία ιδέα του Θεού, επομένως το Άγιο Πνεύμα την καταλαβαίνει απόλυτα. Ο χρόνος είναι μία πεποίθηση του εγώ, έτσι ο κατώτερος νους, ο οποίος είναι ο τομέας του εγώ, την δέχεται χωρίς αμφισβήτηση. Η μόνη πλευρά του χρόνου που είναι αιώνια είναι το **τώρα**.

7. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Μεσολαβητής ανάμεσα στις ερμηνείες του εγώ και της γνώσης του πνεύματος. Η ικανότητά Του να χειρίζεται τα σύμβολα Του δίνει την ικανότητα να δουλέψει με τις πεποιθήσεις του εγώ στην δική του γλώσσα. Η ικανότητα Του να κοιτά πέρα από τα σύμβολα προς την αιωνιότητα Το καθιστά ικανό να καταλαβαίνει τους νόμους του Θεού, για τους οποίους μιλά. Επομένως μπορεί να επιτελεί την λειτουργία της εκ νέου ερμηνείας αυτών που φτιάχνει το εγώ, όχι με την καταστροφή αλλά με την κατανόηση. Η κατανόηση είναι φως, και το φως οδηγεί στην γνώση. Το Άγιο Πνεύμα είναι στο φως διότι βρίσκεται μέσα σε σένα που

είσαι φως, αλλά εσύ ο ίδιος δεν το γνωρίζεις. Επομένως είναι έργο του Αγίου Πνεύματος να σε ερμηνεύσει εκ νέου για λογαριασμό του Θεού.

8. Δεν μπορείς να καταλάβεις τον εαυτό σου μόνος σου. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχεις κανένα νόημα αν δεν βρίσκεσαι στην δικαιοματική σου θέση στην Υιότητα, και η δικαιοματική θέση της Υιότητας είναι ο Θεός. Αυτή είναι η ζωή σου, η αιωνιότητά σου και ο Εαυτός σου. Αυτό σου υπενθυμίζει το Άγιο Πνεύμα. Αυτό βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Αυτό το όραμα τρομάζει το εγώ διότι είναι τόσο γαλήνιο. Η ειρήνη είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του εγώ διότι, σύμφωνα με την δική του ερμηνεία της πραγματικότητας, ο πόλεμος είναι η εγγύηση της επιβίωσής του. Το εγώ δυναμώνει με τις διαμάχες. Αν πιστεύεις ότι υπάρχει σύγκρουση θα αντιδράς οργισμένα, διότι η ιδέα του κινδύνου έχει εισέλθει στο νου σου. Η ίδια η ιδέα αυτή είναι μία έκκληση στο εγώ. Το Άγιο Πνεύμα επαγρυπνεί εξίσου με το εγώ στο κάλεσμα του κινδύνου, και του αντιτίθεται με την δύναμή Του, ακριβώς όπως το εγώ τον καλωσορίζει. Το Άγιο Πνεύμα ανταπαντά σε αυτό το καλωσόρισμα, με το δικό Του καλωσόρισμα προς την ειρήνη. Η αιωνιότητα και η ειρήνη είναι τόσο στενά συνδεδεμένες όσο είναι ο χρόνος με τον πόλεμο.

9. Η αντίληψη αντλεί νόημα από τις σχέσεις. Αυτές που αποδέχεσαι είναι οι βάσεις των πεποιθήσεών σου. Ο διαχωρισμός είναι απλά άλλος ένας όρος για ένα διαχωρισμένο νου. Το εγώ είναι το σύμβολο του διαχωρισμού, ακριβώς όπως το Άγιο Πνεύμα είναι το σύμβολο της ειρήνης. Αυτό που αντιλαμβάνεσαι στους άλλους το ισχυροποιείς στον εαυτό σου. Μπορείς να αφήνεις το νου σου να αντιλαμβάνεται εσφαλμένα, αλλά το Άγιο Πνεύμα επιτρέπει το νου σου να ερμηνεύσει εκ νέου τις διαστρεβλωμένες του αντιλήψεις.

10. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο τέλειος Δάσκαλος. Χρησιμοποιεί μόνο αυτό που ο νους ήδη καταλαβαίνει για να σε διδάξει αυτό που δεν καταλαβαίνεις. Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να διαχειριστεί έναν απρόθυμο μαθητή χωρίς να αντιτίθεται στο νου του, διότι μέρος αυτού είναι ακόμα υπέρ του Θεού. Παρά τις προσπάθειες του εγώ να κρύψει αυτό το κομμάτι, αυτό εξακολουθεί να είναι πολύ ισχυρότερο από το εγώ, παρόλο που το εγώ δεν το αναγνωρίζει. Το Άγιο Πνεύμα το αναγνωρίζει απόλυτα διότι είναι η δική Του κατοικία· το μέρος του νου όπου Αυτό βρίσκεται στο σπίτι

Του. Κι εσύ βρίσκεσαι στο σπίτι σου εκεί, διότι είναι ένα μέρος ειρήνης, και η ειρήνη είναι του Θεού. Εσύ που είσαι μέρος του Θεού δεν βρίσκεσαι στο σπίτι σου παρά μόνο μέσα στην ειρήνη Του. Αν η ειρήνη είναι αιώνια, τότε βρίσκεσαι στο σπίτι σου μόνο μέσα στην αιωνιότητα.

11. Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο νέος ερμηνευτής των όσων έφτιαξε το εγώ, βλέπει τον κόσμο ως διδακτικό εργαλείο για να σε φέρει σπίτι σου. Το Άγιο Πνεύμα πρέπει να αντιλαμβάνεται τον χρόνο, και να τον μεταφράζει εκ νέου σε κάτι το άχρονο. Πρέπει να εργαστεί μέσα από αντίθετα, διότι πρέπει να εργαστεί μαζί και για λογαριασμό ενός νου που βρίσκεται σε αντίθεση. Διόρθωνε και μάθαινε, και να είσαι ανοιχτός στην μάθηση. Δεν έχεις φτιάξει εσύ την αλήθεια, αλλά η αλήθεια μπορεί ακόμα να σε απελευθερώσει. Κοίταξε έτσι όπως βλέπει το Άγιο Πνεύμα, και κατανόησε όπως καταλαβαίνει Αυτό. Η κατανόησή του κοιτάζει προς τον Θεό μέσα από την δική μου ανάμνηση. Βρίσκεται πάντα σε επικοινωνία με τον Θεό, και είναι μέρος δικό σου. Είναι ο Οδηγός σου στην σωτηρία, διότι κρατά τη θύμηση πραγμάτων του παρελθόντος αλλά και του μέλλοντος, και τα φέρνει στο παρόν. Κρατά αυτή την χαρά ευγενικά μέσα στο νου σου, και ζητά μόνο να την αυξάνεις στο Όνομά Του μοιράζοντάς την για να αυξήσει την χαρά Του μέσα σου.

IV. Διδασκαλία και Θεραπεία

1. Αυτό που έχει κρύψει ο φόβος είναι ακόμα μέρος δικό σου. Η προσχώρηση στην Επανάρθωση είναι η διέξοδος από τον φόβο. Το Άγιο Πνεύμα θα σε βοηθήσει να ερμηνεύσεις εκ νέου όλα όσα αντιλαμβάνεσαι ως τρομακτικά, και θα σε διδάξει ότι μόνο ό,τι είναι γεμάτο αγάπη είναι αληθινό. Η αλήθεια είναι πέρα από την δική σου ικανότητα να καταστρέφεις, αλλά ολοκληρωτικά μέσα στην ικανότητα σου να αποδέχεσαι. Σου ανήκει διότι, ως επέκταση του Θεού που είσαι, την δημιουργήσες μαζί με Αυτόν. Είναι δική σου διότι είναι μέρος από σένα, ακριβώς όπως εσύ είσαι μέρος του Θεού διότι Αυτός σε δημιούργησε. Τίποτα που είναι καλό δεν μπορεί να χαθεί διότι προέρχεται από το Άγιο

Πνεύμα, την Φωνή για δημιουργία. Τίποτα που να μην είναι καλό δεν δημιουργήθηκε ποτέ, κι επομένως δεν μπορεί να προστατευτεί. Η Επανόρθωση είναι η εγγύηση της ασφάλειας της Βασιλείας, και η ένωση της Υιότητας είναι η προστασία της. Το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην Βασιλεία επειδή η Υιότητα είναι ενωμένη. Ενώπιον της παρουσίας εκείνων που ακούν το Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος να ενωθούν, το εγώ ξεθωριάζει και ακυρώνεται.

2. Ότι φτιάχνει το εγώ το κρατά για τον εαυτό του, και γι αυτό είναι χωρίς δύναμη. Η ύπαρξή του δεν μοιράζεται. Δεν πεθαίνει· απλά δεν γεννήθηκε ποτέ. Η σωματική γέννηση δεν είναι μία αρχή· είναι μία συνέχεια. Όλα όσα συνεχίζονται έχουν ήδη γεννηθεί. Θα αυξάνονται όσο είσαι πρόθυμος να επιστρέψεις το μη θεραπευμένο κομμάτι του νου σου στο ανώτερο κομμάτι, επιστρέφοντας το αδιαίρετο στην δημιουργία. Εγώ έχω έρθει να σου δώσω τις βάσεις, έτσι ώστε οι σκέψεις σου να σε καταστήσουν πραγματικά ελεύθερο. Έχεις κουβαλήσει το φορτίο των αμοίραστων ιδεών που είναι πολύ αδύναμες για να αυξηθούν, αλλά έχοντάς τις φτιάξει εσύ δεν κατάλαβες τον τρόπο με τον οποίο καταργούνται. Δεν μπορείς να ακυρώσεις τα σφάλματα του παρελθόντος μόνος σου. Δεν θα αφανιστούν από το νου σου χωρίς την Επανόρθωση, μία θεραπεία που δεν είναι δικής σου κατασκευής. Η Επανόρθωση πρέπει να γίνει κατανοητή ως μία αγνή πράξη μοιράσματος. Αυτό εννοούσα όταν είπα ότι ακόμα και σε αυτόν τον κόσμο είναι δυνατόν ν' ακούς μόνο μία Φωνή. Αν εσύ είσαι μέρος του Θεού και η Υιότητα είναι Ένα, δεν γίνεται να περιορίζεσαι στον εαυτό που βλέπει το εγώ.

3. Κάθε σκέψη αγάπης που έλαβε χώρα σε οποιοδήποτε μέρος της Υιότητας ανήκει σε κάθε μέρος της. Μοιράζεται **διότι** είναι της αγάπης. Το μοίρασμα είναι ο τρόπος δημιουργίας του Θεού, όπως επίσης και δικός σου. Το εγώ μπορεί να σε κρατά σε εξορία από την Βασιλεία των Ουρανών, αλλά μέσα στην Βασιλεία την ίδια δεν έχει καμία δύναμη. Οι ιδέες του πνεύματος δεν αφήνουν το νου που τις σκέφτεται, ούτε είναι δυνατόν να συγκρουστούν μεταξύ τους. Όμως, οι ιδέες του εγώ μπορούν να συγκρούονται διότι συμβαίνουν σε διαφορετικά επίπεδα και περιλαμβάνουν ακόμα αντίθετες σκέψεις του ίδιου επιπέδου. **Είναι αδύνατον να μοιράζεσαι σκέψεις που βρίσκονται σε αντίθεση μεταξύ**

τους. Μπορείς μόνο να μοιράζεσαι τις σκέψεις που είναι του Θεού και αυτές που κρατά Αυτός για σένα. Και από τέτοιες σκέψεις αποτελείται η Βασιλεία των Ουρανών. Οι υπόλοιπες παραμένουν μαζί σου μέχρι το Άγιο Πνεύμα να τις ερμηνεύσει εκ νέου στο φως της Βασιλείας, κάνοντάς τις κι αυτές, αντάξιες μοιράσματος. Όταν έχουν εξαγνιστεί επαρκώς, τότε Αυτό σου επιτρέπει να τις μοιραστείς. Η απόφαση να τις μοιραστείς είναι ο εξαγνισμός τους.

4. Εγώ άκουσα μία Φωνή διότι κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να πετύχω την Επανόρθωση για τον εαυτό μου μόνος μου. Το ν'ακούς μία Φωνή σημαίνει ότι έχεις αποφασίσει να Την μοιράζεσαι γιατί μόνο έτσι Την ακούς ο ίδιος. Ο Νους που ήταν μέσα σε μένα ακόμα έλκεται ακαταμάχητα από κάθε νου δημιουργημένο από τον Θεό, διότι η Ολότητα του Θεού είναι η Ολότητα του Υιού Του. Δεν γίνεται να πάθεις κακό, και δεν θέλεις να δείξεις στον αδερφό σου τίποτα άλλο εκτός από την ολότητά σου. Δείξε του ότι δεν μπορεί να σε βλάψει και μην κρατάς τίποτα εναντίον του, ειδάλλως το κρατάς εναντίον του εαυτού σου. Αυτό είναι το νόημα του «γύρισε και το άλλο μάγουλο».

5. Η διδασκαλία γίνεται με πολλούς τρόπους, πάνω απ' όλα με παράδειγμα. Η διδασκαλία θα πρέπει να είναι θεραπεία, διότι είναι το μοίρασμα ιδεών και η αναγνώριση ότι το να μοιράζεσαι ιδέες σημαίνει ότι τις ενδυναμώνεις. Δεν γίνεται να ξεχάσω την ανάγκη μου να διδάσκω αυτά που έχω μάθει, η οποία δημιουργήθηκε μέσα μου επειδή έμαθα. Καλώ εσένα να διδάσκεις αυτό που έχεις μάθει, διότι πράττοντας το μπορείς να βασίζεσαι σε αυτό. Κάντο αυτό στο όνομά μου διότι το όνομά μου είναι το Όνομα του Υιού του Θεού. Αυτά που έχω μάθει σου τα δίνω ελεύθερα, και ο Νους που ήταν μέσα σε μένα χαροποιείται όταν επιλέγεις να τον ακούς.

6. Το Άγιο Πνεύμα επιτυγχάνει την Επανόρθωση σε όλους μας με την ακύρωση, κι επομένως αναστηκώνει το φορτίο που έχεις θέσει μέσα στο νου σου. Ακολουθώντας Το οδηγείσαι πίσω στον Θεό όπου ανήκεις, και πως αλλιώς μπορείς να βρεις τον δρόμο εκτός από το να πάρεις και τον αδελφό σου μαζί σου; Ο δικός μου ρόλος στην Επανόρθωση δεν είναι ολοκληρωμένος μέχρι να λάβεις κι εσύ μέρος σ'αυτήν και να την προσφέρεις. Καθώς διδάσκεις θα μαθαίνεις. Ποτέ δεν θα σε αφήσω ούτε

θα σε απαρνηθώ, διότι αν σε εγκατέλειπα θα σήμαινε πως απαρνούμαι τον εαυτό μου και τον Θεό που με δημιούργησε. Απαρνείσαι τον εαυτό σου και τον Θεό αν απαρνείσαι οποιονδήποτε από τους αδελφούς σου. Πρέπει να μάθεις να τους βλέπεις έτσι όπως είναι, και να καταλάβεις ότι κι αυτοί ανήκουν στον Θεό όπως κι εσύ. Πως θα μπορούσες να συμπεριφερθείς καλύτερα στον αδελφό σου από το να παραδώσεις στον Θεό ό,τι είναι δικό Του;

7. Η Επανόρθωση σου δίνει την δύναμη ενός θεραπευμένου νου, αλλά η δύναμη της δημιουργίας είναι του Θεού. Επομένως, αυτοί που έχουν συγχωρεθεί πρέπει να αφοσιωθούν πρώτα στην θεραπεία διότι, έχοντας λάβει την ιδέα της θεραπείας, πρέπει να την δίνουν για να την κρατήσουν. Η πλήρης δύναμη της δημιουργίας δεν μπορεί να εκφραστεί όσο οποιαδήποτε ιδέα του Θεού παρακρατείται από την Βασιλεία των Ουρανών. Η κοινή θέληση της Υιότητας είναι ο μόνος δημιουργός που μπορεί να δημιουργήσει σαν τον Πατέρα, διότι μόνο οι ολοκληρωμένοι μπορούν να σκέφτονται ολοκληρωμένα, και από τη σκέψη του Θεού δεν λείπει τίποτα. Ό,τι σκέφτεσαι και δεν είναι μέσω του Αγίου Πνεύματος *είναι* ελλιπές.

8. Πως γίνεται εσύ που είσαι τόσο ιερός να υποφέρεις; Όλο σου το παρελθόν έχει φύγει εκτός από την ομορφιά του, και δεν έχει μείνει τίποτα άλλο από μία ευλογία. Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. Είναι πέρα από την καταστροφή και πέρα από την ενοχή. Προήλθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτά που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνια. Μπορείς στ'αλήθεια ν'αναχωρήσεις γαλήνια διότι σε αγάπησα όπως αγάπησα τον εαυτό μου. Πορεύσου με την ευλογία μου και για την ευλογία μου. Κράτησέ την και μοίρασέ την, έτσι ώστε να είναι πάντα δική μας. Εναποθέτω την ειρήνη του Θεού μέσα στην καρδιά σου και μέσα στα χέρια σου, για να την κρατάς και να την μοιράζεσαι. Η καρδιά είναι αγνή για να την κρατήσεις, και τα χέρια είναι δυνατά για να την δίνουν. Δεν γίνεται να χάσουμε. Η κρίση μου είναι τόσο ισχυρή όσο η σοφία του Θεού, στου Οποίου την

Καρδιά και τα Χέρια έχουμε την ύπαρξη μας. Τα ήσυχα παιδιά Του είναι οι ευλογημένοι Υιοί Του. Οι Σκέψεις του Θεού είναι μαζί σου.

V. Η Χρήση της Ενοχής από το Εγώ

1. Ίσως κάποιες από τις αντιλήψεις μας να ξεκαθαρίσουν και να αποκτήσουν πιο προσωπική σημασία αν ξεκαθαριστεί η χρήση της ενοχής από το εγώ. Το εγώ έχει έναν σκοπό, ακριβώς όπως και το Άγιο Πνεύμα. Ο σκοπός του εγώ είναι ο φόβος, διότι μόνο οι φοβισμένοι μπορεί να είναι εγωιστές. Η λογική του εγώ είναι άμεμπτη όπως και το Αγίου Πνεύματος, διότι ο νους σου έχει τα μέσα στην διάθεσή του για να πάρει το μέρος του Ουρανού ή της γης, όπως επιλέξει. Αλλά πάλι, θυμήσου ότι και οι δύο αυτές καταστάσεις είναι μέσα σου.

2. Στον Ουρανό δεν υπάρχει ενοχή, διότι η Βασιλεία των Ουρανών επιτυγχάνεται μέσω της Επανάρθωσης, η οποία σε απελευθερώνει για να δημιουργήσεις. Η λέξη «δημιουργώ» είναι κατάλληλη εδώ διότι, μόλις αυτό που έχεις φτιάξει ακυρωθεί από το Άγιο Πνεύμα, το ευλογημένο καθαρό υπόλοιπο αποκαθίσταται και επομένως συνεχίζει την δημιουργία. Αυτό που είναι αληθινά ευλογημένο είναι ανίκανο να προκαλέσει ενοχή, κι επομένως προκαλεί χαρά. Αυτό το κάνει απρόσβλητο από το εγώ διότι η ειρήνη του είναι ακαταμάχητη. Είναι άτρωτο από την διάσπαση διότι είναι ολοκληρωμένο. Η ενοχή είναι πάντα διασπαστική. Οτιδήποτε προκαλεί φόβο είναι διχαστικό διότι υπακούει στους νόμους του διχασμού. Το εγώ, εκτός από σύμβολο του διαχωρισμού, είναι επίσης και το σύμβολο της ενοχής. Η ενοχή δεν προέρχεται καθόλου από τον Θεό. Είναι το σύμβολο της επίθεσης στον Θεό. Αυτή η ιδέα έχει νόημα μόνο για το εγώ, αλλά μην υποτιμάς την δύναμη της πίστης του εγώ σε αυτή. Αυτό είναι το πιστεύω από το οποίο στην πραγματικότητα προέρχεται όλη η ενοχή.

3. Το εγώ είναι το μέρος του νου που πιστεύει στον διχασμό. Πως θα μπορούσε ένα κομμάτι του Θεού να διασπαστεί από τον εαυτό του χωρίς

να πιστεύει ότι Του επιτίθεται; Μιλήσαμε και παλαιότερα για το πρόβλημα της εξουσίας έτσι όπως βασίζεται στην ιδέα του σφετερισμού της δύναμης του Θεού. Το εγώ πιστεύει ότι αυτό έκανες διότι πιστεύει ότι αυτό *είναι* εσύ. Αν ταυτίζεσαι με το εγώ, τότε πρέπει να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ένοχο. Όποτε ανταποκρίνεσαι στο εγώ σου θα βιώνεις ενοχή, και θα φοβάσαι την τιμωρία. Το εγώ είναι κυριολεκτικά μία τρομακτική σκέψη. Όσο γελοία και να είναι η ιδέα της επίθεσης στον Θεό για τον υγιή πνευματικά νου, ποτέ μην ξεχνάς ότι το εγώ δεν είναι υγιές πνευματικά. Αντιπροσωπεύει ένα σύστημα ψευδαισθήσεων, και μιλά για λογαριασμό του. Όταν ακούς την φωνή του εγώ σημαίνει πως πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να επιτεθείς στον Θεό, και ότι έχεις αποσπάσει ένα κομμάτι Του από Αυτόν. Ακολουθεί φόβος εκδίκησης, επειδή η δραμύτητα της ενοχής είναι τόσο έντονη που πρέπει να προβληθεί.

4. Ότι δέχεσαι μέσα στο νου σου είναι πραγματικό για σένα. Η αποδοχή σου είναι που το κάνει πραγματικό. Αν ενθρονίσεις το εγώ μέσα στο νου σου, τότε αυτή η άδειά σου να εισέλθει το κάνει πραγματικότητά σου. Αυτό συμβαίνει διότι ο νους είναι ικανός να δημιουργεί πραγματικότητα ή να κατασκευάζει ψευδαισθήσεις. Είπα και πριν ότι πρέπει να μάθεις να σκέφτεσαι μαζί με τον Θεό. Το να σκέφτεσαι μαζί με Αυτόν σημαίνει ότι σκέφτεσαι σαν Αυτόν. Αυτό προκαλεί χαρά, όχι ενοχή, διότι είναι φυσικό. Η ενοχή είναι ένα σίγουρο σημάδι ότι ο τρόπος σκέψης σου είναι αφύσικος. Ο αφύσικος τρόπος σκέψης πάντα συνοδεύεται από ενοχή, διότι είναι η πίστη στην αμαρτία. Το εγώ δεν αντιλαμβάνεται την αμαρτία ως έλλειψη αγάπης, παρά μόνο σαν αναμφίβολη πράξη επίθεσης. Αυτό είναι αναγκαίο για την επιβίωση του εγώ διότι, μόλις αντιληφθείς την αμαρτία ως έλλειψη, αυτόματα θα επιχειρήσεις να επανορθώσεις την κατάσταση. Και θα επιτύχεις. Το εγώ αυτό το θεωρεί καταδίκη, αλλά εσύ πρέπει να μάθεις να το θεωρείς ελευθερία.

5. Ο νους που δεν έχει ενοχές δεν γίνεται να υποφέρει. Όντας λογικός, ο νους θεραπεύει το σώμα διότι έχει θεραπευτεί *ο ίδιος*. Ο υγιής νους δεν μπορεί να διανοηθεί την ασθένεια διότι δεν μπορεί να διανοηθεί την επίθεση προς οποιονδήποτε ή οτιδήποτε. Είπα και παλαιότερα ότι η ασθένεια είναι μία μορφή μαγείας. Μπορεί να ήταν καλύτερα να πούμε ότι είναι μία μορφή μαγικής λύσης. Το εγώ πιστεύει ότι με το να τιμωρεί

τον εαυτό του θα κατευνάσει την τιμωρία του Θεού. Εν τούτοις, ακόμα και σε αυτό είναι αλαζονικό. Αποδίδει στον Θεό πρόθεση τιμωρίας, και έπειτα παίρνει αυτή την πρόθεση σαν δικό του προνόμιο. Προσπαθεί να σφετεριστεί όλες τις λειτουργίες του Θεού έτσι όπως τις αντιλαμβάνεται, διότι αναγνωρίζει ότι μόνο την ολοκληρωτική πίστη μπορεί να την εμπιστευτεί κανείς.

6. Το εγώ δεν μπορεί να αντιτεθεί στους νόμους του Θεού περισσότερο από ότι εσύ, αλλά μπορεί να τους ερμηνεύσει ανάλογα με το τι θέλει, ακριβώς όπως κι εσύ. Αυτός είναι ο λόγος που η ερώτηση, «Τι θέλεις;» πρέπει ν' απαντηθεί. Την απαντάς κάθε λεπτό και κάθε δευτερόλεπτο, και κάθε στιγμή απόφασης είναι μία κρίση κάθε άλλο παρά αναποτελεσματική. Τα αποτελέσματά της θα ακολουθούν άμεσα μέχρι ν' αλλάξει η απόφαση. Να θυμάσαι, όμως, ότι οι ίδιες οι εναλλακτικές που υπάρχουν είναι αμετάβλητες. Το Άγιο Πνεύμα, όπως το εγώ, είναι μία απόφαση. Μαζί αυτά τα δύο αποτελούν όλες τις εναλλακτικές που μπορεί να δεχτεί και να υπακούσει ο νους. Το Άγιο Πνεύμα και το εγώ είναι οι μόνες επιλογές που είναι ανοιχτές για σένα. Ο Θεός δημιούργησε την μία, κι επομένως δεν μπορείς να την εξαλείψεις. Εσύ έφτιαξες την άλλη, άρα μπορείς να την ακυρώσεις. Μόνο ό,τι δημιουργεί ο Θεός είναι αμετάκλητο και αμετάβλητο. Ό,τι έφτιαξες εσύ μπορεί πάντα να αλλάξει διότι, όταν δεν σκέφτεσαι σαν τον Θεό, στην πραγματικότητα δεν σκέφτεσαι καθόλου. Οι αυταπάτες δεν είναι πραγματικές σκέψεις, παρόλο που μπορεί να τις πιστεύεις. Αλλά κάνεις λάθος. Η λειτουργία της σκέψης προέρχεται από τον Θεό και βρίσκεται μέσα στον Θεό. Σαν μέρος της δικής Του σκέψης, εσύ **δεν μπορείς** να σκέφτεσαι χωριστά από Αυτόν.

7. Ο παράλογος τρόπος σκέψης είναι διαταραγμένη σκέψη. Ο Θεός ο Ίδιος διευθετεί την σκέψη σου διότι η σκέψη σου είναι δημιουργημένη από Αυτόν. Τα αισθήματα ενοχής είναι πάντα σημάδι ότι δεν το γνωρίζεις αυτό. Επίσης δείχνουν ότι πιστεύεις ότι μπορείς να σκέφτεσαι χωρία από τον Θεό, και ότι αυτό θέλεις. Κάθε διαταραγμένη σκέψη συνοδεύεται από ενοχή από την σύλληψή της, και στηρίζεται στην ενοχή για την συνέχισή της. Η ενοχή είναι αναπόφευκτη από εκείνους που πιστεύουν ότι διευθετούν τις δικές τους σκέψεις, και άρα πρέπει να υπακούν τις προσταγές τους. Αυτό τους κάνει να νιώθουν υπεύθυνοι για τα σφάλματα

τους χωρίς ν' αναγνωρίζουν ότι, με το να αποδέχονται αυτή την ευθύνη, αντιδρούν ανεύθυνα. Αν η μοναδική ευθύνη του εργάτη των θαυμάτων είναι να δεχτεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του, και σε διαβεβαιώνω ότι αυτή είναι, τότε η ευθύνη για *ό,τι* επανορθώνεται δεν μπορεί να είναι δική σου. Το δίλημμα δεν μπορεί να επιλυθεί παρά μόνο αν δεχτείς την λύση της ακύρωσης. Θα *ήσουν* υπεύθυνος για τα αποτελέσματα όλου του λανθασμένου τρόπου σκέψης σου αν αυτός δεν γινόταν ν'ακυρωθεί. Ο σκοπός της Επανόρθωσης είναι να διατηρεί το παρελθόν μόνο σε εξαγνισμένη μορφή. Αν δεχτείς την θεραπεία για την διαταραγμένη σκέψη, μία θεραπεία που η αποτελεσματικότητα της είναι αναμφίβολη, πως είναι δυνατόν να παραμείνουν τα συμπτώματα της;

8. Η συνεχής απόφαση να παραμένεις διαχωρισμένος είναι ο μόνος πιθανός λόγος για να συνεχίζεις να έχεις αισθήματα ενοχής. Αυτό το έχουμε ξαναπεί και παλαιότερα, αλλά δεν δώσαμε έμφαση στα καταστροφικά αποτελέσματα της απόφασης. Κάθε απόφαση του νου θα επηρεάζει και την συμπεριφορά και τα βιώματα. Αυτό που θέλεις, αυτό περιμένεις. Αυτό δεν είναι αυταπάτη. Ο νους σου *πραγματικά* φτιάχνει το μέλλον σου, και θα το στρέψει προς την ολοκληρωμένη δημιουργία οποιαδήποτε στιγμή αυτός δεχτεί πρώτα την Επανόρθωση. Επίσης θα επιστρέψει στην πλήρη δημιουργία την στιγμή που θα έχει γίνει αυτό. Έχοντας παραιτηθεί από την διαταραγμένη σκέψη του, η ορθή διεύθυνση της σκέψης γίνεται προφανής.

VI. Χρόνος και Αιωνιότητα

1. Ο Θεός με την γνώση Του δεν περιμένει, αλλά η Βασιλεία των Ουρανών είναι ελλιπής όσο *εσύ* περιμένεις. Όλοι οι Υιοί του Θεού περιμένουν την επιστροφή σου, όπως κι *εσύ* περιμένεις την δική τους. Η καθυστέρηση δεν έχει σημασία στην αιωνιότητα, αλλά είναι τραγική στον χρόνο. Έχεις επιλέξει να βρίσκεσαι στον χρόνο παρά στην αιωνιότητα, κι επομένως πιστεύεις ότι *είσαι* μέσα στον χρόνο. Εν τούτοις η επιλογή σου είναι και ελεύθερη και μπορεί να αλλάξει. Δεν ανήκεις στο χρόνο. Η θέση σου είναι μόνο στην αιωνιότητα, εκεί όπου ο Θεός σε τοποθέτησε για πάντα

2. Τα αισθήματα ενοχής διατηρούν τον χρόνο. Προκαλούν φόβους εκδίκησης και εγκατάλειψης, κι επομένως επιβεβαιώνουν ότι το μέλλον θα είναι σαν το παρελθόν. Αυτή είναι η συνέχιση του εγώ. Το να πιστεύεις ότι δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό δίνει στο εγώ μία ψευδή αίσθηση ασφάλειας. Αλλά και μπορείς και πρέπει. Ο Θεός σου προσφέρει για ανταλλαγή την συνέχιση της αιωνιότητας. Όταν επιλέξεις να κάνεις αυτή την ανταλλαγή, την ίδια στιγμή ανταλλάσσεις την ενοχή με την χαρά, τον φθόνο με την αγάπη, και τον πόνο με την γαλήνη. Ο δικός μου ρόλος είναι μόνο να απαλλάξω την θέλησή σου από τις αλυσίδες και να την απελευθερώσω. Το εγώ σου δεν μπορεί να δεχτεί αυτή την ελευθερία, και θα αντιτίθεται όποτε μπορεί και με οποιοδήποτε δυνατό τρόπο. Και εσύ, ως ο κατασκευαστής του, αναγνωρίζεις τι μπορεί να κάνει διότι εσύ του έδωσες την δύναμη να το κάνει.

3. Να θυμάσαι πάντα την Βασιλεία των Ουρανών, και να θυμάσαι ότι εσύ που είσαι μέρος της Βασιλείας δεν γίνεται να χαθείς. Ο Νους που ήταν μέσα σε μένα, είναι μέσα σε σένα, διότι ο Θεός δημιουργεί με τέλεια δικαιοσύνη. Άφησε το Άγιο Πνεύμα να σου θυμίζει πάντα την δικαιοσύνη Του, και άφησε εμένα να σε διδάξω το πώς να την μοιράζεσαι με τους αδελφούς σου. Πως αλλιώς μπορεί να σου δοθεί η ευκαιρία να την διεκδικήσεις για τον εαυτό σου; Οι δύο φωνές μιλούν για διαφορετικές ερμηνείες του ίδιου πράγματος, συγχρόνως· ή σχεδόν συγχρόνως, διότι το εγώ πάντα μιλά πρώτο. Οι εναλλασσόμενες ερμηνείες δεν ήταν απαραίτητες μέχρι που φτιάχτηκε η πρώτη.

4. Το εγώ μιλά κρίνοντας, και το Άγιο Πνεύμα αντιστρέφει την απόφασή του, όπως σε αυτό τον κόσμο, ένα ανώτερο δικαστήριο έχει την δύναμη να αναιρέσει την απόφαση ενός κατώτερου δικαστηρίου. Οι αποφάσεις του εγώ είναι πάντα λανθασμένες, διότι βασίζονται στο σφάλμα για το οποίο φτιάχτηκαν να στηρίξουν. Τίποτα από ό,τι αντιλαμβάνεται το εγώ δεν ερμηνεύεται σωστά. Και όχι μόνο μνημονεύει τις Γραφές για τον δικό του σκοπό, αλλά και τις ερμηνεύει έτσι ώστε να μαρτυρούν υπέρ αυτού. Η Βίβλος είναι κάτι τρομακτικό κατά την κρίση του εγώ. Και εφόσον την αντιλαμβάνεται ως τρομακτική, την ερμηνεύει τρομακτικά. Όντας φοβισμένος, δεν επικαλείσαι το Ανώτερο Δικαστήριο διότι πιστεύεις ότι και η δική του κρίση θα είναι και αυτή εναντίον σου.

5. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα για το πώς οι ερμηνείες του εγώ είναι παραπλανητικές, αλλά μερικά είναι αρκετά για να δείξουν το πώς το Άγιο Πνεύμα μπορεί να τις ερμηνεύσει εκ νέου, με το δικό Του φως.

6. «Όπως σπείρεις, έτσι και θα θερίσεις». Το Άγιο Πνεύμα αυτό το ερμηνεύει, ότι αυτό που θεωρείς άξιο καλλιέργειας, αυτό θα καλλιιεργείς στον εαυτό σου. Η κρίση σου για το τι είναι άξιο, το καθιστά άξιο για σένα.

7. Το «Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος» ερμηνεύεται εύκολα αν θυμηθείς ότι οι ιδέες αυξάνονται μόνο με το να μοιράζονται. Αυτή η δήλωση τονίζει ότι η εκδίκηση δεν μπορεί να μοιραστεί. Επομένως δώσε την στο Άγιο Πνεύμα, ο Οποίος θα την εξαλείψει από μέσα σου διότι δεν ανήκει στο νου σου, ο οποίος είναι μέρος του Θεού.

8. Το «Θα ελέγξω τις αμαρτίες των πατέρων ως την τρίτη και τέταρτη γενεά», έτσι όπως ερμηνεύεται από το εγώ, είναι ιδιαίτερα μοχθηρό. Γίνεται απλά μία προσπάθεια εγγύησης της επιβίωσης του εγώ. Για το Άγιο Πνεύμα, αυτή η δήλωση σημαίνει ότι μπορεί να ερμηνεύσει εκ νέου στις νεώτερες γενεές αυτό που οι προηγούμενες είχαν παρερμηνεύσει, και έτσι να απελευθερώσει τις σκέψεις από την ικανότητα να παράγουν φόβο.

9. Το «Οι διεφθαρμένοι θα χαθούν» γίνεται μία δήλωση Επανόρθωσης, αν η λέξη «χαθούν» γίνει κατανοητή ως «ακυρωθούν». Κάθε σκέψη μη αγάπης πρέπει να ακυρωθεί, μία λέξη που το εγώ δεν μπορεί ούτε καν να καταλάβει. Για το εγώ, το να ακυρώνω σημαίνει να καταστρέφω. Το εγώ δεν θα καταστραφεί διότι είναι κομμάτι της σκέψης σου, αλλά επειδή είναι μη δημιουργικό και επομένως δεν μοιράζεται, θα ερμηνευτεί εκ νέου για να σε απελευθερώσει από τον φόβο. Το κομμάτι του νου σου που έχει δώσει στο εγώ απλά θα επιστρέψει στην Βασιλεία των Ουρανών, εκεί όπου ανήκει ολόκληρος ο νους σου. Εσύ μπορείς να καθυστερείς την ολοκλήρωση της Βασιλείας, αλλά δεν μπορείς να εισάγεις την αντίληψη του φόβου μέσα σε αυτή.

10. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι ότι θα σε καταδικάσει το Ανώτερο Δικαστήριο. Απλά θα σε απαλλάξει από τις κατηγορίες εναντίον σου. Δεν μπορεί να υπάρχει κατηγορητήριο εναντίον κάποιου παιδιού του Θεού,

και κάθε μάρτυρας ενοχής των δημιουργημάτων του Θεού φέρει ψευδείς μαρτυρίες για τον Θεό τον Ίδιο. Κάνε με χαρά προσφυγή για όλα όσα πιστεύεις στο Ανώτερο Δικαστήριο του Θεού, διότι αυτό μιλά εκ μέρους Του, άρα λέει την αλήθεια. Θα σε απαλλάξει από τις κατηγορίες εναντίον σου, όσο προσεκτικά και να τις έχεις κατασκευάσει. Η υπόθεση για έναν ανόητο μπορεί να έχει αποδείξεις που στηρίζουν την κατηγορία όχι όμως για τον Θεό. Το Άγιο Πνεύμα δεν θα τις ακούσει, διότι Αυτό μπορεί μόνο να φέρει αληθείς μαρτυρίες. Η ετυμηγορία Του θα είναι πάντα «δική σου είναι η Βασιλεία των Ουρανών», διότι το Άγιο Πνεύμα σου δόθηκε για να σου θυμίζει τι είσαι.

11. Όταν είπα « Έχω έρθει σαν φως στον κόσμο,» εννοούσα ότι ήρθα για να μοιραστώ το φως μαζί σου. Θυμήσου την αναφορά μου στο σκοτεινό γυαλί του εγώ, και θυμήσου ακόμα, ότι είπα, «Μην κοιτάς εκεί». Είναι ακόμα αλήθεια ότι το που κοιτάς για να βρεις τον εαυτό σου εξαρτάται από σένα. Η υπομονή σου με τον αδερφό σου είναι η υπομονή σου με τον εαυτό σου. Δεν αξίζει υπομονή ένα παιδί του Θεού; Εγώ σου έδειξα άπειρη υπομονή διότι η θέλησή μου είναι αυτή του Πατέρα μας, από τον Οποίο έμαθα την άπειρη υπομονή. Η Φωνή Του βρισκόταν μέσα σε μένα όπως είναι και σε σένα, και σου μιλά για υπομονή προς την Υιότητα στο Όνομα του Δημιουργού της.

12. Τώρα πρέπει να μάθεις ότι μόνο η απεριόριστη υπομονή παράγει άμεσα αποτελέσματα. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο χρόνος ανταλλάσσεται με την αιωνιότητα. Η απεριόριστη υπομονή καλεί την απεριόριστη αγάπη, και παράγοντας αποτελέσματα στο **τώρα**, καθιστά τον χρόνο μη απαραίτητο. Έχουμε πει επανειλημμένα ότι ο χρόνος είναι ένα εργαλείο μάθησης που θα καταργηθεί όταν δεν θα είναι πια χρήσιμο. Το Άγιο Πνεύμα, που μιλά για τον Θεό μέσα στον χρόνο, επίσης γνωρίζει ότι ο χρόνος δεν έχει νόημα. Αυτό σου το υπενθυμίζει κάθε στιγμή του χρόνου που περνά, διότι είναι η ειδική Του λειτουργία να σε επαναφέρει στην αιωνιότητα και να παραμείνει εκεί ευλογώντας τις δημιουργίες σου. Αυτή είναι η μόνη ευλογία που μπορείς να δώσεις αληθινά, διότι το Άγιο Πνεύμα είναι αληθινά ευλογημένο. Εφόσον σου έχει δοθεί ελεύθερα από τον Θεό, κι εσύ πρέπει να Το δίνεις όπως Το έλαβες.

VII. Η Απόφαση για τον Θεό

1. Πιστεύεις στ' αλήθεια πως μπορείς να φτιάξεις μια φωνή που να πνίξει την Φωνή του Θεού; Πιστεύεις πραγματικά ότι μπορείς να επινοήσεις ένα σύστημα σκέψης που να μπορεί να σε διαχωρίζει από Αυτόν; Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι μπορείς εσύ να σχεδιάζεις την ασφάλεια και την χαρά σου καλύτερα από ό,τι Αυτός; Δεν χρειάζεται να είσαι ούτε προσεκτικός ούτε απρόσεκτος· απλά χρειάζεται να αφήσεις όλες σου τις έγνοιες σε Αυτόν που σε φροντίζει. Εσύ είσαι η φροντίδα Του διότι σε αγαπά. Η Φωνή Του σου υπενθυμίζει πάντα ότι όλη η ελπίδα είναι δική σου, χάρη στην δική Του μέριμνα. Δεν μπορείς να επιλέξεις να διαφύγεις από την φροντίδα Του διότι δεν είναι αυτό το Θέλημα Του, αλλά μπορείς να επιλέξεις να δεχτείς την φροντίδα Του και να χρησιμοποιήσεις την άπειρη δύναμη της φροντίδας Του για όλα εκείνα που δημιούργησε με αυτή.

2. Υπάρχουν πολλοί θεραπευτές που δεν θεράπευσαν τον εαυτό τους. Δεν έχουν κινήσει βουνά με την πίστη τους διότι η πίστη τους δεν ήταν ολοκληρωμένη. Μερικοί από αυτούς έχουν θεραπεύσει τους ασθενείς κάποιες φορές, αλλά δεν έχουν αναστήσει τους νεκρούς. Μόνο αν ο θεραπευτής θεραπεύσει τον εαυτό του, θα μπορεί να πιστεύει ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Δεν έχει μάθει ότι κάθε νους που δημιούργησε ο Θεός αξίζει εξίσου να θεραπευτεί **διότι** ο Θεός τον δημιούργησε ολοκληρωμένο. Σου ζητείται απλά να επιστρέψεις στον Θεό το νου έτσι όπως τον δημιούργησε Αυτός. Σου ζητά μόνο αυτό που Αυτός έδωσε, γνωρίζοντας ότι αυτή η προσφορά θα σε θεραπεύσει. Η νοητική υγεία είναι ολότητα, και η νοητική υγεία του αδελφού σου είναι η δική σου.

3. Γιατί ν' ακούς τα δίχως τέλος παρανοϊκά καλέσματα που νομίζεις ότι απευθύνονται σ' εσένα, όταν μπορείς να γνωρίζεις ότι η Φωνή του Θεού βρίσκεται μέσα σου; Ο Θεός εμπιστεύτηκε το Πνεύμα Του σε σένα, και σου ζήτησε να εμπιστευτείς το δικό σου σε Αυτόν. Θέλει να το κρατήσει σε τέλεια ειρήνη, επειδή είσαι από τον ίδιο νου και πνεύμα με Αυτόν. Ο αποκλεισμός του εαυτού σου από την Επανόρθωση είναι το τελευταίο αμυντικό ανάχωμα του εγώ για την συντήρηση της ύπαρξής του.

Αντανακλά και την ανάγκη του εγώ να διαχωρίζει, και την δική σου προθυμία να συμπαραταχτείς με την διαχωριστικότητα του. Αυτή η προθυμία σημαίνει ότι δεν θέλεις να θεραπευτείς.

4. Αλλά η ώρα είναι τώρα. Δεν σου έχει ζητηθεί να επεξεργαστείς το σχέδιο της σωτηρίας μόνος σου διότι, όπως σου είπα και πριν, το φάρμακο δεν θα μπορούσε να είναι δικής σου κατασκευής. Ο Θεός ο Ίδιος σου έδωσε την τέλεια Διόρθωση για όλα όσα έφτιαξες και δεν είναι σύμφωνα με το ιερό Του Θέλημα. Εγώ κάνω το σχέδιό Του απόλυτα σαφές σε σένα, και θα σου πω ακόμα και τον δικό σου ρόλο μέσα σ' αυτό, και το πόσο επείγον είναι να τον εκπληρώσεις. Ο Θεός θρηνεί για την «θυσία» των παιδιών Του που πιστεύουν ότι έχουν χαθεί γι Αυτόν.

5. Όποτε δεν είσαι απόλυτα χαρούμενος, είναι γιατί έχεις αντιδράσει με έλλειψη αγάπης σε κάποια από τις δημιουργίες του Θεού. Επειδή αυτό το αντιλαμβάνεσαι ως «αμαρτία» γίνεσαι αμυντικός διότι περιμένεις επίθεση. Η απόφαση να αντιδράσεις με αυτό τον τρόπο είναι δική σου, και επομένως μπορεί να ακυρωθεί. Δεν γίνεται να ακυρωθεί με μετάνοια με την συνήθη έννοια, διότι έτσι υπονοείται ενοχή. Αν επιτρέψεις στον εαυτό σου να νιώσει ένοχος, τότε μάλλον θα ενισχύσεις το σφάλμα και δεν θα επιτρέψεις σε αυτό να ακυρωθεί για λογαριασμό σου.

6. Η απόφαση δεν μπορεί να είναι δύσκολη. Αυτό είναι φανερό, αν συνειδητοποιήσεις ότι πρέπει ήδη να έχεις αποφασίσει να μην είσαι απόλυτα χαρούμενος αν έτσι νιώθεις. Επομένως, το πρώτο βήμα στην ακύρωση είναι ν' αναγνωρίσεις ότι ενεργά αποφάσισες εσφαλμένα, αλλά το ίδιο ενεργά μπορείς να αποφασίσεις και κάτι άλλο. Να είσαι πολύ σταθερός με τον εαυτό σου σε αυτό, και να κρατηθείς απόλυτα γνώστης της διαδικασίας της ακύρωσης, η οποία μεν δεν προέρχεται από σένα, βρίσκεται όμως μέσα σου διότι ο Θεός την τοποθέτησε εκεί. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. Να λες αυτό στον εαυτό σου όσο πιο ειλικρινά μπορείς, και να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα θα ανταποκριθεί πλήρως και στην παραμικρή σου πρόσκληση:

*Πρέπει να έχω πάρει λάθος απόφαση, διότι δεν είμαι γαλήνιος.
Την απόφαση την πήρα μόνος μου, αλλά μπορώ επίσης να αποφασίσω
διαφορετικά.*

*Θέλω να αποφασίσω διαφορετικά, επειδή θέλω να είμαι γαλήνιος.
Δεν νιώθω ένοχος, διότι το Άγιο Πνεύμα θα ακυρώσει όλες τις συνέπειες
της λάθος απόφασής μου αν Του το επιτρέψω.*

*Επιλέγω να του Το επιτρέψω , αφήνοντας Το να αποφασίσει εκ μέρους
μου τον Θεό .*

Κεφάλαιο 6

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εισαγωγή

1. Η σχέση του θυμού με την επίθεση είναι προφανής, αλλά η σχέση του θυμού με τον φόβο δεν είναι πάντα τόσο φανερή. Ο θυμός έχει να κάνει πάντα με προβολή διαχωρισμού, ο οποίος τελικά πρέπει να γίνει αποδεκτός ως ευθύνη δική σου, παρά να κατηγορείς τους άλλους. Ο θυμός δεν μπορεί να εμφανιστεί εκτός κι αν πιστεύεις ότι έχεις δεχτεί επίθεση, ότι η ανταπόδοσή της είναι δικαιολογημένη, και ότι εσύ δεν είσαι με κανένα τρόπο υπεύθυνος γι αυτήν. Με αυτούς τους εντελώς παράλογους ισχυρισμούς, πρέπει να ακολουθεί και το εξίσου παράλογο συμπέρασμα ότι κάποιος αδελφός αξίζει την επίθεση περισσότερο από την αγάπη. Τι άλλο μπορείς να περιμένεις από παράλογους ισχυρισμούς εκτός από παράλογο συμπέρασμα; Ο τρόπος να ακυρώσεις ένα παράλογο συμπέρασμα είναι να αναλογιστείς την λογική του ισχυρισμού στον οποίο βασίζεται. Δεν γίνεται να δεχτείς επίθεση, η επίθεση δεν έχει καμία δικαιολογία, και εσύ είσαι υπεύθυνος γι αυτό που πιστεύεις.

2. Σου έχει ζητηθεί να πάρεις εμένα ως πρότυπο για μάθηση, εφόσον ένα ακραίο παράδειγμα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο μαθησιακό εργαλείο. Όλοι διδάσκουν, και διδάσκουν όλη την ώρα. Αυτή είναι μία ευθύνη που αναλαμβάνεις αναπόφευκτα από την στιγμή που αποδέχεσαι οποιαδήποτε πεποίθηση, και κανένας δεν μπορεί να οργανώσει την ζωή του χωρίς κάποιο σύστημα σκέψης. Μόλις αναπτύξεις οποιοδήποτε σύστημα σκέψης, ζεις σύμφωνα με αυτό και το διδάσκεις. Η ικανότητά σου να υπακούς σε κάποιο σύστημα σκέψης μπορεί να έχει προσανατολιστεί λανθασμένα, αλλά εξακολουθεί να είναι μία μορφή πίστης και μπορεί να αλλάξει κατεύθυνση.

I. Το Μήνυμα της Σταύρωσης

1. Ας αναλογιστούμε πάλι την σταύρωση για σκοπούς μαθησιακούς. Δεν επέμεινα σε αυτή εξαιτίας των τρομακτικών συνειρμών με τους οποίους μπορεί να την συνδέσεις. Η μόνη έμφαση που έχει δοθεί μέχρι τώρα ήταν

η διευκρίνιση ότι δεν ήταν κάποια μορφή τιμωρίας. Όμως, τίποτα δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο με αρνητικούς όρους. Υπάρχει μία θετική ερμηνεία της σταύρωσης που είναι εξ ολοκλήρου δίχως φόβο, κι επομένως απόλυτα καλοσυνάτη στο μήνυμα που διδάσκει, αν γίνει σωστά κατανοητή.

2. Η σταύρωση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ακραίο παράδειγμα. Η αξία της, σαν την αξία οποιουδήποτε διδακτικού εργαλείου, βρίσκεται μόνο στο είδος μάθησης που διευκολύνει. Μπορεί να παρεξηγηθεί, όπως και παρεξηγήθηκε. Αυτό συμβαίνει μόνο επειδή οι φοβισμένοι έχουν την τάση να αντιλαμβάνονται φοβισμένα. Σου έχω ήδη πει ότι πάντα μπορείς να με επικαλείσαι για να μοιραστείς την απόφαση μου, κι έτσι να την κάνεις ισχυρότερη. Σου έχω επίσης πει ότι η σταύρωση ήταν το τελευταίο άχρηστο ταξίδι που χρειάστηκε να κάνει η Υιότητα, και ότι αντιπροσωπεύει την απελευθέρωση από τον φόβο σε όσους την καταλαβαίνουν. Ενώ πριν έδωσα έμφαση μόνο στην ανάσταση, ο σκοπός της σταύρωσης και το πώς οδήγησε στην ανάσταση δεν ξεκαθαρίστηκε. Παρόλα αυτά, συμβάλλει καθοριστικά στην ζωή σου, και αν την αναλογιστείς χωρίς φόβο, θα σε βοηθήσει να καταλάβεις τον ρόλο σου ως δάσκαλος.

3. Πιθανόν για χρόνια αντιδρούσες σαν να σταυρωνόσουν. Αυτή είναι μια χαρακτηριστική τάση των διαχωρισμένων, που πάντα αρνούνται να αναλογιστούν τι έχουν κάνει στον εαυτό τους. Η προβολή σημαίνει θυμό, ο θυμός δημιουργεί την επίθεση, και η επίθεση παράγει τον φόβο. Η αληθινή σημασία της σταύρωσης βρίσκεται στην **φαινομενική** ένταση της επίθεσης κάποιων Υιών του Θεού εναντίον κάποιων άλλων. Αυτό, φυσικά είναι αδύνατον, και πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητό ως αδύνατον. Ειδάλλως, δεν μπορώ να γίνω για σένα πρότυπο για μάθηση.

4. Η επίθεση, σε τελική ανάλυση, μπορεί να γίνει μόνο στο σώμα. Λίγες αμφιβολίες υπάρχουν για το ότι ένα σώμα μπορεί να επιτεθεί σε ένα άλλο, και μπορεί ακόμα και να το καταστρέψει. Εν τούτοις, αν η καταστροφή η ίδια είναι αδύνατη, οτιδήποτε μπορεί να καταστραφεί δεν μπορεί να είναι αληθινό. Επομένως, η καταστροφή του δεν δικαιολογεί τον θυμό. Στο βαθμό που πιστεύεις ότι ο θυμός είναι δικαιολογημένος, δέχεσαι ψευδείς ισχυρισμούς και τους διδάσκεις και σε άλλους. Το μήνυμα

της σταύρωσης είχε την πρόθεση να σε διδάξει ότι δεν είναι ανάγκη να αντιλαμβάνεσαι οποιαδήποτε μορφή επίθεσης όταν διώκεσαι, διότι *δεν είναι δυνατόν* να καταδιώκεσαι. Αν ανταποκριθείς με θυμό, τότε εξισώνεις τον εαυτό σου με αυτό που είναι δυνατόν να καταστραφεί, και επομένως βλέπεις τον εαυτό σου μέσα από μια παρανοϊκή οπτική.

5. Έχω ξεκαθαρίσει απόλυτα ότι κι εγώ είμαι σαν εσένα κι εσύ είσαι σαν εμένα, αλλά η θεμελιώδης ομοιότητά μας μπορεί να εκδηλωθεί μόνο μέσω της κοινής μας απόφασης. Είσαι ελεύθερος να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως διωκόμενο αν αυτό επιλέγεις. Όταν το κάνεις αυτό επιλέγεις να αντιδράς με αυτό τον τρόπο, όμως θυμήσου ότι κι εγώ καταδιώχτηκα σύμφωνα με την κρίση του κόσμου, κι ότι εγώ ο ίδιος δεν μοιράστηκα αυτή την κρίση για μένα. Και επειδή δεν την μοιράστηκα, δεν την ενδυνάμωσα. Επομένως πρόσφερα μία διαφορετική ερμηνεία της επίθεσης, αυτή που θέλω να μοιραστώ και μαζί σου. Αν την πιστέψεις, θα με βοηθήσεις να την διδάξω.

6. Όπως έχω πει και παλαιότερα, «Αυτό που διδάσκεις, αυτό μαθαίνεις.» Αν αντιδράς σαν να έχεις διωχθεί, τότε διδάσκεις την καταδίωξη. Αυτό δεν είναι ένα μάθημα που θα ήθελε να διδάξει ένας Υιός του Θεού αν πρόκειται να συνειδητοποιήσει την δική του σωτηρία. Αντί γι αυτό, δίδασκε την δική σου απόλυτη ασφάλεια, η οποία είναι η αλήθεια μέσα σου, και συνειδητοποίησε ότι αυτή *δεν είναι δυνατόν* να υποστεί επίθεση. Μην προσπαθείς να την προστατέψεις ο ίδιος, γιατί έτσι πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να υποστεί επίθεση. Δεν σου ζητείται να σταυρωθείς, πράγμα το οποίο ήταν μέρος της δικής μου διδακτικής προσφοράς. Απλά σου ζητείται να ακολουθήσεις το παράδειγμά μου αντιμετωπίζοντας πολύ λιγότερο ακραίους πειρασμούς να αντιλαμβάνεσαι εσφαλμένα, και χωρίς να τους δέχεσαι ως ψευδείς δικαιολογίες για να εκδηλώνεις θυμό. Δεν γίνεται να υπάρχει δικαιολογία για το αδικαιολόγητο. Μην πιστεύεις ότι υπάρχει, και μην διδάσκεις ότι υπάρχει. Να θυμάσαι πάντα ότι θα διδάσκεις αυτό που πιστεύεις. Πίστευε μαζί με μένα, και θα γίνουμε ίσοι ως διδάσκαλοι.

7. Η ανάστασή σου είναι η αφύπνισή σου. Εγώ είμαι το πρότυπο για την αναγέννηση, αλλά η ίδια η αναγέννηση είναι απλά η αυγή μέσα στο νου σου αυτού που ήδη βρίσκεται εκεί. Ο Θεός ο Ίδιος το τοποθέτησε εκεί, άρα

είναι αληθινό για πάντα. Εγώ πίστεψα σε αυτό, και επομένως το δέχτηκα ως αληθινό για τον εαυτό μου. Βοήθησέ με να το διδάξω στους αδελφούς μας στο όνομα της Βασιλείας του Θεού, αλλά πρώτα πίστεψε ότι είναι η αλήθεια και για σένα, αλλιώς η διδασκαλία σου θα είναι λανθασμένη. Οι αδελφοί μου κοιμόντουσαν κατά την διάρκεια της επονομαζόμενης «αγωνίας στον κήπο», αλλά δεν μπορούσα να θυμώσω μαζί τους διότι ήξερα ότι δεν *γινόταν* να εγκαταλειφθώ.

8. Λυπάμαι όταν οι αδελφοί μου δεν μοιράζονται την απόφασή μου να ακούν μόνο μία Φωνή, διότι αυτό τους εξασθενεί ως διδασκάλους και ως μαθητές. Εν τούτοις, γνωρίζω ότι δεν γίνεται να προδώσουν πραγματικά τους εαυτούς τους ή εμένα, και ότι μέσα τους θα κτίσω τη εκκλησία μου. Δεν υπάρχει επιλογή σε αυτό, διότι μόνο εσύ μπορείς να είσαι το θεμέλιο της εκκλησίας του Θεού. Μια εκκλησία βρίσκεται εκεί που βρίσκεται ένας βωμός, και η παρουσία του βωμού είναι αυτό που κάνει την εκκλησία ιερή. Μία εκκλησία που δεν εμπνέει αγάπη έχει ένα κρυφό βωμό που δεν υπηρετεί τον σκοπό για τον οποίο το προόρισε ο Θεός. Πρέπει να ιδρύσω την εκκλησία Του πάνω σε σένα, διότι εκείνοι που με δέχονται ως πρότυπο είναι στην κυριολεξία μαθητές μου. Οι μαθητές είναι οπαδοί, και αν το πρότυπο που ακολουθούν έχει επιλέξει να τους σώσει από τον πόνο με κάθε τρόπο, τότε δεν είναι συνετό να μην τον ακολουθήσουν.

9. Εγώ επέλεξα, για χάρη δική σου και δική μου, να αποδείξω ότι και η πιο εξωφρενική επίθεση, σύμφωνα με την κρίση του εγώ, δεν έχει καμία σημασία. Έτσι όπως κρίνει αυτά τα πράγματα ο κόσμος, αλλά όχι έτσι όπως τα γνωρίζει ο Θεός, προδόθηκα, εγκαταλείφτηκα, μαστιγώθηκα, βασανίστηκα, και τελικά θανατώθηκα. Ήταν ξεκάθαρο ότι αυτό έγινε μόνο εξαιτίας της προβολής των άλλων πάνω σε μένα, εφόσον δεν έβλαψα κανέναν και θεράπευσα πολλούς.

10. Ακόμα είμαστε ίσοι ως μαθητές, παρόλο που δεν χρειάζεται να έχουμε τις ίδιες εμπειρίες. Το Άγιο Πνεύμα χαίρεται όταν μαθαίνεις από τις δικές μου εμπειρίες, και όταν αφυπνίζεσαι από αυτές. Αυτός είναι και ο μοναδικός τους σκοπός, και αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορώ να είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Όταν ακούς μόνο μία Φωνή ποτέ δεν καλείσαι να κάνεις θυσίες. Αντίθετα, όταν μπορείς και ακούς το Άγιο Πνεύμα μέσα σε άλλους μπορείς να μαθαίνεις από τις εμπειρίες

τους, και μπορείς να ωφελείσαι από αυτές χωρίς να τις βιώνεις άμεσα ο ίδιος. Αυτό συμβαίνει διότι το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα, και όποιος το ακούει αναπόφευκτα οδηγείται να δείχνει τον δικό Του δρόμο σε όλους τους άλλους.

11. Δεν καταδιώκεσαι, όπως ούτε κι εγώ καταδιώχτηκα. Δεν σου ζητείται να επαναλάβεις τις δικές μου εμπειρίες διότι το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο μοιραζόμαστε, το καθιστά μη αναγκαίο. Για να χρησιμοποιήσεις όμως τις δικές μου εμπειρίες δημιουργικά, πρέπει να ακολουθήσεις το παράδειγμά μου ως προς το πώς να τις αντιληφθείς. Οι αδελφοί μου και οι δικοί σου είναι συνεχώς απασχολημένοι στο να δικαιολογούν το αδικαιολόγητο. Το ένα μάθημα, που πρέπει να διδάξω όπως το έμαθα, είναι ότι καμία αντίληψη που δεν είναι σύμφωνη με την κρίση του Αγίου Πνεύματος δεν μπορεί να είναι δικαιολογημένη. Ανέλαβα να δείξω ότι αυτό ήταν αλήθεια σε μια ακραία περίπτωση, απλά για να αποτελέσει ένα καλό διδακτικό βοήθημα για εκείνους στους οποίους ο πειρασμός να ενδώσουν στον θυμό και την επίθεση δεν θα ήταν τόσο ακραίος. Θέλω, όπως και ο Θεός, να μην υποφέρει κανένας από τους Υιούς Του.

12. Η σταύρωση δεν μπορεί να μοιραστεί διότι είναι ένα σύμβολο προβολής, αλλά η ανάσταση είναι το σύμβολο του μοιράσματος διότι η αφύπνιση κάθε Υιού του Θεού είναι αναγκαία ώστε η Υιότητα να γνωρίσει την Ολότητά της. Αυτό και μόνο είναι γνώση.

13. Το μήνυμα της σταύρωσης είναι απόλυτα ξεκάθαρο:

Δίδασκε μόνο αγάπη, γιατί αυτό μόνο είσαι.

14. Αν ερμηνεύσεις την σταύρωση με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, την χρησιμοποιείς σαν όπλο για επίθεση παρά σαν κάλεσμα για ειρήνη που ήταν ο προορισμός της. Οι Απόστολοι συχνά την παρεξήγησαν, για τον ίδιο λόγο που την παρεξηγούν όλοι. Η δική τους ατελής αγάπη τους έκανε ευάλωτους σε προβολή, και μίλησαν για την «οργή του Θεού» ως δικό Του όπλο εκδίκησης, λόγω του δικού τους φόβου. Και δεν μπόρεσαν να μιλήσουν για την σταύρωση χωρίς καθόλου θυμό, επειδή η δική τους αίσθηση ενοχής τους έκανε να θυμώνουν.

15. Αυτά είναι μερικά από τα παραδείγματα αντίστροφης σκέψης στην Καινή Διαθήκη, παρόλο που το ευαγγέλιό της είναι μόνο το μήνυμα της αγάπης. Αν οι Απόστολοι δεν είχαν νιώσει ένοχοι, ποτέ δεν θα είχαν αναφέρει ότι είπα, «Δεν ήρθα για να φέρω ειρήνη αλλά μάχαιρα». Αυτό είναι ξεκάθαρα το αντίθετο όλων όσων δίδαξα. Ούτε θα είχαν περιγράψει τις αντιδράσεις μου προς τον Ιούδα έτσι όπως έκαναν, αν με είχαν πραγματικά καταλάβει. Δεν θα μπορούσα να είχα πει, «Προδίδεις εσύ τον Υιό του ανθρώπου με ένα φίλι;» εκτός κι αν πίστευα στην προδοσία. Ολόκληρο το μήνυμα της σταύρωσης ήταν απλά ότι δεν το πίστευα. Η «τιμωρία» που λέχτηκε ότι επικαλέστηκα για τον Ιούδα ήταν ένα παρόμοιο λάθος. Ο Ιούδας ήταν αδελφός μου και ένας Υιός του Θεού, μέρος της Υιότητας όσο και εγώ ο ίδιος. Ήταν ποτέ δυνατόν να τον καταδικάσω ενώ ήμουν έτοιμος να αποδείξω ότι η καταδίκη είναι αδύνατη;

16. Όταν διαβάζεις τους Αποστόλους, να θυμάσαι ότι εγώ ο ίδιος τους είπα ότι υπήρχαν πολλά που θα τα καταλάβαιναν αργότερα, διότι δεν ήταν απόλυτα έτοιμοι να με ακολουθήσουν εκείνο τον καιρό. Δεν θέλω να επιτρέψω να εισέλθει καθόλου φόβος στο σύστημα σκέψης προς το οποίο σε καθοδηγώ. Δεν καλώ μάρτυρες, μόνο δασκάλους. Κανένας δεν τιμωρείται για αμαρτίες, και οι Υιοί του Θεού δεν είναι αμαρτωλοί. Οποιαδήποτε ιδέα τιμωρίας έχει να κάνει με την προβολή κατηγορίας, και ενισχύει την ιδέα ότι οι κατηγορίες είναι δικαιολογημένες. Το αποτέλεσμα είναι ένα μάθημα πάνω στην μομφή, διότι όλη η συμπεριφορά διδάσκει τα πιστεύω που την κινητοποιούν. Η σταύρωση ήταν το αποτέλεσμα ξεκάθαρα αντικρουόμενων συστημάτων σκέψης · το τέλειο σύμβολο της σύγκρουσης ανάμεσα στο εγώ και τον Υιό του Θεού. Αυτή η σύγκρουση φαίνεται το ίδιο αληθινή τώρα, και τα μαθήματά της πρέπει να μαθευτούν το ίδιο καλά όσο τότε.

17. Εγώ δεν χρειάζομαι ευγνωμοσύνη, αλλά εσύ χρειάζεται να αναπτύξεις την εξασθενημένη σου ικανότητα να είσαι ευγνώμων, αλλιώς δεν θα εκτιμάς τον Θεό. Αυτός δεν χρειάζεται την δική σου εκτίμηση, αλλά εσύ την χρειάζεσαι. Δεν μπορείς να αγαπάς αυτό που δεν εκτιμάς, διότι ο φόβος κάνει την εκτίμηση αδύνατη. Όταν φοβάσαι αυτό που είσαι

δεν το εκτιμάς, και επομένως θα το απορρίπτεις. Και το αποτέλεσμα θα είναι να διδάσκεις την απόρριψη.

18. Η δύναμη των Υιών του Θεού είναι παρούσα όλη την ώρα, διότι δημιουργήθηκαν ως δημιουργοί. Η επίδραση που έχουν ο ένας στον άλλο είναι δίχως όρια, και πρέπει να χρησιμοποιηθεί για την κοινή σωτηρία τους. Ο κάθε ένας πρέπει να μάθει να διδάσκει ότι όλες οι μορφές απόρριψης δεν έχουν νόημα. Ο διαχωρισμός είναι η ιδέα της απόρριψης. Όσο το διδάσκεις αυτό θα το πιστεύεις. Αυτός δεν είναι ο τρόπος που σκέφτεται ο Θεός, και εσύ πρέπει να σκέφτεσαι όπως Αυτός αν θέλεις να Τον γνωρίσεις ξανά.

19. Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο Σύνδεσμος Επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό -Πατέρα και τους διαχωρισμένους Υιούς Του. Αν ακούσεις την Φωνή Του θα γνωρίσεις ότι δεν μπορείς να πληγωθείς ούτε να πληγώσεις, και ότι πολλοί είναι αυτοί που χρειάζονται την ευλογία σου για να τους βοηθήσει να μάθουν το ίδιο για τον εαυτό τους. Όταν αντιλαμβάνεσαι μόνο αυτή την ανάγκη σε αυτούς, και δεν ανταποκρίνεσαι σε καμία άλλη, θα έχεις διδαχθεί από εμένα και θα είσαι εξίσου έτοιμος να μοιραστείς αυτό που έμαθες με τους άλλους όπως κι εγώ.

II. Η Εναλλακτική Λύση στην Προβολή

1. Κάθε διχασμένος νους περιλαμβάνει κάποια απόρριψη ενός δικού του, τμήματος και αυτό είναι η πίστη στον διαχωρισμό. Η Ολότητα του Θεού, η οποία είναι η ειρήνη Του, δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά μόνο από ένα ολοκληρωμένο νου που αναγνωρίζει την Ολότητα της δημιουργίας του Θεού. Με αυτή την αναγνώριση γνωρίζει τον Δημιουργό του. Ο αποκλεισμός και ο διαχωρισμός είναι συνώνυμα, όπως είναι και ο διαχωρισμός με την αποσύνδεση. Έχουμε πει ξανά ότι ο διαχωρισμός ήταν και είναι αποσύνδεση(απομάκρυνση), και ότι μόλις συμβεί αυτό, η προβολή γίνεται η κύρια άμυνά του, ή το τέχνασμα που τον κάνει να συνεχίζεται. Ο λόγος, όμως, μπορεί να μην είναι τόσο εμφανής όσο νομίζεις.

2. Αυτό που προβάλλεις το αποποιείσαι, και επομένως δεν πιστεύεις ότι είναι δικό σου. Αποκλείεις τον εαυτό σου κρίνοντας ότι είσαι διαφορετικός από αυτόν πάνω στον οποίο προβάλλεις. Εφόσον έχεις ήδη κρίνει εναντίον αυτού που προβάλλεις, συνεχίζεις να του επιτίθεσαι διότι συνεχίζεις να τον κρατάς διαχωρισμένο. Κάνοντας αυτό ασυνείδητα, προσπαθείς να κρατήσεις έξω από την επίγνωσή σου το γεγονός ότι επιτέθηκες στον εαυτό σου, κι έτσι φαντάζεσαι ότι έχεις κάνει τον εαυτό σου ασφαλή.

3. Εν τούτοις, η προβολή πάντα θα σε βλάπτει. Ενισχύει την πίστη στον δικό σου διχασμένο νου, και ο μόνος της σκοπός είναι να συνεχίζει τον διαχωρισμό. Είναι αποκλειστικά ένα τέχνασμα του εγώ για να σε κάνει να νιώθεις διαφορετικός και ξεχωριστός από τους αδελφούς σου. Το εγώ το δικαιολογεί αυτό στην βάση του ότι σε κάνει να φαίνεσαι «καλύτερος» από αυτούς, αποκρύπτοντας έτσι ακόμα περισσότερο την ισότητά σου με αυτούς. Η προβολή και η επίθεση είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένες, διότι η προβολή είναι πάντα ένα μέσο να δικαιολογείς την επίθεση. Ο θυμός είναι αδύνατος χωρίς προβολή. Το εγώ χρησιμοποιεί την προβολή μόνο για να καταστρέψει την αντίληψη του εαυτού σου και των αδελφών σου. Η διαδικασία αρχίζει με το να αποκλείει κάτι που υπάρχει μέσα σε σένα το οποίο εσύ δεν το θέλεις, και αυτό οδηγεί κατευθείαν στο να αποκλείει εσένα από τους αδελφούς σου.

4. Έχουμε μάθει, όμως, ότι **υπάρχει** μία εναλλακτική λύση για την προβολή. Για κάθε ικανότητα του εγώ υπάρχει μια καλύτερη χρήση, διότι οι ικανότητές του κατευθύνονται από το νου, ο οποίος έχει μία καλύτερη Φωνή. Το Άγιο Πνεύμα επεκτείνει και το εγώ προβάλλει. Όπως είναι αντίθετοι οι στόχοι τους, έτσι είναι και το αποτέλεσμα.

5. Το Άγιο Πνεύμα αρχίζει με το να σε αντιλαμβάνεται τέλειο. Γνωρίζοντας ότι αυτή η αντίληψη μοιράζεται, την αναγνωρίζει και σε άλλους, ισχυροποιώντας την έτσι και στους δύο. Αντί για θυμό αυτό προκαλεί αγάπη και στους δύο, διότι διασφαλίζει την συμμετοχή όλων. Το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την ισότητα, άρα αντιλαμβάνεται ίσες ανάγκες. Αυτό προσκαλεί αυτόματα την Επανόρθωση, διότι η Επανόρθωση είναι η μοναδική ανάγκη σε αυτό τον κόσμο που είναι παγκόσμια. Το να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου κατ' αυτό τον τρόπο

είναι ο μόνος τρόπος που μπορείς να βρεις την ευτυχία σε αυτό τον κόσμο. Αυτό συμβαίνει, επειδή είναι η αναγνώριση ότι δεν βρίσκεσαι σε αυτό τον κόσμο, που *είναι* δυστυχής.

6. Πως αλλιώς μπορείς να βρεις χαρά σε έναν τόπο δίχως χαρά παρά με την συνειδητοποίηση ότι δεν βρίσκεσαι εκεί; Δεν μπορεί να βρίσκεσαι κάπου όπου ο Θεός δεν σε έβαλε, και ο Θεός σε δημιούργησε ως μέρος δικό Του. Αυτός είναι ο τόπος όπου βρίσκεσαι, και αυτό που είσαι. Είναι ολοκληρωτικά αμετάβλητο. Είναι καθολική συμπερίληψη. Εσύ δεν μπορείς να το αλλάξεις αυτό, ούτε τώρα ούτε ποτέ. Είναι για πάντα αληθινό. Είναι για πάντα αληθινό. Δεν είναι πίστη, είναι Γεγονός. Όλα όσα δημιούργησε ο Θεός είναι εξίσου αληθή όσο Αυτός. Η αλήθεια τους βρίσκεται μόνο στην τέλεια συμπερίληψη τους μέσα σε Αυτόν ο Οποίος είναι τέλειος. Αν το αρνείσαι αυτό, σημαίνει πως αρνείσαι τον εαυτό σου και Αυτόν, εφόσον είναι αδύνατον να δεχτείς το ένα χωρίς το άλλο.

7. Η απόλυτη ισότητα της αντίληψης του Αγίου Πνεύματος είναι η αντανάκλαση της τέλειας ισότητας της γνώσης του Θεού. Η αντίληψη του εγώ δεν έχει το αντίστοιχο της στον Θεό, αλλά το Άγιο Πνεύμα παραμένει η Γέφυρα ανάμεσα στην αντίληψη και την γνώση. Με το να σου δίνει την ικανότητα να χρησιμοποιείς την αντίληψη με ένα τρόπο που να αντανακλά γνώση, εν τέλει θα την θυμηθείς. Το εγώ θα προτιμούσε να πιστεύει ότι αυτή η μνήμη είναι αδύνατη, όμως *την δική σου* αντίληψη είναι που καθοδηγεί το Άγιο Πνεύμα. Η αντίληψή σου θα τελειώσει εκεί όπου άρχισε. Τα πάντα συναντώνται μέσα στον Θεό, διότι τα πάντα δημιουργήθηκαν από Αυτόν και μέσα σ' Αυτόν.

8. Ο Θεός δημιούργησε του Υιούς Του επεκτείνοντας την Σκέψη Του, και κρατώντας τις επεκτάσεις της Σκέψης Του μέσα στο Νου Του. Όλες οι Σκέψεις Του είναι επομένως τέλεια ενοποιημένες μέσα στον εαυτό τους και αναμεταξύ τους. Το Άγιο Πνεύμα σε καθιστά ικανό να αντιλαμβάνεσαι αυτή την ολότητα *τώρα*. Ο Θεός σε δημιούργησε να δημιουργείς. Δεν μπορείς να επεκτείνεις την Βασιλεία Του μέχρι που να γνωρίσεις την ολότητά της.

9. Οι σκέψεις αρχίζουν μέσα στο νου αυτού που τις σκέφτεται, από όπου επεκτείνονται προς τα έξω. Αυτό ισχύει τόσο για την Σκέψη του Θεού όσο

και για την δική σου. Επειδή ο νους σου είναι διχασμένος, μπορείς και να αντιλαμβάνεσαι όπως μπορείς και να σκέπτεσαι. Εν τούτοις, η αντίληψη δεν μπορεί να ξεφύγει από τους βασικούς νόμους του νου. Αντιλαμβάνεσαι με το νου σου και προβάλλεις τις αντιλήψεις σου προς τα έξω. Παρόλο που η αντίληψη οποιουδήποτε είδους είναι μη πραγματική, την έφτιαξες εσύ και επομένως το Άγιο Πνεύμα μπορεί να την χρησιμοποιήσει ωφέλιμα. Αυτός μπορεί να εμπνεύσει την αντίληψη και να την οδηγήσει προς τον Θεό. Αυτή η σύγκλιση φαίνεται ότι είναι μακριά στο μέλλον μόνο και μόνο επειδή ο νους σου δεν βρίσκεται σε πλήρη ευθυγράμμιση με αυτή την ιδέα, και γι αυτό δεν την θέλει τώρα.

10. Το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τον χρόνο, αλλά δεν πιστεύει σ' αυτόν. Προερχόμενο από τον Θεό, χρησιμοποιεί τα πάντα για καλό, αλλά δεν πιστεύει σε ό,τι δεν είναι αληθινό. Εφόσον το Άγιο Πνεύμα είναι μέσα στο νου σου, ο νους σου μπορεί επίσης να πιστεύει μόνο ό,τι είναι αληθινό. Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μιλά μόνο γι αυτό, διότι μιλά για τον Θεό. Σου λέει να επιστρέψεις ολόκληρο το νου σου στον Θεό, επειδή ποτέ δεν Τον έχει αφήσει. Αν δεν Τον έχει αφήσει ποτέ, τότε χρειάζεται να το αντιλαμβάνεσαι αυτό για να έχει επιστρέψει. Η πλήρης επίγνωση της Επανόρθωσης, λοιπόν, είναι η αναγνώριση ότι ο **διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη**. Το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια σε αυτό διότι είναι μία ξεκάθαρη δήλωση ότι το εγώ ποτέ δεν υπήρξε.

11. Το εγώ μπορεί να δεχτεί την ιδέα ότι η επιστροφή είναι απαραίτητη διότι μπορεί πολύ εύκολα να κάνει την ιδέα να φαντάζει δύσκολη. Εν τούτοις, το Άγιο Πνεύμα σου λέει ακόμα ότι και η επιστροφή είναι μη αναγκαία, διότι αυτό που δεν συνέβη ποτέ δεν γίνεται να είναι δύσκολο. Όμως, εσύ μπορείς να **κάνεις** την ιδέα της επιστροφής και αναγκαία και δύσκολη. Εν τούτοις, είναι σίγουρα ξεκάθαρο ότι οι τέλειοι δεν χρειάζονται τίποτα, και δεν μπορείς να βιώσεις την τελειότητα σαν δύσκολο επίτευγμα, διότι αυτό είναι που είσαι. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να αντιλαμβάνεσαι τις δημιουργίες του Θεού, φέρνοντας όλες τις αντιλήψεις σου στην μία και μοναδική γραμμή που βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η γραμμή είναι η άμεση γραμμή επικοινωνίας με τον Θεό, και αφήνει το νου σου να συγκλίνει με τον δικό Του. Δεν υπάρχει καμία σύγκρουση πουθενά σε αυτή την αντίληψη, διότι σημαίνει ότι όλη η

αντίληψη καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα, του Οποίου ο Νους είναι σταθερά μέσα στον Θεό. Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να επιλύσει την σύγκρουση, διότι μόνο το Άγιο Πνεύμα είναι ελεύθερο από σύγκρουση. Αυτό αντιλαμβάνεται μόνο ό,τι είναι αληθινό μέσα στο νου σου, και επεκτείνεται προς τα έξω μόνο σε ό,τι είναι αληθινό μέσα σε άλλους νόες.

12. Η διαφορά ανάμεσα στην προβολή του εγώ και την επέκταση του Αγίου Πνεύματος είναι πολύ απλή. Το εγώ προβάλλει για να αποκλείσει, κι επομένως για να εξαπατήσει. Το Άγιο Πνεύμα επεκτείνει αναγνωρίζοντας τον Εαυτό Του μέσα σε κάθε νου, κι επομένως τους αντιλαμβάνεται όλους ως ένα. Τίποτα δεν συγκρούεται με αυτή την αντίληψη, διότι όλα όσα αντιλαμβάνεται το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο. Όπου και να κοιτάξει βλέπει τον Εαυτό Του, κι επειδή είναι ενοποιημένος πάντα προσφέρει ολόκληρη την Βασιλεία. Αυτό είναι το μοναδικό μήνυμα που Του έδωσε ο Θεός και για το οποίο πρέπει να μιλά, διότι αυτό ακριβώς είναι Αυτός. Η ειρήνη του Θεού βρίσκεται μέσα σε αυτό το μήνυμα, κι επομένως η ειρήνη του Θεού βρίσκεται μέσα σε σένα. Η μεγάλη ειρήνη της Βασιλείας λάμπει μέσα στο νου σου για πάντα, αλλά αυτή πρέπει να λάμψει και προς τα έξω για να αποκτήσεις την επίγνωσή της.

13. Το Άγιο Πνεύμα σου δόθηκε με τέλεια αμεροληψία, και μόνο όταν το αναγνωρίσεις αμερόληπτα μπορείς να Το αναγνωρίσεις πραγματικά. Το εγώ είναι λεγεώνα, αλλά το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα. Το σκοτάδι δεν βρίσκεται πουθενά μέσα στην Βασιλεία, αλλά ο δικός σου ρόλος είναι μόνο να μην επιτρέψεις στο σκοτάδι να κατοικήσει μέσα στον δικό σου νου. Αυτή η ευθυγράμμιση με το φως είναι απεριορίστη, διότι είναι σε ευθυγράμμιση με το φως του κόσμου. Ο κάθε ένας από εμάς είναι το φως του κόσμου, κι ενώνοντας τους νόες μας με αυτό το φως διακηρύσσουμε την Βασιλεία του Θεού μαζί ως ένα.

III. Η Απελευθέρωση από την Επίθεση

1. Όπως έχουμε ήδη τονίσει, κάθε ιδέα αρχίζει μέσα στο νου αυτού που την σκέφτεται. Επομένως, ό,τι επεκτείνεται από το νου είναι ακόμα μέσα σε αυτόν, και γνωρίζει τον εαυτό του από **αυτό το οποίο** επεκτείνεται. Η λέξη «γνωρίζει» είναι σωστή εδώ, διότι το Άγιο Πνεύμα κρατά ακόμα την γνώση ασφαλή μέσα στο νου σου μέσω της αμερόληπτης αντίληψής Του. Με το να μην επιτίθεται σε τίποτε, δεν παρουσιάζει κανένα εμπόδιο στην επικοινωνία με τον Θεό. Επομένως, η ύπαρξη δεν απειλείται ποτέ. Ο νους σου που είναι καθ'ομοίωση του Θεού ποτέ δεν γίνεται να βεβηλωθεί. Το εγώ ποτέ δεν ήταν ούτε θα είναι μέρος από αυτόν, αλλά μέσα από το εγώ μπορείς να ακούσεις και να διδάξεις και να μάθεις ό,τι δεν είναι αληθινό. Έχεις διδάξει τον εαυτό σου να πιστεύει ότι δεν είσαι αυτό που είσαι. Δεν μπορείς να διδάξεις αυτό που δεν έχεις μάθει, και αυτό που διδάσκεις το ενδυναμώνεις στον εαυτό σου διότι το μοιράζεσαι. Κάθε μάθημα που διδάσκεις το μαθαίνεις.

2. Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να διδάσκεις μόνο ένα μάθημα. Αν θέλεις να ελευθερωθείς από την σύγκρουση, πρέπει να μαθαίνεις μόνο από το Άγιο Πνεύμα και να διδάσκεις μόνο μέσω Αυτού. Είσαι μόνο αγάπη, αλλά όταν το αρνείσαι, κάνεις αυτό που είσαι κάτι που πρέπει να το μάθεις για να το θυμηθείς. Είπα και πριν ότι το μήνυμα της σταύρωσης ήταν «Δίδασκε μόνο αγάπη, επειδή αυτό είσαι.» Αυτό είναι το μόνο μάθημα που είναι απόλυτα ενοποιημένο, διότι είναι το μόνο μάθημα που είναι ένα. Μόνο διδάσκοντάς το μπορείς να το μάθεις. «Έτσι όπως διδάσκεις, θα μαθαίνεις.» Αν αυτό είναι αλήθεια, και πραγματικά είναι, μην ξεχνάς ότι αυτό που διδάσκεις σε διδάσκει. Και αυτό που προβάλλεις ή επεκτείνεις, το πιστεύεις.

3. Η μοναδική ασφάλεια βρίσκεται στο να επεκτείνεις το Άγιο Πνεύμα, διότι καθώς βλέπεις την ευγένειά Του στους άλλους, ο δικός σου νους αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως απόλυτα ακίνδυνο. Μόλις το δεχτεί αυτό ολοκληρωτικά, δεν βλέπει καμιά ανάγκη να προστατεύει τον εαυτό του. Τότε αρχίζει να ανατέλλει σε αυτόν η προστασία του Θεού, διαβεβαιώνοντάς τον πως είναι απόλυτα ασφαλής για πάντα. Οι απόλυτα

ασφαλείς είναι απόλυτα αγαθοί. Ευλογούν διότι γνωρίζουν ότι είναι ευλογημένοι. Χωρίς την ανησυχία ο νους είναι απόλυτα καλός, και εφόσον επεκτείνει την αγαθοεργία ευεργετείται και ο ίδιος . Ασφάλεια σημαίνει απόλυτη απελευθέρωση από την επίθεση. Κανένας συμβιβασμός δεν είναι δυνατός σε αυτό. Αν διδάσκεις την επίθεση τότε την μαθαίνεις, και αυτό θα σε πληγώνει. Όμως αυτό το μάθημα δεν είναι αθάνατο, και μπορείς να ελευθερωθείς από αυτό με το να μην το διδάσκεις.

4. Εφόσον δεν γίνεται να **μην** διδάσκεις, η σωτηρία σου βρίσκεται στο να διδάσκεις το ακριβώς αντίθετο από όλα όσα πιστεύει το εγώ. Έτσι θα μάθεις την αλήθεια που θα σε απελευθερώσει, και θα σε κρατά ελεύθερο την ίδια στιγμή που οι άλλοι την μαθαίνουν από σένα. Ο μόνος τρόπος να έχεις ειρήνη είναι να διδάσκεις ειρήνη. Με το να διδάσκεις ειρήνη πρέπει να την μαθαίνεις και ο ίδιος, διότι δεν μπορείς να διδάσκεις κάτι από το οποίο ακόμα διαχωρίζεσαι. Μόνο έτσι μπορείς να κερδίσεις πίσω την γνώση που έδιωξες μακριά. Μια ιδέα που μοιράζεσαι πρέπει να την έχεις. Ευπνάνει μέσα στο νου σου μέσα από την σιγουριά της διδασκαλίας της. Όλα όσα διδάσκεις τα μαθαίνεις. Δίδασκε μόνο αγάπη, και μάθαινε ότι η αγάπη είναι δική σου και ότι είσαι αγάπη.

IV. Η Μόνη Απάντηση

1. Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση, όχι η ερώτηση. Το εγώ πάντα μιλάει πρώτο. Είναι ιδιότροπο και δεν έχει καλές προθέσεις για αυτόν που το έφτιαξε. Πιστεύει, και σωστά, ότι ο κατασκευαστής του μπορεί να αποσύρει την υποστήριξή του από αυτό, οποιαδήποτε στιγμή. Αν είχε καλές προθέσεις για σένα, τότε θα χαιρόταν, όπως το Άγιο Πνεύμα θα χαρεί όταν σε έχει φέρει πίσω στην εστία σου και δεν θα χρειαζόσαι άλλο την καθοδήγησή Του. Το εγώ δεν θεωρεί τον εαυτό του ως μέρος δικό σου. Εδώ βρίσκεται το πρωταρχικό του σφάλμα, η βάση του όλου συστήματος σκέψης του.

2. Όταν ο Θεός σε δημιούργησε σε έκανε μέρος δικό Του. Αυτός είναι ο λόγος που η επίθεση είναι αδύνατη μέσα στη Βασιλεία. Εσύ έφτιαξες το εγώ δίχως αγάπη, κι επομένως ούτε κι αυτό σε αγαπά. Δεν θα μπορούσες να παραμείνεις μέσα στην Βασιλεία χωρίς αγάπη, και εφόσον η Βασιλεία *είναι* αγάπη, εσύ πιστεύεις ότι είσαι δίχως αυτή. Αυτό δίνει την δυνατότητα στο εγώ να θεωρεί τον εαυτό του διαχωρισμένο και έξω από αυτόν που το έφτιαξε, μιλώντας έτσι για το μέρος του νου σου που πιστεύει ότι εσύ είσαι διαχωρισμένος και έξω από το Νου του Θεού. Το εγώ, λοιπόν, έκανε την πρώτη ερώτηση που τέθηκε ποτέ, αλλά που ποτέ δεν μπορεί να απαντήσει. Αυτή η ερώτηση, «Τι είσαι;» ήταν η αρχή της αμφιβολίας. Το εγώ δεν έχει απαντήσει σε καμία ερώτηση από τότε, παρόλο που έχει κάνει και πολλές άλλες. Οι πιο επινοητικές δραστηριότητες του εγώ ποτέ δεν έχουν πετύχει κάτι περισσότερο από το να συγκαλύψουν και άλλο την ερώτηση, διότι εσύ έχεις την απάντηση και *το εγώ σε φοβάται*.

3. Εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις την σύγκρουση μέχρι να καταλάβεις πλήρως το βασικό γεγονός ότι το εγώ δεν μπορεί να γνωρίζει τίποτα. Το Άγιο Πνεύμα δεν μιλάει πρώτο, *αλλά πάντα απαντά*. Όλοι Το έχουν επικαλεστεί για βοήθεια κάποια στιγμή, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, και τους έχει απαντήσει. Εφόσον το Άγιο Πνεύμα απαντά αληθινά, απαντά για πάντα, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ο κάθε ένας έχει την απάντηση *τώρα*.

4. Το εγώ δεν μπορεί ν' ακούσει το Άγιο Πνεύμα, πιστεύει όμως ότι μέρος του νου που το έφτιαξε είναι εναντίον του. Αυτό το ερμηνεύει ως μια δικαιολογία επίθεσης εναντίον του κατασκευαστή του. Πιστεύει ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, και θέλει να το πιστέψεις κι εσύ. Μόνο αν το πιστέψεις αυτό θα συμπαραταχτείς μαζί του, και το εγώ χρειάζεται απελπισμένα συμμάχους, και όχι αδελφούς. Με το να αντιλαμβάνεται κάτι ξένο προς αυτό μέσα στο νου σου, το εγώ στρέφεται στο σώμα ως σύμμαχο, διότι το σώμα δεν είναι μέρος δικό σου. Αυτό κάνει το σώμα φίλο του εγώ. Είναι μία συμμαχία καθαρά και ξάστερα βασισμένη στον διαχωρισμό. Αν συμπαραταχτείς με αυτή την συμμαχία θα φοβάσαι, διότι θα συμπαρατάσσεσαι με μία συμμαχία φόβου.

5. Το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για να συνωμοτήσει εναντίον του νου σου, και επειδή το εγώ συνειδητοποιεί ότι ο «εχθρός» του μπορεί να δώσει τέλος και στους δυο τους απλά με το να αναγνωρίσεις ότι δεν είναι μέρος δικό σου, ενώνονται μαζί για επίθεση. Αυτή είναι ίσως η πιο παράξενη αντίληψη από όλες, αν αναλογιστείς τι στ' αλήθεια περιλαμβάνει. Το εγώ, που δεν είναι πραγματικό, επιχειρεί να πείσει το νου, που *είναι* πραγματικός, ότι ο νους είναι το μαθησιακό εργαλείο του εγώ· και ακόμα, ότι το σώμα είναι πιο πραγματικό από ό,τι είναι ο νους. Κανένας στα λογικά του δεν θα μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο, και κανένας, στα λογικά του, δεν το πιστεύει.

6. Άκου, λοιπόν, την μόνη απάντηση του Αγίου Πνεύματος σε όλες τις ερωτήσεις που κάνει το εγώ: Είσαι ένα παιδί του Θεού, ένα ανεκτίμητο μέρος της Βασιλείας Του, το οποίο Αυτός δημιούργησε ως μέρος δικό Του. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει, και μόνο αυτό είναι πραγματικό. Έχεις επιλέξει έναν ύπνο στον οποίο έβλεπες κακά όνειρα, αλλά ο ύπνος δεν είναι αλήθεια και ο Θεός σε καλεί να ξυπνήσεις. Δεν θα έχει απομείνει τίποτα από το όνειρό σου όταν Τον ακούσεις, διότι θα ξυπνήσεις. Τα όνειρά σου περιέχουν πολλά από τα σύμβολα του εγώ και σε έχουν μπερδέψει. Όμως, αυτό συνέβαινε επειδή κοιμόσουν και δεν ήξερες. Όταν ξυπνήσεις θα δεις την αλήθεια γύρω σου και μέσα σου, και δεν θα πιστεύεις πια στα όνειρα διότι δεν θα έχουν πραγματικότητα για σένα. Εν τούτοις, η Βασιλεία και όλα όσα έχεις δημιουργήσει εκεί θα είναι πολύ πραγματικά για σένα, διότι είναι όμορφα και αληθινά.

7. Μέσα στην Βασιλεία, το που είσαι και το τι είσαι είναι απόλυτα βέβαιο. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, διότι η πρώτη ερώτηση δεν τέθηκε ποτέ. Και εν τέλει, έχοντας απαντηθεί ολοκληρωτικά, *ποτέ δεν υπήρξε. Το είναι* μόνο ζει μέσα στην Βασιλεία, όπου τα πάντα ζουν μέσα στον Θεό χωρίς αμφισβήτηση. Ο χρόνος που πέρασε ρωτώντας μέσα στο όνειρο δίνει την θέση του στην δημιουργία και την αιωνιότητα της. Είσαι τόσο βέβαιος όσο ο Θεός διότι είσαι τόσο αληθινός όσο Αυτός, αλλά αυτό που κάποτε ήταν βέβαιο μέσα στο νου σου, έχει γίνει τώρα μόνο η ικανότητα για βεβαιότητα.

8. Η εισαγωγή ικανοτήτων στο είναι ήταν η αρχή της αβεβαιότητας, διότι οι ικανότητες δείχνουν κάτι εν δυνάμει και όχι επιτεύγματα. Οι

ικανότητές σου είναι άχρηστες ενώπιον της παρουσίας των επιτευγμάτων του Θεού, καθώς και των δικών σου. Τα επιτεύγματα είναι αποτελέσματα που έχουν πραγματοποιηθεί. Όταν είναι τέλεια, οι ικανότητες δεν έχουν κανένα νόημα.

Είναι περιεργό τώρα που οι τέλειοι πρέπει να τελειοποιηθούν. Μάλιστα, αυτό είναι αδύνατον. Να θυμάσαι, όμως, ότι όταν θέτεις τον εαυτό σου σε μία αδύνατη κατάσταση, τότε πιστεύεις ότι το αδύνατον *είναι* δυνατόν.

9. Οι ικανότητες πρέπει να αναπτυχθούν πριν μπορέσεις να τις χρησιμοποιήσεις. Αυτό δεν ισχύει για ό,τι δημιούργησε ο Θεός, αλλά είναι η πιο καλή δυνατή λύση για αυτό που έφτιαξες εσύ. Σε μία αδύνατη κατάσταση, μπορείς να αναπτύξεις τις ικανότητες σου μέχρι που να μπορούν να σε βγάλουν από αυτή. Έχεις έναν Οδηγό για το πώς να τις αναπτύξεις, αλλά δεν έχεις κανέναν άλλο που να προστάζει εκτός από τον εαυτό σου. Αυτό σε αφήνει υπεύθυνο της Βασιλείας, μαζί με έναν Οδηγό για να την βρεις και τα μέσα για να την κρατήσεις. Έχεις ένα πρότυπο ν' ακολουθείς που θα ισχυροποιεί την δική σου προσταγή, και ποτέ δεν θα την μειώνει με κανένα τρόπο. Επομένως θα διατηρείς την κεντρική θέση στην φανταστική σου σκλαβιά, η οποία από μόνη της φανερώνει ότι δεν είσαι πραγματικά σε κατάσταση σκλαβιάς.

10. Βρίσκεσαι σε μία αδύνατη κατάσταση μόνο και μόνο επειδή εσύ θεώρησες ότι ήταν δυνατόν να είσαι σε αυτή. **Θα ήσουν όντως** σε μία αδύνατη κατάσταση αν ο Θεός σου έδειχνε την τελειότητά σου, και ταυτόχρονα σου αποδείκνυε ότι σφάλεις. Αυτό θα φανέρωνε ότι οι τέλειοι είναι ανεπαρκείς στο να φέρουν στον εαυτό τους την επίγνωση της τελειότητάς τους, και έτσι συμπαρατάσσονται με την άποψη ότι αυτοί που έχουν τα πάντα χρειάζονται βοήθεια και ως εκ τούτου είναι ανήμποροι. Αυτό είναι το είδος της «αιτιολογίας» με την οποία καταπιάνεται το εγώ. Ο Θεός, που γνωρίζει ότι οι δημιουργίες Του είναι τέλειες, δεν τις προσβάλλει. Αυτό θα ήταν το ίδιο αδύνατον όσο και η ιδέα του εγώ ότι έχει προσβάλλει Αυτόν.

11. Αυτός είναι ο λόγος που το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν προστάζει. Όταν προστάζεις σημαίνει πως ισχυρίζεσαι την ιδέα της ανισότητας, την οποία το Άγιο Πνεύμα αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει. Η αφοσίωση στις αρχές είναι ένας νόμος του νου, και όλα όσα ο Θεός δημιούργησε είναι πιστά

στους νόμους Του. Η αφοσίωση σε άλλους νόμους είναι επίσης δυνατή, όχι όμως επειδή οι νόμοι είναι αληθινοί, αλλά επειδή τους έφτιαξες εσύ. Ποιο θα ήταν το όφελος αν ο Θεός σου αποδείκνυε ότι σκέφτεσαι παρανοϊκά; Μπορεί ο Θεός να χάσει την δική Του βεβαιότητα; Συχνά έχω πει ότι αυτό που διδάσκεις είσαι. Θα ήθελες ο Θεός να σε διδάσκει ότι έχεις αμαρτήσει; Αν Αυτός έθετε σε αντιπαράθεση τον εαυτό που έφτιαξες εσύ με την αλήθεια που δημιούργησε Αυτός για σένα, τι άλλο θα μπορούσε να γίνει παρά να φοβηθείς; Θα αμφέβαλλες κατά πόσο είσαι καλά στο νου σου, που είναι και το μόνο μέρος όπου μπορείς να βρεις την νοητική υγεία που Εκείνος σου έδωσε.

12. Ο Θεός δεν διδάσκει. Η διδασκαλία υπονοεί κάποια έλλειψη, που ο Θεός γνωρίζει ότι δεν υπάρχει. Ο Θεός δεν έχει συγκρούσεις. Η διδασκαλία στοχεύει στην αλλαγή, αλλά ο Θεός δημιούργησε μόνο το αμετάβλητο. Ο διαχωρισμός δεν ήταν κάποια απώλεια τελειότητας, ήταν μόνο μία αποτυχία στην επικοινωνία. Μια τραχιά και οξεία μορφή επικοινωνίας προέκυψε, και αυτή ήταν η φωνή του εγώ. Δεν μπόρεσε να καταστρέψει την ειρήνη του Θεού, αλλά μπόρεσε να καταστρέψει *την δική σου* γαλήνη. Ο Θεός δεν την εξάλειψε, διότι το να την εξαλείψει θα σήμαινε ότι επιτίθεται. Όντας υπό αμφισβήτηση, Αυτός δεν αμφισβήτησε. Απλά έδωσε την Απάντηση. Η Απάντησή Του είναι ο Δάσκαλός σου.

V. Τα Μαθήματα του Αγίου Πνεύματος

1. Όπως κάθε καλός δάσκαλος, το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει περισσότερα από ό,τι εσύ τώρα, αλλά σε διδάσκει μόνο για να σε κάνει ίσον με Αυτό. Είχες ήδη διδάξει τον εαυτό σου εσφαλμένα, πιστεύοντας αυτό που δεν ήταν αλήθεια. Δεν πίστεψες στην δική σου τελειότητα. Θα σε δίδασκε ο Θεός ότι έφτιαξες ένα διχασμένο νου, ενώ γνωρίζει το νου σου μόνο ως ολοκληρωμένο; Αυτό που γνωρίζει ο Θεός είναι ότι τα κανάλια επικοινωνίας Του δεν είναι ανοιχτά σε Αυτόν, και έτσι δεν μπορεί να μεταδώσει την χαρά Του και να γνωρίζει ότι τα παιδιά Του είναι απόλυτα χαρούμενα. Η προσφορά της χαράς Του είναι μια διαδικασία που

συνεχίζεται διαρκώς, όχι μέσα στο χρόνο αλλά στην αιωνιότητα. Η επέκταση του Θεού προς τα έξω, όχι όμως και η ολότητά Του, μπλοκάρεται όταν η Υιότητα δεν επικοινωνεί μαζί Του ως ένα. Έτσι Αυτός σκέφτηκε, «Τα παιδιά μου κοιμούνται και πρέπει να ξυπνήσουν.»

2. Με ποιο άλλο τρόπο μπορείς να ξυπνήσεις γλυκά τα παιδιά, εκτός με μια απαλή Φωνή που δεν θα τα τρομάξει, παρά απλά θα τους θυμίσει ότι η νύχτα τέλειωσε και το φως έχει έρθει; Δεν τα πληροφορείς ότι οι εφιάλτες που τα τρομάξαν τόσο πολύ δεν είναι αληθινοί, διότι τα παιδιά πιστεύουν στην μαγεία. Απλά τους διαβεβαιώνεις ότι είναι ασφαλή **τώρα**. Μετά τα εκπαιδεύεις ν' αναγνωρίσουν την διαφορά ανάμεσα στο να κοιμάται κανείς και στο να έχει ξυπνήσει, έτσι ώστε να καταλάβουν ότι δεν χρειάζεται να φοβούνται τα όνειρα. Κι έτσι όταν έρχονται τα κακά όνειρα, θα επικαλούνται τα ίδια το φως, για να τα διώξουν.

3. Ένας σοφός δάσκαλος διδάσκει μέσα από την προσέγγιση, όχι την αποφυγή. Δεν τονίζει τι πρέπει να αποφεύγεις για να μην πάθεις κακό, αλλά τι χρειάζεται να μάθεις για να έχεις χαρά. Αναλογίσου τον φόβο και την σύγχυση που θα βίωνε ένα παιδί αν του έλεγαν, «Μην το κάνεις αυτό γιατί θα πάθεις κακό και κινδυνεύεις· αλλά αν κάνεις αυτό στην θέση του θα γλυτώσεις από το κακό, θα είσαι ασφαλής, και τότε δεν θα φοβάσαι.» Σίγουρα είναι καλύτερα να χρησιμοποιήσεις τρεις λέξεις: «Κάνε μόνο αυτό!» Αυτή η απλή πρόταση είναι απόλυτα ξεκάθαρη, ευκολονόητη και εύκολη να τη θυμάσαι.

4. Το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν αναλύει τα σφάλματα διότι δεν τρομάζει τα παιδιά, και εκείνοι που τους λείπει η σοφία *είναι* παιδιά. Εν τούτοις, πάντα απαντά στο κάλεσμά τους, και η αξιοπιστία Του τους δίνει μεγαλύτερη ασφάλεια. Τα παιδιά *όντως* μπερδεύουν την φαντασία με την πραγματικότητα, και φοβούνται διότι δεν αναγνωρίζουν την διαφορά. Το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα στα όνειρα. Απλά με την λάμψη Του τα διώχνει. Το φως Του είναι πάντα το Κάλεσμα προς αφύπνιση, ό,τι και να ονειρεύεσαι. Τίποτα που να διαρκεί δεν βρίσκεται στα όνειρα, και το Άγιο Πνεύμα, λάμποντας με το φως από τον Θεό τον Ίδιο, μιλά μόνο για ό,τι διαρκεί για πάντα.

A. Για να Έχεις, Δίνε τα Όλα σε Όλους

1. Όταν το σώμα σου και το εγώ σου και τα όνειρά σου τελειώσουν, τότε θα γνωρίσεις ότι θα διαρκέσεις για πάντα. Ίσως πιστεύεις ότι αυτό θα το πετύχεις με τον θάνατο, αλλά τίποτα δεν επιτυγχάνεται μέσα από τον θάνατο, διότι ο θάνατος δεν είναι τίποτα. Τα πάντα επιτυγχάνονται μέσα από την ζωή, και η ζωή είναι του νου και μέσα στο νου. Το σώμα ούτε ζει ούτε πεθαίνει, διότι δεν μπορεί να περιέχει εσένα που είσαι ζωή. Αν μοιραζόμαστε τον ίδιο νου, τότε κι εσύ μπορείς να ξεπεράσεις τον θάνατο διότι τον ξεπέρασα εγώ. Ο θάνατος είναι μία προσπάθεια να επιλύσεις την σύγκρουση χωρίς να πάρεις καμία απόφαση. Όπως όλες οι άλλες αδύνατες λύσεις που επιχειρεί το εγώ, **δεν θα λειτουργήσει.**

2. Ο Θεός δεν έφτιαξε το σώμα, επειδή μπορεί να καταστραφεί, κι επομένως δεν είναι της Βασιλείας των Ουρανών. Το σώμα είναι το σύμβολο αυτού που νομίζεις ότι είσαι. Είναι ξεκάθαρα ένα εργαλείο διαχωρισμού, κι επομένως δεν υπάρχει. Το Άγιο Πνεύμα, όπως πάντα, παίρνει ότι έχεις φτιάξει εσύ και το μεταφράζει σε εργαλείο μάθησης. Ξανά, όπως πάντα, ερμηνεύει εκ νέου αυτό που το εγώ χρησιμοποιεί ως επιχείρημα για τον διαχωρισμό, σε μία μαρτυρία εναντίον του. Αν ο νους μπορεί να θεραπεύει το σώμα, αλλά το σώμα δεν μπορεί να θεραπεύει το νου, τότε ο νους πρέπει να είναι ισχυρότερος από το σώμα. Κάθε θαύμα αυτό φανερώνει.

3. Έχω πει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο υποκινητής των θαυμάτων. Πάντα σου λέει ότι μόνο ο νους είναι πραγματικός, διότι ο νους μπορεί να μοιράζεται. Το σώμα είναι διαχωρισμένο, κι επομένως δεν μπορεί να είναι μέρος από σένα. Το να είσαι ένας νους έχει νόημα, αλλά το να είσαι ένα σώμα δεν έχει νόημα. Σύμφωνα με τους νόμους του νου, λοιπόν, το σώμα δεν έχει κανένα νόημα.

4. Για το Άγιο Πνεύμα, δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Αυτό σου είναι αρκετά οικείο τώρα, αλλά δεν έχει γίνει ακόμα πιστευτό. Επομένως, δεν το καταλαβαίνεις και δεν μπορείς να το χρησιμοποιήσεις. Έχουμε πάρα πολλά που πρέπει να εκπληρώσουμε για χάρη της

Βασιλείας των Ουρανών για να επιτρέψουμε σε αυτή την κρίσιμη αντίληψη να μας ξεφύγει. Είναι ένας πραγματικός θεμέλιος λίθος του συστήματος σκέψης που διδάσκω και θέλω να διδάξεις κι εσύ. Δεν μπορείς να κάνεις θαύματα χωρίς να το πιστεύεις αυτό, διότι είναι μία πίστη στην απόλυτη ισότητα. Μόνο ένα ίσο δώρο μπορεί να προσφερθεί στους ίσους Υιούς του Θεού, και αυτό είναι μία πλήρης εκτίμηση. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Χωρίς κάποια κλίμακα, ο βαθμός δυσκολίας δεν έχει νόημα, και δεν πρέπει να υπάρχει κλίμακα σε αυτό που προσφέρεις στον αδελφό σου.

5. Το Άγιο Πνεύμα, που οδηγεί στον Θεό, μεταφράζει την επικοινωνία σε ύπαρξη, ακριβώς όπως εν τέλει μεταφράζει την αντίληψη σε γνώση. Δεν χάνεις αυτό που επικοινωνείς. Το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για επίθεση, για ευχαρίστηση και για υπερηφάνεια. Η παράνοια αυτής της αντίληψης το κάνει πραγματικά τρομακτικό. Το Άγιο Πνεύμα βλέπει το σώμα μόνο σαν ένα μέσο επικοινωνίας, και εφόσον το να επικοινωνείς σημαίνει ότι μοιράζεσαι, τότε γίνεται κοινωνία. Ίσως νομίζεις ότι ο φόβος όπως και η αγάπη μπορεί να γίνει προϊόν κοινωνίας · και επομένως να μπορεί να μοιραστεί. Εν τούτοις, αυτό δεν είναι τόσο αληθινό όσο φαίνεται. Αυτοί που κοινωνούν φόβο προωθούν την επίθεση, και η επίθεση πάντα διασπά την επικοινωνία, και την κάνει αδύνατη. Τα εγώ ενώνονται μόνο σε προσωρινή συμμαχία, αλλά πάντα γι αυτό που το κάθε ένα μπορεί να αποκτήσει **ξεχωριστά**. Το Άγιο Πνεύμα επικοινωνεί μόνο αυτό που ο κάθε ένας μπορεί να δώσει σε όλους. Ποτέ δεν παίρνει τίποτα πίσω, διότι θέλει να το κρατήσεις. Επομένως, η διδασκαλία Του αρχίζει με το μάθημα:

Για να έχεις, δίνε τα όλα σε όλους.

6. Αυτό είναι ένα πολύ προκαταρκτικό βήμα, και το μόνο που πρέπει να κάνεις για τον εαυτό σου. Δεν είναι καν απαραίτητο να ολοκληρώσεις το βήμα μόνος σου, αλλά είναι απαραίτητο να στραφείς προς αυτή την κατεύθυνση. Έχοντας επιλέξει να πας προς αυτή την κατεύθυνση, τοποθετείς τον εαυτό σου επικεφαλής του ταξιδιού, εκεί όπου εσύ και μόνο εσύ πρέπει να παραμένεις. Αυτό το βήμα μπορεί να φαίνεται πως αυξάνει την επίθεση παρά να την επιλύει, διότι είναι το αρχικό βήμα στην αντιστροφή της αντίληψής σου και στην ορθή της επαναφορά. Αυτό συγκρούεται με την ανάποδη αντίληψη που δεν έχεις εγκαταλείψει

ακόμα, ειδάλλως η αλλαγή στην κατεύθυνση δεν θα ήταν αναγκαία. Μερικοί παραμένουν σε αυτό το βήμα για πολύ καιρό, βιώνοντας πολύ έντονη σύγκρουση. Σε αυτό το σημείο μπορεί να προσπαθήσουν να δεχτούν την σύγκρουση, παρά να κάνουν το επόμενο βήμα προς την επίλυση της. Έχοντας κάνει το πρώτο βήμα, όμως, θα βοηθηθούν. Μόλις επιλέξουν αυτό που δεν μπορούν να ολοκληρώσουν μόνοι τους, δεν είναι πια μόνοι.

B. Για να Έχεις Ειρήνη, Δίδασκει Ειρήνη για να Την Μάθεις

1. Όλοι όσοι πιστεύουν στον διαχωρισμό έχουν ένα βασικό φόβο εκδίκησης και εγκατάλειψης. Πιστεύουν στην επίθεση και την απόρριψη, επομένως αυτό αντιλαμβάνονται, διδάσκουν και μαθαίνουν. Αυτές οι παρανοϊκές ιδέες είναι ξεκάθαρα αποτελέσματα αποσύνδεσης (διαχωρισμού) και προβολής. Αυτό που διδάσκεις είσαι, αλλά είναι ολοφάνερο ότι μπορεί να διδάσκεις εσφαλμένα, και επομένως μπορεί να διδάσκεις τον εαυτό σου λάθος. Πολλοί πίστεψαν ότι τους επιτέθηκα, παρόλο που ήταν ολοφάνερο ότι δεν το έκανα. Ένας παρανοϊκός μαθητής μαθαίνει παράξενα μαθήματα. Αυτό που πρέπει ν' αναγνωρίσεις είναι ότι όταν δεν μοιράζεσαι ένα σύστημα σκέψης το αποδυναμώνεις. Αυτοί λοιπόν που πιστεύουν σ' αυτό, το αντιλαμβάνονται σαν επίθεση εναντίον τους. Αυτό συμβαίνει διότι ο κάθε ένας ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του, και κάθε σύστημα σκέψης επικεντρώνεται σε αυτό που νομίζεις ότι είσαι. Αν το κέντρο του συστήματος σκέψης σου είναι αληθινό, μόνο η αλήθεια επεκτείνεται από αυτό. Αλλά αν στο κέντρο του βρίσκεται ένα ψέμα, μόνο η αυταπάτη προωθείται από αυτό.

2. Όλοι οι καλοί δάσκαλοι συνειδητοποιούν ότι μόνο η θεμελιώδης αλλαγή θα διαρκέσει, αλλά δεν αρχίζουν από αυτό το επίπεδο. Η ενδυνάμωση του κίνητρου για την αλλαγή είναι ο πρώτος και βασικός τους στόχος. Είναι επίσης και ο τελευταίος και ο τελικός. Η αύξηση του κίνητρου για την αλλαγή στον μαθητή είναι το μόνο που χρειάζεται να κάνει ο δάσκαλος για να εγγυηθεί την αλλαγή. Η αλλαγή στο κίνητρο

είναι μία αλλαγή του νου, και αυτό αναπόφευκτα θα παράγει θεμελιώδη αλλαγή διότι ο νους *είναι* θεμελιώδης.

3. Το πρώτο βήμα στην αντιστροφή ή στην διαδικασία κατάργησης είναι η κατάργηση της ιδέας της απόκτησης. Κατά αναλογία, το πρώτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος ήταν «Για να έχεις, δίνε τα όλα σε όλους.» Είπα ότι αυτό μπορεί να αυξήσει προσωρινά την σύγκρουση, και τώρα μπορούμε να το διευκρινίσουμε περισσότερο. Σε αυτό το σημείο, το πόσο ίδια είναι το *να έχεις* και το *να είσαι* δεν έχει γίνει ακόμα αντιληπτό. Μέχρι να γίνει αντιληπτό, το *να έχεις* φαίνεται πως είναι το αντίθετο του *να δίνεις*. Επομένως, το πρώτο μάθημα φαίνεται σαν να περιέχει μία αντίφαση, εφόσον μαθαίνεται από έναν νου που βρίσκεται σε σύγκρουση. Αυτό σημαίνει συγκρουόμενα κίνητρα, κι έτσι το μάθημα δεν μπορεί να μαθευτεί με συνέπεια ακόμα. Επιπλέον, ο νους του μαθητή προβάλλει την δική του σύγκρουση, κι επομένως δεν αντιλαμβάνεται συνέπεια στο νου των άλλων, κάνοντάς τον καχύποπτο για τα κίνητρά τους. Αυτός είναι ο αληθινός λόγος που, από πολλές απόψεις, το πρώτο μάθημα είναι και το δυσκολότερο να μαθευτεί. Έχοντας ακόμα έντονη επίγνωση του εγώ στον εαυτό σου, και ανταποκρινόμενος πρωταρχικά στο εγώ των άλλων, διδάσκεσαι να αντιδράς και στα δύο σαν να μην είναι αληθινό αυτό που πιστεύεις.

4. Αντεστραμμένο όπως πάντα, το εγώ αντιλαμβάνεται το πρώτο μάθημα ως παρανοϊκό. Μάλιστα, αυτή είναι η μόνη του εναλλακτική εφόσον η άλλη πιθανότητα, που θα του ήταν πολύ λιγότερο αποδεκτή, θα ήταν προφανώς ότι *αυτό* (το εγώ) είναι το παρανοϊκό. Η κρίση του εγώ, εδώ όπως πάντα, προκαθορίζεται από αυτό που είναι το ίδιο. Η θεμελιώδης αλλαγή θα συμβεί με την αλλαγή του νου αυτού που σκέπτεται. Εν τω μεταξύ, η αυξανόμενη καθαρότητα της Φωνής του Αγίου Πνεύματος κάνει αδύνατον για τον μαθητή να μην ακούσει. Για κάποιο διάστημα, λαμβάνει συγκρουόμενα μηνύματα και δέχεται και τα δύο.

5. Η διέξοδος από την σύγκρουση ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενα συστήματα σκέψης είναι προφανώς να επιλέξεις το ένα και να παραιτηθείς από το άλλο. Αν ταυτιστείς με το δικό σου σύστημα σκέψης, και δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό, και αν δεχτείς δύο συστήματα σκέψης που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία, η ειρήνη του νου είναι

αδύνατη. Αν διδάσκεις και τα δύο, πράγμα που σίγουρα θα κάνεις εφόσον τα δέχεσαι και τα δύο, τότε διδάσκεις την σύγκρουση και την μαθαίνεις. Εν τούτοις, πραγματικά θέλεις την ειρήνη, ειδάλλως δεν θα είχες επικαλεστεί την Φωνή για την ειρήνη να σε βοηθήσει. Το δικό Της μάθημα δεν είναι παρανοϊκό· η σύγκρουση, όμως, είναι.

6. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία σύγκρουση ανάμεσα στην παράνοια και την πνευματική υγεία. Μόνο η μία από τις δύο είναι αληθινή, κι επομένως μόνο η μία είναι πραγματική. Το εγώ προσπαθεί να σε πείσει ότι εξαρτάται από εσένα να αποφασίσεις ποια φωνή είναι αληθινή, αλλά το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει ότι η αλήθεια δημιουργήθηκε από τον Θεό, και ότι η δική σου απόφαση δεν μπορεί να την αλλάξει. Καθώς αρχίζεις να συνειδητοποιείς την ήσυχη δύναμη της Φωνής του Αγίου Πνεύματος, και την τέλεια συνέπεια Της, τότε θα πρέπει να αρχίσει να ανατέλλει στο νου σου η σκέψη ότι προσπαθείς να καταργήσεις μια απόφαση που λήφθηκε ανεπιστρεπτί για σένα. Γι αυτό πρότεινα προηγουμένως να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου να επιτρέψει στο Άγιο Πνεύμα να αποφασίσει εκ μέρους σου για τον Θεό .

7. Δεν σου ζητείται να πάρεις παρανοϊκές αποφάσεις, παρόλο που μπορεί να νομίζεις ότι αυτό συμβαίνει. Όμως, πρέπει να είναι παρανοϊκό να πιστεύεις ότι εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις τι είναι οι δημιουργίες του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την σύγκρουση ακριβώς έτσι όπως είναι. Επομένως, το δεύτερο μάθημά Του είναι:

Για να έχεις ειρήνη, δίδασκε ειρήνη για να την μάθεις .

8. Αυτό εξακολουθεί να είναι ένα προκαταρκτικό βήμα, εφόσον το *να έχεις* και το *να είσαι* δεν έχουν ακόμα εξισωθεί. Είναι, όμως, πιο προχωρημένο από το πρώτο βήμα, το οποίο είναι μόνο η αρχή της αντιστροφής της σκέψης. Το δεύτερο βήμα είναι μια θετική δήλωση του τι θέλεις. Αυτό, λοιπόν, είναι ένα βήμα προς την κατεύθυνση έξω από την σύγκρουση, εφόσον σημαίνει ότι έχουν ληφθεί υπόψη οι εναλλακτικές, και ότι η μία έχει επιλεγεί ως περισσότερο επιθυμητή. Εν τούτοις, ο όρος «περισσότερο επιθυμητή» υπονοεί ακόμα ότι το επιθυμητός έχει διαβαθμίσεις. Επομένως, παρόλο που αυτό το βήμα είναι βασικό για την τελική απόφαση, ξεκάθαρα δεν είναι το τελικό. Η έλλειψη βαθμού

δυσκολίας στα θαύματα δεν έχει γίνει αποδεκτή ακόμα, διότι τίποτα δεν είναι δύσκολο που είναι **ολοκληρωτικά** επιθυμητό. Το να επιθυμείς **ολοκληρωτικά** σημαίνει ότι δημιουργείς, και το να δημιουργείς δεν μπορεί να είναι δύσκολο αν ο Θεός ο Ίδιος σε δημιούργησε ως δημιουργό.

9. Το δεύτερο βήμα, λοιπόν, βρίσκεται ακόμα στην σφαίρα της αντίληψης, παρόλο που είναι ένα γιγάντιο βήμα προς την ενοποιημένη αντίληψη που αντανακλά την γνώση του Θεού. Καθώς κάνεις αυτό το βήμα και μένεις σταθερός σ'αυτή την κατεύθυνση, θα προωθείσαι προς το κέντρο του συστήματος σκέψης σου, όπου η θεμελιώδης αλλαγή θα συμβεί. Στο δεύτερο βήμα η πρόοδος είναι ασταθής, αλλά το δεύτερο βήμα είναι ευκολότερο από το πρώτο διότι ακολουθεί. Η συνειδητοποίηση ότι **πρέπει** ν' ακολουθεί είναι μια ένδειξη διευρυνόμενης επίγνωσης ότι το Άγιο Πνεύμα θα συνεχίσει να σε οδηγεί.

Γ. Να επαγρυπνείς Μόνο για τον Θεό και την Βασιλεία Του

1. Είπαμε και προηγουμένως ότι το Άγιο Πνεύμα αξιολογεί, και έτσι πρέπει να κάνει. Ξεχωρίζει το σωστό από το λανθασμένο μέσα στο νου σου, και σε διδάσκει πως να κρίνεις κάθε σκέψη που αφήνεις να εισέρχεται με την βοήθεια του φωτός που ο Θεός έβαλε εκεί. Ότι είναι σύμφωνο με αυτό το φως το κρατάει για να ενδυναμώνει την Βασιλεία μέσα σου. Ότι βρίσκεται εν μέρει σε συμφωνία με αυτό το δέχεται και το εξαγνίζει. Αλλά ό,τι βρίσκεται σε απόλυτη ασυμφωνία το αποβάλλει κρίνοντας το ακατάλληλο. Έτσι κρατά τη Βασιλεία απόλυτα συνεπή και τέλεια ενοποιημένη. Να θυμάσαι όμως, ότι αυτό που το Άγιο Πνεύμα απορρίπτει το εγώ το δέχεται. Αυτό συμβαίνει διότι βρίσκονται σε θεμελιώδη ασυμφωνία για τα πάντα, εφόσον βρίσκονται σε θεμελιώδη ασυμφωνία για το τι είσαι. Οι απόψεις του εγώ πάνω σε αυτό το ζωτικό θέμα ποικίλουν, και γι αυτό οδηγεί σε διαφορετικές διαθέσεις. Το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν έχει διαφοροποιήσεις σε αυτό το σημείο, και γι αυτό η μοναδική διάθεση που δημιουργεί είναι η χαρά. Την προστατεύει

απορρίπτοντας όλα όσα δεν ενισχύουν την χαρά, κι επομένως μόνο Αυτό μπορεί να σε κρατά απόλυτα χαρούμενο.

2. Το Άγιο Πνεύμα δεν σε διδάσκει να κρίνεις τους άλλους, διότι δεν θέλει να διδάσκει το σφάλμα και να το μαθαίνεις και ο ίδιος. Δεν θα ήταν συνεπές αν σε άφηνε να ισχυροποιείς αυτό που πρέπει να μάθεις να αποφεύγεις. Μέσα στο νου του σκεπτόμενου, λοιπόν, Αυτό *είναι* που κρίνει, αλλά μόνο για να ενοποιήσει το νου έτσι ώστε να μπορεί να αντιλαμβάνεται χωρίς κρίση. Αυτό επιτρέπει στον νου να διδάσκει χωρίς να κρίνει και επομένως μαθαίνει να *είναι* χωρίς την κρίση. Η αναίρεση (ακύρωση) είναι απαραίτητη μόνο μέσα στο νου σου, έτσι ώστε να μην προβάλλεις αλλά να επεκτείνεις. Ο Θεός ο Ίδιος έχει καθιερώσει αυτά που μπορείς να επεκτείνεις με πλήρη ασφάλεια. Επομένως, το τρίτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος είναι:

Να επαγρυπνείς μόνο για τον Θεό και την Βασιλεία Του.

3. Αυτό είναι ένα μείζον βήμα προς την ριζική αλλαγή. Εν τούτοις, έχει ακόμα μια πλευρά αντιστροφής της σκέψης, εφόσον υπονοεί ότι υπάρχει κάτι *εναντίον* του οποίου πρέπει να επαγρυπνείς. Είναι πιο προχωρημένο από το πρώτο μάθημα, το οποίο είναι απλά η αρχή της αντιστροφής της σκέψης, αλλά και από το δεύτερο, το οποίο είναι βασικά η αναγνώριση του τι είναι πιο επιθυμητό. Αυτό το βήμα, το οποίο ακολουθεί από το δεύτερο όπως το δεύτερο ακολουθεί από το πρώτο, τονίζει την διχοτόμηση ανάμεσα στο επιθυμητό και στο ανεπιθύμητο. Επομένως κάνει την τελική επιλογή αναπόφευκτη.

4. Ενώ το πρώτο βήμα φαίνεται πως αυξάνει τη σύγκρουση και το δεύτερο μπορεί ακόμα να προκαλεί σύγκρουση σε κάποιο βαθμό, αυτό το βήμα καλεί τη συνεπή επαγρύπνηση ενάντια στην σύγκρουση. Σου έχω ήδη πει ότι μπορείς να επαγρυπνείς εξίσου εναντίον του εγώ όσο και υπέρ του. Αυτό το μάθημα σε διδάσκει όχι μόνο ότι μπορείς, αλλά και ότι *πρέπει*. Δεν απασχολείται με βαθμό δυσκολίας, αλλά με ξεκάθαρη προτεραιότητα για επαγρύπνηση. Αυτό το μάθημα είναι ξεκάθαρο στο ότι διδάσκει ότι δεν πρέπει να υπάρχουν εξαιρέσεις, παρόλο που δεν αρνείται ότι ο πειρασμός να κάνεις εξαιρέσεις θα συμβεί. Εδώ, λοιπόν, καλείται η συνέπειά σου παρά το χάος. Εν τούτοις το χάος και η συνέπεια δεν

μπορούν να συνυπάρχουν για πολύ, εφόσον το ένα αποκλείει το άλλο. Για όσο χρειάζεται να επαγρυπνείς ενάντια σε κάτι, όμως, δεν αναγνωρίζεις αυτό τον αμοιβαίο αποκλεισμό, και ακόμα πιστεύεις ότι μπορείς να διαλέξεις οποιοδήποτε από τα δύο. Με το να διδάσκει **τι** να διαλέγεις, το Άγιο Πνεύμα εν τέλει θα σε διδάξει ότι δεν χρειάζεται να διαλέξεις καθόλου. Αυτό τελικά θα ελευθερώσει το νου σου από τη επιλογή, και θα τον κατευθύνει προς την δημιουργία μέσα στην Βασιλεία των Ουρανών.

5. Όταν επιλέγεις μέσω του Αγίου Πνεύματος οδηγείσαι στην Βασιλεία των Ουρανών. Δημιουργείς με την αληθινή σου ύπαρξη, αλλά αυτό που είσαι πρέπει να μάθεις να το θυμάσαι. Ο τρόπος να θυμηθείς ενυπάρχει μέσα στο τρίτο βήμα, που συγκεντρώνει τα μαθήματα που υπάρχουν στα άλλα, και πηγαίνει πέρα από αυτά προς την πλήρη αφομοίωση. Αν επιτρέψεις στον εαυτό σου να έχεις στο νου σου μόνο ό,τι έβαλε εκεί ο Θεός, αναγνωρίζεις το νου σου έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Επομένως, τον δέχεσαι έτσι όπως είναι. Εφόσον είναι ολοκληρωμένος, διδάσκεις την ειρήνη **διότι** την πιστεύεις. Το τελικό βήμα θα το κάνει για σένα ο Θεός, αλλά με το τρίτο βήμα με το οποίο το Άγιο Πνεύμα σε έχει προετοιμάσει για τον Θεό. Το Άγιο Πνεύμα σε ετοιμάζει για την μετάφραση του **να έχω** στο **να είμαι** μέσα από την ίδια την φύση των βημάτων που πρέπει να κάνεις μαζί Του.

6. Πρώτα μαθαίνεις ότι το **να έχεις** βασίζεται στο να δίνεις, και όχι στο να αποκτάς. Έπειτα μαθαίνεις ότι μαθαίνεις αυτό που διδάσκεις, και ότι θέλεις να μάθεις την ειρήνη. Αυτή είναι η κατάσταση ταύτισης με την Βασιλεία εφόσον είναι η κατάσταση **της** Βασιλείας. Έχεις πιστέψει ότι είσαι δίχως την Βασιλεία, και επομένως, έχεις αποκλείσει τον εαυτό σου από αυτήν σύμφωνα με αυτό που πιστεύεις. Είναι επομένως βασικό να σε διδάξει ότι πρέπει να συμπεριλαμβάνεσαι, και ότι η πίστη σου ότι δεν συμπεριλαμβάνεσαι, είναι το μόνο πράγμα που πρέπει να αποκλείσεις.

7. Το τρίτο βήμα είναι για την προστασία του νου σου, αφού σου επιτρέπει να ταυτίζεσαι μόνο με το κέντρο, εκεί όπου ο Θεός τοποθέτησε τον βωμό στον Εαυτό Του. Οι βωμοί είναι πιστεύω, αλλά ο Θεός και οι δημιουργίες Του είναι πέρα από τις πίστεις διότι είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Η Φωνή για τον Θεό μιλά μόνο για την πίστη που υπάρχει πέρα από κάθε αμφιβολία, η οποία είναι η προετοιμασία για το **είναι** χωρίς αμφιβολίες.

Όσο η πίστη στον Θεό και στην Βασιλεία Του προσβάλλεται από οποιαδήποτε αμφιβολία μέσα στο νου σου, η τέλεια επίτευξή Του δεν είναι προφανής σε σένα. Γι αυτό πρέπει να επαγρυπνείς υπέρ του Θεού. Το εγώ μιλά εναντίον της δημιουργίας Του, και γι αυτό προκαλεί αμφιβολία. Δεν μπορείς να πας πέρα από την πίστη μέχρι να πιστέψεις απόλυτα.

8. Το να διδάσκεις όλη την Υιότητα χωρίς εξαίρεση αποδεικνύει ότι αντιλαμβάνεσαι την ολότητά της, και ότι έχεις μάθει ότι είναι ένα. Τώρα πρέπει να επαγρυπνείς για να κρατήσεις την ενότητά της μέσα στο νου σου διότι, αν αφήσεις να εισέλθει η αμφιβολία, θα χάσεις την επίγνωση της ολότητας της και δεν θα είσαι ικανός να την διδάξεις. Η ολότητα της Βασιλείας δεν εξαρτάται από την δική σου αντίληψη, αλλά η επίγνωσή σου για την ολότητά της εξαρτάται. Μόνο η επίγνωση σου χρειάζεται προστασία, εφόσον η ύπαρξη δεν μπορεί να απειληθεί. Εν τούτοις, μια πραγματική αίσθηση ύπαρξης δεν μπορεί να είναι δική σου όσο έχεις αμφιβολίες για το τι είσαι. Γι αυτό η επαγρύπνηση είναι βασική. Αμφιβολίες για την ύπαρξη δεν θα πρέπει να εισέρχονται στο νου σου, διότι δεν θα μπορείς να γνωρίσεις τι είσαι με βεβαιότητα. Η βεβαιότητα είναι του Θεού για σένα. Η επαγρύπνηση δεν είναι αναγκαία για την αλήθεια, αλλά είναι αναγκαία για να αντιμετωπιστούν οι ψευδαισθήσεις.

9. Η αλήθεια είναι χωρίς ψευδαισθήσεις και ως εκ τούτου βρίσκεται μέσα στην Βασιλεία. Όταν πέταξες έξω την αλήθεια είδες τον εαυτό σου σαν να ήσουν δίχως αυτή. Και με το να φτιάξεις ένα άλλο βασίλειο στο οποίο έδωσες αξία, δεν κράτησες **μόνο** την Βασιλεία του Θεού μέσα στο νου σου, με αποτέλεσμα να θέσεις ένα κομμάτι του νου σου έξω από αυτή. Αυτό που έφτιαξες έχει αιχμαλωτίσει την θέλησή σου, και σου έχει δώσει έναν ασθενή νου που πρέπει να θεραπευτεί. Η επαγρύπνησή σου ενάντια σε αυτή την ασθένεια είναι ο τρόπος να θεραπευτεί. Μόλις ο νους σου θεραπευτεί, ακτινοβολεί υγεία, κι επομένως διδάσκει θεραπεία. Αυτό σε διασφαλίζει ως δάσκαλο που διδάσκει σαν εμένα. Η επαγρύπνηση ζητήθηκε από μένα όπως και από σένα, και εκείνοι που επιλέγουν να διδάξουν το ίδιο πράγμα πρέπει να βρίσκονται σε συμφωνία για το τι πιστεύουν

10. Το τρίτο βήμα, λοιπόν, είναι μία δήλωση αυτού που θέλεις να πιστεύεις, και εμπεριέχει κάποια προθυμία να αφήσεις να φύγει κάθε τι άλλο. Το Άγιο Πνεύμα θα σε κάνει ικανό να κάνεις αυτό το βήμα, αν Τον ακολουθήσεις. Η επαγρύπνησή σου είναι το σημάδι ότι **θέλεις** Αυτό να σε καθοδηγεί. Η επαγρύπνηση δεν απαιτεί προσπάθεια, αλλά μόνο μέχρις ότου να μάθεις ότι η προσπάθεια η ίδια είναι μη αναγκαία. Έχεις ασκήσει μεγάλη προσπάθεια για να διατηρήσεις αυτό που έφτιαξες επειδή δεν ήταν αληθινό. Επομένως, τώρα πρέπει να στρέψεις την προσπάθειά σου εναντίον του. Μόνο αυτό μπορεί να καταργήσει την ανάγκη για προσπάθεια, και να καλέσει την ύπαρξή την οποία και **έχεις και είσαι**. Αυτή η αναγνώριση είναι εξ ολοκλήρου χωρίς προσπάθεια εφόσον είναι ήδη αλήθεια και δεν χρειάζεται καμιά προστασία. Βρίσκεται μέσα στην τέλεια ασφάλεια του Θεού. Επομένως, η ένταξη είναι καθολική και η δημιουργία είναι δίχως όρια.

Κεφάλαιο 7

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

1. Το Τελευταίο Βήμα

1. Η δημιουργική δύναμη του Θεού και των δημιουργημάτων Του είναι απεριόριστη, αλλά αυτή δεν είναι μια αμφίδρομη σχέση. Επικοινωνείς πλήρως με τον Θεό, όπως Αυτός μαζί σου. Αυτή είναι μια συνεχής διαδικασία την οποία μοιράζεσαι, και επειδή την μοιράζεσαι, εμπνέεσαι να δημιουργείς σαν τον Θεό. Εν τούτοις, στην δημιουργία δεν βρίσκεσαι σε αμφίδρομη σχέση με τον Θεό, εφόσον Αυτός δημιούργησε εσένα αλλά εσύ δεν δημιούργησες Αυτόν. Σου έχω ήδη πει ότι μόνο από αυτή την άποψη η δημιουργική σου δύναμη διαφέρει από την δική Του. Ακόμα και σε αυτόν τον κόσμο υπάρχει ένας παραλληλισμός. Οι γονείς γεννούν τα παιδιά, αλλά τα παιδιά δεν γεννούν τους γονείς. Όμως, γεννούν τα δικά τους παιδιά, επομένως γεννούν κι αυτά όπως οι γονείς τους.

2. Αν δημιουργούσες εσύ τον Θεό και Αυτός δημιουργούσε εσένα, τότε η Βασιλεία δεν θα αυξανόταν δια μέσου της δημιουργικής της σκέψης. Άρα η δημιουργία θα ήταν περιορισμένη, κι εσύ δεν θα μπορούσες να είσαι συν-δημιουργός με τον Θεό. Όπως η δημιουργική Σκέψη του Θεού απορρέει από Αυτόν προς εσένα, έτσι και οι δικές σου δημιουργικές σκέψεις πρέπει να απορρέουν από σένα προς τις δημιουργίες σου. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί όλη η δημιουργική δύναμη να επεκτείνεται προς τα έξω. Τα επιτεύγματα του Θεού δεν είναι δικά σου, αλλά τα δικά σου είναι σαν Εκείνου. Αυτός δημιούργησε την Υιότητα και εσύ την αυξάνεις. Έχεις την δύναμη να προσθέτεις στην Βασιλεία, όχι όμως και στον Δημιουργό της Βασιλείας. Διεκδικείς αυτή την δύναμη όταν επαγρυπνείς μόνο υπέρ του Θεού και της Βασιλείας Του. Με το να δεχτείς αυτή την δύναμη ως δική σου έχεις μάθει να θυμάσαι τι είσαι.

3. Οι δημιουργίες σου, σου ανήκουν, όπως κι εσύ ανήκεις στον Θεό. Είσαι μέρος του Θεού, όπως οι υιοί σου είναι μέρος των δικών Του Υιών. Το να

δημιουργείς σημαίνει ν' αγαπάς. Η αγάπη επεκτείνεται προς τα έξω απλά και μόνο επειδή δεν είναι δυνατόν να περιορίζεται. Όντας απεριόριστη δεν σταματά. Δημιουργεί για πάντα, αλλά όχι μέσα στον χρόνο. Οι δημιουργίες του Θεού υπήρχαν από πάντα, διότι Αυτός υπήρχε από πάντα. Οι δικές σου δημιουργίες υπήρχαν από πάντα, διότι μπορείς να δημιουργείς μόνο όπως δημιουργεί ο Θεός. Η αιωνιότητα είναι δική σου, διότι Αυτός σε δημιούργησε αιώνιο.

4. Το εγώ, από την άλλη πλευρά, πάντα απαιτεί αμφίδρομα δικαιώματα, επειδή είναι ανταγωνιστικό αντί να αγαπάει. Πάντα είναι πρόθυμο να παζαρέψει, αλλά δεν μπορεί να καταλάβει ότι το να είσαι σαν κάποιον άλλο σημαίνει ότι δεν είναι δυνατές οι δοσοληψίες. Για να κερδίσεις πρέπει να δίνεις, όχι να κάνεις δοσοληψίες. Όταν κάνεις δοσοληψίες περιορίζεις το να δίνεις, και αυτό δεν είναι το Θέλημα του Θεού. Το να θέλεις από κοινού με τον Θεό σημαίνει να δημιουργείς σαν Αυτόν. Ο Θεός δεν περιορίζει τα δώρα Του με κανένα τρόπο. Εσύ είσαι τα δώρα Του, κι επομένως τα δώρα σου πρέπει να είναι σαν τα δικά Του. Τα δώρα σου προς την Βασιλεία πρέπει να είναι όπως τα δικά Του δώρα προς εσένα.

5. Εγώ έδωσα μόνο αγάπη στην Βασιλεία διότι πίστεψα ότι ήταν αυτό που ήμουν. Αυτό που πιστεύεις ότι είσαι καθορίζει τα δώρα σου, και αν ο Θεός σε δημιούργησε επεκτείνοντας τον Εαυτό Του όπως εσύ, τότε κι εσύ μπορείς να επεκτείνεις τον εαυτό σου μόνο όπως Αυτός. Μόνο η χαρά αυξάνεται για πάντα, εφόσον η χαρά και η αιωνιότητα είναι αδιαχώριστες. Ο Θεός επεκτείνεται προς τα έξω πέρα από όρια και πέρα από τον χρόνο, κι εσύ που είσαι συν-δημιουργός με Αυτόν επεκτείνεις την Βασιλεία Του για πάντα και χωρίς περιορισμούς. Η αιωνιότητα είναι η ανεξίτηλη σφραγίδα της δημιουργίας. Οι αιώνιοι βρίσκονται σε ειρήνη και χαρά για πάντα.

6. Το να σκέφτεσαι σαν τον Θεό σημαίνει να μοιράζεσαι την βεβαιότητά Του για το τι είσαι, και το να δημιουργείς σαν Αυτόν σημαίνει να μοιράζεσαι την τέλεια Αγάπη που μοιράζεται Αυτός με σένα. Προς αυτό σε οδηγεί το Άγιο Πνεύμα, ώστε η χαρά σου να μπορεί να είναι ολοκληρωμένη διότι η Βασιλεία του Θεού είναι πλήρης. Έχω πει ότι το τελευταίο βήμα στην εκ νέου αφύπνιση της γνώσης, το κάνει ο Θεός. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά είναι δύσκολο να εξηγηθεί με λέξεις διότι οι λέξεις

είναι σύμβολα, και τίποτα που είναι αληθές δεν χρειάζεται να εξηγηθεί. Εν τούτοις, το Άγιο Πνεύμα έχει το έργο να μεταφράζει το άχρηστο σε χρήσιμο, το δίχως νόημα σε αυτό που έχει νόημα, και το προσωρινό σε άχρονο. Άρα μπορεί να σου πει κάτι για αυτό το τελικό βήμα.

7. Ο Θεός δεν κάνει βήματα, διότι τα επιτεύγματα Του δεν γίνονται σταδιακά. Αυτός δεν διδάσκει, διότι οι δημιουργίες Του είναι αμετάβλητες. Δεν κάνει τίποτα τελευταίος, διότι Αυτός δημιούργησε πρώτος και για πάντα. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η λέξη «πρώτος» έτσι όπως εφαρμόζεται σε Αυτόν δεν είναι με την χρονική έννοια. Είναι πρώτος με την έννοια ότι Αυτός είναι ο Πρώτος στην Ίδια την Αγία Τριάδα. Αυτός είναι ο Πρωταρχικός Δημιουργός, διότι Αυτός δημιούργησε τους συνδημιουργούς Του. Κι επειδή έπραξε έτσι, ο χρόνος δεν εφαρμόζεται ούτε για Αυτόν ούτε σε ό,τι δημιούργησε. Το «τελευταίο βήμα» που θα το κάνει ο Θεός ήταν επομένως αληθινό στην αρχή, είναι αλήθεια τώρα, και θα είναι αλήθεια για πάντα. Ό,τι είναι άχρονο είναι πάντα εκεί, διότι η ύπαρξή του είναι αιώνια αμετάβλητη. Δεν θα αλλάξει με την αύξηση, διότι δημιουργήθηκε για να αυξάνει για πάντα. Αν εσύ το αντιλαμβάνεσαι ως μη αυξανόμενο, τότε δεν γνωρίζεις τι είναι. Ακόμα, δεν γνωρίζεις Ποιος το δημιούργησε. Ο Θεός δεν σου το αποκαλύπτει αυτό διότι ποτέ δεν ήταν κρυμμένο. Το φως Του ποτέ δεν ήταν κρυφό, διότι η Θέλησή Του είναι να το μοιράζεται. Πως μπορεί αυτό που μοιράζεται ολοκληρωτικά να παρακρατείται και μετά να αποκαλύπτεται;

II. Ο Νόμος της Βασιλείας

1. Το να θεραπεύεις είναι το μόνο είδος σκέψης σε αυτό τον κόσμο που μοιάζει με την Σκέψη του Θεού, εξαιτίας των στοιχείων που μοιράζονται. Όταν ένας αδελφός αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως ασθενή, τότε αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μη ολοκληρωμένο, κι επομένως σε ανάγκη. Αν κι εσύ τον βλέπεις με αυτό τον τρόπο, τότε τον βλέπεις σαν να είναι απών από την Βασιλεία ή διαχωρισμένος από αυτή, καθιστώντας έτσι την ίδια την Βασιλεία κρυφή και για τους δύο σας. Η ασθένεια και ο

διαχωρισμός δεν είναι από τον Θεό, αλλά η Βασιλεία είναι. Αν αποκρύπτεις την Βασιλεία, αντιλαμβάνεσαι κάτι που δεν είναι από τον Θεό.

2. Το να θεραπεύεις, λοιπόν, σημαίνει να διορθώνεις την αντίληψη στον αδελφό σου και στον εαυτό σου, με το μοιράζεσαι το Άγιο Πνεύμα μαζί του. Αυτό σας τοποθετεί και τους δύο μέσα στην Βασιλεία, και επαναφέρει την ολότητά της μέσα στο νου σου. Αυτό αντανακλά την δημιουργία, διότι ενοποιεί καθώς αυξάνεται και αφομοιώνει καθώς επεκτείνεται. Αυτό που προβάλλεις ή επεκτείνεις είναι πραγματικό για σένα. Αυτός είναι ένας αμετάκλητος νόμος του νου σε αυτό τον κόσμο, αλλά και στην Βασιλεία. Όμως, το περιεχόμενο είναι διαφορετικό σε αυτό τον κόσμο, διότι οι σκέψεις που κυβερνά είναι πολύ διαφορετικές από αυτές της Βασιλείας. Οι νόμοι πρέπει να προσαρμόζονται στις περιστάσεις αν πρόκειται να διατηρήσουν την τάξη. Το αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό των νόμων του νου έτσι όπως λειτουργούν σε αυτό τον κόσμο είναι ότι με το να τους υπακούς, και σε διαβεβαιώνω ότι πρέπει να τους υπακούς, μπορεί να φτάσεις σε διαμετρικά αντίθετα αποτελέσματα. Αυτό συμβαίνει διότι οι νόμοι έχουν προσαρμοστεί στις συνθήκες αυτού του κόσμου, στις οποίες τα διαμετρικά αντίθετα αποτελέσματα φαίνονται πιθανά διότι εσύ μπορείς να ανταποκρίνεσαι σε δύο συγκρουόμενες φωνές.

3. Έξω από την Βασιλεία, ο νόμος που επικρατεί μέσα (σε αυτή) προσαρμόζεται στο «Πιστεύεις ό,τι προβάλλεις προς τα έξω.» Αυτή είναι η μορφή διδασκαλίας του, διότι έξω από την Βασιλεία η μάθηση είναι πολύ σημαντική. Αυτή η μορφή υπονοεί ότι θα μαθαίνεις αυτό που είσαι από ό,τι έχεις προβάλλει πάνω στους άλλους, κι επομένως πιστεύεις πως αυτοί είναι. Μέσα στην Βασιλεία δεν υπάρχει διδασκαλία και μάθηση, διότι δεν υπάρχει καμία πίστη. Υπάρχει μόνο βεβαιότητα. Ο Θεός και οι Υιοί Του, μέσα στην βεβαιότητα της ύπαρξης, γνωρίζουν ότι είσαι αυτό που επεκτείνεις. Αυτή η μορφή του νόμου δεν προσαρμόζεται καθόλου, εφόσον είναι ο νόμος της δημιουργίας. Ο Θεός ο Ίδιος δημιούργησε το νόμο δημιουργώντας με αυτόν. Και οι Υιοί Του, που δημιουργούν σαν Αυτόν, τον ακολουθούν με χαρά, γνωρίζοντας ότι η αύξηση της Βασιλείας βασίζεται σε αυτόν, ακριβώς όπως βασίστηκε και η δική τους δημιουργία.

4. Οι νόμοι, για να είναι χρήσιμοι, πρέπει να μεταδίδονται. Επομένως, πρέπει να μεταφράζονται για εκείνους που μιλούν διαφορετικές γλώσσες. Εν τούτοις, ένα καλός μεταφραστής, παρόλο που πρέπει ν'αλλάξει την μορφή αυτού που μεταφράζει, ποτέ δεν αλλάζει το νόημα. Μάλιστα, όλος του ο σκοπός είναι ν' αλλάξει την μορφή έτσι ώστε να διατηρηθεί το αρχικό νόημα. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Μεταφραστής των νόμων του Θεού για εκείνους που δεν τους καταλαβαίνουν. Δεν θα μπορούσες να το κάνεις αυτό μόνος σου διότι ένας νους που βρίσκεται σε σύγκρουση δεν μπορεί να παραμένει πιστός σε ένα νόημα, κι επομένως θα το αλλάξει για να διατηρήσει την μορφή.

5. Ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος στην μετάφραση είναι ακριβώς το αντίθετο. Αυτό μεταφράζει μόνο για να διατηρήσει το αρχικό νόημα με κάθε τρόπο και σε όλες τις γλώσσες. Επομένως, αντιτίθεται στην ιδέα ότι οι διαφορές στην μορφή έχουν σημασία, και πάντα τονίζει **ότι αυτές οι διαφορές δεν έχουν σημασία**. Η σημασία του μηνύματός Του είναι πάντα η ίδια · μόνο το νόημα έχει σημασία. Ο νόμος της δημιουργίας του Θεού δεν χρησιμοποιεί την χρήση της αλήθειας για να πείσει τους Υιούς Του για την αλήθεια. Η επέκταση της αλήθειας, που *είναι* ο νόμος της Βασιλείας, βασίζεται μόνο στην γνώση του τι είναι η αλήθεια. Αυτή είναι η κληρονομιά σου και δεν απαιτεί καθόλου μάθηση, αλλά όταν εσύ την απαρνήθηκες έγινες μαθητής αναγκαστικά.

6. Κανένας δεν αμφισβητεί την σχέση της μάθησης και της μνήμης. Η μάθηση είναι αδύνατη δίχως την μνήμη εφόσον κάτι πρέπει να είναι συνεπές για να μπορείς να το θυμηθείς. Γι αυτό η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος είναι ένα μάθημα στην θύμηση. Έχω ξαναπεί ότι Αυτός διδάσκει την θύμηση και την λησμονιά, αλλά την λησμονιά την διδάσκει μόνο για να κάνει την θύμηση συνεπή. Ξεχνάς για να μπορέσεις να θυμηθείς καλύτερα. Δεν θα καταλαβαίνεις τις μεταφράσεις Του ενώσω ακούς δύο τρόπους ερμηνείας τους. Επομένως, πρέπει να ξεχάσεις ή να αφήσεις να φύγει ο ένας για να κατανοήσεις τον άλλον. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μπορείς να μάθεις την συνέπεια, έτσι ώστε τελικά να *είσαι* συνεπής.

7. Τι μπορεί να σημαίνει η τέλεια συνέπεια της Βασιλείας για εκείνους που βρίσκονται σε σύγχυση; Είναι προφανές ότι η σύγχυση παρεμβαίνει στο

νόημα, κι επομένως εμποδίζει τον μαθητή να το εκτιμήσει. Δεν υπάρχει καμία σύγχυση στην Βασιλεία των Ουρανών, διότι εκεί υπάρχει μόνο ένα νόημα. Αυτό το νόημα προέρχεται από τον Θεό και *είναι* ο Θεός. Κι επειδή είναι επίσης κι εσύ, το μοιράζεσαι και το επεκτείνεις όπως έκανε και ο Δημιουργός σου. Αυτό δεν χρειάζεται μετάφραση διότι είναι απόλυτα κατανοητό, αλλά χρειάζεται επέκταση διότι *σημαίνει* επέκταση. Η επικοινωνία είναι απόλυτα άμεση και τέλεια ενοποιημένη. Είναι ολοκληρωτικά ελεύθερη, διότι τίποτα δυσαρμονικό δεν εισέρχεται ποτέ. Αυτός είναι ο λόγος που είναι η Βασιλεία του Θεού. Ανήκει σ' Αυτόν και επομένως είναι σαν Αυτόν. Αυτή είναι η πραγματικότητά , και τίποτα δεν μπορεί να την προσβάλλει.

III. Η Πραγματικότητα της Βασιλείας

1. Το Άγιο Πνεύμα διδάσκει ένα μάθημα, και το εφαρμόζει σε όλα τα άτομα και σε όλες τις καταστάσεις. Εφόσον είναι ελεύθερο από την σύγκρουση, μεγιστοποιεί όλες τις προσπάθειες και όλα τα αποτελέσματα. Διδάσκοντας την δύναμη της Βασιλείας του Θεού του Ίδιου, σε διδάσκει ότι όλη η δύναμη είναι δική σου. Η εφαρμογή της δεν έχει σημασία. Είναι πάντα στο μέγιστο. Η επαγρύπνησή σου δεν είναι αυτή που την διασφαλίζει ως δική σου, αλλά σου δίνει όμως την ικανότητα να την χρησιμοποιείς πάντα και με όλους τους τρόπους. Όταν είπα «Είμαι μαζί σου πάντα,» το εννοούσα κυριολεκτικά. Δεν είμαι απών για κανέναν σε καμία κατάσταση. Και επειδή είμαι πάντα μαζί σου, εσύ είσαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Δεν έφτιαξες εσύ αυτή την δύναμη, όπως ούτε κι εγώ. Δημιουργήθηκε για να μοιράζεται, κι επομένως δεν έχει νόημα να γίνει αντιληπτή σαν να ανήκει σε κάποιον εις βάρος κάποιου άλλου. Μια τέτοια αντίληψη την καθιστά χωρίς νόημα περιορίζοντας ή παραβλέποντας την αληθινή και μοναδική της σημασία.

2. Το νόημα του Θεού παραμένει στην Βασιλεία, διότι εκεί το τοποθέτησε Αυτός. Δεν παραμένει μέσα στο χρόνο. Απλά αναπαύεται στην Βασιλεία διότι ανήκει εκεί, όπως κι εσύ. Πως μπορείς εσύ που είσαι το νόημα του

Θεού ν' αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως απόντα από κει; Μπορείς να βλέπεις τον εαυτό σου ως διαχωρισμένο από την σημασία σου μόνο όταν τον βιώνεις ως μη αληθινό. Αυτός είναι ο λόγος που το εγώ είναι παρανοϊκό· σε διδάσκει ότι δεν είσαι αυτό που είσαι. Αυτό είναι τόσο αντιφατικό που είναι προφανώς αδύνατον. Επομένως είναι ένα μάθημα που δεν μπορείς να μάθεις πραγματικά, άρα ούτε και να το διδάξεις πραγματικά. Εν τούτοις, πάντα διδάσκεις. Επομένως, πρέπει να διδάσκεις κάτι άλλο, παρόλο που το εγώ δεν γνωρίζει τι είναι αυτό. Το εγώ, λοιπόν, συνεχώς καταλύεται, και υποπτεύεται τα κίνητρά σου. Ο νους σου δεν μπορεί να ενοποιηθεί συμμαχώντας με το εγώ, διότι ο νους δεν ανήκει σε αυτό. Εν τούτοις, αυτό που είναι «προδοτικό» για το εγώ είναι πιστό για την ειρήνη. Ο «εχθρός» του εγώ, είναι επομένως δικός σου φίλος.

3. Έχω ξαναπεί ότι ο φίλος του εγώ δεν είναι μέρος δικό σου, διότι το εγώ αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ότι βρίσκεται σε πόλεμο και επομένως χρειάζεται συμμάχους. Εσύ που δεν βρίσκεσαι σε πόλεμο πρέπει να αναζητάς αδελφούς και ν' αναγνωρίζεις όλους όσους βλέπεις σαν αδελφούς, διότι μόνο οι ίσοι βρίσκονται σε ειρήνη. Εφόσον οι ίσοι Υιοί του Θεού έχουν τα πάντα, δεν γίνεται να ανταγωνίζονται. Εν τούτοις, αν αντιλαμβάνονται κάποιον από τους αδελφούς του ως οτιδήποτε άλλο εκτός από ίσο, τότε η ιδέα του ανταγωνισμού θα έχει εισέλθει στο νου τους. Μην υποτιμάς την ανάγκη σου να επαγρυπνείς *εναντίον* αυτής της ιδέας, διότι όλες οι συγκρούσεις σου προέρχονται από αυτή. *Είναι* η πεποίθηση ότι είναι δυνατόν να υπάρχουν συγκρουόμενα συμφέροντα, κι επομένως έχεις δεχτεί το αδύνατον ως αληθές. Είναι αυτό διαφορετικό από το να λες ότι αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως μη πραγματικό;

4. Το να είσαι στην Βασιλεία σημαίνει απλά ότι εστιάζεις όλη την προσοχή σου σ' αυτήν. Όσο πιστεύεις ότι μπορείς να έχεις στραμμένη την προσοχή σου σε αυτό που δεν είναι αληθινό, δέχεσαι την σύγκρουση ως επιλογή σου. Είναι αυτό πραγματικά μια επιλογή; Φαίνεται σαν να είναι, αλλά τα φαινόμενα και η πραγματικότητα δεν είναι καθόλου τα ίδια. Εσύ που είσαι η Βασιλεία δεν σε απασχολούν τα φαινόμενα. Η πραγματικότητα είναι δική σου διότι είσαι η πραγματικότητα. Αυτός είναι ο τρόπος που το *να έχεις* και το *να είσαι* τελικά συμφιλιώνονται, όχι μέσα στην Βασιλεία, αλλά στο νου σου. Ο βωμός που υπάρχει εκεί είναι η μόνη

πραγματικότητα. Ο βωμός είναι απόλυτα καθαρός στην σκέψη, διότι είναι μια αντανάκλαση της τέλειας Σκέψης. Ο ορθός νους σου βλέπει μόνο αδελφούς, διότι βλέπει μόνο μέσα από το δικό του φως.

5. Ο Θεός ο Ίδιος έχει φωτίσει το νου σου, και κρατά τον νου σου φωτεινό με το φως Του επειδή ο νους σου είναι το φως Του. Αυτό είναι απόλυτα πέρα από κάθε αμφισβήτηση, και όταν ρωτάς παίρνεις την απάντηση. Η Απάντηση απλά διαλύει κάθε αμφισβήτηση, διασφαλίζοντας το γεγονός ότι το να ρωτάς για την πραγματικότητα σημαίνει ότι η αμφισβήτησή σου είναι άσκοπη. Αυτός είναι ο λόγος που το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν αμφισβητεί. Η μοναδική του λειτουργία είναι να διαλύει ό,τι είναι αμφισβητήσιμο και επομένως να οδηγεί στην βεβαιότητα. Οι βέβαιοι είναι απόλυτα γαλήνιοι, διότι δεν βρίσκονται σε αμφιβολία. Δεν κάνουν ερωτήσεις, διότι τίποτα το αμφισβητήσιμο δεν εισέρχεται στο νου τους. Αυτό τους κρατά σε τέλεια γαλήνη, επειδή αυτό είναι που μοιράζονται, γνωρίζοντας τι πραγματικά είναι.

IV. Η Θεραπεία ως Αναγνώριση της Αλήθειας

1. Η αλήθεια μπορεί μόνο να *αναγνωριστεί* και *χρειάζεται* να αναγνωριστεί. Η έμπνευση είναι του Αγίου Πνεύματος, και η βεβαιότητα είναι του Θεού σύμφωνα με τους νόμους Του. Επομένως, και τα δύο προέρχονται από την ίδια Πηγή, εφόσον η έμπνευση προέρχεται από την Φωνή που μιλά για τον Θεό και η βεβαιότητα προέρχεται από τους νόμους του Θεού. Η θεραπεία δεν προέρχεται απευθείας από τον Θεό, ο οποίος γνωρίζει τις δημιουργίες Του ως τέλεια ολοκληρωμένες. Εν τούτοις, η θεραπεία εξακολουθεί να είναι του Θεού, διότι ξεκινά από την Φωνή Του και τους νόμους Του. Είναι αποτέλεσμά τους, σε μια κατάσταση του νου που δεν Τον γνωρίζει. Αυτή η κατάσταση είναι άγνωστη σε Αυτόν κι επομένως δεν υπάρχει, αλλά εκείνοι που κοιμούνται δεν έχουν επίγνωση. Κι εφόσον δεν έχουν επίγνωση, δεν γνωρίζουν.

2. Το Άγιο Πνεύμα πρέπει να εργαστεί **μέσα από** εσένα για να σε διδάξει ότι βρίσκεται **μέσα** σε σένα. Αυτό είναι ένα ενδιάμεσο βήμα προς την γνώση ότι είσαι εν Θεώ επειδή αποτελείς μέρος Του. Τα θαύματα που εμπνέει το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να έχουν βαθμό δυσκολίας, διότι κάθε μέρος της δημιουργίας ανήκει στην ίδια βαθμίδα. Αυτό είναι το Θέλημα του Θεού και το δικό σου. Οι νόμοι του Θεού το διασφαλίζουν αυτό, και το Άγιο Πνεύμα σου το υπενθυμίζει. Όταν θεραπεύεις, θυμάσαι τους νόμους του Θεού και ξεχνάς τους νόμους του εγώ. Έχω ξαναπεί ότι η λησμονιά είναι απλά ένας τρόπος να θυμάσαι καλύτερα. Επομένως δεν είναι το αντίθετο της θύμησης αν γίνει σωστά αντιληπτή. Όταν γίνει αντιληπτή εσφαλμένα, τότε εισάγει μια αντίληψη σύγκρουσης με κάτι άλλο, όπως κάνει κάθε εσφαλμένη αντίληψη. Αν γίνει σωστά αντιληπτή, τότε μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως διέξοδος από την σύγκρουση, όπως κάθε ορθή αντίληψη.

3. Το εγώ δεν θέλει να διδάξει σε όλους όλα όσα έχει μάθει, διότι αυτό θα ματαιώνει τον σκοπό του. Επομένως, στην πραγματικότητα δεν μαθαίνει καθόλου. Το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει να χρησιμοποιείς αυτό που έχει φτιάξει το εγώ, για να διδάξεις το αντίθετο από ό,τι έχει «μάθει» το εγώ. Το είδος της μάθησης του είναι το ίδιο άσχετο όσο και η συγκεκριμένη ικανότητα που χρησιμοποιήθηκε για την μάθηση. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να κάνεις την προσπάθεια να μάθεις, διότι το Άγιο Πνεύμα έχει έναν ενοποιημένο στόχο για την προσπάθεια. Αν διαφορετικές ικανότητες εφαρμόζονται για αρκετό διάστημα προς ένα στόχο, τότε οι ικανότητες οι ίδιες ενοποιούνται. Αυτό γίνεται επειδή κατευθύνονται προς μια κατεύθυνση, σε ένα δρόμο. Εν τέλει, λοιπόν, όλες συνεισφέρουν σε ένα αποτέλεσμα, και κάνοντάς το αυτό, τονίζεται περισσότερο η ομοιότητα τους και όχι οι διαφορές τους.

4. Άρα όλες οι ικανότητες θα πρέπει να παραδίδονται στο Άγιο Πνεύμα, το Οποίο κατανοεί το πώς να τις χρησιμοποιήσει σωστά. Αυτό τις χρησιμοποιεί μόνο για θεραπεία, διότι σε γνωρίζει μόνο ως ολοκληρωμένο. Θεραπεύοντας μαθαίνεις την ολότητα, και μαθαίνοντας την ολότητα μαθαίνεις να θυμάσαι τον Θεό. Εσύ Τον έχεις λησμονήσει, αλλά το Άγιο Πνεύμα καταλαβαίνει ότι η λησμονιά σου πρέπει να μεταφραστεί σε ένα τρόπο ενθύμησης.

5. Ο στόχος του εγώ είναι τόσο ενοποιημένος όσο του Αγίου Πνεύματος, και εξαιτίας αυτού οι στόχοι τους δεν μπορούν ποτέ να συμφιλιωθούν με κανένα τρόπο και σε κανένα βαθμό. Το εγώ πάντα επιδιώκει να διαιρεί και να διαχωρίζει. Το Άγιο Πνεύμα πάντα επιδιώκει να ενοποιεί και να θεραπεύει. Καθώς θεραπεύεις θεραπεύεσαι, διότι το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει βαθμό δυσκολίας στην θεραπεία. Η θεραπεία είναι ο τρόπος να αναιρέσεις την πίστη στις διαφορές, όντας ο μόνος τρόπος να αντιλαμβάνεσαι την Υιότητα ως ένα. Αυτή η αντίληψη βρίσκεται επομένως σε συμφωνία με τους νόμους του Θεού, ακόμα και σε μία κατάσταση του νου που δεν είναι σύμφωνη με την δική Του. Η δύναμη της ορθής αντίληψης είναι τόσο μεγάλη που φέρνει το νου σε συμφωνία με το Νου Εκείνου, διότι υπηρετεί την Φωνή Του, η οποία βρίσκεται μέσα σε όλους σας.

6. Το να νομίζεις ότι μπορείς να αντιτεθείς στην Βούληση του Θεού είναι μια αληθινή αυταπάτη. Το εγώ πιστεύει ότι μπορεί, και ότι μπορεί να σου προσφέρει την δική του «βούληση» ως δώρο. **Δεν τη θέλεις.** Αυτό δεν είναι δώρο. Δεν είναι τίποτα απολύτως. Ο Θεός σου έχει δώσει ένα δώρο που και το έχεις και είσαι. Όταν δεν το χρησιμοποιείς, ξεχνάς ότι το έχεις. Με το να μην το θυμάσαι, δεν γνωρίζεις τι είσαι. Η θεραπεία, λοιπόν, είναι ένας τρόπος προσέγγισης της γνώσης σκεπτόμενος σε συμφωνία με τους νόμους του Θεού, και αναγνωρίζοντας την παγκοσμιότητα τους. Δίχως αυτή την αναγνώριση, κάνεις αυτούς τους νόμους να μην έχουν νόημα για σένα. Εν τούτοις, οι νόμοι δεν είναι χωρίς νόημα, εφόσον όλο το νόημα περιέχεται σε αυτούς και μέσα από αυτούς.

7. Αναζήτησε πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών, διότι εκεί λειτουργούν αληθινά οι νόμοι του Θεού, και μπορούν να λειτουργούν αληθινά διότι είναι οι νόμοι της αλήθειας. Αλλά αναζήτησε μόνο αυτό, διότι δεν μπορείς να βρεις τίποτα άλλο. **Δεν υπάρχει** τίποτα άλλο. Ο Θεός είναι το Παν μέσα στα πάντα με κυριολεκτική έννοια. Όλη η ύπαρξη βρίσκεται μέσα σε Αυτόν ο Οποίος είναι όλη η Ύπαρξη. Επομένως, εσύ βρίσκεσαι μέσα σε Αυτόν εφόσον η ύπαρξή σου είναι δική Του. Η θεραπεία είναι ένας τρόπος να ξεχάσεις την αίσθηση κινδύνου που σου έχει προκαλέσει το εγώ, με το να μην αναγνωρίζεις της ύπαρξή του (τον κίνδυνο) στον αδελφό σου. Αυτό ενδυναμώνει το Άγιο Πνεύμα και στους δυο σας, διότι είναι μια

άρνηση ν' αναγνωρίσεις τον φόβο. Η αγάπη χρειάζεται μόνο αυτή την πρόσκληση. Έρχεται ελεύθερα σε όλη την Υιότητα, όντας η ίδια αυτό που είναι η Υιότητα. Με την αφύπνισή σου μέσα σ' αυτή, απλά ξεχνάς αυτό που δεν είσαι. Αυτό σε καθιστά ικανό να θυμηθείς αυτό που είσαι.

V. Η Θεραπεία και το Αμετάβλητο του Νου

1. Το σώμα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα πλαίσιο για αναπτυσσόμενες ικανότητες, που χρησιμοποιούνται όμως με έναν τελείως διαφορετικό τρόπο. **Αυτή** είναι μια απόφαση. Τα αποτελέσματα της απόφασης του εγώ σε αυτό το ζήτημα είναι τόσο φανερά που δεν χρειάζονται καμία επεξήγηση, αλλά η απόφαση του Αγίου Πνεύματος να χρησιμοποιεί το σώμα μόνο για επικοινωνία έχει μια τέτοια άμεση σύνδεση με την θεραπεία που πραγματικά χρειάζεται διευκρίνιση. Ο μη θεραπευμένος θεραπευτής προφανώς δεν κατανοεί το ίδιο του το λειτούργημα.

2. Μόνο οι νόες επικοινωνούν. Εφόσον το εγώ δεν μπορεί να εξαλείψει την παρόρμηση για επικοινωνία επειδή είναι επίσης και παρόρμηση για δημιουργία, μπορεί μόνο να σε διδάσκει ότι το σώμα μπορεί και να επικοινωνεί και να δημιουργεί, κι επομένως δεν χρειάζεται το νου. Με αυτό τον τρόπο το εγώ προσπαθεί να σε διδάξει ότι το σώμα μπορεί να ενεργεί σαν το νου, κι επομένως είναι αυτάρκες. Εν τούτοις, έχουμε μάθει ότι η συμπεριφορά δεν αποτελεί κάποιο επίπεδο ούτε για διδασκαλία ούτε για μάθηση, εφόσον μπορείς να ενεργείς σύμφωνα με αυτό που δεν πιστεύεις. Αν το κάνεις αυτό, όμως, θα σε εξασθενήσει ως δάσκαλο και μαθητή διότι, έχουμε επανειλημμένα τονίσει, ότι διδάσκεις αυτό που **πραγματικά** πιστεύεις. Ένα ασυνεπές μάθημα θα διδαχθεί και θα μαθευτεί πολύ δύσκολα. Αν διδάσκεις και την ασθένεια **και** την θεραπεία, είσαι και φτωχός διδάσκαλος και φτωχός μαθητής.

3. Η θεραπεία είναι μία ικανότητα που μπορεί να αναπτύξει ο κάθε ένας και πρέπει να την αναπτύξει αν είναι να θεραπευτεί. Η θεραπεία είναι η

μορφή επικοινωνίας του Αγίου Πνεύματος σε αυτό τον κόσμο, και η μόνη που Αυτό δέχεται. Δεν αναγνωρίζει καμία άλλη, διότι δεν δέχεται την σύγχυση του νου και του σώματος που έχει το εγώ. Οι νόες μπορούν να επικοινωνούν, αλλά δεν μπορούν να πληγώνουν. Το σώμα στην υπηρεσία του εγώ μπορεί να πληγώνει άλλα σώματα, αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί εκτός κι αν υπάρχει ήδη σύγχυση σώματος με το νου. Και αυτή η κατάσταση επίσης μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για θεραπεία ή για μαγεία, αλλά πρέπει να θυμάσαι ότι η μαγεία πάντα εμπεριέχει την πεποίθηση ότι η θεραπεία είναι βλαβερή. Αυτή η πεποίθηση είναι η απόλυτα παρανοϊκή βάση της, κι έτσι προχωρά με ανάλογο τρόπο.

4. Η θεραπεία μόνο ενδυναμώνει. Η μαγεία πάντα προσπαθεί να εξασθενεί. Η θεραπεία δεν αντιλαμβάνεται τίποτα στον θεραπευτή που να μην το μοιράζεται μαζί του ο κάθε ένας. Η μαγεία πάντα βλέπει κάτι «ιδιαιτέρo» στον θεραπευτή, το οποίο πιστεύει ότι μπορεί να προσφέρει ως δώρο σε κάποιον που δεν το έχει. Μπορεί να πιστεύει ότι το δώρο προέρχεται από τον Θεό προς αυτόν, αλλά είναι ολοφάνερο ότι δεν καταλαβαίνει τον Θεό αν νομίζει ότι αυτός έχει κάτι που λείπει στους άλλους.

5. Το Άγιο Πνεύμα δεν λειτουργεί τυχαία, και η θεραπεία που είναι από Αυτό πάντα λειτουργεί. Τα αποτελέσματα θα ποικίλουν εκτός κι αν ο θεραπευτής θεραπεύει πάντα μέσω Αυτού. Εν τούτοις, η θεραπεία η ίδια είναι συνεπής, αφού μόνο η συνέπεια είναι ελεύθερη από συγκρούσεις, και μόνο οι ελεύθεροι από συγκρούσεις είναι ολοκληρωμένοι. Με το να δέχεται εξαιρέσεις και να αναγνωρίζει ότι μερικές φορές μπορεί να θεραπεύει και μερικές όχι, ο θεραπευτής προφανώς δέχεται την ασυνέπεια. Επομένως βρίσκεται σε σύγκρουση, και διδάσκει την σύγκρουση. Μπορεί οτιδήποτε που προέρχεται από τον Θεό να μην είναι για όλους, και για πάντα; Η αγάπη είναι ανίκανη για οποιαδήποτε εξαίρεση. Μόνο αν υπάρχει φόβος η ιδέα των εξαιρέσεων φαίνεται πως αποκτά κάποια σημασία. Οι εξαιρέσεις είναι τρομακτικές διότι είναι φτιαγμένες από τον φόβο. Ο «φοβισμένος θεραπευτής» είναι μια αντίφαση όρων, κι επομένως μια ιδέα στην οποία μόνο ένας νους που βρίσκεται σε σύγκρουση θα μπορούσε να βρει κάποιο νόημα.

6. Ο φόβος δεν χαροποιεί. Η θεραπεία, όμως, δίνει χαρά. Ο φόβος πάντα κάνει εξαιρέσεις. Η θεραπεία ποτέ. Ο φόβος προκαλεί απομόνωση, διότι εισάγει τον διαχωρισμό. Η θεραπεία πάντα παράγει αρμονία, διότι προέρχεται από την ενοποίηση. Είναι προβλέψιμη διότι είναι αξιόπιστη. Όλα όσα είναι του Θεού είναι αξιόπιστα, διότι όλα όσα είναι του Θεού είναι ολοκληρωτικά αληθινά. Η θεραπεία είναι αξιόπιστη διότι εμπνέεται από την Φωνή Του, και βρίσκεται σε συμφωνία με τους νόμους Του. Εν τούτοις, αν η θεραπεία είναι συνεπής τότε δεν μπορεί να γίνει κατανοητή με ασυνέπεια. Κατανόηση σημαίνει συνέπεια διότι Θεός σημαίνει συνέπεια. Εφόσον αυτή είναι η σημασία Του, είναι επίσης και η δική σου. Η δική σου σημασία δεν μπορεί να βρίσκεται σε ασυμφωνία με την δική Του, διότι ολόκληρη και η μοναδική σημασία σου προέρχεται από την δική Του και είναι σαν την δική Του. Ο Θεός δεν είναι δυνατόν να βρίσκεται σε ασυμφωνία με τον Εαυτό Του, κι εσύ δεν μπορείς να βρίσκεσαι σε ασυμφωνία με Αυτόν. Δεν μπορείς να διαχωρίσεις τον Εαυτό σου από τον Δημιουργό σου, ο Οποίος σε δημιούργησε μοιράζοντας την Ύπαρξή Του μαζί σου.

7. Ο μη θεραπευμένος θεραπευτής θέλει ευγνωμοσύνη από τους αδελφούς του, αλλά αυτός δεν είναι ευγνώμων προς αυτούς. Αυτό συμβαίνει διότι πιστεύει ότι αυτός τους δίνει κάτι, και δεν λαμβάνει κάτι εξίσου επιθυμητό σαν αναταπόδοση. Η διδασκαλία του είναι περιορισμένη διότι μαθαίνει τόσο λίγα. Το θεραπευτικό του μάθημα περιορίζεται από την ίδια του την αχαριστία, η οποία είναι ένα μάθημα για την ασθένεια. Η αληθινή μάθηση είναι συνεχής, και τόσο ουσιώδης στην δύναμή της γι αλλαγή ώστε ο Υιός του Θεού μπορεί ν' αναγνωρίσει την δύναμή του μέσα σε μια στιγμή και ν' αλλάξει τον κόσμο αμέσως μετά. Αυτό συμβαίνει διότι, αλλάζοντας το νου του, έχει αλλάξει το πιο ισχυρό εργαλείο που του δόθηκε ποτέ για αλλαγή. Αυτό με κανένα τρόπο δεν αντικρούει το αμετάβλητο του νου έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός, αλλά εσύ νομίζεις ότι τον έχεις αλλάξει όσο μαθαίνεις μέσω του εγώ. Αυτό σε θέτει σε θέση ανάγκης να μάθεις ένα μάθημα που φαίνεται αντιφατικό· πρέπει να μάθεις να αλλάξεις γνώμη για το νου σου. Μόνο με αυτό μπορείς να μάθεις ότι είναι αμετάβλητος.

8. Όταν θεραπεύεις, αυτό ακριβώς είναι που **μαθαίνεις**. Αναγνωρίζεις τον αμετάβλητο νου στον αδελφό σου συνειδητοποιώντας ότι αυτός δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει αλλάξει το νου του. Αυτός είναι ο τρόπος να αναγνωρίσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα του. Και είναι Το Άγιο Πνεύμα μέσα σ' αυτόν που ποτέ δεν αλλάζει το Νου Του. Αυτός ο ίδιος μπορεί να νομίζει ότι μπορεί, αλλιώς δεν θα αντιλαμβανόταν τον εαυτό του ως ασθενή. Επομένως δεν γνωρίζει τι είναι ο Εαυτός του. Αν εσύ βλέπεις μόνο το αναλλοίωτο μέσα σ' αυτόν δεν τον αλλάζεις πραγματικά. Αλλάζοντας τον δικό σου νου για τον δικό του **εκ μέρους** του, τον βοηθάς να καταργήσει την αλλαγή που το εγώ του νομίζει ότι έχει κάνει σ' αυτόν.

9. Όπως μπορείς και ν' ακούς δύο φωνές, έτσι μπορείς και να βλέπεις με δύο τρόπους. Ο ένας τρόπος σου δείχνει μια εικόνα, ή ένα είδωλο που μπορείς να λατρεύεις από φόβο, αλλά ποτέ δεν θ' αγαπήσεις. Ο άλλος σου δείχνει μόνο την αλήθεια, την οποία θα αγαπήσεις διότι θα την καταλάβεις. Η κατανόηση είναι εκτίμηση, διότι μπορείς να ταυτιστείς με αυτό που καταλαβαίνεις, και κάνοντάς το μέρος δικό σου, το έχεις δεχτεί με αγάπη. Έτσι σε δημιούργησε ο Θεός ο Ίδιος· με κατανόηση, εκτίμηση και αγάπη. Το εγώ είναι εντελώς ανίκανο να το καταλάβει αυτό, διότι δεν καταλαβαίνει τι φτιάχνει, και δεν το εκτιμά, ούτε το αγαπά. Ενσωματώνει για να αποσπάσει. Κυριολεκτικά πιστεύει ότι κάθε φορά που στερεί κάποιον από κάτι, αυτό αυξάνει. Συχνά έχω μιλήσει για την αύξηση της Βασιλείας των Ουρανών μέσα από τις δικές σου δημιουργίες, που μπορούν να δημιουργηθούν μόνο έτσι όπως κι εσύ. Όλη η δόξα και η τέλεια χαρά που **είναι** η Βασιλεία βρίσκονται μέσα σου για να την προσφέρεις. Δεν θα το ήθελες;

10. Δεν μπορείς να ξεχάσεις τον Πατέρα διότι εγώ είμαι μαζί σου, και εγώ δεν γίνεται να Τον ξεχάσω. Το να με ξεχάσεις σημαίνει ότι ξεχνάς τον εαυτό σου και Αυτόν που σε δημιούργησε. Οι αδελφοί μας λησμονούν. Γι αυτό χρειάζονται εσένα να τους υπενθυμίζεις εμένα και Αυτόν που με δημιούργησε. Μέσα από αυτή την υπενθύμιση, μπορείς να αλλάξεις το νου τους για τον εαυτό τους, όπως εγώ μπορώ να αλλάξω τον δικό σου. Ο νους σου είναι ένα τόσο ισχυρό φως που μπορεί να κοιτά τον δικό τους και να τον φωτίζει, όπως εγώ μπορώ να φωτίζω τον δικό σου. Δεν θέλω να

μοιραστώ το σώμα μου διότι αυτό σημαίνει ότι δεν μοιράζομαι τίποτα. Θα ήθελα να μοιραστώ μια ψευδαίσθηση με τα πιο ιερά τέκνα ενός ιερότατου Πατέρα; Όμως θέλω να μοιραστώ το νου μου μαζί σου διότι έχουμε ένα Νου, και αυτός ο Νους είναι δικός μας. Να βλέπεις μόνο αυτό το Νου παντού, διότι είναι παντού και στα πάντα. Είναι τα πάντα διότι συμπεριλαμβάνει όλα τα πράγματα μέσα του. Ευλογημένος να είσαι εσύ που αυτό μόνο αντιλαμβάνεσαι, διότι αντιλαμβάνεσαι μόνο αυτό που είναι αληθινό.

11. Έλα λοιπόν σε μένα, και μάθε για την αλήθεια που υπάρχει μέσα σου. Ο νους που μοιραζόμαστε μοιράζεται από όλους τους αδελφούς μας, και καθώς τους βλέπουμε όπως αληθινά είναι αυτοί θα θεραπεύονται. Άφησε το νου σου να λάμψει μαζί με τον δικό μου πάνω στο νου τους, και με την ευγνωμοσύνη μας προς αυτούς να τους κάνουμε γνώστες του φωτός μέσα τους. Αυτό το φως θα επιστρέψει με την λάμψη του και σε σένα και σε όλη την Υιότητα, διότι αυτό είναι το δώρο που αρμόζει να προσφέρεις στον Θεό. Αυτός θα το δεχτεί και θα το δώσει στην Υιότητα, διότι είναι αποδεκτό από Αυτόν και επομένως και από τους Υιούς Του. Αυτή είναι η αληθινή κοινωνία με το Άγιο Πνεύμα, που βλέπει τον βωμό του Θεού μέσα στον κάθε ένα, και φέρνοντάς το στην εκτίμησή σου, σε καλεί να αγαπήσεις τον Θεό και την δημιουργία Του. Εσύ μπορείς να εκτιμήσεις την Υιότητα μόνο ως ένα. Αυτό είναι μέρος του νόμου της δημιουργίας, κι επομένως κυβερνά κάθε σκέψη.

VI. Από την Επαγρύπνηση στην Ειρήνη.

1. Παρόλο που μπορείς να αγαπάς την Υιότητα μόνο ως κάτι που είναι ένα, μπορείς να την αντιλαμβάνεσαι σαν κατακερματισμένη. Όμως, είναι αδύνατον να βλέπεις κάτι σε ένα μέρος του και να μην το αποδώσεις και στο σύνολο. Αυτός είναι ο λόγος που η επίθεση δεν κάνει ποτέ διακρίσεις, και γι αυτό πρέπει να εξαφανιστεί εντελώς. Αν δεν εξαφανιστεί εντελώς, δεν εξαφανίζεται καθόλου. Ο φόβος και η αγάπη φτιάχνουν ή δημιουργούν, ανάλογα με το αν το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα τα προκαλεί ή

τα εμπνέει, αλλά θα επιστρέψουν **οπωσδήποτε** στο νου αυτού που σκέπτεται και θα επηρεάσουν ολόκληρη την αντίληψή του. Αυτό περιλαμβάνει και την ιδέα του για τον Θεό, τις δημιουργίες Του και τις δικές του. Δεν θα εκτιμά καμία από Αυτές αν Τις σκέφτεται με φόβο. Θα Τις εκτιμά όλες αν Τις σκέφτεται με αγάπη.

2. Ο νους που δέχεται την επίθεση δεν μπορεί να αγαπά. Και αυτό συμβαίνει διότι πιστεύει ότι μπορεί να καταστρέψει την αγάπη, κι επομένως δεν κατανοεί τι είναι η αγάπη. Αν δεν καταλαβαίνει τι είναι η αγάπη, δεν μπορεί να αντιληφθεί τον εαυτό του ικανό να αγαπήσει. Χάνεται η επίγνωση της ύπαρξης, δημιουργούνται συναισθήματα άσχετα με την πραγματικότητα και όλα καταλήγουν σε παντελή σύγχυση. Η σκέψη σου το έχει κάνει αυτό εξαιτίας της δύναμής της, αλλά η σκέψη σου μπορεί επίσης και να σε σώσει από αυτό διότι η δύναμή της δεν είναι δικής σου κατασκευής. Η ικανότητά σου να κατευθύνεις την σκέψη σου όπως εσύ επιλέγεις είναι μέρος της δύναμής της. Αν δεν πιστεύεις ότι μπορείς να το κάνεις αυτό, τότε έχεις αρνηθεί την δύναμη της σκέψης σου, κι επομένως την έχεις καταστήσει αδύναμη στην πίστη σου.

3. Η επινοητικότητα του εγώ για την αυτοσυντήρησή του είναι τεράστια, αλλά προέρχεται από την ίδια την δύναμη του νου που το εγώ αρνείται. Αυτό σημαίνει ότι το εγώ επιτίθεται σε αυτό που το συντηρεί, και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα πολύ έντονο άγχος. Γι αυτό το εγώ ποτέ δεν αναγνωρίζει τι κάνει. Είναι απόλυτα λογικό αλλά ξεκάθαρα παρανοϊκό. Το εγώ χρησιμοποιεί σαν πηγή τροφοδοσίας του την μία πηγή που είναι εντελώς εχθρική προς την ύπαρξή του **για** την ύπαρξη του. Εφόσον φοβάται να αντιληφθεί την δύναμη αυτής της πηγής, αναγκάζεται να την υποτιμά. Αυτό απειλεί την ίδια του την ύπαρξη, μια κατάσταση που την βρίσκει ανυπόφορη. Παραμένοντας λογικό αλλά και παρανοϊκό συνάμα, το εγώ επιλύει αυτό το παντελώς παρανοϊκό δίλημμα με ένα εντελώς παρανοϊκό τρόπο. Δεν αντιλαμβάνεται την **δική του** ύπαρξη ως απειλούμενη με το να προβάλλει την απειλή πάνω σε **σένα** και να αντιλαμβάνεται την δική σου ύπαρξη ως ανύπαρκτη. Αυτό διασφαλίζει την διατήρηση του αν συμπαραταχτείς με αυτό, παρέχοντας την εγγύηση ότι δεν θα γνωρίζεις την ίδια σου την ασφάλεια.

4. Το εγώ δεν μπορεί να αντέξει να γνωρίζει τα πάντα. Η γνώση είναι καθολική, και το εγώ δεν πιστεύει στην ολότητα. Αυτή η απιστία είναι η προέλευσή του, και ενώ το εγώ δεν σε αγαπά *είναι* εν τούτοις, πιστό στους δικούς του προγόνους, γεννώντας έτσι όπως γεννήθηκε κι αυτό. Ο νους πάντα αναπαράγει όπως παράχθηκε. Εφόσον είναι προϊόν φόβου το εγώ αναπαράγει φόβο. Αυτή είναι η πίστη του, και αυτή η πίστη το κάνει ύπουλο στην αγάπη διότι εσύ *είσαι* αγάπη. Η αγάπη είναι η δύναμή σου, την οποία το εγώ πρέπει να αρνηθεί. Πρέπει ακόμα, να αρνηθεί όλα όσα σου δίνει αυτή η αγάπη *διότι* σου δίνει τα πάντα. Κανένας που έχει τα πάντα δεν θέλει το εγώ. Επομένως, ο ίδιος ο δικός του κατασκευαστής δεν το θέλει. Επομένως η απόρριψη είναι η μόνη απόφαση που θα μπορούσε να συναντήσει το εγώ, αν ο νους που το έφτιαξε γνώριζε τον εαυτό του. Κι αν αναγνώριζε οποιοδήποτε μέρος της Υιότητας, τότε *πραγματικά* θα γνώριζε τον εαυτό του.

5. Το εγώ επομένως αντιτίθεται σε κάθε εκτίμηση, κάθε αναγνώριση, κάθε υγιή αντίληψη και όλη την γνώση. Αντιλαμβάνεται την απειλή τους ως καθολική, διότι αισθάνεται ότι κάθε δέσμευση του νου είναι καθολική. Αναγκασμένο, λοιπόν, να αποστασιοποιείται από εσένα, είναι πρόθυμο να συνδεθεί με οτιδήποτε άλλο. Αλλά *δεν υπάρχει* τίποτα άλλο. Επομένως, ο νους μπορεί να φτιάχνει ψευδαισθήσεις, και αν το κάνει αυτό θα τις πιστεύει, διότι έτσι τις δημιούργησε.

6. Το Άγιο Πνεύμα ακυρώνει τις ψευδαισθήσεις χωρίς να τους επιτίθεται, διότι δεν μπορεί να τις αντιληφτεί καθόλου. Επομένως δεν υπάρχουν γι Αυτό. Επιλύει την φαινομενική σύγκρουση που γεννούν βλέποντας την σύγκρουση δίχως νόημα. Έχω πει και παλαιότερα ότι το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την σύγκρουση έτσι όπως είναι πραγματικά, και όντως *είναι* χωρίς νόημα. Το Άγιο Πνεύμα δεν θέλει από σένα να κατανοήσεις την σύγκρουση· θέλει να συνειδητοποιήσεις ότι, εφόσον η σύγκρουση δεν έχει κανένα νόημα, δεν γίνεται κατανοητή. Όπως έχω ήδη πει, η κατανόηση φέρνει την εκτίμηση και η εκτίμηση φέρνει την αγάπη. Τίποτα άλλο δεν μπορεί να γίνει κατανοητό, διότι τίποτα άλλο δεν είναι πραγματικό και επομένως τίποτα άλλο δεν έχει νόημα.

7. Αν κρατήσεις στο νου σου αυτό που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα, τότε δεν γίνεται να επαγρυπνείς για τίποτα άλλο *εκτός* από τον Θεό και τη

Βασιλεία Του. Ο μόνος λόγος που μπορεί να το βρίσκεις αυτό δύσκολο να το δεχτείς είναι ότι μπορεί να εξακολουθείς να νομίζεις ότι υπάρχει κάτι άλλο. Η πίστη δεν απαιτεί επαγρύπνηση εκτός κι αν έχει συγκρούσεις. Αν είναι έτσι, τότε υπάρχουν αλληλοσυγκρουόμενα στοιχεία μέσα σε αυτή που έχουν οδηγήσει σε μια εμπόλεμη κατάσταση, άρα η επαγρύπνηση έχει καταστεί μείζονος σημασίας. Η επαγρύπνηση δεν έχει καμιά θέση στην ειρήνη. Είναι αναγκαία ενάντια σε πεποιθήσεις που δεν είναι αληθινές, και ποτέ δεν θα την είχε επικαλεστεί το Άγιο Πνεύμα αν εσύ δεν είχες πιστέψει στο αναληθές. Όταν πιστεύεις κάτι, το έχεις κάνει αληθινό για σένα. Όταν πιστεύεις αυτό που ο Θεός δεν γνωρίζει, η σκέψη σου φαίνεται πως αντικρούει την δική Του, και έτσι φαίνεται σαν να Του επιτίθεσαι.

8. Έχω τονίσει επανειλημμένα ότι το εγώ πιστεύει πραγματικά ότι μπορεί να επιτίθεται στον Θεό, και προσπαθεί να σε πείσει ότι αυτό το έχεις κάνει εσύ. Αν ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί, τότε το εγώ προχωρά απόλυτα λογικά στην πίστη ότι πρέπει να είσαι ένα σώμα. Μην βλέποντάς σε έτσι όπως είσαι, μπορεί να βλέπει τον εαυτό του έτσι όπως θέλει να είναι. Γνώστης της αδυναμίας του, το εγώ θέλει την συμμαχία σου, αλλά όχι έτσι όπως είσαι πραγματικά. Επομένως το εγώ θέλει να δεσμεύσει το νου σου μέσα στο δικό του σύστημα ψευδαισθήσεων, γιατί αλλιώς το φως της κατανόησής σου θα το εξαφάνιζε. Δεν θέλει κανένα μέρος της αλήθειας, διότι το ίδιο το εγώ δεν είναι αληθινό. Αν η αλήθεια είναι καθολική, το μη αληθινό δεν γίνεται να υπάρχει. Η αφοσίωση σε ένα από τα δύο πρέπει να είναι ολική· δεν γίνεται να συνυπάρχουν μέσα στο νου σου χωρίς να τον διχάζουν. Εφόσον δεν μπορούν να συνυπάρξουν ειρηνικά, και αν εσύ θέλεις την ειρήνη, τότε πρέπει να παραιτηθείς από την ιδέα της σύγκρουσης μια για πάντα. Αυτό απαιτεί επαγρύπνηση μόνο για όσο δεν αναγνωρίζεις τι είναι αληθινό. Όσο πιστεύεις ότι δύο εξ ολοκλήρου αλληλοσυγκρουόμενα συστήματα σκέψης μοιράζονται την αλήθεια, η ανάγκη σου για επαγρύπνηση είναι προφανής.

9. Ο νους σου μοιράζει την υπακοή του ανάμεσα σε δύο βασιλεία, κι εσύ δεν είσαι απόλυτα αφοσιωμένος σε κανένα. Η ταύτισή σου με την Βασιλεία είναι εξ ολοκλήρου πέρα από κάθε αμφιβολία εκτός από όταν σκέφτεσαι παρανοϊκά. Αυτό που είσαι δεν διασφαλίζεται από την

αντίληψή σου, μάλιστα δεν επηρεάζεται καθόλου από αυτήν. Τα προβλήματα που αντιλαμβάνεσαι όσον αφορά τη ταυτότητα σου σε οποιοδήποτε επίπεδο δεν είναι προβλήματα που στηρίζονται σε γεγονότα. Είναι προβλήματα κατανόησης, εφόσον η παρουσία τους υπονοεί μια πίστη ότι αυτό που είσαι εναπόκειται στην δική σου απόφαση. Το εγώ το πιστεύει αυτό απόλυτα, εφόσον είναι εντελώς αφοσιωμένο σε αυτό. Δεν είναι αλήθεια. Το εγώ, επομένως, είναι απόλυτα αφοσιωμένο στο αναληθές, και αντιλαμβάνεται σε πλήρη αντίθεση με το Άγιο Πνεύμα και με την γνώση του Θεού.

10. Η ταυτότητα σου μπορεί να γίνει αντιληπτή με νόημα μόνο από το Άγιο Πνεύμα διότι η ύπαρξή σου είναι η γνώση του Θεού. Οποιαδήποτε πίστη δέχεσαι ξέχωρα από αυτό θα σου αποκρύπτει την Φωνή του Θεού μέσα σου, κι επομένως θα σου αποκρύπτει τον Θεό. Αν δεν αντιλαμβάνεσαι την δημιουργία Του αληθινά δεν θα μπορείς να γνωρίσεις τον Δημιουργό, εφόσον ο Θεός και οι δημιουργίες Του δεν είναι διαχωρισμένες. Η Ενότητα του Δημιουργού και της δημιουργίας είναι η ολότητά σου, η νοητική σου υγεία και η απεριόριστη δύναμή σου. Αυτή η απεριόριστη δύναμη είναι το δώρο του Θεού σε σένα, διότι είναι αυτό που είσαι. Αν αποσυνδέεις το νου σου από αυτή τότε αντιλαμβάνεσαι την πιο ισχυρή δύναμη στο σύμπαν ως αδύναμη, διότι δεν πιστεύεις ότι εσύ είσαι μέρος της .

11. Εφόσον αντιλαμβάνεσαι την δημιουργία του Θεού δίχως το δικό σου μέρος μέσα σ' αυτήν, την βλέπεις ως αδύναμη, και αυτοί που βλέπουν τους εαυτούς τους αδύναμους, όντως επιτίθενται. Εν τούτοις, η επίθεση πρέπει να είναι τυφλή, διότι δεν υπάρχει τίποτα στο οποίο να επιτεθούν. Επομένως φτιάχνουν μορφές που τις αντιλαμβάνονται ως ανάξιες και τις επιτίθενται για την αναξιότητά τους. Αυτό είναι όλος ο κόσμος του εγώ. Ένα τίποτα. Δεν έχει νόημα. Δεν υπάρχει. Μην προσπαθείς να τον καταλάβεις διότι, αν το κάνεις, πιστεύεις ότι μπορεί να γίνει κατανοητός κι επομένως είναι άξιος της εκτίμησης και της αγάπης σου. Αυτό θα δικαίωνε την ύπαρξή του, η οποία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Δεν μπορείς να δώσεις νόημα σε αυτό που δεν έχει κανένα. Αυτό μπορεί να είναι μόνο μια παρανοϊκή προσπάθεια.

12. Όταν επιτρέπεις στην παράνοια να εισέλθει στο νου σου αυτό σημαίνει ότι δεν έχει κρίνει την νοητική υγεία ως απόλυτα επιθυμητή. Αν θέλεις κάτι άλλο θα φτιάξεις κάτι άλλο, αλλά επειδή είναι κάτι άλλο, θα επιτίθεται στο σύστημα σκέψης σου και θα διαιρεί την πίστη σου. Δεν μπορείς να δημιουργείς σε αυτή την διαιρεμένη κατάσταση, και πρέπει να επαγρυπνείς ενάντια σε αυτή διότι μόνο η ειρήνη μπορεί να επεκταθεί. Ο διαιρεμένος νους σου εμποδίζει την επέκταση της Βασιλείας, και η επέκταση της είναι η χαρά σου. Αν δεν επεκτείνεις την Βασιλεία, τότε δεν σκέφτεσαι μαζί με τον Δημιουργό σου και δεν δημιουργείς έτσι όπως δημιούργησε Αυτός.

13. Μέσα σε αυτή την καταθλιπτική κατάσταση το Άγιο Πνεύμα σου υπενθυμίζει ευγενικά ότι είσαι θλιμμένος επειδή δεν εκπληρώνεις την λειτουργία σου ως συν-δημιουργός με τον Θεό, κι επομένως στερείς τον εαυτό σου από την χαρά. Αυτή δεν είναι επιλογή του Θεού, μόνο δική σου. Αν ο νους σου δεν είναι σύμφωνος με τον Νου του Θεού, τότε η θέληση σου θα είναι μια θέληση δίχως νόημα. Εν τούτοις, εφόσον η Θέληση του Θεού είναι αμετάβλητη, καμία σύγκρουση θελήσεων δεν είναι δυνατή. Αυτή είναι η απόλυτα συνεπής διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος. Η δημιουργία, όχι ο διαχωρισμός, είναι η θέλησή σου **διότι** είναι και το Θέλημα του Θεού, και τίποτα που να αντιτίθεται σε αυτό δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. Όντας ένα τέλειο δημιούργημα, η Υιότητα μπορεί μόνο να δημιουργεί τέλεια, επεκτείνοντας την χαρά με την οποία δημιουργήθηκε, και ταυτιζόμενη με τον Δημιουργό της και με τις δημιουργίες της, γνωρίζοντας ότι όλα Αυτά είναι Ένα.

VII. Η Ολότητα της Βασιλείας

1. Όποτε αρνείσαι μια ευλογία σε έναν αδελφό εσύ θα αισθάνεσαι στερημένος, διότι η άρνηση είναι τόσο ολική όσο η αγάπη. Είναι το ίδιο αδύνατον ν' αρνείσαι ένα μέρος της Υιότητας όσο και να την αγαπάς μόνο εν μέρει. Ούτε είναι δυνατόν να την αγαπάς καθολικά μόνο κάποιες φορές. Δεν μπορείς να είσαι ολοκληρωτικά αφοσιωμένος μερικές φορές

μόνο. Η άρνηση δεν έχει δύναμη από μόνη της, αλλά εσύ μπορείς να της δώσεις την δύναμη του νου σου, του οποίου η δύναμη είναι χωρίς όριο. Αν την χρησιμοποιείς για να αρνείσαι την πραγματικότητα, τότε η πραγματικότητα χάνεται για σένα. **Η πραγματικότητα** δεν μπορεί να εκτιμάται μόνο εν μέρει. Αυτός είναι ο λόγος που όταν αρνείσαι κάποιο μέρος από αυτή σημαίνει πως έχεις χάσει ολόκληρη την επίγνωση της. Εν τούτοις, η άρνηση είναι μια άμυνα, και επομένως είναι εξίσου δυνατό να χρησιμοποιηθεί θετικά όσο και αρνητικά. Αν χρησιμοποιηθεί αρνητικά θα είναι καταστροφική, διότι θα χρησιμοποιηθεί για επίθεση. Αλλά στην υπηρεσία του Αγίου Πνεύματος, μπορεί να σε βοηθήσει να αναγνωρίσεις μέρος της πραγματικότητας, κι έτσι να την εκτιμήσεις εξ ολοκλήρου. Ο νους είναι πολύ ισχυρός για να υπόκειται σε αποκλεισμό. Ποτέ δεν θα μπορέσεις να αποκλείσεις τον εαυτό σου από τις σκέψεις σου.

2. Όταν ένα αδελφός ενεργεί παρανοϊκά, σου προσφέρει μια ευκαιρία να τον ευλογήσεις. Η ανάγκη του είναι δική σου. Εσύ χρειάζεσαι την ευλογία που μπορείς να του προσφέρεις. Δεν υπάρχει τρόπος να την έχεις εκτός από το να την δώσεις. Αυτός ο είναι ο νόμος του Θεού, και δεν έχει εξαιρέσεις. Αυτό που αρνείσαι το στερείσαι, όχι επειδή σου λείπει, αλλά επειδή το έχεις αρνηθεί σε κάποιον άλλον και επομένως δεν έχεις την επίγνωση του μέσα σε σένα. Κάθε αντίδρασή σου καθορίζεται από ό,τι νομίζεις ότι είσαι, και αυτό που θέλεις να είσαι *είναι* αυτό που νομίζεις ότι είσαι. Αυτό που θέλεις να είσαι, λοιπόν, πρέπει να καθορίζει κάθε ανταπόκριση σου.

3. Δεν χρειάζεσαι την ευλογία του Θεού διότι την έχεις πάντα, χρειάζεσαι όμως την δική σου. Η εικόνα που έχει το εγώ για σένα είναι στερημένη, δίχως αγάπη και ευάλωτη. Δεν μπορείς να την αγαπήσεις. Όμως, μπορείς πολύ εύκολα να ξεφύγεις από αυτή την εικόνα αφήνοντάς την πίσω σου. Εσύ δεν είσαι εκεί και αυτή δεν είναι εσύ. Μην βλέπεις αυτή την εικόνα σε κανέναν, ειδικά την έχεις δεχτεί ως δική σου. Όλες οι ψευδαισθήσεις για την Υιότητα αποβάλλονται μαζί όπως φτιαχτήκανε και μαζί. Μην διδάσκεις σε κανέναν ότι είναι αυτό που δεν θα ήθελες εσύ να είσαι. Ο αδελφός σου είναι ο καθρέπτης στον οποίο βλέπεις την εικόνα του εαυτού σου για όσο χρόνο διαρκεί η αντίληψη. Και η αντίληψη θα

διαρκεί μέχρι η Υιότητα να γνωρίσει τον εαυτό της σαν ολότητα. Εσύ έφτιαξες την αντίληψη και αυτή θα διαρκεί για όσο χρόνο την θέλεις.

4. Οι ψευδαισθήσεις είναι επενδύσεις. Θα διαρκούν όσο διάστημα τους δίνεις αξία. Οι αξίες είναι σχετικές, αλλά είναι ισχυρές διότι είναι νοητικές κρίσεις. Ο μόνος τρόπος να αποβάλλεις τις ψευδαισθήσεις είναι να αποσύρεις κάθε επένδυσή σου από αυτές, και δεν θα έχουν πια αξία για σένα διότι θα τις έχεις βγάλει από το νου σου. Όσο τις περιλαμβάνεις μέσα σ' αυτόν, τους δίνεις ζωή. Μόνο που δεν υπάρχει τίποτα εκεί για να παραλάβει το δώρο σου.

5. Το δώρο της ζωής είναι δικό σου για να το δίνεις, διότι σου δόθηκε. Δεν έχεις επίγνωση του δώρου σου διότι δεν το δίνεις. Δεν μπορείς να δώσεις ζωή σε κάτι, εφόσον δεν μπορείς να το ζωοποιήσεις. Επομένως, δεν επεκτείνεις το δώρο που και *έχεις και είσαι*, άρα δεν γνωρίζεις την ύπαρξή σου. Όλη η σύγχυση προέρχεται από την μη επέκταση της ζωής, διότι δεν είναι αυτή η Θέληση του Δημιουργού σου. Δεν μπορείς να κάνεις κάτι ξέχωρα από Αυτόν, και *πραγματικά* δεν κάνεις τίποτα ξέχωρα από Αυτόν. Ακολούθησε την δική Του οδό για να θυμηθείς τον εαυτό σου, και δίδασκε την δική Του οδό για να μην ξεχάσεις τον εαυτό σου. Δίνε μόνο τιμή στους Υιούς του ζώντος Θεού, και λογάριασε τον εαυτό σου ανάμεσά τους με χαρά.

6. Μόνο η τιμή είναι το δώρο που αρμόζει σε εκείνους που ο Θεός ο Ίδιος δημιούργησε άξιους αυτής της τιμής, και τους οποίους Εκείνος τιμά. Δώσε τους τη εκτίμηση που τους παρέχει πάντα ο Θεός, διότι είναι οι αγαπημένοι Του Υιοί στους οποίους ευαρεστείται. Δεν γίνεται να είσαι διαχωρισμένος από αυτούς διότι δεν είσαι διαχωρισμένος από Αυτόν. Αναπαύσου στην Αγάπη Του και προστάτευσε την ανάπαυσή σου αγαπώντας. Όμως αγάπα όλα όσα δημιούργησε Αυτός, των οποίων είσαι μέρος, ειδάλως δεν μπορείς να μάθεις για την ειρήνη Του και να δεχτείς το δώρο Του για σένα ως μέρος του εαυτού σου. Δεν γίνεται να γνωρίσεις την δική σου τελειότητα μέχρι να έχεις τιμήσει όλους εκείνους που δημιουργήθηκαν όμοιοι με σένα.

7. Ένα παιδί του Θεού είναι ο μόνος δάσκαλος που είναι αρκετά άξιος να διδάξει ένα άλλο παιδί του Θεού. Ένας Δάσκαλος βρίσκεται μέσα σε

όλους τους νόες και διδάσκει το ίδιο μάθημα σε όλους. Πάντα σε διδάσκει την ανεκτίμητη αξία κάθε Υιού του Θεού, διδάσκοντάς την με άπειρη υπομονή γεννημένη από άπειρη Αγάπη για την οποία Αυτός μιλάει. Κάθε επίθεση είναι ένα κάλεσμα για την υπομονή Του, εφόσον η υπομονή Του μπορεί να μεταφράζει την επίθεση ως ευλογία. Εκείνοι που επιτίθενται δεν γνωρίζουν ότι είναι ευλογημένοι. Επιτίθενται διότι πιστεύουν ότι είναι στερημένοι.

Δίνε, λοιπόν, από την δική σου αφθονία, και δίδασκε τους αδελφούς σου την δική τους. Μην μοιράζεσαι τις ψευδαισθήσεις τους για ελλείψεις, ειδάλλως θα αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ελλιπή.

8. Η επίθεση ποτέ δεν θα μπορούσε να προωθήσει την επίθεση εκτός κι αν εσύ την αντιλαμβάνεσαι ως μέσον που σου στερεί κάτι που θέλεις. Εν τούτοις, δεν γίνεται να χάσεις τίποτα εκτός κι αν δεν του δίνεις εσύ αξία, κι επομένως δεν το θέλεις. Αυτό σε κάνει να νιώθεις ότι το στερείσαι, και με το να προβάλλεις την δική σου απόρριψη πιστεύεις τότε ότι σου το παίρνουν οι άλλοι. Πρέπει στ' αλήθεια να φοβάσαι αν πιστεύεις ότι ο αδελφός σου σου επιτίθεται για να αποσπάσει με την βία την Βασιλεία των Ουρανών από σένα. Αυτή είναι η έσχατη βάση για κάθε προβολή του εγώ.

9. Το εγώ, όντας το μέρος του νου σου που δεν πιστεύει ότι είναι υπεύθυνο για τον εαυτό του, και δεν συμμαχεί με τον Θεό, είναι ανίκανο να εμπιστευτεί. Προβάλλοντας την παράλογη πίστη του ότι έχεις προδώσει τον Δημιουργό σου, πιστεύει ότι οι αδελφοί σου, που είναι το ίδιο ανίκανοι για αυτό όπως κι εσύ, (εννοεί να προδώσουν τον Δημιουργό) βρίσκονται εκεί έξω για να πάρουν τον Θεό από σένα. Όποτε ένας αδελφός επιτίθεται σε έναν άλλον, αυτό είναι που πιστεύει. Η προβολή πάντα βλέπει τις δικές σου επιθυμίες στους άλλους. Αν επιλέξεις να διαχωρίζεις τον εαυτό σου από τον Θεό, αυτό είναι που θα πιστεύεις ότι σου κάνουν οι άλλοι.

10. Εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού. Μην δέχεσαι τίποτα άλλο ως θέλημα σου, ειδάλλως αρνείσαι αυτό που είσαι. Αν το αρνηθείς αυτό, τότε θα επιτίθεσαι, πιστεύοντας ότι έχεις δεχτεί επίθεση. Αν όμως βλέπεις την Αγάπη του Θεού μέσα σε σένα, τότε θα την βλέπεις παντού διότι είναι παντού. Δες την αφθονία Του μέσα σε όλους, και θα γνωρίσεις

ότι και εσύ βρίσκεσαι μέσα σε Εκείνον μαζί με αυτούς. Αυτοί είναι μέρος από σένα, όπως κι εσύ είσαι μέρος του Θεού. Είσαι τόσο μόνος όταν δεν το καταλαβαίνεις αυτό, όσο κι ο Θεός ο Ίδιος είναι μόνος όταν οι Υιοί Του δεν Τον γνωρίζουν. Η ειρήνη του Θεού βρίσκεται στο να το κατανοήσεις αυτό. Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να ξεφύγεις από τον τρόπο σκέψης του κόσμου, ακριβώς όπως υπάρχει μόνο ένας τρόπος να είσαι μέσα σ' αυτόν. Να καταλαβαίνεις ολοκληρωτικά, κατανοώντας την ολότητα.

11. Αν αντιλαμβάνεσαι οποιοδήποτε κομμάτι του συστήματος σκέψης του εγώ ως απόλυτα παράλογο, απόλυτα απατηλό και εντελώς ανεπιθύμητο, τότε θα το έχεις αξιολογήσει σωστά ολόκληρο. Αυτή η διόρθωση σε καθιστά ικανό να αντιλαμβάνεσαι κάθε κομμάτι της δημιουργίας ως απόλυτα αληθινό, απόλυτα τέλειο και απόλυτα επιθυμητό. Θέλοντας αυτό και μόνο, θα έχεις αυτό και μόνο, και δίνοντας αυτό και μόνο θα είσαι αυτό και μόνο. Τα δώρα που δίνεις στο εγώ πάντα βιώνονται ως θυσίες, αλλά τα δώρα που δίνεις στην Βασιλεία είναι δώρα προς εσένα. Πάντα θα είναι πολύτιμα για τον Θεό διότι ανήκουν στους αγαπημένους Υιούς Του, οι οποίοι ανήκουν σε Αυτόν. Όλη η δύναμη και η δόξα είναι δικές σου διότι η Βασιλεία είναι δική Του.

VIII. Η Απίστευτη Πίστη

1. Έχουμε πει ότι δίχως προβολή δεν μπορεί να υπάρχει θυμός, αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι χωρίς επέκταση δεν μπορεί να υπάρχει αγάπη. Αυτά αντανακλούν ένα θεμελιώδη νόμο του νου, κι επομένως κάποιον νόμο που πάντα βρίσκεται σε ισχύ. Είναι ο νόμος με τον οποίο δημιουργείς και δημιουργήθηκες. Είναι ο νόμος που ενοποιεί την Βασιλεία, και την κρατά μέσα στο Νου του Θεού. Για το εγώ, αυτός ο νόμος γίνεται αντιληπτός ως μέσο για να ξεφορτωθεί κάτι που δεν θέλει. Για το Άγιο Πνεύμα, είναι ο βασικός νόμος μοιράσματος, με τον οποίο δίνεις αυτό στο οποίο δίνεις αξία για να το κρατήσεις μέσα στο νου σου. Για το Άγιο Πνεύμα είναι ο νόμος της επέκτασης. Για το εγώ είναι ο νόμος της στέρησης. Επομένως παράγει αφθονία ή στέρηση, ανάλογα με το πώς επιλέγεις να τον

εφαρμοσείς. Αυτή η επιλογή εξαρτάται από σένα, αλλά δεν εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις το αν θα κάνεις χρήση του νόμου ή όχι. Κάθε νους πρέπει ή να προβάλλει ή να επεκτείνει, διότι αυτός είναι ο τρόπος που ζει, και κάθε νους είναι ζωή.

2. Η χρήση της προβολής από το εγώ πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητή πριν μπορέσει να ακυρωθεί η αναπόφευκτη σχέση ανάμεσα στην προβολή και τον θυμό. Το εγώ πάντα προσπαθεί να διατηρήσει την σύγκρουση. Είναι πολύ επινοητικό στο να κατασκευάζει τρόπους που φαινομενικά ελαττώνουν την σύγκρουση, διότι δεν θέλει να βρεις την σύγκρουση τόσο ανυπόφορη ώστε να επιμείνεις να την καταργήσεις. Επομένως το εγώ προσπαθεί να σε πείσει ότι **μπορεί** να σε ελευθερώσει από την σύγκρουση, από φόβο μήπως και παρατήσεις το εγώ και ελευθερωθείς. Χρησιμοποιώντας την δική του παραμορφωμένη εκδοχή των νόμων του Θεού, το εγώ εκμεταλλεύεται την δύναμη του νου μόνο για να ματαιώσει τον αληθινό σκοπό του νου. Προβάλλει την σύγκρουση από τον δικό σου νου πάνω σε άλλους νόες, σε μια προσπάθεια να σε πείσει ότι εσύ έχεις ξεφορτωθεί το πρόβλημα.

3. Σε αυτή την προσπάθεια εμπεριέχονται δύο μείζονα σφάλματα. Πρώτον, για να μιλήσουμε με ακρίβεια, η σύγκρουση δεν μπορεί να προβληθεί διότι δεν γίνεται να μοιραστεί. Οποιαδήποτε προσπάθεια να κρατήσεις μέρος από αυτή και να ξεφορτωθείς ένα άλλο δεν σημαίνει τίποτα στην πραγματικότητα. Να θυμάσαι ότι ένας δάσκαλος που βιώνει σύγκρουση είναι και φτωχός δάσκαλος και φτωχός μαθητής. Τα μαθήματά του είναι μπερδεμένα, και η αξία της μετάδοσης τους είναι περιορισμένη εξαιτίας της σύγχυσης του. Το δεύτερο σφάλμα είναι η ιδέα ότι μπορείς να ξεφορτωθείς κάτι που δεν θέλεις με το να το δώσεις κάπου αλλού. Με το να το δίνεις το **κρατάς**. Η πεποίθηση ότι με το να το βλέπεις κάπου έξω από σένα το έχεις αποκλείσει από μέσα σου είναι μια πλήρης διαστρέβλωση της δύναμη της επέκτασης. Αυτός είναι ο λόγος που εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. Εφόσον οι προβολές δεν

έχουν φύγει από το νου τους, είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται σε συνεχή δραστηριότητα για να μην το αναγνωρίζουν αυτό.

4. Δεν μπορείς να διαιωρίζεις μια ψευδαίσθηση για κάποιον άλλον χωρίς να την διαιωρίζεις και για τον εαυτό σου. Δεν υπάρχει διαφυγή από αυτό, διότι είναι αδύνατον να θρυμματίσεις το νου. Το να θρυμματίζεις σημαίνει ότι σπας σε κομμάτια, και ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί ούτε να υποστεί επίθεση. Η πεποίθηση ότι μπορεί, ένα σφάλμα που κάνει πάντα το εγώ, βρίσκεται κάτω από την όλη χρήση της προβολής. Δεν κατανοεί τι είναι ο νους, κι επομένως δεν καταλαβαίνει τι *είσαι εσύ*. Εν τούτοις η ύπαρξή του εξαρτάται από τον δικό σου νου, διότι το εγώ είναι δική σου πίστη. Το εγώ είναι μια σύγχυση ταυτότητας. Μην έχοντας ποτέ κάποιον συνεπές πρότυπο, ποτέ δεν εξελίχτηκε με συνέπεια. Είναι το προϊόν κακής εφαρμογής των νόμων του Θεού από στρεβλούς νόες που κάνουν λανθασμένη χρήση της δύναμής τους.

5. **Μην φοβάσαι το εγώ.** Βασίζεται στον δικό σου νου, κι έτσι όπως το έφτιαξες με το να πιστεύεις σε αυτό, έτσι μπορείς και να το καταργήσεις αποσύροντας την πίστη σου από αυτό. Μην προβάλεις την ευθύνη για αυτή σου την πίστη πάνω σε κάποιον άλλον, διότι έτσι θα διατηρήσεις αυτή την πίστη. Όταν είσαι πρόθυμος να δεχτείς την πλήρη ευθύνη για την ύπαρξη του εγώ, τότε θα έχεις αφήσει κατά μέρος κάθε θυμό και επίθεση, διότι αυτά προέρχονται από μια προσπάθεια να προβάλεις την ευθύνη για τα δικά σου σφάλματα. Αλλά έχοντας δεχτεί τα σφάλματα ως δικά σου, μην τα κρατάς. Δώσε τα γρήγορα στο Άγιο Πνεύμα για να τα εξαλείψει ολοκληρωτικά, έτσι ώστε όλες τους οι συνέπειες να εξαφανιστούν από το νου σου και από όλη την Υιότητα.

6. Το Άγιο Πνεύμα θα σε διδάξει να αντιλαμβάνεσαι πέρα από τις πεποιθήσεις σου, διότι η αλήθεια βρίσκεται πέρα από πεποιθήσεις και η δική Του αντίληψη είναι αληθής. Το εγώ μπορεί να λησμονηθεί εντελώς οποιαδήποτε στιγμή, διότι είναι μια ολότελα απίστευτη πίστη, και κανένας δεν μπορεί να κρατήσει μια πίστη την οποία έχει κρίνει ως απίστευτη. Όσο περισσότερα μαθαίνεις για το εγώ, τόσο περισσότερο συνειδητοποιείς ότι δεν μπορεί να γίνει πιστευτό. Αυτό που είναι απίστευτο δεν μπορεί να γίνει κατανοητό διότι δεν γίνεται να το πιστέψεις. Είναι προφανές ότι η αντίληψη που βασίζεται στο απίστευτο

δεν έχει νόημα, αλλά μπορεί να μην το αναγνωρίσεις σαν κάτι που είναι πέρα από την πίστη, επειδή φτιάχτηκε από την πίστη.

7. Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να σε διδάξει ότι το εγώ είναι μη πιστευτό και θα είναι πάντα μη πιστευτό. Εσύ που έφτιαξες το εγώ πιστεύοντας στο απίστευτο δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση μόνος σου. Με το να δεχτείς την Επανόρθωση για τον εαυτό σου, αποφασίζεις εναντίον της πίστης ότι μπορεί να είσαι μόνος σου. Διώχνεις έτσι την ιδέα του διαχωρισμού και επιβεβαιώνεις την αναγνώριση του εαυτού σου σαν μέρος της Βασιλείας. Αυτή η αναγνώριση της ταυτότητας σου βρίσκεται εξίσου πέρα από κάθε αμφιβολία όσο και πέρα από κάθε πίστη. Η ολότητά σου δεν έχει όρια διότι η ύπαρξη είναι το άπειρο.

ΙΧ. Η Επέκταση της Βασιλείας

1. Μόνο εσύ μπορείς να περιορίσεις την δημιουργική σου δύναμη, αλλά ο Θεός θέλει να την απελευθερώσεις. Δεν θέλει να στερείς άλλο τον εαυτό σου από τις δημιουργίες σου όπως δεν θέλει να στερείται ο Ίδιος από τις δικές Του. Μην παρακρατάς τα δώρα σου από την Υιότητα, ειδάλλως παρακρατείς τον εαυτό σου από τον Θεό! Η ιδιοτέλεια είναι του εγώ, αλλά η πληρότητα του Εαυτού είναι του πνεύματος διότι έτσι το δημιούργησε ο Θεός. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται στο μέρος του νου που είναι ανάμεσα στο εγώ και στο πνεύμα, και μεσολαβεί ανάμεσά τους, ευνοώντας πάντα το πνεύμα. Για το εγώ αυτό είναι μεροληψία, και αντιδρά σαν να συσπειρώνονται εναντίον του. Για το πνεύμα αυτή είναι η αλήθεια, διότι γνωρίζει την πληρότητά του και δεν μπορεί να διανοηθεί κάποιο κομμάτι από το οποίο να είναι αποκλεισμένο.

2. Το πνεύμα γνωρίζει ότι η επίγνωση όλων των αδελφών του περιλαμβάνεται μέσα στην δική του, όπως περιλαμβάνεται και μέσα στον Θεό. Η δύναμη ολόκληρης της Υιότητας και του Δημιουργού της είναι επομένως η πληρότητα του πνεύματος, που καθιστά τις δημιουργίες του εξίσου ολοκληρωμένες και ίσες σε τελειότητα. Το εγώ δεν μπορεί να

επικρατήσει ενάντια σε μια ολότητα που περιλαμβάνει τον Θεό, και κάθε ολότητα πρέπει να περιλαμβάνει τον Θεό. Σε όλα όσα δημιούργησε ο Θεός δίδεται όλη η δύναμή Του, διότι είναι μέρος από Αυτόν και μοιράζεται την Ύπαρξή Του μαζί με Αυτόν. Η δημιουργία είναι το αντίθετο της απώλειας, όπως η ευλογία είναι το αντίθετο της θυσίας. Η ύπαρξη πρέπει να επεκτείνεται. Αυτός είναι ο τρόπος που διατηρεί την γνώση για τον εαυτό της. Το πνεύμα λαχταρά να μοιραστεί την ύπαρξή του όπως έκανε και ο Δημιουργός του. Δημιουργημένο μέσα από το μοίρασμα, η θέλησή του είναι να δημιουργεί. Δεν επιθυμεί να περιορίσει εντός Του τον Θεό, αλλά θέλει να επεκτείνει την Ύπαρξή Του.

3. Η επέκταση της Ύπαρξης του Θεού είναι η μόνη λειτουργία του πνεύματος. Η πληρότητά του δεν είναι δυνατόν να εμπεριέχεται κάπου, όπως δεν είναι δυνατόν να εμπεριέχεται πουθενά και η πληρότητα του Δημιουργού του. Η πληρότητα είναι επέκταση. Ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ εμποδίζει την επέκταση, κι έτσι εμποδίζει την μόνη σου λειτουργία. Επομένως εμποδίζει την χαρά σου, έτσι ώστε αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ανολοκλήρωτο. Πραγματικά είσαι ανολοκλήρωτος εκτός κι αν δημιουργείς, αλλά ο Θεός δεν γνωρίζει την μη ολοκλήρωση γι αυτό πρέπει να δημιουργείς. Εσύ μπορεί να μην γνωρίζεις τις δικές σου δημιουργίες, αλλά αυτό δεν μπορεί πια να παρέμβει στην πραγματικότητά τους όπως και η μη επίγνωση του πνευμάτός σου δεν μπορεί να παρέμβει στην ύπαρξή του.

4. Η Βασιλεία επεκτείνεται αιώνια διότι είναι μέσα στο Νου του Θεού. Εσύ δεν γνωρίζεις την χαρά σου διότι δεν γνωρίζεις την ίδια την πληρότητα του Εαυτού σου. Αν αποκλείσεις κάποιο κομμάτι της Βασιλείας των Ουρανών από τον εαυτό σου, τότε δεν είσαι ολοκληρωμένος. Ένας διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να συλλάβει την πληρότητά του, και χρειάζεται να εμφανιστεί σε αυτόν ένα θαύμα της ολότητάς του και να τον θεραπεύσει. Αυτό αφυπνίζει εκ νέου την ολότητα μέσα σε αυτόν, και τον επαναφέρει στην Βασιλεία χάρις στην αποδοχή της ολότητάς του. Η πλήρης εκτίμηση της πληρότητας του Εαυτού από το νου κάνει τον εγωισμό αδύνατο και την επέκταση αναπόφευκτη. Γι αυτό υπάρχει τέλεια ειρήνη στην Βασιλεία. Το πνεύμα εκπληρώνει την λειτουργία του, και μόνο η πλήρης εκπλήρωση είναι ειρήνη.

5. Οι δημιουργίες σου προστατεύονται για σένα διότι το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο βρίσκεται μέσα στο νου σου, τις γνωρίζει και μπορεί να τις φέρει στην επίγνωση σου όποτε Το αφήσεις. Βρίσκονται εκεί ως μέρος της δικής σου ύπαρξης, διότι η ολοκλήρωση σου τις περιλαμβάνει. Οι δημιουργίες του κάθε Υιού του Θεού είναι δικές σου, διότι κάθε δημιουργία ανήκει σε όλους, εφόσον δημιουργήθηκε για την Υιότητα ως σύνολο.

6. Δεν έχεις αποτύχει να αυξήσεις την κληρονομιά των Υιών του Θεού, κι επομένως δεν έχεις αποτύχει να την διασφαλίσεις και για τον εαυτό σου. Εφόσον ήταν το Θέλημα του Θεού να την δώσει σε σένα, την έδωσε για πάντα. Εφόσον ήταν το Θέλημα Του να την έχεις για πάντα, Αυτός σου έδωσε τα μέσα για να την κρατήσεις. **Και το έχεις κάνει αυτό.** Η ανυπακοή στο Θέλημα του Θεού έχει νόημα μόνο για τους παρανοϊκούς. Στην πραγματικότητα είναι αδύνατη. Η πληρότητά του Εαυτού σου είναι το ίδιο απεριόριστη όπως του Θεού. Όπως Εκείνου, επεκτείνεται αιώνια και μέσα σε τέλεια ειρήνη. Η ακτινοβολία Του είναι τόσο έντονη που δημιουργεί με τέλεια χαρά, και μόνο οι ολοκληρωμένοι μπορούν να γεννηθούν από την Ολότητά Του.

7. Να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν έχασες την Ταυτότητά σου και τις επεκτάσεις που Την διατηρούν μέσα σε ολότητα και ειρήνη. Τα θαύματα είναι μια έκφραση αυτής της βεβαιότητας. Είναι αντανakλάσεις και της ορθής ταύτισής σου με τους αδελφούς σου, και της επίγνωσής σου ότι η ταύτισή σου διατηρείται με την επέκταση. Το θαύμα είναι ένα μάθημα στην τέλεια αντίληψη. Περιλαμβάνοντας οποιοδήποτε μέρος της ολότητας μέσα στο μάθημα, έχεις συμπεριλάβει το όλον.

X. Η Σύγχυση του Πόνου και της Χαράς

1. Η Βασιλεία είναι το αποτέλεσμα βασικών αρχών σκέψης,(αξιωμάτων) ακριβώς όπως είναι κι αυτός ο κόσμος. Μπορεί να έχεις φέρει τον τρόπο συλλογισμού του εγώ στην λογική κατάληξή του, η οποία είναι η παντελής σύγχυση για τα πάντα. Αν πραγματικά έβλεπες αυτό το

αποτέλεσμα δεν θα το ήθελες. Ο μόνος λόγος που θα μπορούσες ποτέ να θέλεις κάτι από αυτό, είναι επειδή δεν το βλέπεις στο σύνολό του. Είσαι πρόθυμος να δεις τις αρχές του εγώ, αλλά όχι την λογική κατάληξή τους. Δεν είναι πιθανόν να έχεις κάνει το ίδιο και με τις αρχές του Θεού; Οι δημιουργίες σου είναι η λογική έκβαση των δικών Του αρχών. Η Σκέψη Του το έχει διασφαλίσει αυτό για σένα. Βρίσκονται ακριβώς εκεί όπου ανήκουν. Ανήκουν στο νου σου ως μέρος της ταύτισής σου με τον δικό Του, αλλά η κατάσταση του νου σου και η αναγνώριση του τι βρίσκεται μέσα σε αυτόν εξαρτάται από το τι πιστεύεις εσύ για το νου σου. Όποιες και να είναι αυτές οι πεποιθήσεις, είναι η βάση των αρχών που θα καθορίζει το τι δέχεσαι μέσα στο νου σου.

2. Είναι σίγουρα ξεκάθαρο ότι μπορείς να δεχτείς μέσα στο νου σου ό,τι δεν βρίσκεται εκεί, αλλά και να αρνηθείς αυτό που είναι εκεί. Εν τούτοις την λειτουργία που ο Θεός ο Ίδιος έδωσε στο νου σου μέσω του δικού Του μπορείς να την αρνηθείς αλλά όχι να την εμποδίσεις. Είναι η λογική έκβαση αυτού που είσαι πραγματικά. Η ικανότητα να βλέπεις ένα λογικό αποτέλεσμα εξαρτάται από την προθυμία σου να το δεις, αλλά η αλήθεια του δεν έχει καμία σχέση με την προθυμία σου. Η αλήθεια είναι το Θέλημα του Θεού. Όταν μοιράζεσαι το Θέλημα Του μοιράζεσαι ό,τι γνωρίζει Αυτός. Όταν αρνείσαι ότι το Θέλημα Του είναι δικό σου, αρνείσαι την Βασιλεία Του **και** την δική σου.

3. Το Άγιο Πνεύμα θα σε κατευθύνει μόνο έτσι ώστε να αποφεύγεις τον πόνο. Σίγουρα κανένας δεν θα είχε αντίρρηση για αυτό τον στόχο αν τον αναγνώριζε. Το πρόβλημα δεν είναι το αν ό,τι λέει το Άγιο Πνεύμα είναι αλήθεια, αλλά το αν εσύ θέλεις να ακούσεις τι λέει. Δεν διακρίνεις το οδυνηρό από αυτό που σου φέρνει χαρά, και μάλιστα, έχεις την τάση να τα συγχέεις. Η κύρια λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να σε διδάξει να τα ξεχωρίζεις. Αυτό που φέρνει χαρά σε σένα είναι οδυνηρό για το εγώ, και όσο βρίσκεσαι σε αμφιβολία για το τι είσαι, θα βρίσκεσαι και σε σύγχυση όσον αφορά την χαρά και τον πόνο. Αυτή η σύγχυση είναι η αιτία της όλης ιδέας της θυσίας. Αν υπακούσεις το Άγιο Πνεύμα, εγκαταλείπεις το εγώ. Αλλά δεν θα έχεις θυσιάσει τίποτα. Αντίθετα, θα έχεις κερδίσει τα πάντα. Αν το πίστευες αυτό, δεν θα υπήρχε καμία σύγκρουση.

4. Αυτός είναι ο λόγος που χρειάζεται να αποδεικνύεις το προφανές στον εαυτό σου. Δεν είναι προφανές για σένα. Πιστεύεις ότι κάνοντας το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού θα είναι καλύτερα για σένα. Επίσης πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να *κάνεις* το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού. Επομένως, πιστεύεις ότι μία αδύνατη επιλογή είναι δυνατόν για σένα, μια επιλογή που είναι ταυτόχρονα τρομακτική και επιθυμητή. Εν τούτοις, ο Θεός βούλεται. Δεν επιθυμεί. Η δική σου θέληση είναι το ίδιο ισχυρή με την δική Του διότι *είναι* δική Του. Μπορεί να επιθυμείς το αδύνατον, αλλά μπορείς να βούλεσαι μόνο μαζί με τον Θεό. Αυτή είναι η αδυναμία του εγώ και η δική σου δύναμη.

5. Το Άγιο Πνεύμα πάντα συμπαρατάσσεται μαζί σου και με την δύναμή σου. Όσο αποφεύγεις την καθοδήγησή Του με οποιοδήποτε τρόπο, θέλεις να είσαι αδύναμος. Εν τούτοις, η αδυναμία είναι τρομακτική. Τι άλλο, λοιπόν, μπορεί να σημαίνει αυτή η απόφαση, εκτός από το ότι θέλεις να είσαι φοβισμένος; Το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν ζητά θυσίες, το εγώ όμως πάντα ζητά. Όταν βρίσκεσαι σε σύγχυση και δεν μπορείς να διακρίνεις τα κίνητρά σου, αυτό μπορεί να συμβαίνει μόνο λόγω προβολής. Η προβολή είναι μια σύγχυση κινήτρων, και δεδομένης αυτής της σύγχυσης, η εμπιστοσύνη καθίσταται αδύνατη. Κανένας δεν υπακούει με χαρά έναν οδηγό που δεν εμπιστεύεται, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο οδηγός είναι αναξιόπιστος. Σε αυτή την περίπτωση, σημαίνει πάντα ότι αναξιόπιστος είναι αυτός που ακολουθεί. Όμως, και αυτό, είναι απλά θέμα της δικής του πίστης. Πιστεύοντας ότι μπορεί να προδίδει, πιστεύει ότι τα πάντα μπορούν να τον προδίδουν. Εν τούτοις, αυτό γίνεται μόνο επειδή αυτός έχει επιλέξει να ακολουθήσει μια ψευδή καθοδήγηση. Ανίκανος να την ακολουθήσει δίχως φόβο, την συνδέει με τον φόβο, και αρνείται να ακολουθήσει οποιαδήποτε καθοδήγηση εντελώς. Δεν είναι παράξενο που το αποτέλεσμα αυτή της απόφασης είναι η σύγχυση.

6. Το Άγιο Πνεύμα είναι απόλυτα αξιόπιστο, όπως κι εσύ. Ο Θεός ο Ίδιος σε εμπιστεύεται, άρα η αξιοπιστία σου είναι αναμφισβήτητη. Πάντα θα παραμένει πέρα από αμφισβήτηση, όσο και να το αμφισβητείς εσύ. Είπα και προηγουμένως ότι εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού. Το Θέλημα Του δεν είναι μια ανόητη επιθυμία, και η ταύτισή σου με το Θέλημα Του δεν είναι προαιρετική, εφόσον είναι αυτό που είσαι. Το να μοιράζεσαι το Θέλημα

Του μαζί μου, στην πραγματικότητα δεν είναι κάτι που έχεις να το επιλέξεις , παρόλο που μπορεί να φαίνεται έτσι. Όλος ο διαχωρισμός βασίζεται σε αυτό το σφάλμα. Η μόνη διέξοδος από το σφάλμα είναι ν'αποφασίσεις ότι δεν χρειάζεται ν'αποφασίσεις τίποτα. Τα πάντα σου έχουν δοθεί με απόφαση του Θεού. Αυτή είναι το Θέλημα Του, και εσύ δεν μπορείς να το ακυρώσεις.

7. Ακόμα και η απελευθέρωση από το προνόμιο να παίρνεις λάθος αποφάσεις, που το εγώ περιφρουρεί με τόσο ζήλο, δεν επιτυγχάνεται από δική σου επιθυμία. Επιτεύχθηκε για σένα από το Θέλημα του Θεού, ο Οποίος δεν σε έχει αφήσει χωρίς υποστήριξη. Η Φωνή Του θα σε διδάξει πώς να ξεχωρίζεις τον πόνο από την χαρά, και θα σε οδηγήσει έξω από την σύγκρουση που έχεις φτιάξει. Δεν υπάρχει σύγχυση μέσα στο νου ενός Υιού του Θεού, του οποίου η θέληση πρέπει να είναι η Θέληση του Πατέρα, διότι η Θέληση του Πατέρα *είναι* ο Υιός Του.

8. Τα θαύματα βρίσκονται σε συμφωνία με το Θέλημα του Θεού, του Οποίου το Θέλημα δεν το γνωρίζεις διότι βρίσκεσαι σε σύγχυση για το τι θέλεις *εσύ*. Αυτό σημαίνει ότι βρίσκεσαι σε σύγχυση για το τι είσαι. Αν είσαι το Θέλημα του Θεού και δεν το δέχεσαι, τότε αρνείσαι την χαρά. Το θαύμα είναι επομένως ένα μάθημα για το τι είναι η χαρά. Όντας ένα μάθημα στο μοίρασμα είναι ένα μάθημα στην αγάπη, η οποία *είναι* χαρά. Άρα κάθε θαύμα είναι ένα μάθημα στην αλήθεια, και προσφέροντας την αλήθεια μαθαίνεις την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά.

XI. Η Κατάσταση της Χάριτος

1. Το Άγιο Πνεύμα πάντα θα σε καθοδηγεί αληθινά, διότι η χαρά σου είναι και δική Του. Αυτή είναι το Θέλημα Του για τους πάντες διότι μιλά για την Βασιλεία του Θεού, η οποία *είναι* χαρά. Το να Το ακολουθείς είναι λοιπόν, το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο, και το μόνο πράγμα που είναι εύκολο, διότι δεν είναι αυτού του κόσμου. Είναι επομένως φυσικό. Ο κόσμος πάει ενάντια στην φύση σου, επειδή δεν βρίσκεται σε συμφωνία

με τους νόμους του Θεού. Ο κόσμος αντιλαμβάνεται βαθμούς δυσκολίας στα πάντα. Αυτό συμβαίνει διότι το εγώ δεν αντιλαμβάνεται τίποτα ως απόλυτα επιθυμητό. Αποδεικνύοντας στον εαυτό σου ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα, θα πειστείς ότι, στην φυσική σου κατάσταση, δεν υπάρχει καθόλου δυσκολία **διότι** είναι μια κατάσταση χάριτος.

2. Η χάρις είναι η φυσική κατάσταση κάθε Υιού του Θεού. Όταν δεν βρίσκεται σε κατάσταση χάριτος, είναι έξω από το φυσικό του περιβάλλον και δεν λειτουργεί καλά. Όλα όσα κάνει γίνονται κοπιαστικά, διότι δεν δημιουργήθηκε για το περιβάλλον που κατασκεύασε. Επομένως δεν μπορεί να προσαρμοστεί σε αυτό, ούτε να το προσαρμόσει σε αυτόν. Δεν υπάρχει νόημα στο να προσπαθεί. Ένας Υιός του Θεού είναι χαρούμενος μόνο αν γνωρίζει ότι είναι μαζί με τον Θεό. Αυτό είναι το μόνο περιβάλλον στο οποίο δεν θα βιώνει ένταση, διότι εκεί είναι που ανήκει. Είναι ακόμα το μόνο περιβάλλον που του αξίζει, διότι η δική του αξία είναι πέρα από ό,τι μπορεί να φτιάξει (ο Υιός).

3. Αναλογίσου το βασίλειο που έχεις φτιάξει εσύ και κρίνε δίκαια την αξία του. Αξίζει να είναι η κατοικία ενός παιδιού του Θεού; Προστατεύει την ειρήνη του και τον φωτίζει με την αγάπη του; Κρατά την καρδιά του ανέπαφη από τον φόβο, και του επιτρέπει να δίνει πάντα χωρίς καμιά αίσθηση απώλειας; Τον διδάσκει ότι το να δίνει είναι η χαρά του, και ότι ο Θεός ο Ίδιος τον ευχαριστεί όταν δίνει; Αυτό είναι το μόνο περιβάλλον στο οποίο μπορείς να είσαι χαρούμενος. Εσύ δεν μπορείς να το φτιάξεις, όπως δεν μπορείς να φτιάξεις και τον εαυτό σου. Έχει δημιουργηθεί για σένα, όπως εσύ δημιουργήθηκες γι αυτό. Ο Θεός προσέχει τα παιδιά Του και δεν τους αρνείται τίποτα. Εν τούτοις, όταν αυτά Τον αρνούνται δεν μπορούν να το καταλάβουν αυτό, επειδή αρνούνται τα πάντα στον εαυτό τους. Εσύ που θα μπορούσες να δώσεις την Αγάπη του Θεού σε όλα όσα βλέπεις, αγγίζεις και θυμάσαι, στην κυριολεξία αρνείσαι στον εαυτό σου τον Παράδεισο.

4. Σε καλώ να θυμηθείς ότι σε έχω επιλέξει να διδάσκεις την Βασιλεία **στην** Βασιλεία. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σε αυτό το μάθημα, διότι το μάθημα **είναι** απουσία εξαιρέσεων. Κάθε Υιός που επιστρέφει στην Βασιλεία των Ουρανών με αυτό το μάθημα μέσα στην καρδιά του

έχει θεραπεύσει την Υιότητα και έχει δώσει τις ευχαριστίες του στον Θεό. Κάθε ένας που μαθαίνει αυτό το μάθημα έχει γίνει ο τέλειος δάσκαλος, διότι το έχει μάθει από το Άγιο Πνεύμα.

5. Όταν ένας νους έχει μόνο φως, γνωρίζει μόνο φως. Η ίδια του η ακτινοβολία λάμπει παντού γύρω του, και επεκτείνεται στο σκοτάδι άλλων νοών, μεταμορφώνοντας τους σε κάτι μεγαλειώδες. Το Μεγαλείο του Θεού είναι εκεί, για να το αναγνωρίσεις, να το εκτιμήσεις και να το γνωρίσεις. Ο Θεός δίνει μόνο ίσα. Αν αναγνωρίσεις το δώρο Του σε όλους, τότε έχεις αναγνωρίσει τι σου έχει δώσει. Τίποτα δεν είναι τόσο εύκολο να αναγνωρίσεις όσο η αλήθεια. Αυτή η αναγνώριση είναι άμεση, ξεκάθαρη και φυσική. Έχεις εκπαιδεύσει τον εαυτό σου να μην την αναγνωρίζει, και αυτό σου ήταν πολύ δύσκολο.

6. Έξω από το φυσικό σου περιβάλλον είναι πολύ δικαιολογημένο να ρωτάς. «Τι είναι η αλήθεια;» εφόσον η αλήθεια είναι το περιβάλλον από το οποίο και για το οποίο δημιουργήθηκες. Δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου, διότι δεν γνωρίζεις τον Δημιουργό σου. Δεν γνωρίζεις τις δημιουργίες σου διότι δεν γνωρίζεις τους αδελφούς σου, οι οποίοι τις δημιούργησαν μαζί σου. Έχω ήδη πει ότι μόνο ολόκληρη η Υιότητα είναι άξια να είναι συν-δημιουργός με τον Θεό, διότι μόνο ολόκληρη η Υιότητα μπορεί να δημιουργεί σαν Αυτόν. Όποτε θεραπεύεις έναν αδελφό αναγνωρίζοντας την αξία του, αναγνωρίζεις την δύναμή του να δημιουργεί όπως και την δική σου. Δεν γίνεται να έχει χάσει αυτό που αναγνωρίζεις, κι εσύ πρέπει να έχεις την δόξα που βλέπεις σε αυτόν. Αυτός είναι ένας συν-δημιουργός μαζί με τον Θεό και μαζί σου. Αν αρνείσαι την δημιουργική του δύναμη, αρνείσαι και την δική σου και του Θεού ο Οποίος σας δημιούργησε.

7. Δεν μπορείς να αρνείσαι μέρος της αλήθειας. Δεν γνωρίζεις τις δημιουργίες σου διότι δεν γνωρίζεις τον δημιουργό τους. Δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου διότι δεν γνωρίζεις τον δικό σου. Οι δημιουργίες σου δεν μπορούν να αποδείξουν την πραγματικότητά σου, περισσότερο από όσο μπορείς εσύ να αποδείξεις την πραγματικότητα του Θεού. Μπορείς, όμως, να **γνωρίσεις** και τις δύο. Η ύπαρξη γίνεται γνωστή μέσω μοιράσματος. Εφόσον ο Θεός μοιράστηκε την Ύπαρξή Του μαζί σου, μπορείς να Τον γνωρίζεις. Αλλά πρέπει να γνωρίζεις και όλα όσα Αυτός δημιούργησε, για να γνωρίσεις τι έχουν μοιραστεί. Χωρίς τον Πατέρα σου δεν θα γνωρίζεις

την πατρότητά σου. Η Βασιλεία του Θεού περιλαμβάνει όλους τους Υιούς Του και τα παιδιά τους, τα οποία είναι καθ'ομοίωσιν των Υιών όπως αυτοί είναι καθ'ομοίωσιν του Πατέρα. Γνώρισε, λοιπόν, τους Υιούς του Θεού, και θα γνωρίσεις όλη την δημιουργία.

Κεφάλαιο 8

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

I. Η Κατεύθυνση των Μαθημάτων

1. Η γνώση δεν είναι το κίνητρο για να κάνεις αυτά τα μαθήματα. Το κίνητρο είναι η ειρήνη. Αυτή είναι η αναγκαία προϋπόθεση για γνώση μόνο και μόνο επειδή εκείνοι που βρίσκονται σε σύγκρουση δεν είναι γαλήνιοι, και η ειρήνη είναι η προϋπόθεση της γνώσης διότι είναι η κατάσταση της Βασιλείας. Η γνώση μπορεί να αποκατασταθεί μόνο όταν τηρείς τις προϋποθέσεις της. Αυτή δεν είναι μια συμφωνία που έφτιαξε ο Θεός, ο Οποίος δεν κάνει δόσοληψίες. Είναι απλά το αποτέλεσμα της κακής χρήσης των νόμων Του εκ μέρους μιας φανταστικής θέλησης που δεν είναι δική Του. Η γνώση *είναι* η Θέλησή Του. Αν αντιτίθεται στο Θέλημα Του, πως γίνεται να έχεις την γνώση; Σου έχω πει τι σου προσφέρει η γνώση, αλλά ίσως ακόμα δεν την θεωρείς ως απόλυτα επιθυμητή. Αν την θεωρούσες δεν θα ήσουν τόσο έτοιμος να την πετάς κάθε φορά που το εγώ ζητά την υποστήριξή σου.

2. Οι περισπασμοί του εγώ μπορεί να φαίνεται πως παρεμβάλλονται στην μάθηση σου, αλλά το εγώ δεν έχει δύναμη να σε περισπά εκτός κι αν εσύ του την δώσεις. Η φωνή του εγώ είναι μια αυταπάτη. Δεν μπορείς να περιμένεις ότι θα σου πει «Δεν είμαι αληθινό». Εν τούτοις, δεν σου ζητείται να διώξεις μόνος σου τις αυταπάτες σου. Απλά σου ζητείται να τις αξιολογήσεις σε σχέση με τις επιδράσεις που έχουν πάνω σου. Αν δεν τις θέλεις επειδή θα χάσεις την ειρήνη, τότε θα αφαιρεθούν από το νου σου για χάρη σου.

3. Κάθε ανταπόκριση στο εγώ είναι ένα κάλεσμα για πόλεμο, και ο πόλεμος σου στερεί πραγματικά την ειρήνη. Όμως σε αυτό τον πόλεμο δεν υπάρχει αντίπαλος. Αυτή είναι η επανερμηνεία της πραγματικότητας που πρέπει να κάνεις για να εξασφαλίσεις την ειρήνη, καθώς και η μόνη που χρειάζεται ποτέ να κάνεις. Εκείνους που αντιλαμβάνεσαι ως αντιπάλους είναι μέρος της ειρήνης σου, την οποία εγκαταλείπεις όταν

τους επιτίθεσαι. Πως είναι δυνατόν να έχεις αυτό που εγκαταλείπεις; Μοιράζεσαι για να έχεις, αλλά δεν το εγκαταλείπεις εσύ ο ίδιος . Όταν εγκαταλείπεις την ειρήνη, τότε αποκλείεις τον εαυτό σου από αυτή. Αυτή είναι μια κατάσταση τόσο ξένη προς την Βασιλεία, που καθιστά αδύνατο να καταλάβεις την κατάσταση που επικρατεί μέσα σε αυτή.

4. Τα περασμένα σου μαθήματα πρέπει να σε δίδαξαν λάθος πράγματα, απλά και μόνο επειδή δεν σε έχουν κάνει ευτυχισμένο. Μόνο και μόνο για αυτό το λόγο η αξία τους είναι αμφισβητήσιμη. Αν η μάθηση στοχεύει στην αλλαγή, και αυτός είναι πάντα ο στόχος της, είσαι ικανοποιημένος με τις αλλαγές που σου έχει επιφέρει η μάθησή σου; Η δυσαρέσκεια με τα αποτελέσματα της μάθησης είναι ένα σημάδι μαθησιακής αποτυχίας, εφόσον σημαίνει ότι δεν απόκτησες αυτό που ήθελες.

5. Το μαθησιακό πρόγραμμα της Επανάρθωσης είναι το αντίθετο του προγράμματος που κατάρτισες εσύ για τον εαυτό σου, το ίδιο όμως και το αποτέλεσμά του. Αν το αποτέλεσμα του δικού σου προγράμματος σε έχει κάνει δυστυχισμένο, και εφόσον θέλεις ένα διαφορετικό, μια αλλαγή στο μαθησιακό σου πρόγραμμα είναι προφανώς απαραίτητη. Η πρώτη αλλαγή που θα εισάγουμε είναι μια αλλαγή στην κατεύθυνση. Ένα μαθησιακό πρόγραμμα για να έχει νόημα δεν μπορεί να είναι χωρίς συνέπεια. Αν είναι σχεδιασμένο από δύο δασκάλους, που ο κάθε ένας πιστεύει σε διαμετρικά αντίθετες ιδέες, δεν είναι δυνατόν να αποτελεί ένα ενιαίο σύνολο. Αν διεξάγεται από αυτούς τους δύο δασκάλους συγχρόνως, τότε ο ένας θα παρεμβαίνει στον άλλο. Αυτό οδηγεί σε αμφιταλαντεύσεις, αλλά όχι σε αλλαγή. Οι ασταθείς δεν έχουν κατεύθυνση. Δεν μπορούν να επιλέξουν το ένα διότι δεν μπορούν να αφήσουν το άλλο, ακόμα κι αν αυτό δεν υπάρχει. Το συγκρουόμενο πρόγραμμά τους, τους διδάσκει ότι όλες οι κατευθύνσεις υπάρχουν, και δεν τους παρέχει λογική βάση για να επιλέξουν.

6. Ο ολοκληρωτικός παραλογισμός ενός τέτοιου μαθησιακού προγράμματος πρέπει να αναγνωριστεί πριν γίνει δυνατή μια πραγματική αλλαγή στην κατεύθυνση. Δεν μπορείς να μαθαίνεις συγχρόνως από δύο δασκάλους που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία για τα πάντα. Το κοινό τους πρόγραμμα παρουσιάζει ένα αδύνατο μαθησιακό έργο. Σε διδάσκουν τελείως διαφορετικά πράγματα με εντελώς

διαφορετικούς τρόπους, που θα μπορούσαν να είναι πιθανά αν και οι δύο δεν σε δίδασκαν για τον εαυτό σου. Η πραγματικότητά σου παραμένει ανεπηρέαστη και από τους δύο, αλλά αν ακούς και τους δύο, ο νους θα διχάζεται για το ποια είναι η πραγματικότητά σου.

II. Η Διαφορά ανάμεσα στην Φυλάκιση και στην Ελευθερία

1. Υπάρχει μια λογική βάση για την επιλογή. Μόνο ένα Δάσκαλος γνωρίζει ποια είναι η πραγματικότητά σου. Αν ο σκοπός των μαθημάτων είναι το να μάθεις να αφαιρείς τα εμπόδια για αυτή την γνώση, τότε πρέπει να τα μάθεις από Αυτόν. Το εγώ δεν γνωρίζει τι προσπαθεί να διδάξει. Προσπαθεί να σε διδάξει τι είσαι χωρίς να γνωρίζει τι είσαι. Είναι ειδικό μόνο στην σύγχυση. Δεν κατανοεί τίποτα άλλο. Σαν δάσκαλος, λοιπόν, το εγώ βρίσκεται σε σύγχυση και προκαλεί ολοκληρωτική σύγχυση. Ακόμα κι αν μπορούσες να αγνοήσεις εντελώς το Άγιο Πνεύμα, πράγμα που είναι αδύνατον, ακόμα και τότε δεν θα μπορούσες να μάθεις τίποτα από το εγώ, διότι το εγώ δεν γνωρίζει τίποτα.

2. Υπάρχει κάποιος πιθανός λόγος να διαλέξεις ένα τέτοιο δάσκαλο; Μπορεί η απόλυτη περιφρόνηση των πάντων που διδάσκει να έχει κάποιο νόημα; Είναι αυτός ο δάσκαλος στον οποίο μπορεί να στραφεί ένα Υιός του Θεού για να βρει τον εαυτό του; Το εγώ ποτέ δεν σου έχει δώσει καμία λογική απάντηση σε τίποτα. Αξιολογώντας το βασιζόμενος στην εμπειρία σου από την διδασκαλία του, δεν θα έπρεπε αυτό και μόνο να του στερήσει το δικαίωμα να είναι ο μελλοντικός σου δάσκαλος; Εν τούτοις, το εγώ έχει κάνει πολύ περισσότερα για να βλάψει την μάθησή σου από αυτό και μόνο. Η μάθηση προκαλεί χαρά αν σε οδηγεί στο φυσικό σου μονοπάτι, και διευκολύνει την εξέλιξη αυτού που ήδη έχεις. Όταν διδάσκεσαι ενάντια στην φύση σου, όμως, θα χάνεις από αυτή την μάθησή διότι η μάθησή σου θα σε αιχμαλωτίζει. Η θέλησή σου είναι *μέσα* στην φύση σου, κι επομένως δεν μπορείς να πας ενάντια σε αυτή.

3. Το εγώ δεν μπορεί να σε διδάξει τίποτα όσο η θέληση σου είναι ελεύθερη, διότι δεν θα το ακούς. Δεν είναι η θέλησή σου να είσαι φυλακισμένος διότι η θέλησή σου είναι ελεύθερη. Αυτός είναι ο λόγος που το εγώ είναι η άρνηση της ελεύθερης βούλησης . Ποτέ δεν είναι ο Θεός Αυτός που σε εξαναγκάζει διότι Αυτός μοιράζεται το Θέλημα Του μαζί σου. Η Φωνή Του διδάσκει μόνο σύμφωνα με το Θέλημα Του. Αυτό όμως δεν είναι μάθημα του Αγίου Πνεύματος επειδή είναι αυτό που *είσαι*.(το Θέλημα Του) Το μάθημα είναι ότι η δική σου θέληση και του Θεού δεν γίνεται να είναι σε ασυμφωνία διότι είναι ένα. Αυτή είναι η ακύρωση όλων όσων επιχειρεί να διδάξει το εγώ. Δεν είναι λοιπόν μόνο η κατεύθυνση των μαθημάτων που πρέπει να είναι δίχως σύγκρουση, αλλά και το περιεχόμενό τους .

4. Το εγώ προσπαθεί να σε διδάξει ότι θέλεις να αντιτεθείς στο Θέλημα του Θεού. Δεν μπορείς να μάθεις αυτό το αφύσικο μάθημα, και η προσπάθεια να το μάθεις είναι μία παραβίαση της ίδιας σου της ελευθερίας, κάνοντάς σε να φοβάσαι την θέλησή σου *διότι* είναι ελεύθερη. Το Άγιο Πνεύμα αντιτίθεται σε οποιαδήποτε αιχμαλωσία της θέλησης ενός Υιού του Θεού, γνωρίζοντας ότι η Θέληση του Υιού του Θεού είναι και του Πατέρα. Το Άγιο Πνεύμα σε οδηγεί σταθερά στο μονοπάτι της ελευθερίας, και σε διδάσκει το πώς να αγνοείς ή να βλέπεις πέρα από όλα όσα θα σε καθυστερούσαν.

5. Έχουμε πει ότι το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά. Αυτό είναι το ίδιο με το να λέγαμε ότι σου διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στην φυλάκιση και την ελευθερία. Δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση χωρίς Αυτό διότι έχεις διδάξει στον εαυτό σου ότι η φυλάκιση είναι ελευθερία. Πιστεύοντας ότι αυτά είναι το ίδιο, πώς μπορείς να τα ξεχωρίσεις; Μπορείς να ζητήσεις από το κομμάτι του νου σου που σε δίδαξε να πιστεύεις ότι είναι τα ίδια, να σε διδάξει ότι είναι και διαφορετικά;

6. Η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος παίρνει μόνο *μια* κατεύθυνση και έχει μόνο *ένα* στόχο. Η κατεύθυνσή Του είναι η ελευθερία και ο στόχος Του είναι ο Θεός. Εν τούτοις δεν μπορεί να συλλάβει τον Θεό χωρίς εσένα, διότι δεν είναι Θέληση του Θεού να *είναι* δίχως εσένα. Όταν έχεις μάθει ότι η θέλησή σου είναι και του Θεού, τότε δεν μπορεί πια να θέλεις να

είσαι δίχως Αυτόν περισσότερο από ό,τι Αυτός θα μπορούσε να θέλει να είναι δίχως εσένα. Αυτή είναι η ελευθερία και αυτή είναι η χαρά. Αν το αρνηθείς αυτό στον εαυτό σου, αρνείσαι στον Θεό την Βασιλεία Του, επειδή Αυτός σε δημιούργησε γι αυτό.

7. Όταν είπα, « Όλη η δύναμη και η δόξα είναι δικές σου διότι η Βασιλεία των Ουρανών είναι δική Του» εννοούσα αυτό: Η Θέληση του Θεού είναι χωρίς όρια, και όλη η δύναμη και η δόξα βρίσκονται μέσα σε αυτή. Είναι απεριόριστη σε ισχύ, σε αγάπη και σε ειρήνη. Δεν έχει όρια διότι η επέκτασή της είναι χωρίς όρια, και περιλαμβάνει όλα τα πράγματα διότι δημιούργησε όλα τα πράγματα. Δημιουργώντας όλα τα πράγματα τα έκανε μέρος της. Εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού διότι έτσι δημιουργήθηκες. Αφού ο Δημιουργός σου δημιουργεί μόνο σαν τον Εαυτό Του, είσαι σαν Αυτόν. Είσαι μέρος Εκείνου ο Οποίος είναι όλη η δύναμη και η δόξα, κι επομένως είσαι το ίδιο απεριόριστος όσο Αυτός.

8. Τι άλλο μπορεί το Άγιο Πνεύμα να επικαλεστεί για να αποκαταστήσει την Βασιλεία του Θεού εκτός από την δύναμη και την δόξα; Η έκκλησή Του, λοιπόν, είναι απλά σε αυτό που είναι η Βασιλεία, και για την αναγνώριση αυτού που πραγματικά είναι. Όταν το αναγνωρίσεις αυτό, τότε αυτόματα φέρνεις αυτή την αναγνώριση σε όλους, διότι θα τους έχεις αναγνωρίσει όλους. Με την δική σου αναγνώριση αφυπνίζεις και την δική τους, και μέσα από την δική τους επεκτείνεται και η δική σου. Η αφύπνιση ρέει εύκολα και χαρούμενα μέσα στην Βασιλεία, σαν απάντηση προς το Κάλεσμα για τον Θεό. Αυτή είναι η φυσική ανταπόκριση κάθε Υιού του Θεού προς την Φωνή που μιλά για τον Δημιουργό του, διότι είναι η Φωνή για τις δημιουργίες του και για την δική του επέκταση.

III. Η Ιερή Συνάντηση

1. Δόξα στον ύψιστο Θεό, και σε σένα διότι αυτή είναι η Θέλησή Του. Ζήτησε και θα σου δοθεί, διότι ήδη έχει δοθεί. Ζήτησε το φως και μάθε ότι είσαι φως. Αν θέλεις κατανόηση και φώτιση θα την μάθεις, διότι η

απόφασή σου να την μάθεις είναι και η απόφαση σου να ακούς τον Δάσκαλο που γνωρίζει το φως, κι επομένως μπορεί να σου το διδάξει. Δεν υπάρχει όριο στην μάθησή σου διότι δεν υπάρχει όριο στο νου σου. Δεν υπάρχει όριο στην διδασκαλία Του διότι Αυτός δημιουργήθηκε για να διδάσκει. Κατανοώντας τέλεια την λειτουργία Του, την εκπληρώνει τέλεια, διότι αυτή είναι η χαρά Του και η δική σου το ίδιο.

2. Η τέλεια εκπλήρωση της Θέλησης του Θεού είναι η μόνη χαρά και ειρήνη που μπορείς να γνωρίσεις απόλυτα, διότι είναι η μόνη λειτουργία που μπορεί να βιωθεί ολοκληρωτικά. Όταν αυτό επιτευχτεί, λοιπόν, δεν θα υπάρχει καμιά άλλη εμπειρία. Εν τούτοις, η επιθυμία για κάποια άλλη εμπειρία θα εμποδίζει την επίτευξη της, διότι το Θέλημα του Θεού δεν γίνεται να σου επιβληθεί δια της βίας, μιας και είναι εμπειρία απόλυτης προθυμίας. Το Άγιο Πνεύμα καταλαβαίνει πώς να το διδάξει αυτό, αλλά εσύ δεν το καταλαβαίνεις. Αυτός είναι ο λόγος που Το χρειάζεσαι, και που ο Θεός σου Το έδωσε. Μόνο η δική Του διδασκαλία θα απελευθερώσει την δική σου θέληση προς την Θέληση του Θεού, ενώνοντάς την με την δύναμη και την δόξα Του και διασφαλίζοντάς τες ως δικές σου. Τις μοιράζεσαι όπως τις μοιράζεται και ο Θεός, διότι αυτό είναι το φυσικό αποτέλεσμα της ύπαρξής τους.

3. Το Θέλημα του Πατέρα και του Υιού γίνονται Ένα, με την επέκτασή τους. Η επέκτασή τους είναι το αποτέλεσμα της Ενότητάς τους, και κρατά αδιάσπαστη την ενότητά τους επεκτείνοντας το κοινό τους Θέλημα. Αυτή είναι η τέλεια δημιουργία από τους τέλεια δημιουργημένους από κοινού με τον τέλειο Δημιουργό. Ο Πατέρας πρέπει να δίνει πατρότητα στον Υιό Του, διότι η δική Του Πατρότητα πρέπει να επεκτείνεται προς τα έξω. Εσύ που ανήκεις στον Θεό έχεις την ιερή λειτουργία της επέκτασης της Πατρότητάς Του με το να μην θέτεις καθόλου όρια σε αυτήν. Άφησε το Άγιο Πνεύμα να σε διδάξει πώς να το κάνεις αυτό, διότι έτσι μπορείς να γνωρίσεις τι σημαίνει αυτό μόνο από τον Ίδιο τον Θεό.

4. Να θυμάσαι ότι όποιον και να συναντάς είναι μια ιερή συνάντηση. Όπως τον βλέπεις θα βλέπεις και τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι, θα συμπεριφέρεσαι και στον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι γι αυτόν, έτσι θα σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το

ξεχνάς αυτό, διότι μέσα σε αυτόν θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την δέχεσαι ο ίδιος. Διότι εγώ είμαι πάντα εκεί μαζί σου, για να σου υπενθυμίζω **εσένα**.

5. Ο στόχος των μαθημάτων, άσχετα με τον δάσκαλο που επιλέγεις, είναι «Γνώρισε τον εαυτό σου». Δεν υπάρχει τίποτε άλλο να ψάξεις. Ο κάθε ένας ψάχνει για τον εαυτό του και για την δύναμη και την δόξα που νομίζει ότι έχει χάσει. Όποτε είσαι με οποιονδήποτε, έχεις άλλη μια ευκαιρία να τα βρεις. Η δύναμη και η δόξα σου βρίσκονται μέσα σ' αυτόν (στον αδελφό σου) διότι είναι δικές σου. Το εγώ προσπαθεί να τα βρει μόνο μέσα σε σένα, διότι δεν γνωρίζει που να ψάξει. Το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει ότι αν κοιτάς μόνο στον εαυτό σου δεν μπορείς να βρεις τον εαυτό σου, διότι αυτό δεν είναι αυτό που είσαι. Όποτε είσαι με έναν αδελφό, μαθαίνεις τι είσαι διότι διδάσκεις αυτό που είσαι. Αυτός θα ανταποκριθεί είτε με πόνο είτε με χαρά, ανάλογα με το ποιον δάσκαλο ακολουθείς. Αυτός θα φυλακιστεί ή θα απελευθερωθεί ανάλογα με την δική σου απόφαση, το ίδιο και εσύ. Ποτέ μην ξεχνάς την ευθύνη σου προς αυτόν, διότι είναι ευθύνη προς τον εαυτό σου. Δώσε σε αυτόν την θέση του στην Βασιλεία κι έτσι θα έχεις και την δική σου.

6. Την Βασιλεία των Ουρανών δεν μπορείς να την βρεις μόνος, κι εσύ που είσαι η Βασιλεία δεν μπορείς να βρεις τον εαυτό σου μόνος σου. Για να πετύχεις τον στόχο των μαθημάτων, λοιπόν, δεν μπορείς ν' ακούς το εγώ, του οποίου ο μόνος σκοπός είναι να ματαιώσει τον ίδιο του τον στόχο. Το εγώ βέβαια δεν το γνωρίζει αυτό, διότι δεν γνωρίζει τίποτα. Αλλά εσύ μπορείς να το γνωρίζεις αν είσαι πρόθυμος να δεις τι θέλει το εγώ να κάνει σε σένα. Αυτή είναι δική σου ευθύνη, διότι μόλις το δεις αυτό πραγματικά θα δεχτείς την Επανάρθωση για τον εαυτό σου. Ποια άλλη επιλογή θα μπορούσες να κάνεις; Έχοντας κάνει αυτή την επιλογή θα καταλάβεις γιατί κάποτε πίστευες ότι, όταν συναντούσες κάποιον άλλον, νόμιζες ότι **ήταν** κάποιος άλλος. Και κάθε ιερή συνάντηση στην οποία συμμετέχεις πλήρως θα σε διδάσκει ότι αυτό δεν είναι έτσι.

7. Μπορείς να συναντήσεις μόνο ένα μέρος του εαυτού σου διότι είσαι μέρος του Θεού, ο Οποίος είναι τα πάντα. Η δύναμη και δόξα Του είναι παντού, και δεν είναι δυνατόν να είσαι αποκλεισμένος από αυτές. Το εγώ

διδάσκει ότι η δύναμη σου βρίσκεται σε σένα και μόνο. Το Άγιο Πνεύμα διδάσκει ότι όλη η δύναμη είναι στον Θεό και *επομένως* και σε σένα. Το Θέλημα του Θεού είναι κανένας να μην υποφέρει. Δεν θέλει κανένας να υποφέρει για μια εσφαλμένη απόφαση. Αυτός είναι ο λόγος που σου έχει δώσει τα μέσα να την ακυρώσεις. Μέσω της δύναμης και της δόξας Του όλες οι λανθασμένες αποφάσεις σου εξαλείφονται ολοκληρωτικά, απελευθερώνοντας εσένα και τον αδελφό σου από κάθε σκέψη φυλάκισης που μπορεί να κάνει οποιοδήποτε μέρος της Υιότητας. Οι λανθασμένες αποφάσεις δεν έχουν δύναμη, διότι δεν είναι αληθινές. Η φυλάκιση που φαίνεται πως προκαλούν δεν είναι πιο αληθινή από ό,τι αυτές οι ίδιες.

8. Η δύναμη και δόξα ανήκουν μόνο στον Θεό. Το ίδιο κι εσύ. Ο Θεός δίνει οτιδήποτε Του ανήκει διότι δίνει από τον Εαυτό Του. Και τα πάντα Του ανήκουν. Η λειτουργία που σου έδωσε είναι να δίνεις και εσύ από τον εαυτό σου. Όταν την εκπληρώσεις τέλεια θα θυμηθείς τι έχεις από Αυτόν, και επομένως αυτό που είσαι μέσα Του. Δεν μπορεί να είσαι ανίσχυρος να το κάνεις, διότι αυτή είναι η δύναμη σου. Ο Θεός σου δίνει σαν δώρο την δόξα Του επειδή αυτό είναι ο Ίδιος. Δες αυτή την δόξα παντού για να θυμηθείς τι είσαι.

IV. Το Δώρο της Ελευθερίας

1. Αν η Θέληση του Θεού για σένα είναι η απόλυτη γαλήνη και χαρά, τότε αν δεν βιώνεις αυτό και μόνο σημαίνει ότι αρνείσαι να αναγνωρίσεις την Θέλησή Του. Η Θέληση Του δεν ταλαντεύεται, και παραμένει για πάντα αμετάβλητη. Όταν δεν είσαι σε γαλήνη αυτό μπορεί να συμβαίνει μόνο και μόνο επειδή δεν πιστεύεις ότι βρίσκεσαι μέσα σε Αυτόν. Και όμως Αυτός είναι το Παν μέσα σε όλα. Η ειρήνη Του είναι πλήρης, και εσύ πρέπει να συμπεριλαμβάνεσαι μέσα σ'αυτήν. Οι νόμοι του σε κυβερνούν διότι κυβερνούν τα πάντα. Δεν μπορείς να εξαιρεθείς από τους νόμους Του, αν και μπορείς να μην τους υπακούς. Εν τούτοις, αν κάνεις κάτι

τέτοιο, θα νιώθεις μόνος και αβοήθητος, διότι θα έχεις αρνηθεί τα πάντα στον εαυτό σου.

2. Έχω έρθει ως φως σε ένα κόσμο που όντως αρνείται στον εαυτό του τα πάντα. Αυτό το κάνει απλά με το να διαχωρίζει τον εαυτό του από τα πάντα. Επομένως είναι μια ψευδαίσθηση απομόνωσης, που στηρίζεται στον φόβο της ίδιας της μοναξιάς που *είναι* η ψευδαίσθησή της. Είπα ότι θα είμαι για πάντα μαζί σου, ακόμα και μέχρι το τέλος του κόσμου. Γι αυτό είμαι το φως του κόσμου. Αν είμαι μαζί σου στην μοναξιά του κόσμου, η μοναξιά φεύγει. Δεν μπορείς να υποστηρίξεις την ψευδαίσθηση της μοναξιάς του κόσμου αν δεν είσαι μόνος. Σκοπός μου, λοιπόν, εξακολουθεί να είναι να η υπέρβαση του κόσμου. Δεν του επιτίθεμαι, αλλά το φως μου τον διαλύει εξαιτίας αυτού που είναι. Το φως δεν επιτίθεται στο σκοτάδι, απλά το φωτίζει και αυτό χάνεται. Αφού το φως μου πηγαίνει παντού μαζί σου, τότε κι εσύ το φωτίζεις μαζί με μένα και αυτό χάνεται. Το φως γίνεται δικό μας, κι εσύ δεν μπορείς να κατοικείς πια στο σκοτάδι όπως και το σκοτάδι δεν μπορεί να βρίσκεται εκεί όπου πηγαίνεις. Όταν θυμάσαι εμένα, θυμάσαι τον εαυτό σου, και Αυτόν που με έστειλε σε σένα.

3. Βρισκόσουν στο σκοτάδι μέχρι που το Θέλημα του Θεού εκπληρώθηκε ολοκληρωτικά από κάθε μέρος της Υιότητας . Όταν έγινε αυτό, επιτεύχθηκε τέλεια από όλους. Πως αλλιώς θα μπορούσε να έχει επιτευχθεί τέλεια ; Η δική μου αποστολή ήταν απλά να ενώσει την θέληση της Υιότητας , με την Θέληση του Πατέρα αποκτώντας την επίγνωση της Θέλησης του Πατέρα εγώ ο ίδιος. Αυτή την επίγνωση ήρθα να σου δώσω, και το πρόβλημά σου να την αποδεχτείς είναι και το πρόβλημα αυτού του κόσμου. Η επίλυση του είναι η σωτηρία, και με αυτή την έννοια *είμαι* η σωτηρία αυτού του κόσμου. Ο κόσμος λοιπόν με απεχθάνεται και με απορρίπτει, διότι ο κόσμος *είναι* η πίστη ότι η αγάπη είναι αδύνατη. Αν δεχτείς το γεγονός ότι είμαι μαζί σου, αρνείσαι τον κόσμο και δέχεσαι τον Θεό. Το θέλημα μου είναι το δικό Του, και η απόφασή σου να με ακούσεις είναι η απόφαση ν' ακούσεις την Φωνή Του και να κατοικείς μέσα στο Θέλημα Του. Όπως ο Θεός με έστειλε σε σένα, έτσι κι εγώ θα σε στείλω στους άλλους. Μαζί σου θα πορεύομαι προς

αυτούς κι έτσι θα μπορούμε να τους διδάσκουμε την ειρήνη και την ενότητα.

4. Δεν θεωρείς ότι ο κόσμος χρειάζεται την ειρήνη όσο την χρειάζεσαι κι εσύ; Δεν θέλεις να την δώσεις στον κόσμο τόσο όσο θέλεις και να την δεχτείς; Γιατί αν δεν το κάνεις δεν θα τη λάβεις. Αν θέλεις να την πάρεις από μένα, πρέπει πρώτα να την δώσεις. Η θεραπεία δεν προέρχεται από κάποιον άλλον. Δέξου την καθοδήγηση από μέσα σου. Την καθοδήγηση πρέπει να την θέλεις, διαφορετικά δεν θα έχει κανένα νόημα για σένα. Αυτός είναι ο λόγος που η θεραπεία είναι ένα συλλογικό εγχείρημα. Εγώ μπορώ να σου πω τι να κάνεις, αλλά εσύ πρέπει να συνεργάζεσαι πιστεύοντας ότι ξέρω τι πρέπει να κάνεις. Μόνο τότε ο νους σου θα επιλέξει να με ακολουθήσει. Χωρίς αυτή την επιλογή δεν θα μπορούσες να θεραπευτείς διότι θα είχες αποφασίσει ενάντια στην θεραπεία, και αυτή η απόρριψη της απόφασής μου για σένα κάνει την θεραπεία αδύνατη.

5. Η θεραπεία αντανακλά την κοινή μας θέληση. Αυτό είναι προφανές όταν αναλογιστείς για τι πράγμα είναι η θεραπεία. Η θεραπεία είναι ο τρόπος με τον οποίο ξεπερνιέται ο διαχωρισμός. Ο διαχωρισμός ξεπερνιέται με την ενότητα. Δεν μπορεί να ξεπεραστεί διαχωρίζοντας. Η απόφαση να ενωθείς πρέπει να είναι ξεκάθαρη, ειδάλλως ο νους ο ίδιος θα είναι διχασμένος και όχι ολοκληρωμένος. Ο νους σου είναι το μέσον με το οποίο εσύ καθορίζεις την δική σου κατάσταση, διότι ο νους είναι ο μηχανισμός της απόφασης. Είναι η δύναμη με την οποία διαχωρίζεσαι ή ενώνεσαι, και ανάλογα βιώνεις πόνο ή χαρά. Η απόφασή μου δεν μπορεί να παραβλέψει την δική σου, διότι και η δική σου είναι το ίδιο ισχυρή με την δική μου. Αν δεν ήταν έτσι οι Υιοί του Θεού δεν θα ήταν ίσοι. Τα πάντα είναι δυνατά μέσα από την κοινή μας θέληση, αλλά η δική μου από μόνη της δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Η θέλησή σου είναι τόσο ελεύθερη όσο και η δική μου, και ούτε ο Θεός ο Ίδιος δεν θα πήγαινε ενάντια σε αυτή. Εγώ δεν μπορώ να θελήσω κάτι που δεν θέλει ο Θεός. Μπορώ να σου προσφέρω την δύναμή μου για να κάνουμε την δική σου αήττητη, όμως αν αντιτεθώ στην απόφασή σου θα γίνω ανταγωνιστικός και θα παραβιάσω το Θέλημα του Θεού για σένα.

6. Καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην απόφασή σου, όπως και καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην δική Του Θέληση. Ο Θεός έδωσε δύναμη στην θέλησή σου, την οποία μπορώ ν' αναγνωρίσω μόνο προς τιμήν της δικής Του. Αν θέλεις να γίνεις σαν εμένα θα σε βοηθήσω, γνωρίζοντας ότι είμαστε όμοιοι. Αν θέλεις να είσαι διαφορετικός θα σε περιμένω μέχρι ν'αλλάξεις γνώμη. Μπορώ να σε διδάξω, αλλά μόνο εσύ μπορείς να επιλέξεις να ακούσεις την διδασκαλία μου. Πως αλλιώς είναι δυνατόν να γίνει, εφόσον η Βασιλεία του Θεού είναι ελευθερία; Η ελευθερία δεν μπορεί να μαθευτεί μέσω της τυραννίας οποιουδήποτε είδους, και η τέλεια ισότητα όλων των Υιών του Θεού δεν μπορεί να αναγνωριστεί μέσω της κυριαρχίας ενός νου πάνω σε κάποιον άλλον. Οι Υιοί του Θεού είναι ίσοι σε θέληση, εφόσον όλοι είναι το Θέλημα του Πατέρα τους. Αυτό είναι το μόνο μάθημα που ήρθα να διδάξω.

7. Αν η θέλησή σου δεν ήταν δική μου δεν θα ήταν ούτε του Πατέρα μας. Αυτό θα σήμαινε ότι έχεις φυλακίσει την δική σου, και δεν την αφήνεις ελεύθερη. Από μόνος σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, διότι μόνος σου είσαι ένα τίποτα. Εγώ είμαι τίποτα χωρίς τον Πατέρα και εσύ είσαι τίποτα χωρίς εμένα, γιατί με το να αρνείσαι τον Πατέρα αρνείσαι τον εαυτό σου. Θα σε θυμάμαι πάντα, και στην θύμησή μου για σένα βρίσκεται και η δική σου θύμηση για τον εαυτό σου. Στην δική μας θύμηση του ενός για τον άλλον βρίσκεται και θύμησή μας για τον Θεό. Και σε αυτή την ανάμνηση βρίσκεται η ελευθερία σου διότι η ελευθερία σου είναι σ' Αυτόν. Ενώσου, λοιπόν, μαζί μου υμνώντας Αυτόν και εσένα τον οποίο δημιούργησε. Αυτό είναι το δικό μας δώρο ευγνωμοσύνης προς Αυτόν, το οποίο θα το μοιραστεί με όλες τις δημιουργίες Του, στις οποίες δίνει εξίσου ό,τι είναι αποδεκτό από Αυτόν. Η Θέλησή Του για όλους τους Υιούς Του είναι το δώρο της ελευθερίας που δέχεται ευπρόσδεκτα. Προσφέροντας ελευθερία θα ελευθερώνεσαι.

8. Η ελευθερία είναι το μόνο δώρο που μπορείς να προσφέρεις στους Υιούς του Θεού, εφόσον είναι μια αναγνώριση του τι είναι οι ίδιοι και του τι είναι Αυτός. Η ελευθερία είναι δημιουργία, διότι είναι αγάπη. Όποιον επιζητάς να φυλακίσεις δεν τον αγαπάς. Επομένως, όταν επιζητάς να φυλακίσεις κάποιον, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σου, δεν τον

αγαπάς και δεν μπορείς να ταυτιστείς μαζί του. Όταν φυλακίζεις τον εαυτό σου δεν μπορείς να δεις την πραγματική σου ταύτιση με μένα και με τον Πατέρα. Η ταύτισή σου είναι και με τον Πατέρα **και** με τον Υιό. Δεν μπορεί να είναι μόνο με τον Ένα και όχι με τον Άλλο. Αν είσαι μέρος του Ενός, πρέπει να είσαι και μέρος του Άλλου επειδή Αυτοί είναι Ένα. Η Αγία Τριάδα είναι ιερή **επειδή** είναι Ένα. Αν αποκλείσεις τον εαυτό σου από αυτή την ενότητα, τότε αντιλαμβάνεσαι την Αγία Τριάδα ως διαχωρισμένη. Εσύ πρέπει να συμπεριλαμβάνεσαι μέσα σ' Αυτήν διότι Αυτή είναι τα πάντα. Αν δεν πάρεις την θέση σου μέσα σ' Αυτήν για να εκπληρώσεις την λειτουργία σου ως μέρος Της η Αγία Τριάδα θα είναι κι Αυτή τόσο στερημένη όσο κι εσύ. Κανένα μέρος Της δεν μπορεί παραμένει φυλακισμένο αν είναι να γίνει γνωστή η αλήθεια Της.

V. Η Αδιαίρετη Θέληση της Υιότητας

1. Είναι δυνατόν να είσαι χωρισμένος από την ταυτότητά σου και να είσαι γαλήνιος; Ο διαχωρισμός δεν είναι λύση· είναι αυταπάτη. Αυτοί που έχουν αυταπάτες πιστεύουν ότι η αλήθεια θα τους επιτεθεί, και δεν την αναγνωρίζουν διότι προτιμούν την αυταπάτη. Κρίνοντας την αλήθεια ως κάτι που δεν το θέλουν, αντιλαμβάνονται ψευδαισθήσεις που μπλοκάρουν την γνώση. Βοήθησέ τους προσφέροντάς τους τον ενοποιημένο νου σου για χάρη τους, όπως εγώ σου προσφέρω τον δικό μου για χάρη σου. Από μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, αλλά μαζί οι νόες μας συγχωνεύονται σε κάτι του οποίου η δύναμη είναι πολύ πιο πέρα από την δύναμη των ξεχωριστών τμημάτων του. Με το να μην είναι διαχωρισμένος, ο Νους του Θεού εδραιώνεται μέσα στον δικό μας σαν δικός μας. Αυτός ο Νους είναι αήττητος διότι είναι αδιαίρετος.

2. Η αδιαίρετη θέληση της Υιότητας είναι ο τέλειος δημιουργός, εφόσον βρίσκεται σε απόλυτη ομοιότητα με τον Θεό, του Οποίου είναι η Θέληση. Δεν γίνεται να εξαιρεθείς από αυτή αν θέλεις να καταλάβεις τι είναι αυτή και τι είσαι εσύ. Όταν πιστεύεις ότι η θέλησή σου είναι ξεχωριστή από την δική μου, τότε εξαιρείς τον εαυτό σου από την Θέληση του Θεού η οποία

είναι εσύ ο ίδιος. Εν τούτοις, το να θεραπεύεις εξακολουθεί να σημαίνει ότι ολοκληρώνεις. Επομένως, το να θεραπεύεις είναι να ενώνεσαι με εκείνους που είναι σαν εσένα, επειδή όταν αντιλαμβάνεσαι αυτή την ομοιότητα σημαίνει ότι αναγνωρίζεις τον Πατέρα. Αν η τελειότητα σου είναι σε Αυτόν και μόνο σε Αυτόν, πως είναι δυνατόν να το γνωρίζεις χωρίς να Τον αναγνωρίζεις ; Η αναγνώριση του Θεού είναι η αναγνώριση του εαυτού σου. Δεν υπάρχει διαχωρισμός από τον Θεό και την δημιουργία Του. Θα το συνειδητοποιήσεις αυτό όταν καταλάβεις ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα στην θέλησή σου και την δική μου. Άφησε την Αγάπη του Θεού να λάμψει επάνω σου με το να με αποδεχθείς. Η πραγματικότητά μου είναι δική σου και δική Του. Ενώνοντας το νου σου με τον δικό μου δηλώνεις την επίγνωση σου ότι η Θέληση του Θεού είναι Μία.

3. Η Ενότητα του Θεού και η δική μας δεν είναι διαχωρισμένες διότι η Ενότητά Του περιλαμβάνει και την δική μας. Όταν ενώνεσαι με μένα σημαίνει ότι αποκαθιστάς την δύναμή Του σε σένα διότι την μοιραζόμαστε. Σου προσφέρω μόνο την αναγνώριση της δικής Του δύναμης μέσα σου, αλλά σε αυτό βρίσκεται όλη η αλήθεια. Καθώς ενωνόμαστε, ενωνόμαστε μαζί Του. Δόξα στην ένωση του Θεού και των ιερών Του Υιών! Όλη η δόξα είναι σ' Αυτούς διότι *είναι* ενωμένοι. Τα θαύματα που κάνουμε φέρνουν μαρτυρίες της Θέλησης του Πατέρα για τον Υιό Του, και της χαράς που παίρνουμε όταν ενωνόμαστε με το Θέλημα του για εμάς.

4. Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου. Η αλήθεια και στους δυο μας είναι πέρα από το εγώ. Η επιτυχία μας στην υπέρβαση του εγώ είναι εγγυημένη από τον Θεό, κι εγώ μοιράζομαι αυτή την βεβαιότητα και για τους δυο μας και για όλους μας. Φέρνω την ειρήνη του Θεού πίσω σε όλα τα παιδιά Του διότι την έλαβα από Αυτόν για όλους μας. Τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην ενωμένη θέλησή μας διότι τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην Θέληση του Θεού.

5. Θα ήθελες να ξέρεις το Θέλημα του Θεού για σένα; Ζήτησέ το από μένα που το γνωρίζω και θα το μάθεις. Δεν θα σου αρνηθώ τίποτα, όπως και ο Θεός δεν μου αρνιέται τίποτα. Δικό μας είναι απλά το ταξίδι του γυρισμού προς τον Θεό ο Οποίος είναι το σπίτι μας. Όποτε εισβάλλει ο φόβος οπουδήποτε στον δρόμο προς την ειρήνη, αυτό γίνεται διότι το εγώ έχει επιχειρήσει να έρθει στο ταξίδι μαζί μας και δεν μπορεί να το κάνει. Το εγώ εξαγριώνεται νιώθοντας την ήττα, βλέπει απόρριψη και γίνεται εκδικητικό. Είσαι άτρωτος απέναντι στην εκδίκησή του επειδή είμαι μαζί σου. Σε αυτό το ταξίδι με έχεις επιλέξει σαν σύντροφό σου *αντί για* το εγώ. Μην επιχειρείς όμως να κρατηθείς και από τους δύο, γιατί θα παίρνεις διαφορετικές κατευθύνσεις και θα χάσεις τον δρόμο .

6. Ο δρόμος του εγώ δεν είναι δικός μου, όπως επίσης δεν είναι και δικός σου. Το Άγιο Πνεύμα έχει μια κατεύθυνση για όλους τους νόες, και αυτή που με δίδαξε είναι η δική σου. Ας μην χάσουμε από τα μάτια μας την καθοδήγηση Του εξαιτίας των ψευδαισθήσεων, διότι μόνο οι ψευδαισθήσεις κάποιας άλλης καθοδήγησης μπορούν να συγκαλύψουν αυτή για την οποία η Φωνή του Θεού μιλά σε όλους μας. Ποτέ μην παραχωρήσεις στο εγώ την δύναμη να αναμιχθεί στο ταξίδι. Δεν έχει καμία δύναμη, διότι το ταξίδι είναι ο δρόμος προς αυτό που είναι αληθινό. Άφησε πίσω σου όλες τις ψευδαισθήσεις, και προσπέρασε κάθε προσπάθεια του εγώ να σε καθυστερήσει. Πιάσε, λοιπόν, το χέρι μου διότι θέλεις να ξεπεράσεις το εγώ. Η δύναμή μου ποτέ δεν θα σου λείψει, κι αν επιλέξεις να την μοιραστείς θα τα καταφέρεις. Την δίνω πρόθυμα και με χαρά, επειδή σε χρειάζομαι όσο με χρειάζεσαι κι εσύ.

VI. Ο Θησαυρός του Θεού

1. Είμαστε η κοινή θέληση της Υιότητας , της οποίας η Ολότητα είναι για όλους. Αρχίζουμε το ταξίδι της επιστροφής ξεκινώντας μαζί, και συγκεντρώνουμε τους αδελφούς μας καθώς συνεχίζουμε μαζί. Κάθε όφελος στην δύναμη μας, προσφέρεται για όλους, έτσι ώστε να μπορέσουν να παραμερίσουν την αδυναμία τους και να προσθέσουν την

δύναμή τους σ' εμάς. Το καλωσόρισμα του Θεού μας περιμένει όλους μας, και Αυτός θα μας καλωσορίσει όπως σε καλωσορίζω εγώ. Μην ξεχνάς την Βασιλεία του Θεού για οτιδήποτε από όσα έχει να σου προσφέρει αυτός ο κόσμος.

2. Ο κόσμος δεν μπορεί να προσθέσει τίποτα στην δύναμη και την δόξα του Θεού και των ιερών Υιών Του, αλλά μπορεί να τυφλώσει τους Υιούς προς τον Πατέρα, αν αυτοί τον κοιτούν. Δεν μπορείς να κοιτάς τον κόσμο και να γνωρίζεις τον Θεό. Μόνο το ένα είναι αληθινό. Έχω έρθει για να σου πω ότι η επιλογή για το ποιο είναι αληθινό δεν είναι δική σου για να την κάνεις. Αν ήταν, θα είχες καταστρέψει τον εαυτό σου. Όμως ο Θεός δεν θέλησε την καταστροφή των δημιουργημάτων του, διότι τα έχει δημιουργήσει για την αιωνιότητα. Το Θέλημα Του σε έχει σώσει, όχι από τον εαυτό σου αλλά από την ψευδαίσθηση του εαυτού σου. Σε έχει σώσει *για* τον εαυτό σου.

3. Ας δοξάσουμε Αυτόν τον Οποίο ο κόσμος αρνείται, διότι στο δικό Του Βασίλειο ο κόσμος δεν έχει καμιά δύναμη. Κανένα δημιούργημα του Θεού δεν μπορεί να βρει χαρά σε τίποτα άλλο εκτός από το αιώνιο· όχι επειδή είναι στερημένο από οτιδήποτε άλλο, αλλά επειδή τίποτα άλλο δεν είναι αντάξιό του. Ότι δημιουργεί ο Θεός και οι Υιοί Του είναι αιώνιο, και μέσα σ' αυτό και αυτό μόνο είναι η χαρά τους.

4. Άκουσε την ιστορία του άσωτου Υιού, και μάθε ποιος είναι ο θησαυρός του Θεού και ο δικός σου. Αυτός ο υιός ενός στοργικού πατέρα έφυγε από το σπίτι του και θεώρησε ότι είχε κατασπαταλήσει τα πάντα για πράγματα χωρίς αξία εντελώς, παρόλο που τότε δεν καταλάβαινε την αναξιοτήτά τους. Ντρεπόταν να γυρίσει στον πατέρα του, διότι νόμιζε ότι τον είχε πληγώσει. Εν τούτοις, όταν ήρθε σπίτι του ο πατέρας του τον υποδέχτηκε με χαρά, διότι ο υιός ο ίδιος *ήταν* ο θησαυρός του πατέρα του. Δεν ήθελε τίποτα άλλο.

5. Ο Θεός θέλει μόνο τον Υιό Του διότι ο Υιός Του είναι ο μόνος θησαυρός Του. Εσύ θέλεις τις δημιουργίες σου όπως Αυτός θέλει τις δικές Του. Οι δημιουργίες σου είναι το δώρο σου προς την Αγία Τριάδα, δημιουργημένες με ευγνωμοσύνη για την δική σου δημιουργία. Δεν σε εγκαταλείπουν περισσότερο από ότι εσύ εγκατέλειψες τον Δημιουργό σου, παρά

επεκτείνουν την δημιουργία σου όπως ο Θεός επέκτεινε τον Εαυτό Του σε σένα. Είναι δυνατόν οι δημιουργίες του Θεού να βρίσκουν χαρά σε αυτό που δεν είναι πραγματικό; Και τι είναι πραγματικό εκτός από τις δημιουργίες του Θεού και εκείνες που είναι δημιουργημένες σαν τις δικές Του; Οι δικές σου δημιουργίες σε αγαπούν όπως εσύ αγαπάς τον Πατέρα σου για το δώρο της δημιουργίας. Δεν υπάρχει άλλο δώρο που να είναι αιώνιο, άρα δεν υπάρχει άλλο δώρο που να είναι αληθινό. Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να δέχεσαι οτιδήποτε άλλο ή να δίνεις κάτι άλλο, και να περιμένεις χαρά σε ανταπόδοση; Και τι άλλο εκτός από την χαρά είναι αυτό που θα ήθελες; Δεν έφτιαξες εσύ τον εαυτό σου ούτε και την λειτουργία σου. Εσύ έφτιαξες μόνο την απόφαση να είναι ανάξιος και για τα δύο. Παρόλα αυτά δεν μπορείς εσύ να κάνεις τον εαυτό σου ανάξιο διότι είσαι ο θησαυρός του Θεού, και αυτό στο οποίο Αυτός δίνει αξία είναι πολύτιμο. Η αξία του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, διότι η αξία του βρίσκεται στο ότι ο Θεός μοιράζεται τον Εαυτό Του με αυτό κι έτσι διασφαλίζει την αξία του για πάντα.

6. Η δική σου λειτουργία είναι να προσθέτεις στον θησαυρό του Θεού δημιουργώντας τον δικό σου. Η Θέλησή Του *προς* εσένα είναι η Θέλησή Του *για* εσένα. Αυτός δεν θα σου στερούσε την δημιουργία διότι η χαρά Του βρίσκεται σε αυτή. Δεν μπορείς να βρεις την χαρά παρά μόνο όπως την βρίσκει ο Θεός. Η χαρά Του γεννήθηκε όταν σε δημιούργησε, και επεκτείνει την Πατρότητά του σε σένα έτσι ώστε να μπορέσεις κι εσύ να επεκτείνεις τον εαυτό σου όπως Αυτός. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό διότι δεν Τον καταλαβαίνεις. Κανένας που δεν δέχεται την λειτουργία του δεν μπορεί να καταλάβει τι είναι, και κανένας δεν μπορεί να δεχτεί την λειτουργία του παρά μόνο αν γνωρίζει τι είναι *ο ίδιος*. Η δημιουργία είναι η Θέληση του Θεού. Η Θέλησή Του σε δημιούργησε για να δημιουργείς. Η θέλησή σου δεν δημιουργήθηκε ξέχωρα από την δική του, άρα πρέπει να βούλεσαι όπως βούλεται Αυτός.

7. Μια «απρόθυμη θέληση» δεν σημαίνει τίποτα, εφόσον είναι μια αντίφαση όρων που στην πραγματικότητα δεν σημαίνει τίποτα. Όταν νομίζεις ότι είσαι απρόθυμος να βούλεσαι μαζί με τον Θεό, τότε δεν σκέφτεσαι. Η Θέληση του Θεού *είναι* Σκέψη. Δεν γίνεται να μπορεί να αντικρουστεί *από* σκέψη. Ο Θεός δεν αντικρούει τον Εαυτό Του, και οι Υιοί

Του, που είναι σαν Αυτόν, δεν μπορούν να αντικρούουν τον εαυτό τους ούτε και τον Ίδιο. Εν τούτοις, η σκέψη τους είναι τόσο ισχυρή, ώστε μπορούν ακόμα και να φυλακίσουν τον νου του Υιού του Θεού, αν το επιλέξουν. Αυτή η επιλογή κάνει πραγματικά την λειτουργία του Υιού άγνωστη στον ίδιο, αλλά ποτέ στον Δημιουργό του. Και αφού δεν είναι άγνωστη στον Δημιουργό του, είναι εν δυνάμει για πάντα γνωστή και σε αυτόν.

8. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένα ερώτημα που θα έπρεπε να κάνεις στον εαυτό σου· «Θέλω να γνωρίσω την Θέληση του Πατέρα μου για μένα;» Αυτός δεν θα την κρύψει. Μου την έχει αποκαλύψει διότι Του την ζήτησα, και έμαθα τι είχε ήδη δώσει. Η λειτουργία μας είναι να δουλεύουμε μαζί, διότι χωριστά δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε καθόλου. Ολόκληρη η δύναμη του Υιού του Θεού βρίσκεται μέσα σε όλους μας, αλλά σε κανέναν από εμάς ξεχωριστά. Ο Θεός δεν θέλει να είμαστε μόνοι διότι ούτε Αυτός δεν θέλει να είναι μόνος. Γι αυτό δημιούργησε τον Υιό Του, και του έδωσε την δύναμη να δημιουργεί μαζί Του. Οι δημιουργίες μας είναι τόσο ιερές όσο εμείς, και εμείς είμαστε οι Υιοί του Θεού του Ίδιου τόσο ιεροί όσο και Αυτός. Μέσα από τις δημιουργίες μας επεκτείνουμε την αγάπη μας, κι έτσι αυξάνουμε την χαρά της Αγίας Τριάδας. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό, διότι εσύ που είσαι ο θησαυρός του Ίδιου του Θεού δεν θεωρείς τον εαυτό σου πολύτιμο. Εφόσον έχεις αυτή την πίστη, δεν μπορείς να καταλάβεις τίποτα.

9. Μοιράζομαι με τον Θεό την γνώση της αξίας που σου έχει δώσει. Η αφοσίωση μου σε σένα δίνεται από Αυτόν, εφόσον γεννήθηκε από την γνώση του εαυτού μου και Εκείνου. Δεν μπορούμε να χωριστούμε. Αυτούς που ο Θεός ένωσε δεν γίνεται να διαχωριστούν, και ο Θεός έχει ενώσει όλους τους Υιούς Του με τον Εαυτό Του. Είναι δυνατόν να είσαι διαχωρισμένος από την ζωή και την ύπαρξή σου; Το ταξίδι σου προς τον Θεό είναι απλά η αφύπνιση της γνώσης που βρίσκεσαι πάντα και του τι είσαι παντοτινά. Είναι ένα ταξίδι δίχως απόσταση προς ένα στόχο που δεν έχει αλλάξει ποτέ. Η αλήθεια μπορεί μόνο να βιωθεί. Δεν μπορεί να περιγραφεί και δεν μπορεί να εξηγηθεί. Εγώ μπορώ να σε κάνω να γνωρίσεις τις συνθήκες της αλήθειας, αλλά το βίωμα είναι από τον Θεό.

Μαζί μπορούμε να γνωρίσουμε τις συνθήκες της, αλλά η αλήθεια μόνη της θα ανατείλει σε σένα.

10. Αυτό που ο Θεός έχει θελήσει για σένα *είναι* δικό σου. Αυτός έχει δώσει την Θέλησή Του στον θησαυρό Του, και Αυτή (η Θέληση) είναι ο δικός του θησαυρός. Η καρδιά σου βρίσκεται εκεί όπου είναι ο θησαυρός σου, όπως και η δική Του. Εσύ που είσαι ο αγαπημένος του Θεού είσαι απόλυτα ευλογημένος. Μάθε το αυτό από μένα, και ελευθέρωσε την ιερή θέληση όλων εκείνων που είναι το ίδιο ευλογημένοι όπως εσύ.

VII. Το Σώμα σαν Μέσο Επικοινωνίας

1. Η επίθεση είναι πάντα σωματική. Όταν η επίθεση οποιασδήποτε μορφής εισέλθει στο νου σου τότε εξισώνεις τον εαυτό σου με το σώμα, εφόσον αυτή είναι η ερμηνεία του εγώ για το σώμα. Δεν χρειάζεται να επιτεθείς σωματικά για να δεχτείς αυτή την ερμηνεία. Την δέχεσαι απλά και μόνο με την πεποίθηση ότι η επίθεση μπορεί να σου αποφέρει κάτι που θέλεις. Αν δεν το πίστευες αυτό, η ιδέα της επίθεσης δεν θα ασκούσε καμία έλξη επάνω σου. Όταν εξισώνεις τον εαυτό σου με ένα σώμα πάντα θα βιώνεις κατάθλιψη. Όταν ένα παιδί του Θεού σκέφτεται για τον εαυτό του με αυτό τον τρόπο, τότε υποτιμά τον εαυτό του, και βλέπει και τους αδελφούς του το ίδιο υποτιμημένους. Εφόσον μπορεί να βρίσκει τον εαυτό του μόνο μέσα σε αυτούς, έχει αποκόψει τον εαυτό του από την σωτηρία.

2. Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει το σώμα μόνο ως μέσον επικοινωνίας. Εφόσον είναι ο Σύνδεσμος Επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό και τους διαχωρισμένους Υιούς Του, το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει όλα όσα έχεις φτιάξει στο φως του τι Αυτό το ίδιο είναι. Το εγώ διαχωρίζει μέσω του σώματος. Το Άγιο Πνεύμα προσεγγίζει μέσω αυτού τους άλλους. Εσύ δεν αντιλαμβάνεσαι τους αδελφούς σου έτσι όπως τους αντιλαμβάνεται το Άγιο Πνεύμα, διότι δεν θεωρείς τα σώματα ως ένα απλό μέσο σύνδεσης των νοών και της ένωσης τους με τον δικό σου και τον δικό μου. Αυτή η

ερμηνεία του σώματος θα σου αλλάξει εντελώς την γνώμη όσον αφορά την αξία του. Από μόνο του το σώμα δεν έχει καμία αξία.

3. Αν χρησιμοποιείς το σώμα για επίθεση, τότε είναι βλαβερό για σένα. Αν το χρησιμοποιείς για να φτάσεις το νου εκείνων που πιστεύουν ότι είναι σώματα, και να τους διδάξεις **μέσω** του σώματος ότι δεν είναι έτσι, τότε θα καταλάβεις τη δύναμη του νου που βρίσκεται μέσα σου. Αν χρησιμοποιείς το σώμα για αυτό και μόνο, τότε δεν μπορεί να το χρησιμοποιείς για επίθεση. Στην υπηρεσία της ένωσης γίνεται ένα όμορφο μάθημα επικοινωνίας, που έχει αξία μέχρι να **γίνει** η επικοινωνία. Αυτός είναι ο τρόπος του Θεού να κάνει απεριόριστο αυτό που εσύ έχεις περιορίσει. Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει το σώμα έτσι όπως το βλέπεις εσύ, διότι γνωρίζει ότι η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει στο κάθε τι είναι η υπηρεσία που προσφέρει στον Θεό για χάρη της λειτουργίας που του δίνει Εκείνος.

4. Η επικοινωνία δίνει τέλος στον διαχωρισμό. Η επίθεση τον προωθεί. Το σώμα είναι είτε όμορφο είτε άσχημο, ειρηνικό ή βάρβαρο, χρήσιμο ή βλαβερό, ανάλογα με την χρήση που του δίνεται. Και όποια χρήση έχεις δώσει στο δικό σου σώμα θα βλέπεις και στο σώμα κάποιου άλλου. Αν το σώμα γίνει ένα μέσον που δίνεις στο Άγιο Πνεύμα για να το χρησιμοποιήσει για χάρη της ένωσης της Υιότητας, τότε δεν θα βλέπεις τίποτα το υλικό σε αυτό εκτός από αυτό που είναι. Χρησιμοποίησέ το για την αλήθεια και θα το βλέπεις αληθινά. Αν το χρησιμοποιείς εσφαλμένα θα το παρανοείς, διότι ήδη θα το έχεις κάνει αυτό **με το να** το χρησιμοποιείς εσφαλμένα. Αν ερμηνεύεις οτιδήποτε ξεχωριστά από το Άγιο Πνεύμα, τότε δεν θα το εμπιστεύεσαι. Αυτό θα σε οδηγήσει στο μίσος, την επίθεση και την απώλεια της ειρήνης.

5. Εν τούτοις, κάθε απώλεια προέρχεται μόνο από την δική σου εσφαλμένη κατανόηση. Απώλεια οποιουδήποτε είδους είναι αδύνατη. Αλλά όταν βλέπεις κάποιον αδελφό ως σωματική οντότητα, τότε η δύναμη και η δόξα του είναι «χαμένες» για σένα και το ίδιο χαμένες θα είναι και οι δικές σου. Του έχεις επιτεθεί, αλλά πρώτα επιτέθηκες στον εαυτό σου. Μην τον βλέπεις με αυτό τον τρόπο για χάρη της δικής σου σωτηρίας, η οποία πρέπει να του φέρει και την δική του. Μην του επιτρέπεις να υποτιμά τον εαυτό του μέσα στο νου σου, αλλά ελευθέρωσε τον από την πίστη του στην μικρότητά του, και έτσι θα ελευθερωθείς και

εσύ. Είναι ιερός ως μέρος δικό σου. Κι εσύ είσαι ιερός, ως μέρος δικό μου. Το να επικοινωνείς με κάποιο μέρος του Θεού του Ίδιου σημαίνει ότι φτάνεις πολύ πιο πέρα από την Βασιλεία των Ουρανών, στον Δημιουργό της, μέσω της Φωνής Του την οποία έχει εξασφαλίσει ως μέρος δικό σου.

6. Να χαίρεσαι, λοιπόν, που από μόνος σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Δεν προέρχεσαι **από** σένα. Αυτός από τον Οποίο είσαι θέλει την δύναμη και την δόξα για σένα, με τις οποίες μπορείς τέλεια να εκπληρώσεις την Ιερή Του Θέληση για σένα όταν την αποδεχτείς για τον εαυτό σου. Αυτός δεν έχει αποσύρει τα δώρα Του από σένα, αλλά εσύ πιστεύεις ότι τα έχεις αποσύρει από Αυτόν. Μην αφήνεις κανέναν Υιό του Θεού να παραμένει κρυμμένος για χάρη του Ονόματος Εκείνου, διότι το Όνομά του είναι δικό σου.

7. Η Βίβλος λέγει, «Ο Λόγος (ή η σκέψη) έγινε σάρκα.» Μιλώντας κυριολεκτικά αυτό είναι αδύνατον, εφόσον φαίνεται να εμπλέκει την μετάφραση ενός επιπέδου πραγματικότητας σε κάποια άλλη. Τα διαφορετικά επίπεδα πραγματικότητας υπάρχουν μόνο φαινομενικά, ακριβώς όπως και τα διαφορετικά επίπεδα των θαυμάτων. Η σκέψη δεν μπορεί να γίνει σάρκα παρά μόνο με την πίστη, εφόσον η σκέψη δεν είναι σωματική. Εν τούτοις, η σκέψη είναι επικοινωνία, για την οποία μπορεί το σώμα να χρησιμοποιηθεί. Αυτή είναι η μόνη φυσιολογική χρήση του. Το να χρησιμοποιείς το σώμα μη φυσιολογικά σημαίνει ότι χάνεις από μπροστά σου τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος, κι έτσι συγχέεις τον στόχο των μαθημάτων Του.

8. Δεν υπάρχει τίποτα πιο απογοητευτικό για έναν μαθητή όσο κάποια μαθήματα που δεν μπορεί να μάθει. Η αίσθηση της επάρκειας του δοκιμάζεται και στενοχωριέται. Το να βρίσκεσαι αντιμέτωπος με μια αδύνατη μαθησιακή κατάσταση είναι το πιο θλιβερό πράγμα στον κόσμο. Μάλιστα, αυτός είναι και ο τελικός λόγος που και ο ίδιος ο κόσμος είναι καταθλιπτικός. Τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος ποτέ δεν προκαλούν κατάθλιψη, διότι είναι μαθήματα χαράς. Όποτε η αντίδραση σου στην μάθηση είναι η κατάθλιψη, αυτό συμβαίνει επειδή έχει χαθεί από μπροστά σου ο αληθινός στόχος των μαθημάτων.

9. Σε αυτό τον κόσμο, ούτε καν το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό ως ολοκληρωμένο. Ο σκοπός του γίνεται αντιληπτός ως θρυμματισμένος σε πολλές λειτουργίες με μικρή ή και καθόλου σχέση η μία με την άλλη, έτσι ώστε φαίνεται πως κυβερνάται από το χάος. Όταν καθοδηγείται από το εγώ, όντως **κυβερνάται από το χάος**. Όταν όμως καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα, δεν συμβαίνει αυτό. Γίνεται ένα μέσον με το οποίο εκείνο το μέρος του νου που προσπάθησες να διαχωρίσεις **από** το πνεύμα μπορεί να ξεπεράσει τις διαστρεβλώσεις του και να επανέλθει **στο** πνεύμα. Ο ναός του εγώ γίνεται, λοιπόν, ναός του Αγίου Πνεύματος, όπου η αφοσίωση σε Αυτόν αντικαθιστά την αφοσίωση στο εγώ. Κατ' αυτή την έννοια το σώμα γίνεται ένα ναός προς τον Θεό · η Φωνή Του ενοικεί σε αυτό κατευθύνοντας την χρήση στην οποία έχει τεθεί.

10. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα της χρησιμοποίησης του σώματος αποκλειστικά για επικοινωνία. Εφόσον αυτό είναι το φυσιολογικό, θεραπεύει ολοκληρώνοντας, πράγμα το οποίο είναι επίσης φυσιολογικό. Ολόκληρος ο νους είναι ολοκληρωμένος, και η πίστη ότι μέρος από αυτόν είναι σωματικό, ή όχι νους, είναι μια αποσπασματική ή αρρωστημένη ερμηνεία. Ο νους δεν μπορεί να γίνει σωματικός, αλλά μπορεί να εκδηλωθεί μέσα από το σώμα αν το χρησιμοποιήσει για να διευρυνθεί. Όταν απλώνεται προς τα έξω, ο νους επεκτείνει τον εαυτό του. Δεν σταματά στο σώμα, διότι αν κάνει κάτι τέτοιο εμποδίζεται ο σκοπός του. Ένας νους που έχει μπλοκαριστεί, έχει επιτρέψει στον εαυτό του να είναι ευάλωτος σε επίθεση, διότι έχει στραφεί εναντίον του εαυτού του.

11. Η αφαίρεση των εμποδίων, λοιπόν, είναι ο μόνος τρόπος που εγγυάται την βοήθεια και την θεραπεία. Η βοήθεια και η θεραπεία είναι οι φυσιολογικές εκφράσεις ενός νου που λειτουργεί μέσα από το σώμα, αλλά όχι **μέσα** σε αυτό. Αν ο νους πιστεύει ότι στόχος του είναι το σώμα, τότε θα διαστρεβλώνει την δική του αντίληψη για το σώμα, και εμποδίζοντας την δική του επέκταση πέρα από αυτό, θα προκαλέσει ασθένεια ενθαρρύνοντας τον διαχωρισμό. Η αντίληψη του σώματος ως ξεχωριστή οντότητα δεν γίνεται παρά να υποθάλψει την ασθένεια, διότι αυτό δεν είναι αληθεια. Ένα μέσον επικοινωνίας χάνει την χρησιμότητά του αν χρησιμοποιηθεί για οτιδήποτε άλλο. Αν χρησιμοποιείς ένα μέσον

επικοινωνίας ως μέσον επίθεσης, τότε γίνεται μια προφανής σύγχυση για τον σκοπό του.

12. Το να επικοινωνείς σημαίνει να ενώνεις και το να επιτίθεσαι σημαίνει να διαχωρίζεις. Πως μπορείς να κάνεις και τα δύο με το ίδιο πράγμα συγχρόνως και να μην υποφέρεις; Η αντίληψη του σώματος μπορεί να ενοποιηθεί μόνο κάτω από ένα σκοπό. Αυτό απελευθερώνει το νου από τον πειρασμό να βλέπει το σώμα κάτω από πολλά πρίσματα οπτικής, και το παραδίδει ολοκληρωτικά στο Ένα Φως στο οποίο μπορεί πραγματικά να γίνει κατανοητό. Το να συγχέεις ένα μαθησιακό εργαλείο με τον στόχο των μαθημάτων είναι μια θεμελιώδης σύγχυση που εμποδίζει την κατανόηση και των δύο. Η μάθηση πρέπει να οδηγεί πέρα από το σώμα προς την επαναφορά της δύναμης του νου μέσα σε αυτό. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν ο νους επεκτείνεται προς άλλους νόες, και δεν συγκρατείται στην επέκτασή του. Αυτή η συγκράτηση είναι η αιτία όλων των ασθενειών, διότι η λειτουργία του νου είναι μόνο η επέκταση.

13. Το αντίθετο της χαράς είναι η θλίψη. Όταν η μάθησή σου προωθεί την θλίψη αντί για την χαρά, τότε δεν μπορεί να ακούσεις τον χαρμόσυνο Διδάσκαλο του Θεού και να μάθεις τα δικά Του μαθήματα. Το να βλέπεις το σώμα ως οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα μέσον επικοινωνίας σημαίνει ότι περιορίζεις το νου σου και βλάπτεις τον εαυτό σου. Επομένως η υγεία δεν είναι τίποτα άλλο από ένας ενοποιημένος σκοπός. Αν το σώμα τίθεται κάτω από τον σκοπό του νου, γίνεται ολοκληρωμένο διότι ο σκοπός του νου είναι ένας. Την επίθεση σαν σκοπό του σώματος μπορεί μόνο να την υποθέσει κανείς διότι ξεχωριστά από το νου το σώμα δεν έχει κανέναν απολύτως σκοπό.

14. Εσύ δεν περιορίζεσαι από το σώμα, και η σκέψη δεν μπορεί να γίνει σάρκα. Όμως ο νους μπορεί να εκδηλωθεί μέσα από το σώμα αν πάει πέρα από αυτό και δεν το ερμηνεύει ως περιορισμό. Όποτε βλέπεις κάποιον άλλο ως περιορισμένο σε σώμα ή από το σώμα, τότε επιβάλλεις αυτόν τον περιορισμό στον εαυτό σου. Είσαι πρόθυμος να το δεχτείς αυτό, όταν ο μοναδικός σου σκοπός στην μάθηση θα πρέπει να είναι το πώς να διαφύγεις από τους περιορισμούς; Το να αντιλαμβάνεσαι το σώμα ως μέσον επίθεσης και το να πιστεύεις ότι αυτό θα μπορούσε να έχει σαν αποτέλεσμα την χαρά, είναι μια ξεκάθαρη ένδειξη ενός αδύνατου

μαθητή. Έχει δεχτεί ένα μαθησιακό στόχο σε προφανή αντίθεση με τον ενοποιημένο στόχο των μαθημάτων, έναν στόχο που τον καθιστά ανίκανο να δεχτεί τον σκοπό των μαθημάτων ως δικό του.

15. Η χαρά είναι ενοποιημένος σκοπός, και ο ενοποιημένος σκοπός είναι μόνο του Θεού. Όταν ο δικός σου σκοπός ενοποιείται γίνεται δικός Του. Αν πιστεύεις ότι μπορείς να παρέμβεις στον δικό Του σκοπό, χρειάζεσαι σωτηρία. Έχεις καταδικάσει τον εαυτό σου, όμως η καταδίκη δεν είναι από τον Θεό. Άρα δεν είναι αληθινή. Ούτε και τα φαινομενικά της αποτελέσματα. Όταν βλέπεις έναν αδελφό ως σώμα, τον καταδικάζεις διότι έχεις καταδικάσει τον εαυτό σου. Όμως, αν κάθε καταδίκη είναι μη πραγματική, και πρέπει να είναι μη πραγματική εφόσον είναι μια μορφή επίθεσης, τότε δεν μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα.

16. Μην επιτρέπεις στον εαυτό σου να υποφέρει από φανταστικά αποτελέσματα από κάτι που δεν είναι πραγματικό. Απελευθέρωσε το νου σου από την πίστη ότι αυτό είναι δυνατό. Η μόνη σου ελπίδα για απελευθέρωση βρίσκεται στο ότι αυτό είναι εντελώς αδύνατον. Αλλά ποια άλλη ελπίδα θα ήθελες; Η ελευθερία από τις ψευδαισθήσεις βρίσκεται μόνο στο να μην τις πιστεύεις. Δεν υπάρχει επίθεση, αλλά **υπάρχει** απεριόριστη επικοινωνία κι επομένως απεριόριστη δύναμη και ολότητα. Η δύναμη της ολότητας είναι η επέκταση. Μην δεσμεύεις την σκέψη σου μέσα σε αυτό τον κόσμο, και θα ανοίξεις το νου σου στην δημιουργία εν Θεώ.

VIII. Το Σώμα σαν Μέσο ή Σκοπός

1. Οι διαθέσεις προς το σώμα είναι οι διαθέσεις προς την επίθεση. Οι ορισμοί που δίνει το εγώ σε οτιδήποτε είναι παιδαριώδεις, και βασίζονται πάντα στο τι πιστεύει το ίδιο **για** το τι είναι το κάθε τι. Αυτό συμβαίνει διότι είναι ανίκανο για αληθινές γενικεύσεις, και εξισώνει ότι βλέπει με την λειτουργία που έχει αποδώσει το ίδιο. Δεν το εξισώνει με αυτό που **είναι**. Για το εγώ το σώμα είναι κάτι **με** το οποίο μπορείς να επιτίθεσαι.

Εξισώνοντάς σε με το σώμα, σε διδάσκει ότι *εσύ* θα επιτεθείς με αυτό. Το σώμα, λοιπόν, δεν είναι η πηγή της δικής του υγείας. Η κατάσταση του σώματος βασίζεται αποκλειστικά στην δική σου ερμηνεία για την λειτουργία του. Οι λειτουργίες είναι μέρος της ύπαρξης μιας και ξεκινούν από αυτή, αλλά η σχέση δεν είναι αμφίδρομη. Το όλον προσδιορίζει το επιμέρους, αλλά το επιμέρους δεν προσδιορίζει το όλον. Εν τούτοις, το να γνωρίζεις εν μέρει σημαίνει ότι γνωρίζεις ολοκληρωτικά εξαιτίας της θεμελιώδους διαφοράς ανάμεσα στην γνώση και την αντίληψη. Στην αντίληψη το όλον είναι κατασκευασμένο από κομμάτια που μπορούν να διαχωρίζονται και να συναθροίζονται εκ νέου. Αλλά η γνώση ποτέ δεν αλλάζει, επομένως οι συναθροίσεις της παραμένουν ίδιες. Η ιδέα των εν μέρει – ολοκληρωμένων σχέσεων έχει έννοια μόνο στο επίπεδο της αντίληψης, όπου η αλλαγή είναι δυνατή. Αλλιώς, δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο μέρος και το όλον.

2. Το σώμα υπάρχει σε ένα κόσμο που φαίνεται πως περιέχει δύο φωνές που αντιμάχονται για την κατοχή του. Στην αντίληψη αυτής της συνάθροισης, το σώμα θεωρείται ικανό να εναλλάσσει συμμαχίες από την μία φωνή στην άλλη, αποδίδοντας έτσι νόημα στις ιδέες και της υγείας και της ασθένειας. Το εγώ, όπως πάντα, κάνει μια βασική σύγκυση ανάμεσα στο μέσο και τον σκοπό. Θεωρώντας το σώμα ως σκοπό, το εγώ δεν έχει καμιά αληθινή χρήση γι αυτό διότι το σώμα *δεν* είναι σκοπός. Πρέπει να έχεις παρατηρήσει ένα έντονο χαρακτηριστικό κάθε σκοπού που το σώμα έχει δεχτεί ως δικό του. Όταν τον πετυχαίνεις, *δεν σε ικανοποιεί*. Αυτός είναι ο λόγος που το εγώ αναγκάζεται να εναλλάσσεται ακατάπαυστα από τον ένα στόχο στον άλλο, έτσι ώστε να συνεχίζεις να πιστεύεις ότι μπορεί ακόμα να σου προσφέρει κάτι.

3. Είναι ιδιαίτερα δύσκολο να ξεπεράσεις την πίστη του εγώ στο σώμα ως σκοπό, διότι είναι συνώνυμη με την πίστη στην επίθεση ως σκοπό. Το εγώ έχει μια σημαντική επένδυση στην ασθένεια. Αν είσαι ασθενής, πως είναι δυνατόν να αντιτεθείς στον σταθερή πίστη του εγώ ότι δεν είσαι άτρωτος; Αυτό είναι ένα ελκυστικό επιχείρημα από την άποψη του εγώ, διότι αποκρύπτει την προφανή επίθεση που υποβόσκει κάτω από την ασθένεια. Αν το αναγνώριζες αυτό και επίσης αποφάσιζες εναντίον της επίθεσης,

δεν θα μπορούσες να δίνεις αυτή την ψευδή μαρτυρία στους ισχυρισμούς του εγώ.

4. Είναι δύσκολο να αντιληφθείς την ασθένεια ως ψευδομαρτυρία, διότι δεν συνειδητοποιείς ότι είναι κάτι εντελώς ξένο με αυτό με το οποίο θέλεις να συμβαδίζεις. Αυτή η μαρτυρία, λοιπόν, είναι φαινομενικά αθώα και αξιόπιστη διότι δεν την έχεις εξετάσει διεξοδικά. Αν το είχες κάνει, δεν θα θεωρούσες την ασθένεια ως τόσο ισχυρό μάρτυρα υπέρ των απόψεων του εγώ. Μια πιο έντιμη δήλωση θα ήταν ότι εκείνοι που θέλουν το εγώ έχουν την προδιάθεση να το υπερασπίζονται. Επομένως, η επιλογή μαρτύρων τους θα πρέπει να είναι ύποπτη εξ αρχής. Το εγώ δεν καλεί μάρτυρες που θα διαφωνούσαν με την υπόθεση του, ούτε το Άγιο Πνεύμα κάνει κάτι τέτοιο. Έχω πει ότι η κρίση είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, και είναι μια λειτουργία για την οποία είναι τέλεια εξοπλισμένο να εκπληρώνει. Το εγώ ως κριτής κάνει οτιδήποτε εκτός από αμερόληπτη κρίση. Όταν το εγώ καλεί ένα μάρτυρα, έχει ήδη κάνει αυτόν τον μάρτυρα σύμμαχό του.

5. Είναι αλήθεια ότι το σώμα δεν έχει καμιά λειτουργία από μόνο του, διότι δεν είναι σκοπός. Το εγώ, όμως, το καθιερώνει ως σκοπό, διότι, ως τέτοιο, η αληθινή λειτουργία του αποκρύπτεται. Αυτός είναι ο σκοπός όλων όσων κάνει το εγώ. Ο μόνος του στόχος είναι να μην γίνεται ορατή η λειτουργία των πάντων. Ένα ασθενές σώμα δεν βγάζει κανένα νόημα. Δεν θα μπορούσε να βγάλει κανένα νόημα διότι η ασθένεια δεν είναι αυτό για το οποίο υπάρχει το σώμα. Η ασθένεια έχει νόημα μόνο αν τα δύο βασικά αξιώματα πάνω στα οποία βασίζεται η ερμηνεία του εγώ για το σώμα είναι αληθινά· ότι δηλαδή το σώμα είναι για επίθεση, και ότι είσαι σώμα. Δίχως αυτά τα αξιώματα η ασθένεια είναι αδιανόητη.

6. Η ασθένεια είναι ένας τρόπος απόδειξης ότι είναι δυνατόν να πάθεις κακό. Είναι μια μαρτυρία της αδυναμίας σου, της ευπάθειάς σου, και της υπερβολικής σου ανάγκης να εξαρτάσαι από εξωτερική καθοδήγηση. Το εγώ το χρησιμοποιεί αυτό σαν το καλύτερο επιχείρημά του να χρειάζεσαι την δική του καθοδήγηση. Υπαγορεύει ατέλειωτες συνταγές για το πώς να αποφεύγεις τα καταστροφικά αποτελέσματα. Το Άγιο Πνεύμα, έχοντας τέλεια επίγνωση της ίδιας κατάστασης, δεν ασχολείται καθόλου με την ανάλυσή της. Αν τα δεδομένα είναι χωρίς νόημα δεν υπάρχει

νόημα στο να τα αναλύεις. Η λειτουργία της αλήθειας είναι να συλλέγει πληροφορίες που είναι αληθινές. Με **όποιο** τρόπο και να χειριστείς το σφάλμα αυτό δεν καταλήγει πουθενά. Όσο πιο περίπλοκα είναι τα αποτελέσματα, τόσο πιο δύσκολο μπορεί να είναι να αναγνωρίζεις την μηδαμινότητά τους, αλλά δεν είναι απαραίτητο να εξετάζεις όλα τις πιθανές εκβάσεις που προκύπτουν από τα αξιώματα για να τα κρίνεις σωστά.

7. Ένα μαθησιακό εργαλείο δεν είναι δάσκαλος. Δεν μπορεί να σου πει το πώς νιώθεις. Δεν γνωρίζεις πώς νιώθεις διότι έχει δεχτεί την σύγχυση του εγώ, κι επομένως πιστεύεις ότι ένα μαθησιακό εργαλείο **μπορεί** να σου πει πώς νιώθεις. Η ασθένεια είναι απλά άλλο ένα παράδειγμα της επιμονής σου να ζητάς καθοδήγηση από ένα δάσκαλο που δεν γνωρίζει την απάντηση. Το εγώ είναι ανίκανο να ξέρει το πώς νιώθεις. Όταν είπα ότι το εγώ δεν γνωρίζει τίποτα, είπα το μόνο πράγμα για το εγώ που είναι απόλυτα αληθινό. Αλλά υπάρχει ένα επακόλουθο· αν μόνο η γνώση έχει ύπαρξη και το εγώ δεν έχει γνώση, τότε το εγώ δεν έχει ύπαρξη.

8. Μπορείς πολύ δικαιολογημένα να ρωτήσεις πώς η φωνή από κάτι που δεν υπάρχει μπορεί να είναι τόσο επίμονη. Έχεις σκεφτεί την παραμορφωτική δύναμη που έχει κάτι που θέλεις, ακόμα κι αν αυτό δεν είναι πραγματικό; Υπάρχουν πολλά παραδείγματα για το πώς αυτό που θέλεις παραμορφώνει την αντίληψη. Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ικανότητα του εγώ στο να δημιουργεί ψεύτικες υποθέσεις. Ούτε κανείς μπορεί να αμφισβητήσει την προθυμία σου να ακούσεις μέχρι να επιλέξεις να μην δεχθείς τίποτα άλλο εκτός από την αλήθεια. Όταν αφήσεις κατά μέρος το εγώ, αυτό θα χαθεί. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι τόσο ισχυρή όση η προθυμία σου να ακούσεις. Δεν μπορεί να είναι ισχυρότερη χωρίς να παραβιάσει την ελευθερία επιλογής σου, την οποία το Άγιο Πνεύμα επιδιώκει να επανορθώσει, και ποτέ να υποβιβάσει.

9. Το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει να χρησιμοποιείς το σώμα μόνο για να επικοινωνείς με τους αδελφούς σου, έτσι ώστε να μπορεί να διδάξει το μήνυμά Του μέσα από σένα. Αυτό θα τους θεραπεύσει κι επομένως θα θεραπεύσει κι εσένα. Ότι χρησιμοποιείται σε συμφωνία με την λειτουργία του έτσι όπως την θεωρεί το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να

ασθενεί. Ότι χρησιμοποιείται με άλλο τρόπο, όμως, ασθενεί. Μην επιτρέπεις στο σώμα να είναι ο καθρέπτης ενός διχασμένου νου. Μην το αφήνεις να γίνει μια εικόνα της δικής σου αντίληψης της μικρότητας . Μην το αφήνεις ν' αντανακλά την απόφασή σου να επιτίθεσαι. Η υγεία είναι η φυσική κατάσταση των πάντων όταν η ερμηνεία αφήνεται στο Άγιο Πνεύμα, το Οποίο δεν αντιλαμβάνεται επίθεση πουθενά. Η υγεία είναι το αποτέλεσμα της απελευθέρωσης όλων των προσπαθειών να χρησιμοποιείς το σώμα δίχως αγάπη. Η υγεία είναι η αρχή μιας σωστής προοπτικής για την ζωή κάτω από την καθοδήγηση του Ενός Δασκάλου που γνωρίζει τι είναι η ζωή, εφόσον είναι η Φωνή της Ίδιας της Ζωής .

ΙΧ. Η Θεραπεία σαν Διορθωμένη Αντίληψη

1. Είπα πριν ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση. Είναι η Απάντηση στα πάντα, διότι γνωρίζει ποια είναι η απάντηση για τα πάντα. Το εγώ δεν ξέρει τι είναι μια αληθινή ερώτηση, παρόλο που κάνει αναρίθμητες ερωτήσεις. Εν τούτοις, μπορείς να το μάθεις αυτό καθώς μαθαίνεις να αμφισβητείς την αξία του εγώ, και έτσι να εδραιώνεις την ικανότητά σου να αξιολογείς τις ερωτήσεις του. Όταν το εγώ σε βάζει σε πειρασμό για ασθένεια μην ζητάς από το Άγιο Πνεύμα να θεραπεύσει το σώμα, διότι αυτό θα σήμαινε απλά ότι παραδέχεσαι την πίστη του εγώ ότι το σώμα είναι ο σωστός στόχος της θεραπείας. Καλύτερα είναι να ζητήσεις να σε διδάξει το Άγιο Πνεύμα την ορθή **αντίληψη** του σώματος, επειδή μόνο η αντίληψη μπορεί να διαστρεβλώνεται. Μόνο η αντίληψη μπορεί να ασθενεί διότι μόνο η αντίληψη μπορεί να σφάλει.

2. Η εσφαλμένη αντίληψη είναι η ευχή τα πράγματα να είναι έτσι όπως δεν είναι. Η πραγματικότητα των πάντων είναι απόλυτα ακίνδυνη, επειδή εντελώς ακίνδυνη είναι η κατάσταση της πραγματικότητάς τους . Είναι επίσης και η κατάσταση της δικής σου επίγνωσης της πραγματικότητάς τους. Δεν χρειάζεται ν' αναζητάς την πραγματικότητα. Θα σε αναζητήσει αυτή και θα σε βρει όταν εκπληρώσεις τις προϋποθέσεις της. Οι προϋποθέσεις της είναι μέρος αυτού που είναι η πραγματικότητα. Και

αυτό το μέρος μόνο εξαρτάται από εσένα. Το υπόλοιπο θα γίνει από μόνο του. Χρειάζεται να κάνεις μόνο τόσα λίγα διότι το δικό σου μικρό κομμάτι είναι τόσο ισχυρό που θα σου φέρει το όλον. Δέξου, λοιπόν, το δικό σου μικρό κομμάτι, και άφησε το όλον να γίνει δικό σου.

3. Η ολότητα θεραπεύει διότι είναι του νου. Όλες οι μορφές ασθένειας, ακόμα και οι θανατηφόρες, είναι σωματικές εκφράσεις του φόβου για την αφύπνιση. Είναι προσπάθειες να ενισχυθεί ο ύπνος από φόβο για την αφύπνιση. Αυτός είναι ένας αξιολύπητος τρόπος προσπάθειας να μην δεις, κάνοντας τις ικανότητες της όρασης αναποτελεσματικές. Το «Αναπαύσου εν ειρήνη» είναι μια ευλογία για τους ζωντανούς, όχι για τους νεκρούς, διότι η ανάπαυση προέρχεται από την αφύπνιση και όχι από τον ύπνο. Ο ύπνος είναι μια απόσυρση· η αφύπνιση είναι ένωση. Τα όνειρα είναι ψευδαισθήσεις ένωσης, διότι αντανakλούν τις διαστρεβλωμένες δοξασίες του εγώ για το τι είναι η ένωση. Εν τούτοις, το Άγιο Πνεύμα, έχει κι Αυτό χρήση για τον ύπνο, και μπορεί να χρησιμοποιήσει τα όνειρα για χάρη της αφύπνισης αν Το αφήσεις.

4. Το πώς ξυπνάς είναι το σημάδι του πως έχεις χρησιμοποιήσει τον ύπνο. Σε ποιον τον έδωσες; Κάτω από την καθοδήγηση τίνος δασκάλου τον τοποθέτησες; Όποτε ξυπνάς αποθαρρυσμένος, δεν τον είχες δώσει στο Άγιο Πνεύμα. Μόνο όταν ξυπνάς χαρούμενος έχεις αξιοποιήσει τον ύπνο σου σύμφωνα με τον σκοπό Του. Πραγματικά μπορείς να «ναρκωθείς» από τον ύπνο, αν τον έχεις χρησιμοποιήσει εσφαλμένα για χάρη της ασθένειας. Ο ύπνος δεν είναι μια μορφή θανάτου περισσότερο από ότι ο θάνατος είναι μια μορφή έλλειψης συνειδητότητας. Η ολοκληρωτική ασυνειδησία είναι αδύνατη. Μπορείς να αναπαύεσαι εν ειρήνη μόνο επειδή είσαι ξύπνιος.

5. Θεραπεία είναι η απελευθέρωση από τον φόβο του ξυπνήματος και η αντικατάσταση του με την απόφαση να ξυπνήσεις. Η απόφαση να ξυπνήσεις είναι η αντανάκλαση της θέλησης να αγαπάς, εφόσον όλη η θεραπεία έχει να κάνει με την αντικατάσταση του φόβου με την αγάπη. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί κάνει την διάκριση ανάμεσα σε βαθμούς σφαλμάτων, επειδή αν δίδασκε ότι μια μορφή αρρώστιας είναι πιο σοβαρή από την άλλη θα δίδασκε ότι ένα σφάλμα μπορεί να είναι πιο πραγματικό από το άλλο. Η λειτουργία Του είναι να διακρίνει μόνο

ανάμεσα στο ψεύτικο και το αληθινό, αντικαθιστώντας το ψεύτικο με το αληθινό.

6. Το εγώ, που πάντα θέλει να εξασθενεί το νου, προσπαθεί να τον διαχωρίσει από το σώμα σε μια προσπάθεια να τον καταστρέψει. Εν τούτοις, το εγώ στην πραγματικότητα πιστεύει ότι τον προστατεύει. Αυτό συμβαίνει διότι το εγώ πιστεύει ότι ο νους είναι επικίνδυνος, και ότι το να καθιστάς κάποιον χωρίς νου σημαίνει ότι τον θεραπεύεις. Αλλά είναι αδύνατον να καταστήσεις κάποιον χωρίς νου, εφόσον αυτό θα σήμαινε ότι εκμηδενίζεις κάτι που δημιούργησε ο Θεός. Το εγώ απεχθάνεται την αδυναμία, παρόλο που κάνει κάθε προσπάθεια να την προκαλέσει. Θέλει μόνο αυτό που μισεί και για το εγώ αυτό είναι απόλυτα λογικό. Εφόσον πιστεύει στην δύναμη της επίθεσης, θέλει την επίθεση.

7. Η Βίβλος σε παροτρύνει να είσαι τέλειος, να θεραπεύεις όλα τα σφάλματα, να μην θεωρείς καθόλου το σώμα ως διαχωρισμένο και να διεκπεραιώνεις όλα τα πράγματα στο όνομά μου. Αυτό δεν είναι μόνο το δικό μου όνομα, διότι μοιραζόμαστε κοινή ταυτότητα. Το Όνομα του Υιού του Θεού είναι Ένα, και παροτρύνεσαι να πράττεις τα έργα της αγάπης διότι μοιραζόμαστε αυτή την Ενότητα. Οι νόες μας είναι ολοκληρωμένοι διότι είναι ένα. Αν είσαι ασθενής, τότε απομακρύνεσαι από μένα. Εν τούτοις, δεν μπορείς να απομακρύνεσαι μόνο από μένα. Απομακρύνεσαι από τον εαυτό σου *και* από εμένα.

8. Σίγουρα έχεις αρχίσει να συνειδητοποιείς ότι αυτά είναι πολύ πρακτικά μαθήματα, και εννοούν ακριβώς ό,τι λένε. Δεν θα σου ζητούσα να κάνεις πράγματα που δεν μπορείς, και είναι αδύνατον εγώ να μπορούσα να κάνω πράγματα που δεν μπορείς κι εσύ να κάνεις. Παίρνοντας το αυτό σαν δεδομένο, και μάλιστα κυριολεκτικά, τίποτα δεν μπορεί να σε εμποδίσει από το κάνεις ακριβώς αυτό που ζητώ, και τα πάντα συνηγορούν *υπέρ* του να το κάνεις. Δεν σου θέτω κανένα περιορισμό διότι ο Ίδιος ο Θεός δεν σου θέτει κανέναν. Όταν περιορίζεις τον εαυτό σου δεν είμαστε ένας νους, και αυτό είναι ασθένεια. Εν τούτοις, η ασθένεια δεν είναι του σώματος, αλλά του νου. Όλες οι μορφές ασθένειας είναι σημάδια ότι ο νους είναι διχασμένος, και δεν αποδέχεται έναν ενοποιημένο σκοπό.

9. Η ενοποίηση του σκοπού, λοιπόν, είναι ο μόνος τρόπος θεραπείας του Αγίου Πνεύματος. Αυτό συμβαίνει διότι είναι το μόνο επίπεδο στο οποίο η θεραπεία έχει κάποιο νόημα. Ο επαναπροσδιορισμός του νοήματος ενός χαοτικού συστήματος σκέψης είναι ο τρόπος για να το θεραπεύσεις. Το δικό σου έργο είναι μόνο να εκπληρώσεις τις προϋποθέσεις για αυτό το νόημα, εφόσον το ίδιο πηγάζει από τον Θεό. Εν τούτοις, η επιστροφή σου σε αυτό που έχει νόημα είναι βασική στο δικό Του έργο, διότι το νόημα σου είναι μέρος του δικού Του. Η θεραπεία σου, λοιπόν, είναι μέρος της υγείας Του, εφόσον είναι μέρος της Ολότητάς Του. Αυτός δεν μπορεί να την χάσει, αλλά εσύ μπορεί να μην το γνωρίζεις. Εξακολουθεί όμως να είναι η Θέλησή Του για σένα, και η Θέλησή Του πρέπει να υπάρχει για πάντα, και για όλα τα πράγματα.

Κεφάλαιο 9

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

I. Η Αποδοχή της Πραγματικότητας

1. Ο φόβος για το Θέλημα του Θεού είναι μία από τις πιο παράξενες πεποιθήσεις που έχει φτιάξει ο ανθρώπινος νους. Δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί αν ο νους δεν είχε ένα πολύ σημαντικό διχασμό, κάνοντας έτσι δυνατόν να φοβάται αυτό που είναι ο ίδιος. Η πραγματικότητα δεν μπορεί να «απειλεί» τίποτα εκτός από τις ψευδαισθήσεις, εφόσον η πραγματικότητα μπορεί μόνο να στηρίξει την αλήθεια. Το ίδιο το γεγονός ότι το Θέλημα του Θεού, που είναι αυτό που είσαι, το αντιλαμβάνεσαι με φόβο, αποδεικνύει ότι *όντως* φοβάσαι αυτό που είσαι. Δεν φοβάσαι, λοιπόν, το Θέλημα του Θεού, αλλά το δικό σου.

2. Το δικό σου θέλημα δεν είναι του εγώ, και αυτός είναι ο λόγος που το εγώ είναι εναντίον σου. Αυτό που φαίνεται ότι είναι φόβος για τον Θεό είναι στην πραγματικότητα φόβος για την δική σου πραγματικότητα. Είναι αδύνατον να μάθεις κάτι με συνέπεια όταν είσαι σε κατάσταση πανικού. Αν ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να σε βοηθήσουν να θυμηθείς τι είσαι, κι αν πιστεύεις ότι αυτό που είσαι είναι τρομακτικό, τότε είναι επακόλουθο ότι δεν θα τα μάθεις. Εν τούτοις, ο λόγος που γίνονται αυτά τα μαθήματα είναι επειδή δεν ξέρεις ποιος είσαι.

3. Αφού δεν ξέρεις ποια είναι η πραγματικότητά σου, πως είσαι τόσο σίγουρος ότι είναι τρομακτική; Η συσχέτιση της αλήθειας με τον φόβο, που είναι σε μεγάλο βαθμό τεχνητή, είναι ιδιαίτερα ακατάλληλη για τους νόες εκείνων που δεν γνωρίζουν την αλήθεια. Όλο αυτό θα μπορούσε να σημαίνει ότι εσύ αυθαίρετα συνδέεις κάτι πέρα από την επίγνωσή σου με κάτι που δεν θέλεις. Άρα είναι προφανές ότι κρίνεις κάτι για το οποίο δεν έχεις ιδέα. Έχεις στήσει αυτή την παράξενη κατάσταση έτσι ώστε να είναι αδύνατον να ξεφύγεις από αυτή δίχως ένα Οδηγό που να γνωρίζει *πραγματικά* ποια είναι η πραγματικότητά σου. Ο σκοπός αυτού του Οδηγού είναι απλά να σου υπενθυμίσει τι θέλεις. Δεν προσπαθεί να σου

επιβάλλει μια ξένη θέληση. Απλά καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια μέσα στα όρια που Του θέτεις, να εδραιώσει ξανά την δική σου θέληση στην επίγνωσή σου.

4. Έχεις φυλακίσει την θέλησή σου πέρα από την επίγνωσή σου, εκεί όπου παραμένει, αλλά δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Όταν είπα ότι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να ξεκαθαρίσει την αλήθεια από το ψέμα μέσα στο νου σου, εννοούσα ότι έχει την δύναμη να κοιτάξει μέσα σε αυτό που έχεις κρύψει και ν' αναγνωρίσει εκεί το Θέλημα του Θεού. Η δική Του αναγνώριση αυτού του Θελήματος μπορεί να το κάνει αληθινό για σένα διότι το Άγιο Πνεύμα είναι μέσα στο νου σου, κι επομένως είναι η πραγματικότητά σου. Αν η δική Του αντίληψη για τον νου σου φέρνει σε σένα την πραγματικότητά του, τότε το Άγιο Πνεύμα σε **βοηθά** να θυμηθείς τι είσαι. Η μόνη πηγή φόβου σε αυτή την διαδικασία είναι αυτό που νομίζεις ότι θα χάσεις. Εν τούτοις, αυτό που μπορείς ποτέ να έχεις, είναι μόνο αυτό που βλέπει το Άγιο Πνεύμα.

5. Πολλές φορές έχω τονίσει ότι το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν θα σου ζητήσει να θυσιάσεις τίποτα. Αλλά αν εσύ ζητάς την θυσία της πραγματικότητας του εαυτού σου, το Άγιο Πνεύμα πρέπει να σου υπενθυμίζει ότι δεν είναι αυτό το Θέλημα του Θεού επειδή δεν είναι το δικό σου. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο δικό σου θέλημα και του Θεού. Αν δεν είχες διχασμένο νου, θα αναγνώριζες ότι η λειτουργία της βούλησης είναι η σωτηρία επειδή είναι επικοινωνία.

6. Είναι αδύνατον να επικοινωνείς σε μια γλώσσα ξένη προς εσένα. Εσύ και ο Δημιουργός σου μπορείτε να επικοινωνείτε μέσω της δημιουργίας, επειδή αυτή και μόνο αυτή είναι η κοινή σας Βούληση. Ένας διχασμένος νους δεν μπορεί να επικοινωνεί, επειδή μιλά για διαφορετικά πράγματα στον ίδιο νου. Αυτό εξαφανίζει την ικανότητα επικοινωνίας απλά επειδή η συγκεχυμένη επικοινωνία δεν σημαίνει τίποτα. Κανένα μήνυμα δεν μπορεί να γίνει κατανοητό αν δεν βγάζει νόημα. Πόση λογική μπορεί να έχουν τα δικά σου μηνύματα, όταν ζητάς κάτι που δεν θέλεις; Κι όμως αυτό ακριβώς ζητάς, όσο φοβάσαι την ίδια σου την θέληση

7. Εσύ μπορεί να επιμένεις ότι το Άγιο Πνεύμα δεν σου απαντά, αλλά μπορεί να ήταν πιο συνετό να αναλογιστείς τι είδους αιτήματα κάνεις.

Δεν ζητάς μόνο αυτό που θέλεις. Αυτό συμβαίνει επειδή φοβάσαι ότι μπορεί και να το λάβεις, και πραγματικά θα το λάμβανες. Αυτός είναι ο λόγος που επιμένεις να ζητάς από τον δάσκαλο που δεν θα μπορούσε να σου δώσει αυτό που θέλεις. Από αυτόν ποτέ δεν μπορείς να μάθεις τι είναι αυτό που θέλεις, και αυτό σου δίνει την ψευδαίσθηση της ασφάλειας. Εν τούτοις δεν μπορείς να είσαι ασφαλής **από** την αλήθεια, αλλά μόνο **μέσα** στην αλήθεια. Η πραγματικότητα είναι η μόνη ασφάλεια. Η θέλησή σου είναι η σωτηρία σου επειδή είναι ίδια με τη θέληση του Θεού. Ο διαχωρισμός δεν είναι τίποτα άλλο από την πίστη ότι είναι διαφορετικές.

8. Κανένας ορθός νους δεν μπορεί να πιστεύει ότι το δικό του θέλημα είναι ισχυρότερο από του Θεού. Αν λοιπόν, κάποιος νους πιστεύει ότι το θέλημα του είναι διαφορετικό από το θέλημα του Θεού, μπορεί μόνο να αποφασίσει ή ότι δεν υπάρχει Θεός ή ότι το θέλημα του Θεού είναι τρομακτικό. Ο πρώτος περιγράφει τον άθεο και ο τελευταίος τον μάρτυρα, που πιστεύει ότι ο Θεός απαιτεί θυσίες. Και οι δύο αυτές παρανοϊκές καταστάσεις θα προκαλούν πανικό, επειδή ο άθεος πιστεύει ότι είναι μόνος, και ο μάρτυρας πιστεύει ότι ο Θεός τον σταυρώνει. Παρόλα αυτά, κανένας δεν θέλει ούτε την εγκατάλειψη ούτε τα αντίποινα, παρόλο που πολλοί ψάχνουν και για τα δύο. Γίνεται να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα «δώρα» σαν και αυτά, και να περιμένεις πραγματικά ότι θα τα λάβεις; Δεν μπορεί να σου δώσει κάτι που δεν θέλεις. Όταν ζητάς από τον Συμπαντικό Χορηγό αυτό που δεν θέλεις, ζητάς κάτι που δεν μπορεί να δοθεί επειδή ποτέ δεν δημιουργήθηκε. Ποτέ δεν δημιουργήθηκε, επειδή ποτέ δεν ήταν αυτό που ήθελες για τον εαυτό σου.

9. Στο τέλος όλοι πρέπει να θυμηθούνε το θέλημα του Θεού, διότι τελικά όλοι πρέπει να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους. Αυτή η αναγνώριση είναι η αναγνώριση ότι το θέλημα του Θεού και το δικό σου είναι ένα. Στην παρουσία της αλήθειας, δεν υπάρχουν άπιστοι ούτε και θυσίες. Μέσα στην ασφάλεια της πραγματικότητας, ο φόβος είναι ολότελα χωρίς νόημα. Το να αρνείσαι αυτό που υπάρχει μπορεί να προκαλεί φόβο μόνο **φαινομενικά**. Ο φόβος δεν μπορεί να είναι πραγματικός δίχως αιτία, και ο Θεός είναι η μόνη Αιτία. Ο Θεός είναι Αγάπη και εσύ Τον θέλεις πραγματικά. Αυτή **είναι** η θέληση σου. Ζήτησε το και θα σου δοθεί, διότι θα ζητάς μόνο αυτό που σου ανήκει.

10. Όταν ζητάς από το Άγιο Πνεύμα κάτι που θα σε βλάψει δεν μπορεί να ανταποκριθεί επειδή τίποτα δεν μπορεί να σε βλάψει, άρα δεν ζητάς τίποτα. Κάθε επιθυμία που προέρχεται από το εγώ είναι μια επιθυμία για το τίποτα, και το να την ζητάς δεν είναι αίτημα. Είναι απλά μια άρνηση με την μορφή αιτήματος. Το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με την μορφή, εφόσον γνωρίζει μόνον ό,τι έχει νόημα. Το εγώ δεν μπορεί να ζητήσει τίποτα από το Άγιο Πνεύμα, επειδή η επικοινωνία ανάμεσα τους είναι ολοκληρωτικά αποτυχημένη. Εν τούτοις, μπορείς να ζητήσεις τα πάντα από το Άγιο Πνεύμα, διότι τα αιτήματά σου είναι πραγματικά εφόσον προέρχονται από τον ορθό νου σου. Θα αρνιόταν το Άγιο Πνεύμα το Θέλημα του Θεού; Και θα ήταν δυνατόν να μην το αναγνωρίσει στον Υιό Του;

11. Δεν αναγνωρίζεις την τεράστια σπατάλη ενέργειας που φέρνει η άρνηση της αλήθειας. Τι θα έλεγες για κάποιον που επιμένει να επιχειρεί το αδύνατο, πιστεύοντας ότι το να το κατορθώσει θα σημαίνει ότι είναι επιτυχημένος; Η πίστη ότι πρέπει να έχεις αυτό που είναι αδύνατον για να είσαι χαρούμενος είναι σε απόλυτη αντίθεση με την αρχή της δημιουργίας. Ο Θεός δεν θα ήθελε να εξαρτάται η ευτυχία σου από αυτό που δεν θα μπορούσες να έχεις. Το γεγονός ότι ο Θεός είναι Αγάπη δεν απαιτεί πίστη, απαιτεί όμως αποδοχή. Είναι πραγματικά δυνατόν να αρνείσαι την πραγματικότητα, αν και είναι αδύνατον να την αλλάξεις. Όταν με τα χέρια σου σκεπάζεις τα μάτια σου, δεν θα μπορέσεις να δεις, επειδή παρεμβαίνεις στους νόμους που διέπουν την όραση. Αν αρνείσαι την αγάπη, δεν θα την γνωρίσεις επειδή η δική σου συνεργασία είναι ο νόμος για την ύπαρξη της. Δεν μπορείς να αλλάξεις νόμους που δεν έφτιαξες, και οι νόμοι της ευτυχίας δημιουργήθηκαν για σένα, όχι από σένα.

12. Κάθε προσπάθεια να αρνηθείς αυτό που *υπάρχει* πρέπει να είναι τρομακτική, και αν η προσπάθεια είναι έντονη θα προκαλεί πανικό. Το να επιθυμείς ενάντια στην πραγματικότητα, αν και αδύνατο, μπορεί να γίνει ένας πολύ επίμονος στόχος ακόμα κι αν δεν τον θέλεις. Αλλά αναλογίσου το αποτέλεσμα αυτής της παράξενης απόφασης. Αφοσιώνεις το νου σου σε αυτό που δεν θέλεις. Πόσο αληθινή μπορεί να είναι αυτή η αφοσίωση;

Αν δεν το θέλεις, τότε ποτέ δεν δημιουργήθηκε. Αν δεν δημιουργήθηκε ποτέ, δεν είναι τίποτα. Μπορείς πραγματικά να αφοσιωθείς στο τίποτα;

13. Ο Θεός με την αφοσίωσή Του σε σένα σε δημιούργησε αφοσιωμένο στα πάντα, και σου έδωσε αυτό **στο οποίο** είσαι αφοσιωμένος. Ειδάλλως δεν θα είχες δημιουργηθεί τέλειος. Η πραγματικότητα είναι τα πάντα, και εσύ έχεις τα πάντα επειδή είσαι αληθινός. Δεν μπορείς να φτιάξεις κάτι που δεν είναι πραγματικό επειδή η απουσία πραγματικότητας προκαλεί φόβο, και ο φόβος δεν μπορεί να δημιουργηθεί. Όσο πιστεύεις ότι ο φόβος είναι πιθανός, δεν θα δημιουργείς. Αντικρουόμενα επίπεδα πραγματικότητας κάνουν την πραγματικότητα δίχως νόημα, αλλά η πραγματικότητα **είναι** το ίδιο το νόημα.

14. Να θυμάσαι, λοιπόν, ότι μόνο το Θέλημα του Θεού είναι πάντα δυνατό, και τίποτα άλλο δεν πρόκειται να είναι ποτέ. Αυτή είναι η απλή αποδοχή της πραγματικότητας, επειδή μόνο αυτή είναι αληθινή. Δεν μπορείς να διαστρεβλώνεις την πραγματικότητα και να την γνωρίσεις στ' αλήθεια. Και αν όντως διαστρεβλώνεις την πραγματικότητα θα βιώνεις άγχος, θλίψη και τελικά πανικό, επειδή προσπαθείς να κάνεις τον εαυτό σου μη πραγματικό. Όταν νιώθεις αυτά τα πράγματα, μην προσπαθείς να ψάξεις για την αλήθεια έξω από τον εαυτό σου, διότι η αλήθεια μπορεί να είναι μόνο μέσα σου. Πες, λοιπόν:

Ο Χριστός βρίσκεται μέσα μου, και εκεί που είναι Αυτός εκεί πρέπει να είναι και ο Θεός, διότι ο Χριστός είναι μέρος Του.

II. Η Απάντηση στην Προσευχή

1. Όλοι όσοι έχουν χρησιμοποιήσει την προσευχή για να ζητήσουν κάτι έχουν βιώσει αυτό που φαίνεται σαν αποτυχία. Αυτό δεν είναι μόνο αλήθεια σε σχέση με συγκεκριμένα πράγματα που μπορεί να είναι βλαβερά, αλλά και σε σχέση με αιτήματα που συμφωνούν απόλυτα με αυτά τα μαθήματα. Ειδικά αυτό το τελευταίο μπορεί να ερμηνευτεί εσφαλμένα ως «απόδειξη» ότι τα μαθήματα αυτά δεν εννοούν αυτά που

λένε. Όμως, πρέπει να θυμάσαι ότι αυτά τα μαθήματα δηλώνουν επανειλημμένα ότι ο σκοπός τους είναι να απαλλαγείς από τον φόβο.

2. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι αυτό που ζητάς από το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που πραγματικά θέλεις, αλλά ακόμα το φοβάσαι. Αν αυτή είναι η περίπτωση, η πραγματοποίηση του δεν θα *είναι* πια αυτό που θέλεις. Αυτός είναι ο λόγος που δεν επιτυγχάνονται κάποιες μορφές θεραπείας, ακόμα και όταν επιτυγχάνεται η κατάσταση της θεραπείας. Κάποιο άτομο μπορεί να ζητά σωματική θεραπεία επειδή φοβάται την σωματική βλάβη. Την ίδια στιγμή, αν θεραπευόταν σωματικά, νοιώθοντας ότι απειλείται το σύστημα σκέψης του, ο φόβος θα γινόταν μεγαλύτερος από αυτόν (τον φόβο) που εκφράζεται σωματικά. Σε αυτή την περίπτωση δεν ζητά πραγματικά την απελευθέρωση από τον φόβο, αλλά την εξάλειψη κάποιου συμπτώματος που επέλεξε ο ίδιος. Επομένως, αυτό, δεν είναι καθόλου ένα αίτημα για θεραπεία.

3. Η Βίβλος τονίζει ότι κάθε προσευχή εισακούγεται, και αυτό είναι πραγματικά αλήθεια. Και μόνο το γεγονός ότι έχει ζητηθεί κάτι από το Άγιο Πνεύμα εγγυάται την απάντηση του. Εν τούτοις, είναι εξίσου βέβαιο ότι καμία απάντηση που δίδεται από Αυτό είναι τέτοια που θα αύξανε τον φόβο. Είναι πιθανόν η απάντησή Του να μην ακουστεί. Είναι αδύνατον, όμως, να χαθεί. Υπάρχουν πολλές απαντήσεις που έχεις ήδη λάβει αλλά δεν έχεις ακόμα ακούσει. Σε διαβεβαιώνω ότι σε περιμένουν.

4. Αν θέλεις να γνωρίσεις ότι οι προσευχές σου εισακούγονται, ποτέ μην αμφιβάλλεις για έναν Υιό του Θεού. Μην τον αμφισβητείς και μην τον καταδικάζεις, διότι η πίστη σου σε αυτόν είναι η πίστη σου στον εαυτό σου. Αν θέλεις να γνωρίσεις τον Θεό και την Απάντησή Του, πίστεψε σεμένα που η πίστη μου σε σένα δεν μπορεί να κλονιστεί. Μπορείς να ζητάς αληθινά από το Άγιο Πνεύμα, και να αμφισβητείς τον αδελφό σου; Πίστεψε ότι τα λόγια του είναι αληθινά εξαιτίας της αλήθειας που βρίσκεται μέσα του. Εσύ θα ενωθείς με την αλήθεια μέσα του, και τα λόγια του θα είναι αληθινά. Καθώς τον ακούς, θα ακούς εμένα. Το να είσαι προσεκτικός στο άκουσμα της αλήθειας είναι ο μόνος τρόπος να μπορέσεις να την ακούσεις τώρα, και τελικά να την γνωρίσεις.

5. Το μήνυμα που σου δίνει ο αδελφός σου εξαρτάται από σένα. Τι σου λέει; Τι θα ήθελες να σου πει; Η απόφασή σου γι αυτόν καθορίζει το μήνυμα που λαμβάνεις. Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα του, και η Φωνή Του σου μιλά μέσα από αυτόν. Τι άλλο εκτός από την αλήθεια μπορεί να σου πει ένας τόσο ιερός αδελφός; Αλλά εσύ την ακούς; Ο αδελφός σου μπορεί να μην γνωρίζει ποιος είναι, αλλά υπάρχει ένας φως μέσα στο νου του που το γνωρίζει. Αυτό το φως μπορεί να λάμψει μέσα στο δικό σου, δίνοντας αλήθεια στα λόγια του και κάνοντάς σε ικανό να τα ακούσεις. Τα λόγια του είναι η απάντηση του Αγίου Πνεύματος σε σένα. Είναι η πίστη σου στον αδελφό σου αρκετά δυνατή για να σε αφήσει να ακούσεις;

6. Δεν μπορείς να προσεύχεσαι μόνο για το εαυτό σου όπως και δεν μπορείς να βρεις χαρά για τον εαυτό σου από μόνος σου. Η προσευχή είναι η εκ νέου δήλωση συμπερίληψης*, που κατευθύνεται από το Άγιο Πνεύμα σύμφωνα με τους νόμους του Θεού. Η σωτηρία σου έρχεται από τον αδελφό σου. Το Άγιο Πνεύμα επεκτείνεται από τον δικό σου νου προς τον δικό του, και απαντά σε σένα. Και η απάντησή Του είναι μόνο γι αυτό που είσαι. Δεν θα γνωρίσεις την εμπιστοσύνη που έχω σε σένα εκτός κι αν την επεκτείνεις. Δεν θα εμπιστευθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, ούτε θα πιστέψεις ότι είναι για σένα παρά μόνο αν την ακούσεις στους άλλους. Πρέπει να είναι για τον αδελφό σου **διότι** είναι για σένα. Θα δημιουργούσε ο Θεός μια Φωνή μόνο για σένα; Θα μπορούσες να ακούσεις την απάντησή Του εκτός μόνο από όταν απαντά σε όλους τους Υιούς του Θεού; Άκου από τον αδελφό σου αυτό που θα ήθελες να ακούσω εγώ από εσένα, διότι δεν θα ήθελες να εξαπατηθώ.

7. Σε αγαπώ για την αλήθεια μέσα σου, όπως σε αγαπά κι ο Θεός. Οι αυταπάτες σου μπορεί να σε εξαπατούν, αλλά δεν μπορούν να εξαπατήσουν κι εμένα. Γνωρίζοντας τι είσαι, δεν γίνεται να αμφιβάλλω για σένα. Ακούω μόνο το Άγιο Πνεύμα μέσα σε σένα, που μου μιλά μέσα από σένα. Αν θέλεις να με ακούσεις, άκουσε τους αδελφούς μου στους οποίους μιλά η Φωνή του Θεού. Η απάντηση σε όλες τις προσευχές βρίσκεται εκεί. Θα την λάβεις καθώς ακούς την απάντηση μέσα σε όλους. Μην ακούς τίποτα άλλο ειδάλλως δεν θα ακούς αληθινά.

8. Πίστεψε στους αδελφούς σου διότι κι εγώ πιστεύω σε σένα, και θα μάθεις ότι η πίστη μου σε σένα δικαιώνεται. Πίστεψε σε μένα **με το να πιστεύεις σε αυτούς, χάριν αυτού** που τους έδωσε ο Θεός. Θα σου απαντήσουν αν μάθεις να ζητάς μόνο την αλήθεια από αυτούς. Μην ζητάς ευλογίες χωρίς να τους ευλογείς, γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορείς να μάθεις πόσο ευλογημένος είσαι. Ακολουθώντας αυτό τον δρόμο αναζητάς την αλήθεια μέσα σου. Αυτός δεν οδηγεί πέρα από τον εαυτό σου αλλά προς τον εαυτό σου. Άκου μόνο την Απάντηση του Θεού μέσα στους Υιούς Του, και θα λαμβάνεις την δική σου απάντηση.

9. Το να δυσπιστείς σημαίνει ότι παρατάσσεσαι εναντίον, ή ότι επιτίθεσαι. Το να πιστεύεις σημαίνει να δέχεσαι, και να συμπαράτασσεσαι. Το να πιστεύεις δεν σημαίνει ότι είσαι ευκολόπιστος, αλλά ότι δέχεσαι και εκτιμάς. Αυτό που δεν πιστεύεις δεν το εκτιμάς, και δεν μπορείς να είσαι ευγνώμων για κάτι στο οποίο δεν δίνεις αξία. Υπάρχει ένα τίμημα που θα πληρώσεις για την κρίση, διότι η κρίση είναι ο καθορισμός κάποιου τιμήματος. Και όπως το ορίσεις, έτσι θα το πληρώσεις.

10. Αν το να πληρώνεις ισούται με το να αποκτάς, θα ορίσεις το τίμημα για κάτι χαμηλά αλλά θα απαιτείς υψηλότερο αντάλλαγμα. Όμως ξεχνάς ότι το να ορίσεις μια τιμή σημαίνει ότι αποδίδεις αξία σε κάτι, έτσι ώστε αυτό που θα πάρεις πίσω να είναι ανάλογο με την κρίση σου για την αξία του. Αν για να δώσεις πρέπει να πληρωθείς, τότε δεν το αντιλαμβάνεσαι ως απώλεια, και αναγνωρίζεται η αμφίδρομη σχέση του δούναι και λαβείν. Άρα το τίμημα θα οριστεί υψηλό, εξαιτίας της αξίας της επιστροφής. Το τίμημα για την απόκτηση σημαίνει ότι χάνεις από μπροστά σου την αξία, κάνοντας έτσι αναπόφευκτο το να μην δίνεις αξία σε αυτό που λαμβάνεις. Δίνοντας του μικρή αξία, δεν θα το εκτιμάς και δεν θα το θέλεις.

11. Ποτέ μην ξεχνάς, λοιπόν, ότι ορίζεις την αξία αυτού που λαμβάνεις, και το κοστολογείς από αυτό που δίδεις. Το να πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να πάρεις πολλά με μικρό κόστος σημαίνει ότι πιστεύεις ότι μπορείς να κάνεις παζάρια με τον Θεό. Οι νόμοι του Θεού είναι πάντα δίκαιοι και απόλυτα συνεπείς. Δίνοντας, λαμβάνεις. Αλλά το να λαμβάνεις σημαίνει ότι δέχεσαι, όχι ότι αποκτάς. Είναι αδύνατον να μην έχεις, αλλά είναι δυνατόν να μην γνωρίζεις ότι έχεις. Η αναγνώριση ότι έχεις είναι η

προθυμία να δίδεις, και μόνο με αυτή την προθυμία μπορείς να αναγνωρίσεις αυτό που έχεις. Επομένως, αυτό που δίνεις ισούται με την αξία που αποδίδεις σε αυτό που έχεις, εφόσον είναι το ακριβές μέτρο της αξίας που του αποδίδεις. Και αυτό, με την σειρά του, είναι το μέτρο για το πόσο το θέλεις.

12. Μπορείς, λοιπόν, να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα μόνο με το να δίδεις σε Αυτό, και μπορείς να δίδεις σε Αυτό μόνο εκεί που Το αναγνωρίζεις. Αν Το αναγνωρίζεις μέσα στον κάθε ένα, αναλογίσου πόσα Του ζητάς, και πόσα θα λάβεις. Δεν θα σου αρνηθεί τίποτα διότι κι εσύ δεν Του έχεις αρνηθεί τίποτα, άρα μπορείς να μοιράζεσαι τα πάντα. Αυτός είναι ο τρόπος, ο μόνος τρόπος να έχεις την απάντησή Του, διότι η απάντησή Του είναι όλα όσα μπορείς να ζητάς και να θέλεις . Να λες, λοιπόν, στον κάθε ένα:

Επειδή θέλω να γνωρίσω τον εαυτό μου,

σε βλέπω ως Υιό του Θεού και αδελφό μου.

*συμπερίληψη,με την έννοια ότι είμαστε όλοι ΕΝΑΣ εαυτός και περιλαμβάνονται όλοι.

III. Η Διόρθωση του Σφάλματος

1. Η ετοιμότητα του εγώ όσον αφορά τα σφάλματα των άλλων εγώ δεν είναι το είδος της επαγρύπνησης που θα ήθελε το Άγιο Πνεύμα να έχεις. Το εγώ ασκεί έντονη κριτική ανάλογη με το είδος της «λογικής» που εκπροσωπεί. Καταλαβαίνει αυτό το είδος της λογικής, διότι έχει νόημα για αυτό. Για το Άγιο Πνεύμα δεν έχει κανένα απολύτως νόημα.

2. Για το εγώ είναι καλό και σωστό να υποδεικνύεις τα σφάλματα και να τα «διορθώνεις». Αυτό είναι λογικό για το εγώ, το οποίο δεν γνωρίζει τι είναι τα σφάλματα και ποια είναι η διόρθωσή τους. Τα σφάλματα είναι από το εγώ, αλλά η διόρθωση των σφαλμάτων βρίσκεται στην παραίτηση

από το εγώ. Όταν διορθώνεις έναν αδελφό, του λες ότι έχει άδικο. Μπορεί εκείνη την στιγμή να μην βγαίνει κανένα νόημα από αυτά που λέει, και είναι σίγουρο ότι έτσι θα είναι αν μιλά από το εγώ του. Αλλά το δικό σου έργο εξακολουθεί να είναι να του πεις ότι έχει δίκιο. Δεν του το λες αυτό λεκτικά, αν αυτός μιλάει ανόητα. Χρειάζεται διόρθωση σε ένα άλλο επίπεδο, διότι το σφάλμα του είναι σε ένα άλλο επίπεδο. Εξακολουθεί να έχει δίκιο, διότι είναι ένας Υιός του Θεού. Το εγώ του πάντα κάνει λάθος, άσχετα με το τι κάνει ή λέει.

3. Αν υποδεικνύεις τα σφάλματα του εγώ του αδελφού σου τότε βλέπεις μέσα από το δικό σου εγώ, διότι το Άγιο Πνεύμα δεν αντιλαμβάνεται τα σφάλματά του. Αυτό **πρέπει** να είναι αλήθεια, εφόσον δεν υπάρχει καμιά επικοινωνία ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Στο εγώ δεν υπάρχει καμιά λογική, και το Άγιο Πνεύμα δεν επιχειρεί να καταλάβει τίποτα που να προέρχεται από αυτό. Εφόσον δεν το καταλαβαίνει, δεν το κρίνει, γνωρίζοντας ότι τίποτα από ό,τι φτιάχνει το εγώ δεν σημαίνει κάτι.

4. Όταν αντιδράς με τον παραμικρό τρόπο στα σφάλματα, δεν ακούς το Άγιο Πνεύμα. Αυτό απλά τα έχει αγνοήσει, κι αν εσύ τους δίνεις προσοχή τότε δεν Το ακούς. Αν δεν Το ακούς, ακούς το εγώ σου και απέχεις από τη λογική όσο και ο αδελφός σου του οποίου τα σφάλματα αντιλαμβάνεσαι. Αυτό δεν μπορεί να είναι διόρθωση. Εν τούτοις, είναι κάτι περισσότερο από την έλλειψη διόρθωσης του. Είναι η παραίτηση από την διόρθωση του εαυτού σου.

5. Όταν ένας αδελφός συμπεριφέρεται παρανοϊκά, εσύ μπορείς να τον θεραπεύσεις μόνο με το να αντιληφθείς την νοητική του υγεία. Αν αντιλαμβάνεσαι τα σφάλματά του και τα δέχεσαι, δέχεσαι και τα δικά σου. Αν θέλεις να δώσεις τα δικά σου στο Άγιο Πνεύμα, πρέπει να το κάνεις αυτό και με τα δικά του. Μόνο αν αυτός γίνει ο μόνος τρόπος με το οποίο χειρίζεσαι όλα τα σφάλματα θα μπορείς να καταλάβεις πως ανατρέπονται όλα τα σφάλματα. Τι διαφορά έχει αυτό, από αυτό που σου λέω, ότι αυτό που διδάσκεις αυτό και μαθαίνεις; Ο αδελφός σου έχει τόσο δίκιο όσο κι εσύ, και αν εσύ νομίζεις ότι έχει άδικο καταδικάζεις τον εαυτό σου.

6. *Εσύ* δεν μπορείς να διορθώσεις τον εαυτό σου. Είναι, λοιπόν, δυνατόν να διορθώσεις κάποιον άλλον; Όμως, μπορείς να τον δεις αληθινά, διότι είναι δυνατόν να δεις και τον εαυτό σου αληθινά. Δεν εξαρτάται από σένα να αλλάξεις τον αδελφό σου, αλλά απλά να τον δεχτείς όπως είναι. Τα σφάλματά του δεν προέρχονται από την αλήθεια που βρίσκεται μέσα του, και μόνο αυτή η αλήθεια είναι δική σου. Τα σφάλματα του δεν μπορούν να το αλλάξουν αυτό, και δεν μπορούν να έχουν καμία απολύτως επίδραση στην αλήθεια μέσα σου. Το να αντιλαμβάνεσαι σφάλματα σε οποιονδήποτε, και το να αντιδράς σε αυτά σαν να είναι αληθινά, σημαίνει ότι τα κάνεις αληθινά για σένα. Δεν θα αποφύγεις να πληρώσεις το τίμημα γι αυτό, όχι επειδή θα τιμωρηθείς γι αυτό, αλλά μόνο γιατί ακολουθείς λάθος οδηγό κι επομένως θα χάσεις τον δρόμο σου.

7. Τα σφάλματα του αδελφού σου δεν προέρχονται από αυτόν, όπως και τα δικά σου. Αν δεχτείς τα σφάλματά του ως αληθινά, επιτίθεσαι στον εαυτό σου. Αν θέλεις να βρεις τον δρόμο σου και να τον κρατήσεις, να βλέπεις μόνο την αλήθεια δίπλα σου διότι πορευόσαστε μαζί. Το Άγιο Πνεύμα μέσα σε σένα συγχωρεί τα πάντα μέσα σε σένα και στον αδελφό σου το ίδιο. Τα δικά του σφάλματα συγχωρούνται μαζί με τα δικά σου. Η Επανόρθωση δεν είναι ξεχωριστά από την αγάπη. Η Επανόρθωση δεν μπορεί να είναι ξεχωριστά διότι προέρχεται από την αγάπη. Όποια προσπάθεια κάνεις για να διορθώσεις έναν αδελφό σημαίνει ότι είναι δυνατόν να υπάρξει διόρθωση από σένα, και αυτό μπορεί να είναι μόνο η αλαζονεία του εγώ. Η διόρθωση προέρχεται από τον Θεό, ο Οποίος δεν γνωρίζει τι είναι αλαζονεία.

8. Το Άγιο Πνεύμα συγχωρεί τα πάντα διότι ο Θεός δημιούργησε τα πάντα. Μην αναλαμβάνεις εσύ την δική Του λειτουργία, διότι έτσι θα ξεχάσεις την δική σου. Δέξου μόνο την λειτουργία της θεραπείας μέσα στον χρόνο, διότι αυτός είναι ο σκοπός του χρόνου. Ο Θεός σου έδωσε την λειτουργία να δημιουργείς μέσα στην αιωνιότητα. Δεν είναι ανάγκη να το μάθεις αυτό, αλλά χρειάζεται να μάθεις να το θέλεις. Γι'αυτό φτιάχτηκε όλη η μάθηση. Αυτή είναι η χρήση από το Άγιο Πνεύμα μιας ικανότητας που δεν χρειάζεσαι, αλλά όμως την έφτιαξες. Δώσε την σε Αυτό! Δεν καταλαβαίνεις πώς να την χρησιμοποιήσεις. Θα σε διδάξει πώς να βλέπεις τον εαυτό σου χωρίς κατάκριση, μαθαίνοντας να κοιτάς τα πάντα

δίχως αυτή. Η κατάκριση τότε δεν θα είναι αληθινή για σένα, και όλα σου τα σφάλματα θα συγχωρεθούν.

IV. Το Σχέδιο Συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος

1. Η Επανόρθωση είναι για όλους, διότι είναι ο τρόπος να ανατραπεί η πίστη ότι κάτι είναι μόνο για σένα. Το να συγχωρείς σημαίνει να παραβλέπεις. Κοίτα, λοιπόν, πέρα από το σφάλμα και μην αφήνεις την αντίληψή σου να μένει σ' αυτό, διότι θα το πιστεύεις. Δέξου ως αληθινό μόνο αυτό που είναι ο αδελφός σου, αν θέλεις να γνωρίσεις τον εαυτό σου. Αν αντιλαμβάνεσαι αυτό που δεν είναι, δεν μπορείς να γνωρίσεις ούτε τι είσαι κι εσύ, επειδή θα τον βλέπεις με λανθασμένο τρόπο. Να θυμάσαι πάντα ότι μοιράζεστε την Ταυτότητά σας, και ότι το μοίρασμα Της είναι η και η πραγματικότητά Της.

2. Έχεις κάποιο ρόλο να παίξεις στην Επανόρθωση, αλλά το σχέδιο της Επανόρθωσης είναι πέρα από σένα. Δεν καταλαβαίνεις πώς να παραβλέπεις τα σφάλματα, ειδάλλως δεν θα τα έκανες. Θα ήταν ακόμα άλλο ένα σφάλμα να πιστέψεις ότι είτε δεν τα κάνεις, ή ότι μπορείς να τα διορθώσεις δίχως έναν Οδηγό. Και αν δεν ακολουθείς αυτό τον Οδηγό, τα σφάλματά σου δεν θα διορθωθούν. Το σχέδιο δεν είναι δικό σου εξαιτίας των περιορισμένων ιδεών σου για το τι είσαι. Αυτή η αίσθηση περιορισμού είναι η αιτία από την οποία προέρχονται όλα τα σφάλματα. Ο τρόπος να τα ακυρώσεις, επομένως, δεν προέρχεται **από** σένα αλλά είναι **για** σένα.

3 Η Επανόρθωση είναι ένα μάθημα πώς να μοιράζεσαι, το οποίο σου δίδεται διότι **έχεις λησμονήσει πώς να το κάνεις**. Το Άγιο Πνεύμα απλά σου υπενθυμίζει την φυσική χρήση των ικανοτήτων σου. Με το να ερμηνεύει εκ νέου την ικανότητα για επίθεση σε ικανότητα να μοιράζεσαι, ερμηνεύει αυτό που έχεις φτιάξει εσύ σε αυτό που δημιούργησε ο Θεός. Αν θέλεις να το πετύχεις αυτό μέσω Αυτού, δεν μπορείς να κοιτάς τις ικανότητές σου μέσα από τα μάτια του εγώ, διότι

έτσι θα τις κρίνεις όπως τις κρίνει αυτό. Σύμφωνα με την κρίση του εγώ είναι επικίνδυνες. Σύμφωνα με την κρίση του Αγίου Πνεύματος είναι χρήσιμες και σε βοηθούν.

4. Το εγώ, έχει κι αυτό ένα σχέδιο συγχώρεσης διότι εσύ το ζητάς, αν και όχι από τον σωστό διδάσκαλο. Το σχέδιο του εγώ, φυσικά, δεν έχει καμία λογική και δεν θα λειτουργήσει. Ακολουθώντας το δικό του σχέδιο απλά βάζεις τον εαυτό σου σε μια αδύνατη κατάσταση, στην οποία πάντα σε οδηγεί το εγώ. Το σχέδιο του εγώ είναι να σε κάνει να βλέπεις το σφάλμα πρώτα πολύ καθαρά, και μετά να το παραβλέπεις. Όμως πως μπορείς να παραβλέψεις κάτι που εσύ το έχεις κάνει πραγματικό; Βλέποντάς το καθαρά, το έχεις κάνει πραγματικό και δεν μπορείς να το παραβλέψεις. Εκεί είναι που το εγώ αναγκάζεται να καταφύγει σε «μυστήρια», επιμένοντας ότι πρέπει να δεχτείς αυτό που δεν έχει νόημα για να σωθείς. Πολλοί έχουν προσπαθήσει να το κάνουν αυτό στο όνομά μου, ξεχνώντας ότι από τον λόγο μου απορρέει τέλειο νόημα επειδή προέρχεται από τον Θεό. Είναι το ίδιο λογικός τώρα όσο ήταν πάντα, διότι μιλάει για ιδέες που είναι αιώνιες.

5. Η συγχώρεση που μαθαίνεται από μένα δεν χρησιμοποιεί τον φόβο για να καταργήσει τον φόβο. Ούτε κάνει πραγματικό το μη πραγματικό για να το καταστρέψει αργότερα. Η συγχώρεση μέσω του Αγίου Πνεύματος βρίσκεται απλά στο να βλέπει πέρα από το σφάλμα εξ αρχής, επομένως αυτό να παραμένει μη πραγματικό για σένα. Μην αφήνεις την πίστη ότι αυτό είναι πραγματικό να εισέλθει στο νου σου, ειδάλλως θα πιστεύεις και ότι πρέπει να εξαλείψεις αυτό που έχεις φτιάξει για να συγχωρεθείς. Αυτό που δεν έχει κανένα αποτέλεσμα δεν υπάρχει, και για το Άγιο Πνεύμα τα αποτελέσματα του σφάλματος είναι ανύπαρκτα. Με το να εξαλείφει όλα τα αποτελέσματά του με σταθερότητα και συνέπεια, παντού και από όλες τις απόψεις, διδάσκει ότι το εγώ δεν υπάρχει και το αποδεικνύει.

6. Ακολούθησε την διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος στην συγχώρεση, λοιπόν, διότι η συγχώρεση είναι η λειτουργία Του και γνωρίζει πώς να την εκπληρώνει τέλεια. Αυτό εννοούσα όταν είπα ότι τα θαύματα είναι φυσικά, και όταν δεν συμβαίνουν κάτι δεν πάει καλά. Τα θαύματα είναι απλά το σημάδι της προθυμίας σου να ακολουθείς το σχέδιο της σωτηρίας

του Αγίου Πνεύματος, αναγνωρίζοντας ότι δεν κατανοείς τι είναι αυτό. Το δικό Του έργο δεν είναι δική σου λειτουργία, και μόνο αν το δεχτείς αυτό θα μπορέσεις να μάθεις ποια είναι η δική σου λειτουργία.

7. Η σύγχυση των λειτουργιών χαρακτηρίζει τόσο το εγώ που θα πρέπει ήδη να είσαι αρκετά εξοικειωμένος με αυτή τώρα. Το εγώ πιστεύει ότι όλες οι λειτουργίες του ανήκουν, παρόλο που δεν έχει ιδέα ποιες είναι αυτές. Αυτό είναι κάτι περισσότερο από απλή σύγχυση. Είναι ένας ιδιαίτερα επικίνδυνος συνδυασμός μεγαλείου και σύγχυσης που κάνει το εγώ να επιτίθεται σε όλα και σε όλους χωρίς κανένα απολύτως λόγο. Αυτό ακριβώς κάνει το εγώ. Είναι απρόβλεπτο στις αντιδράσεις του, διότι δεν έχει ιδέα τι αντιλαμβάνεται.

8. Αν δεν έχεις ιδέα του τι συμβαίνει, πόσο σωστά μπορείς να περιμένεις ότι θα αντιδράς; Μπορεί να αναρωτηθείς, άσχετα με το πως μπορεί να δικαιολογείς την αντίδραση σου, αν η μη προβλεψιμότητά του εγώ το τοποθετεί σε μια ισχυρή θέση ως καθοδηγητή σου. Θα σου επαναλάβω ότι τα προσόντα του εγώ σαν καθοδηγητής είναι ιδιαίτερα ατυχή, και ότι η επιλογή του σαν δάσκαλος της σωτηρίας είναι μια απόλυτα φτωχή επιλογή. Όποιος επιλέγει έναν εντελώς παρανοϊκό οδηγό πρέπει να είναι κι ο ίδιος εντελώς παρανοϊκός. Και δεν είναι αλήθεια ότι δεν συνειδητοποιείς ότι ο οδηγός είναι παρανοϊκός. Το συνειδητοποιείς, διότι το συνειδητοποιώ κι εγώ, και το κρίνεις με τα ίδια κριτήρια που το κρίνω και εγώ.

9. Το εγώ στην κυριολεξία ζει με δανεικό χρόνο, και οι μέρες του είναι μετρημένες. Μην φοβάσαι την Έσχατη Κρίση, παρά καλωσόρισέ την χωρίς να περιμένεις άλλο, διότι ο χρόνος του εγώ είναι «δανεισμένος» από την αιωνιότητά σου. Αυτή είναι η Δευτέρα Παρουσία που φτιάχτηκε για σένα όπως δημιουργήθηκε και η Πρώτη. Η Δευτέρα Παρουσία είναι απλά η επιστροφή της λογικής. Μπορεί αυτό να είναι ποτέ τρομακτικό;

10. Τι άλλο εκτός από την φαντασίωση μπορεί να προκαλεί φόβο, και ποιος στρέφεται στις φαντασιώσεις εκτός κι αν είναι απελπισμένος από την αναζήτηση της ικανοποίησης στην πραγματικότητα; Εν τούτοις, είναι βέβαιο ότι ποτέ δεν θα βρεις ικανοποίηση στις φαντασιώσεις, άρα λοιπόν η μόνη ελπίδα είναι να αλλάξεις την γνώμη σου για την πραγματικότητα.

Μόνο αν η απόφαση ότι η πραγματικότητα είναι τρομακτική είναι λάθος, τότε μπορεί ο Θεός να έχει δίκιο. Και σε διαβεβαιώνω ότι ο Θεός έχει δίκιο. Να χαίρεσαι, λοιπόν, που έκανες λάθος, αλλά αυτό συνέβη διότι δεν ήξερες ποιος ήσουν. Αν ήξερες, τότε δεν θα έκανες λάθος όπως δεν κάνει λάθος και ο Θεός.

11. Το αδύνατο μπορεί να συμβεί μόνο στις φαντασιώσεις. Όταν ψάχνεις για πραγματικότητα στις φαντασιώσεις δεν θα την βρεις. Τα σύμβολα των φαντασιώσεων είναι από το εγώ, και τέτοια θα βρεις πολλά. Αλλά μην ψάχνεις για νόημα σε αυτά. Δεν έχουν περισσότερο νόημα από ό,τι οι φαντασιώσεις μέσα στις οποίες υφαίνονται. Τα παραμύθια μπορεί να είναι ευχάριστα ή τρομακτικά, αλλά κανένας δεν λέει ότι είναι αλήθεια. Τα παιδιά μπορεί να τα πιστεύουν, κι έτσι, για λίγο, τα παραμύθια φαντάζουν αληθινά γι αυτά. Όμως, όταν αρχίσει να ανατέλλει η πραγματικότητα, οι φαντασιώσεις φεύγουν. Η πραγματικότητα εν τω μεταξύ δεν έχει φύγει. ***Η Δευτέρα Παρουσία είναι η επίγνωση της πραγματικότητας, όχι η επιστροφή της.***

12. Κοίταξε, παιδί μου, η πραγματικότητα είναι εδώ. Ανήκει σε σένα και μένα και στον Θεό, και είναι απόλυτα ικανοποιητική για όλους Εμάς. Μόνο αυτή η επίγνωση θεραπεύει, διότι είναι η επίγνωση της αλήθειας.

V. Ο Αθεράπευτος Θεραπευτής

1. Το σχέδιο του εγώ για την συγχώρεση χρησιμοποιείται πολύ περισσότερο από του Θεού. Αυτό συμβαίνει διότι το αναλαμβάνουν μη θεραπευμένοι θεραπευτές, και επομένως είναι του εγώ. Ας αναλογιστούμε τον μη θεραπευμένο θεραπευτή πιο προσεχτικά τώρα. Εξ ορισμού, αυτός προσπαθεί να δώσει κάτι που δεν έχει λάβει. Αν, για παράδειγμα, ένας μη θεραπευμένος θεραπευτής είναι ένας θεολόγος, τότε αυτός μπορεί να αρχίσει με τον συλλογισμό, «Είμαι ένας δυστυχημένος αμαρτωλός, και το ίδιο είσαι κι εσύ.» Αν είναι ένας ψυχοθεραπευτής, είναι πιο πιθανόν ν'αρχίσει με την εξίσου παράλογη

πίστη ότι η επίθεση είναι πραγματική και γι αυτόν και για τον ασθενή, αλλά ότι αυτό δεν έχει σημασία για κανέναν τους.

2. Έχω πει επανειλημμένα ότι οι πεποιθήσεις του εγώ δεν μπορούν να μοιραστούν, γι αυτό και είναι μη πραγματικές. Πως γίνεται, λοιπόν, να γίνουν πραγματικές με το να τις «ξεσκεπάσεις»; Κάθε θεραπευτής που αναζητά τις φαντασιώσεις αντί για την αλήθεια δεν μπορεί να έχει θεραπευτεί, διότι δεν γνωρίζει που να ψάξει για την αλήθεια, κι επομένως δεν έχει την απάντηση για το πρόβλημα της θεραπείας.

3. Υπάρχει ένα πλεονέκτημα στο να φέρνεις τους εφιάλτες στην επίγνωση, αλλά μόνο για να διδάξεις ότι δεν είναι αληθινοί, και ότι όλα όσα περιέχουν δεν έχουν κανένα νόημα. Ο μη θεραπευμένος θεραπευτής δεν μπορεί να το κάνει αυτό διότι δεν το πιστεύει. Όλοι οι μη θεραπευμένοι θεραπευτές ακολουθούν το σχέδιο συγχώρεσης του εγώ με την μία ή την άλλη μορφή. Αν είναι θεολόγοι πολύ πιθανόν να καταδικάζουν τον εαυτό τους, να διδάσκουν την καταδίκη και να προασπίζονται κάποια τρομακτική λύση. Προβάλλοντας την καταδίκη πάνω στον Θεό, Τον κάνουν να φαντάζει εκδικητικός, και φοβούνται την εκδίκησή Του. Αυτό που κάνουν είναι απλά να ταυτίζονται με το εγώ, και με το να αντιλαμβάνονται τι κάνει *αυτό*, να καταδικάζουν τους εαυτούς τους εξαιτίας αυτής της σύγχυσης. Είναι κατανοητό ότι έχουν υπάρξει ανταρσίες ενάντια σε αυτή την αντίληψη, αλλά το να επαναστατείς εναντίον της σημαίνει ότι ακόμα πιστεύεις σε αυτή.

4. Κάποιες νεότερες μορφές του σχεδίου του εγώ είναι το ίδιο μη βοηθητικές όσο και οι παλαιότερες, διότι η μορφή δεν έχει σημασία και το περιεχόμενο δεν έχει αλλάξει. Σε μια από τις νεότερες μορφές, για παράδειγμα, κάποιος ψυχοθεραπευτής μπορεί να ερμηνεύει τα σύμβολα του εγώ σαν έναν εφιάλτη, κι έπειτα να τα χρησιμοποιεί για να αποδείξει ότι ο εφιάλτης είναι πραγματικός. Κάνοντάς τον αληθινό, μετά προσπαθεί να διαλύσει τις επιδράσεις του με το να υποτιμά την σπουδαιότητα του ονειρευτή. Αυτό θα ήταν θεραπευτική προσέγγιση αν ο ονειρευτής επίσης αναγνωριζόταν ως μη πραγματικός. Αν ο ονειρευτής όμως εξισώνεται με το νου, η διορθωτική δύναμη του νου μέσω του Αγίου Πνεύματος δεν γίνεται αποδεκτή. Αυτό είναι μια αντίφαση, ακόμα και με

τους όρους του εγώ, μια αντίφαση που την παρατηρεί ακόμα και μέσα στην σύγχυσή του.

5. Αν ο τρόπος να αντιμετωπίσεις τον φόβο είναι να μειώσεις την σπουδαιότητα του νου, τότε πως μπορεί αυτό να οικοδομήσει την δύναμη του εγώ; Τέτοιες προφανείς αντιφάσεις δικαιολογούν το γιατί κανένας δεν έχει εξηγήσει πραγματικά τι συμβαίνει στην ψυχοθεραπεία. Τίποτα δεν μπορεί να το εξηγήσει. Τίποτα πραγματικό δεν έχει συμβεί στον μη θεραπευμένο θεραπευτή, και αυτός πρέπει να μάθει από την δική του διδασκαλία. Το εγώ του πάντα θα αναζητά να κερδίσει κάτι από την κατάσταση. Ο μη θεραπευμένος θεραπευτής, επομένως, δεν γνωρίζει πώς να δίνει, συνεπώς δεν μπορεί να μοιράζεται. Δεν μπορεί να διορθώσει διότι δεν λειτουργεί διορθωτικά. Πιστεύει ότι εξαρτάται από αυτόν να διδάξει τον ασθενή τι είναι πραγματικό, παρόλο που ο ίδιος δεν το γνωρίζει.

6. Τι θα έπρεπε λοιπόν να γίνει; Όταν ο Θεός είπε, «Γενηθήτω φως,» έγινε φως. Μπορείς να βρεις το φως αναλύοντας το σκοτάδι, όπως κάνει ο ψυχοθεραπευτής, ή όπως ο θεολόγος, αναγνωρίζοντας το σκοτάδι στον εαυτό σου και ψάχνοντας για κάποιο μακρινό φως να το απομακρύνει, ενώ την ίδια στιγμή δίνεις έμφαση στην απόσταση; Η θεραπεία δεν είναι μυστηριώδης. Τίποτα δεν θα αλλάξει αν δεν γίνει πρώτα κατανοητό, εφόσον το φως είναι κατανόηση. Ένας «δυστυχισμένος αμαρτωλός» δεν μπορεί να θεραπευτεί χωρίς μαγικά, ούτε ένας «ασήμαντος νους» μπορεί να εκτιμά τον εαυτό του χωρίς μαγεία.

7. Και οι δύο μορφές προσέγγισης του εγώ, λοιπόν, καταλήγουν σε αδιέξοδο· στην χαρακτηριστική «αδύνατη κατάσταση» στην οποία οδηγεί πάντα το εγώ. Μπορεί κάποιον να τον βοηθά να του τονίσεις το που κατευθύνεται, αλλά η σημασία αυτής της υπόδειξης χάνεται, αν δεν βοηθηθεί να αλλάξει την κατεύθυνσή του. Ο μη θεραπευμένος θεραπευτής δεν μπορεί να το κάνει αυτό γι' αυτόν, εφόσον δεν μπορεί να το κάνει ούτε για τον εαυτό του. Στο μόνο που μπορεί να συνεισφέρει ο θεραπευτής είναι να παρουσιάσει ένα παράδειγμα κάποιου που βοηθήθηκε στο να αλλάξει την κατεύθυνση του, και που πια δεν πιστεύει σε κανενός είδους εφιάλτες. Επομένως, το φως μέσα στο νου του θα απαντήσει σ' αυτόν που ρωτά, ο οποίος πρέπει να αποφασίσει μαζί με τον

Θεό ότι υπάρχει φως *επειδή* το βλέπει. Και με αυτή του την αναγνώριση ο θεραπευτής γνωρίζει ότι αυτό είναι εκεί. Έτσι τελικά η αντίληψη μεταφράζεται σε γνώση. Ο εργάτης των θαυμάτων αρχίζει με το να αντιλαμβάνεται το φως, και με το να το επεκτείνει συνεχώς αναγνωρίζοντας το, να μεταφράζει την αντίληψή του σε βεβαιότητα. Τα αποτελέσματά του τον διαβεβαιώνουν ότι αυτό είναι εκεί.

8. Ο θεραπευτής δεν θεραπεύει· *αφήνει την θεραπεία να γίνει*. Αυτός μπορεί να δείξει το σκοτάδι αλλά δεν μπορεί να φέρει το φως μόνος του, διότι το φως δεν προέρχεται από αυτόν. Εν τούτοις, όντας *για* αυτόν, πρέπει επίσης να είναι και για τον ασθενή του. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο μόνος Θεραπευτής. Αυτό κάνει την θεραπεία ξεκάθαρη σε κάθε κατάσταση στην οποία είναι ο Οδηγός. Εσύ μπορείς μόνο να Το αφήσεις να εκπληρώσει την λειτουργία Του. Δεν χρειάζεται βοήθεια γι αυτό. Θα σου πει ακριβώς τι να κάνεις για να βοηθήσεις κάποιον που σου στέλνει για βοήθεια, και θα μιλήσει σε αυτόν μέσα από σένα αν εσύ δεν ανακατευτείς. Να θυμάσαι ότι εσύ επιλέγεις τον οδηγό που θα σε οδηγήσει, και η λάθος επιλογή δεν θα σε βοηθήσει. Αλλά να θυμάσαι ακόμα, ότι η σωστή επιλογή θα σε βοηθήσει. Εμπιστεύσου το Άγιο Πνεύμα, διότι η λειτουργία Του είναι να βοηθά, και είναι από τον Θεό. Καθώς θα αφυπνίζεις άλλους νόες στο Άγιο Πνεύμα μέσω Αυτού, και όχι μέσα από σένα, θα καταλαβαίνεις ότι δεν υπακούς τους νόμους αυτού του κόσμου. Αλλά οι νόμοι στους οποίους υπακούς λειτουργούν. «Καλό είναι ό,τι λειτουργεί» είναι μια βάσιμη όμως ανεπαρκής δήλωση. Μόνο το καλό *μπορεί* να λειτουργήσει. Τίποτα άλλο δεν λειτουργεί καθόλου.

9. Αυτά τα μαθήματα προσφέρουν μια πολύ άμεση και απλή μαθησιακή κατάσταση, και παρέχουν τον Οδηγό ο Οποίος σου λέει τι να κάνεις. Αν το κάνεις, θα δεις ότι λειτουργούν. Τα αποτελέσματα τους είναι πιο πειστικά από ότι τα λόγια τους. Θα σε πείσουν ότι τα λόγια είναι αληθινά. Ακολουθώντας τον σωστό Οδηγό, θα μάθεις το πιο απλό από όλα τα μαθήματα:

Από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε, και αυτοί θα γνωρίσουν τον εαυτό τους.

VI. Η Αποδοχή του Αδελφού σου

1. Πως μπορεί να αυξάνεται η επίγνωσή του Αγίου Πνεύματος μέσα σου παρά από τα αποτελέσματά Του; Δεν μπορείς να Το δεις με τα μάτια σου ούτε να Το ακούσεις με τα αυτιά σου. Με ποιο τρόπο, λοιπόν, μπορείς να Το αντιληφθείς; Αν εμπνέεις χαρά και οι άλλοι αντιδρούν σε σένα με χαρά, ακόμα και όταν εσύ ο ίδιος δεν την βιώνεις, τότε πρέπει να υπάρχει κάτι μέσα σου που είναι ικανό να την παράγει. Αν αυτό το κάτι είναι μέσα σου και μπορεί να παράγει χαρά, κι αν βλέπεις ότι πραγματικά το κάνει στους άλλους τότε εσύ το διαχωρίζεις από τον εαυτό σου.

2. Σου φαίνεται ότι το Άγιο Πνεύμα δεν παράγει συνεχώς χαρά μέσα σου μόνο και μόνο επειδή εσύ δεν προκαλείς διαρκή χαρά στους άλλους. Οι αντιδράσεις τους προς εσένα είναι οι δικές σου εκτιμήσεις για την συνέπεια Εκείνου. Όταν δεν είσαι συνεπής δεν θα προκαλείς πάντα χαρά, κι επομένως δεν θα αναγνωρίζεις πάντα την δική Του συνέπεια. Αυτό που προσφέρεις στον αδελφό σου το προσφέρεις σε Εκείνο, διότι το Άγιο Πνεύμα σε αυτό που δίνει, δεν μπορεί να ξεπεράσει την δική σου προσφορά. Αυτό δεν συμβαίνει επειδή Αυτό περιορίζει αυτό που δίνει, αλλά απλά και μόνο επειδή εσύ έχεις περιορίσει αυτό που λαμβάνεις. Η απόφαση να λαμβάνεις είναι η απόφαση να αποδέχεσαι.

3. Αν οι αδελφοί σου είναι μέρος από σένα, θα τους δεχτείς; Μόνο αυτοί μπορούν να σε διδάξουν τι είσαι, διότι η μάθησή σου είναι το αποτέλεσμα αυτού που τους δίδαξες. Αυτό που προσκαλείς μέσα τους, το προσκαλείς και στον εαυτό σου. Και καθώς το προσκαλείς γι αυτούς γίνεται πραγματικό και για σένα. Ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό, και τους γνωρίζει όλους ως Ένα. Μόνο ο Θεός ο Ίδιος είναι περισσότερο από ότι είναι αυτοί αλλά αυτοί δεν είναι λιγότερο από ό,τι είναι Αυτός. Θέλεις να ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Αν αυτό που κάνεις στον αδελφό μου το κάνεις και σε μένα, και αν όλα τα κάνεις για τον εαυτό σου διότι είμαστε μέρος από σένα, ό,τι κάνουμε εμείς ανήκει και σε σένα. Όλοι όσους δημιούργησε ο Θεός είναι μέρος από σένα και μοιράζονται την δόξα Του μαζί σου. Η δόξα Του ανήκει σε Αυτόν, αλλά είναι εξίσου και δική σου. Επομένως, δεν μπορεί να είσαι λιγότερο ένδοξος από ό,τι Εκείνος.

4. Ο Θεός είναι περισσότερα από όσα είσαι εσύ μόνο και μόνο επειδή Αυτός σε δημιούργησε, αλλά ούτε και αυτό δεν σου το στέρησε. Επομένως κι εσύ μπορείς να δημιουργείς όπως Αυτός, και ο χωρισμός σου δεν θα το αλλάξει αυτό. Ούτε το φως του Θεού ούτε το δικό σου θαμπώνει επειδή εσύ δεν βλέπεις. Επειδή η Υιότητα πρέπει να δημιουργεί ως ένα, θυμάσαι την δημιουργία όποτε αναγνωρίζεις μέρος της δημιουργίας. Κάθε μέρος της που θυμάσαι προσθέτει στην ολότητά σου επειδή κάθε μέρος *είναι* ολοκληρωμένο. Η ολότητα είναι αδιαίρετη, αλλά εσύ δεν μπορείς να μάθεις για την ολότητά σου μέχρι να την δεις παντού. Μπορείς να γνωρίσεις τον εαυτό σου μόνο έτσι όπως ο Θεός γνωρίζει τον Υιό Του, διότι η γνώση μοιράζεται με τον Θεό. Όταν αφυπνιστείς μέσα σε Αυτόν θα γνωρίσεις την μεγαλοσύνη σου αποδεχόμενος ότι είσαι απεριόριστος όπως και Αυτός. Αλλά εν τω μεταξύ θα αξιολογείς το μεγαλείο σου ανάλογα με το πώς αξιολογείς του αδελφού σου, και θα το αποδέχεσαι όσο αποδέχεσαι το δικό του.

5. Δεν έχετε αφυπνιστεί ακόμη, αλλά θα μάθετε πως. Πολύ απλά, το Άγιο Πνεύμα σας διδάσκει πως να αφυπνίζετε τους άλλους. Καθώς τους βλέπετε να αφυπνίζονται θα μάθετε τι σημαίνει αφύπνιση, και αφού έχετε επιλέξει να τους αφυπνίσετε, η ευγνωμοσύνη τους και η εκτίμησή τους για αυτό που τους έχετε δώσει θα σας διδάξει την αξία του. Αυτοί θα γίνουν οι μάρτυρες της πραγματικότητά σας, όπως εσείς δημιουργηθήκατε μάρτυρες του Θεού. Εν τούτοις, όταν η Υιότητα συγκεντρωθεί και δεχτεί την Ενότητά της θα γίνει γνωστή από τις δημιουργίες της που μαρτυρούν την πραγματικότητά της όπως ο Υιός δίδει μαρτυρία για τον Πατέρα.

6. Τα θαύματα δεν έχουν θέση στην αιωνιότητα, διότι είναι διορθωτικά. Όμως, όσο χρειάζεσαι ακόμα θεραπεία, τα θαύματά σου είναι τα μόνα που μαρτυρούν για την πραγματικότητα που μπορείς να αναγνωρίσεις. Δεν μπορείς να κάνεις ένα θαύμα για σένα, διότι τα θαύματα είναι ένας τρόπος να δίνεις και να λαμβάνεις αποδοχή. Μέσα στον χρόνο το να δίνεις προηγείται, αν και στην αιωνιότητα αυτά συμβαίνουν συγχρόνως, και δεν γίνεται να διαχωριστούν. Όταν μάθεις ότι είναι τα ίδια, η ανάγκη για τον χρόνο παύει να υπάρχει.

7. Η αιωνιότητα είναι ένα είδος χρόνου με μόνη διάσταση το «πάντα». Αυτό δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα για σένα μέχρι να θυμηθείς την ανοιχτή Αγκαλιά του Θεού, και τελικά να γνωρίσεις τον ανοιχτό Του Νου. Σαν Αυτόν, κι εσύ είσαι «πάντα» μέσα στο Νου Του και με ένα νου σαν τον δικό Του. Μέσα στον ανοιχτό σου νου βρίσκονται οι δημιουργίες σου, σε τέλεια επικοινωνία γεννημένες από τέλεια κατανόηση. Αν μόνο μπορούσες να δεχτείς μια από αυτές δεν θα ήθελες πια τίποτα από ό,τι έχει να προσφέρει ο κόσμος. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν εντελώς δίχως νόημα. Το νόημα του Θεού είναι μη ολοκληρωμένο χωρίς εσένα, κι εσύ είσαι ατελής χωρίς τις δημιουργίες σου. Δέξου τον αδελφό σου σε αυτόν τον κόσμο χωρίς να δέχεσαι τίποτα άλλο, διότι μέσα σ' αυτόν θα βρεις τις δημιουργίες σου που αυτός τις δημιούργησε μαζί με σένα. Ποτέ δεν θα γνωρίσεις ότι είσαι συν - δημιουργός με τον Θεό μέχρι να μάθεις ότι ο αδελφός σου είναι συν - δημιουργός με σένα.

VII. Οι Δύο Αξιολογήσεις

1. Το Θέλημα του Θεού είναι η σωτηρία σου. Δεν θα σου έδινε και τα μέσα να την βρεις; Αν Αυτός βούλεται να την έχεις, τότε πρέπει να το έχει κάνει δυνατόν και εύκολο για σένα να την αποκτήσεις. Οι αδελφοί σου είναι παντού. Δεν χρειάζεται να ψάξεις μακριά για την σωτηρία. Κάθε λεπτό και κάθε δευτερόλεπτο σου δίνει την ευκαιρία να σωθείς. Μην χάνεις αυτές τις ευκαιρίες, όχι επειδή δεν θα επιστρέψουν, αλλά διότι η καθυστέρηση της χαράς είναι αχρείαση. Ο Θεός βούλεται τέλεια ευτυχία για σένα τώρα. Είναι, λοιπόν, δυνατόν να μην είναι αυτό και το δικό σου θέλημα; Και είναι δυνατόν αυτό να μην είναι και το θέλημα των αδελφών σου;

2. Σκέψου, λοιπόν, ότι σε αυτή την κοινή θέληση είστε όλοι ενωμένοι, και μόνο σ' αυτή. Μπορεί να υπάρχει διαφωνία σε όλα τα άλλα, αλλά όχι σε αυτό. Εδώ, είναι λοιπόν, που κατοικεί ειρήνη. Κι εσύ κατοικείς στην ειρήνη όταν το αποφασίζεις. Εν τούτοις, δεν μπορείς να κατοικείς στη ειρήνη παρά μόνο αν δεχτείς την Επανόρθωση, διότι η Επανόρθωση *είναι*

ο δρόμος προς την ειρήνη. Ο λόγος είναι πολύ απλός, και τόσο φανερός που πολύ συχνά παραβλέπεται. Το εγώ φοβάται το φανερό, εφόσον το φανερό είναι το βασικό χαρακτηριστικό της πραγματικότητας. Όμως, εσύ δεν μπορείς να το παραβλέψεις εκτός κι αν δεν κοιτάς.

3. Είναι ολοφάνερο ότι αν το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει με αγάπη όλα όσα αντιλαμβάνεται, τότε κοιτάζει με αγάπη κι εσένα. Η δική Του αξιολόγηση για σένα βασίζεται στην γνώση Του για το τι είσαι, άρα σε αξιολογεί αληθινά. Και αυτή η αξιολόγηση βρίσκεται στον δικό σου νου, διότι Αυτό είναι εκεί. Το εγώ είναι και αυτό μέσα στο νου σου, επειδή το αποδέχτηκες. Η αξιολόγηση του για σένα, όμως, είναι ακριβώς η αντίθετη από του Αγίου Πνεύματος, επειδή δεν σε αγαπά. Δεν γνωρίζει τι είσαι, και δεν έχει καθόλου εμπιστοσύνη σε ό,τι αντιλαμβάνεται επειδή οι αντιλήψεις του αλλάζουν διαρκώς. Το εγώ επομένως, στην καλύτερη περίπτωση γίνεται καχύποπτο, και στην χειρότερη μοχθηρό. Αυτή είναι η ακτίνα δράσης του. Δεν μπορεί να την υπερβεί εξαιτίας της αβεβαιότητάς του. Και ποτέ δεν μπορεί να πάει πιο πέρα από αυτή διότι ποτέ δεν μπορεί να είναι βέβαιο.

4. Επομένως, έχεις δυο συγκρουόμενες αξιολογήσεις για τον εαυτό σου μέσα στο νου σου, και δεν γίνεται και οι δύο να είναι αληθινές. Δεν συνειδητοποιείς πόσο απόλυτα διαφορετικές είναι αυτές οι αξιολογήσεις, διότι δεν καταλαβαίνεις πόσο ανώτερη είναι η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για σένα. Αυτό δεν εξαπατάται από ό,τι και αν κάνεις, διότι ποτέ δεν ξεχνά τι είσαι. Το εγώ εξαπατάται από όλα όσα κάνεις, ειδικά όταν ανταποκρίνεσαι στο Άγιο Πνεύμα, διότι εκείνες τις φορές η σύγχυσή του αυξάνει. Το εγώ, λοιπόν, το πιο πιθανόν είναι να σου επιτεθεί όταν αντιδράς με αγάπη, διότι σε έχει αξιολογήσει ανίκανο να αγαπάς και όταν το κάνεις πηγαίνεις ενάντια στην κρίση του. Το εγώ θα επιτεθεί στα κίνητρά σου αμέσως μόλις αυτά σαφέστατα δεν συμφωνούν με την αντίληψη του για σένα. Τότε είναι που θα αλλάξει απότομα από την καχυποψία στην μοχθηρότητα, επειδή αυξάνεται η αβεβαιότητά του. Όμως, πάλι δεν έχει νόημα να αντεπιτεθείς. Τι άλλο θα μπορούσε να σημαίνει αυτό εκτός από το ότι συμφωνείς με την αξιολόγηση του εγώ για το τι είσαι;

5. Αν επιλέγεις να βλέπεις τον εαυτό σου χωρίς αγάπη δεν θα είσαι ευτυχισμένος. Καταδικάζεις τον εαυτό σου, άρα πρέπει να θεωρείς τον εαυτό σου ανεπαρκή. Θα στρεφόσουν λοιπόν στο εγώ για να σε βοηθήσει να ξεφύγεις από μια αίσθηση ανεπάρκειας που έχει προκαλέσει το ίδιο, και πρέπει να την διατηρήσει για την συνέχιση της ύπαρξής του; Είναι δυνατόν να ξεφύγεις από την αξιολόγηση του για σένα χρησιμοποιώντας τις μεθόδους που χρησιμοποιεί και το ίδιο για να κρατήσει αυτή την εικόνα ανέπαφη;

6. Δεν μπορείς να αξιολογήσεις ένα παρανοϊκό σύστημα πεποιθήσεων από μέσα από αυτό. Η ακτίνα δράσης του το αποκλείει. Μπορείς μόνο να πας πιο πέρα από αυτό, να το κοιτάξεις από κάποιο σημείο όπου υπάρχει λογική και να δεις την **αντίθεση**. Μόνο από αυτή την αντίθεση μπορεί η παράνοια να χαρακτηριστεί ως παρανοϊκή. Με το μεγαλείο του Θεού μέσα σου, έχεις επιλέξει να είσαι μικρός και θρηνείς για την μικρότητά σου. Μέσα στο σύστημα που υπαγόρευσε αυτή την επιλογή ο θρήνος είναι αναπόφευκτος. Η μικρότητά σου θεωρείται δεδομένη εδώ και δεν ρωτάς, «Ποιος την επέτρεψε;» Το ερώτημα δεν έχει κανένα νόημα μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ, διότι θα έθετε όλο αυτό το σύστημα σκέψης υπό αμφισβήτηση.

7. Έχω πει ότι το εγώ δεν γνωρίζει τι είναι μια αληθινή ερώτηση. Η έλλειψη γνώσης οποιουδήποτε είδους πάντα συνδέεται με την απροθυμία να γνωρίσεις, και αυτό προκαλεί μια ολοκληρωτική έλλειψη γνώσης απλά και μόνο επειδή η γνώση είναι ολοκληρωτική. Επομένως, όταν δεν αμφισβητείς την μικρότητά σου σημαίνει ότι αρνείσαι όλη την γνώση, και ότι κρατάς ανέπαφο όλο το σύστημα σκέψης του εγώ. Δεν μπορείς να κρατάς μέρος ενός συστήματος σκέψης, διότι αυτό μπορεί να αμφισβητηθεί μόνο από τα θεμέλια του. Και αυτό πρέπει να γίνει από κάπου πιο πέρα από αυτό, διότι μέσα του έχει πολύ ισχυρές βάσεις. Το Άγιο Πνεύμα κρίνει ενάντια στην πραγματικότητα του συστήματος σκέψης του εγώ απλά και μόνο διότι γνωρίζει ότι τα θεμέλια του δεν είναι αληθινά. Επομένως, τίποτα από όσα προκύπτουν από αυτό δεν έχει κάποιο νόημα. Το Άγιο Πνεύμα κρίνει κάθε πίστη που έχεις σε σχέση με το από πού προέρχεται. Αν προέρχεται από τον Θεό, γνωρίζει ότι είναι

αληθινή. Αν δεν προέρχεται από τον Θεό, γνωρίζει ότι δεν έχει κανένα νόημα.

8. Όποτε αμφισβητείς την αξία σου, να λες:

Ο Θεός ο Ίδιος δεν είναι ολοκληρωμένος δίχως εμένα.

Να το θυμάσαι αυτό κάθε φορά που μιλά το εγώ, και θα πάψεις να το ακούς. Η αλήθεια για σένα είναι τόσο υψηλή που τίποτα ανάξιο του Θεού δεν είναι αντάξιά σου. Διάλεξε, λοιπόν, ότι θέλεις σύμφωνα με αυτούς τους όρους, και μην δέχεσαι τίποτα που δεν θα πρόσφερες στον Θεό ως ολοκληρωτικά κατάλληλο γι Αυτόν. Δεν θέλεις τίποτα άλλο. Επέστρεψε το δικό σου μέρος σε Αυτόν, και Αυτός θα σου δώσει όλον τον Εαυτό Του σε ανταλλαγή για την επιστροφή αυτού που Του ανήκει και Τον ολοκληρώνει.

VIII. Η Μεγαλοσύνη ενάντια στη Μεγαλοσχημοσύνη

1. Το μεγαλείο είναι του Θεού, και μόνο δικό Του. Επομένως είναι και μέσα σε σένα. Όποτε αποκτάς αυτήν την επίγνωση, όσο αμυδρή και να είναι αυτή, εγκαταλείπεις το εγώ αυτόματα, διότι στην παρουσία του μεγαλείου του Θεού γίνεται απόλυτα φανερό πόσο ανούσιο είναι το εγώ. Όταν συμβαίνει αυτό, το εγώ, παρόλο που δεν το καταλαβαίνει, πιστεύει ότι έχει χτυπήσει ο «εχθρός» του, και επιχειρεί να προσφέρει δώρα για να σε παρακινήσει να επιστρέψεις στην δική του «προστασία». Το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι έναν φουσκωμένο εαυτό. Η μεγαλοσχημοσύνη του εγώ είναι η δική του εναλλακτική απέναντι στο μεγαλείο του Θεού. Εσύ ποιο θα διαλέξεις;

2. Η μεγαλοσχημοσύνη είναι πάντα η κάλυψη της απελπισίας. Είναι χωρίς ελπίδα επειδή δεν είναι πραγματική. Είναι μια προσπάθεια να αντιμετωπίσει την μικρότητά σου, βασισμένη στην πίστη ότι η μικρότητα είναι πραγματική. Χωρίς αυτή την πίστη η μεγαλοσχημοσύνη δεν έχει νόημα, και δεν θα την ήθελες. Η ουσία της μεγαλοσχημοσύνης είναι ανταγωνιστική, διότι πάντα περιέχει επίθεση. Είναι μια απατηλή προσπάθεια να υπερισχύσει, όχι όμως και να εξαλείψει. Είπαμε και πριν

ότι το εγώ ταλαντεύεται ανάμεσα στην καχυποψία και την μοχθηρότητα. Παραμένει καχύποπτο όσο εσύ απελπίζεσαι με τον εαυτό σου. Και γίνεται μοχθηρό όταν αποφασίσεις να μην ανέχεσαι τον αυτο-υποβιβασμό και αναζητάς την ανακούφιση. Τότε σου προσφέρει την ψευδαίσθηση της επίθεσης ως «λύση».

3. Το εγώ δεν καταλαβαίνει την διαφορά ανάμεσα στη μεγαλοσύνη και την μεγαλοσχημοσύνη, διότι δεν βλέπει καμία διαφορά ανάμεσα στην παρόρμηση για θαύματα και στις δικές του παράταιρες εγωικές πεποιθήσεις. Σου είπα ότι το εγώ έχει επίγνωση της απειλής προς την ύπαρξή του, αλλά δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε αυτά τα δύο πολύ διαφορετικά είδη απειλής. Η σοβαρότατη αίσθηση ευπάθειας του το καθιστά ανίκανο να κρίνει παρά μόνο με βάση την επίθεση. Όταν το εγώ βιώνει απειλή, η μόνη του απόφαση είναι ή να επιτεθεί τώρα ή να αποσυρθεί για να επιτεθεί αργότερα. Αν δεχτείς την μεγαλοσχημοσύνη που σου προσφέρει θα επιτεθεί αμέσως. Αν όχι, θα περιμένει.

4. Το εγώ ακινητοποιείται ενώπιον του μεγαλείου του Θεού, διότι το μεγαλείο Του διασφαλίζει την ελευθερία σου. Ακόμα και ο παραμικρός υπαινιγμός της πραγματικότητάς σου κυριολεκτικά οδηγεί το εγώ έξω από το νου σου, διότι παραιτείσαι από κάθε επένδυση σε αυτό. Το μεγαλείο είναι ολοκληρωτικά δίχως ψευδαισθήσεις, και εφόσον είναι αληθινό είναι και απόλυτα πειστικό. Όμως, η βεβαιότητα της πραγματικότητας δεν θα παραμείνει μαζί σου παρά μόνο αν δεν επιτρέψεις στο εγώ να της επιτεθεί. Το εγώ θα κάνει κάθε προσπάθεια να συνέλθει και να ενεργοποιηθεί ενάντια στην απελευθέρωσή σου. Θα σου λέει ότι είσαι παρανοϊκός, και θα ισχυρίζεται ότι το μεγαλείο δεν μπορεί να είναι μέρος δικό σου εξαιτίας της μικρότητας στην οποία πιστεύει. Παρόλα αυτά το μεγαλείο σου δεν είναι απατηλό διότι δεν το έφτιαξες εσύ. Εσύ έφτιαξες την μεγαλοσχημοσύνη και την φοβάσαι διότι είναι μια μορφή επίθεσης, αλλά το μεγαλείο σου προέρχεται από τον Θεό, ο Οποίος το δημιούργησε από την Αγάπη Του.

5. Από το μεγαλείο σου μπορείς μόνο να ευλογείς, διότι το μεγαλείο σου είναι η αφθονία σου. Ευλογώντας το κρατάς μέσα στο νου σου, προστατεύοντάς το από τις ψευδαισθήσεις και κρατώντας τον εαυτό σου μέσα στο Νου του Θεού. Να θυμάσαι πάντα ότι δεν μπορείς να βρίσκεσαι

πουθενά αλλού εκτός από το Νου του Θεού. Όταν το ξεχνάς αυτό, **θα** απελπίζεσαι και **θα** επιτίθεσαι.

6. Το εγώ εξαρτάται αποκλειστικά από την δική σου προθυμία να το ανεχτείς. Αν είσαι πρόθυμος να κοιτάξεις το μεγαλείο σου δεν θα απελπίζεσαι, κι επομένως δεν θα θέλεις το εγώ. Το μεγαλείο σου είναι η απάντηση του Θεού στο εγώ, διότι είναι αληθινό. Η μικρότητα και το μεγαλείο δεν μπορούν να συνυπάρξουν, ούτε είναι δυνατόν να εναλλάσσονται. Η μικρότητα και η μεγαλοσχημοσύνη μπορούν και πρέπει να εναλλάσσονται, εφόσον και τα δύο είναι ψεύτικα κι επομένως στο ίδιο επίπεδο. Επειδή το επίπεδο αυτό είναι το επίπεδο της αλλαγής, βιώνεται με μεταπτώσεις, με τις ακρότητες σαν κύρια χαρακτηριστικά του.

7. Η αλήθεια και η μικρότητα αρνούνται η μία την άλλη διότι το μεγαλείο είναι η αλήθεια. Η αλήθεια δεν ταλαντεύεται· είναι πάντα αληθινή. Όταν το μεγαλείο γλιστρά μακριά σου, το έχεις αντικαταστήσει με κάτι που εσύ έφτιαξες. Ίσως είναι η πίστη στην μικρότητα· ίσως είναι η πίστη στην μεγαλοσχημοσύνη. Εν τούτοις πρέπει να είναι παρανοϊκή διότι δεν είναι αληθινή. Το μεγαλείο σου ποτέ δεν θα σε εξαπατήσει, οι ψευδαισθήσεις σου όμως θα το κάνουν πάντα. Οι ψευδαισθήσεις είναι αυταπάτες. Δεν γίνεται να θριαμβεύσεις, αλλά να εξυψωθείς. Και μέσα στην εξυψωμένη σου κατάσταση αναζητάς άλλους σαν εσένα και αγαλλιάζεις μαζί τους.

8. Είναι εύκολο να διακρίνεις το μεγαλείο από την μεγαλοσχημοσύνη, επειδή στην αγάπη υπάρχει ανταπόδοση ενώ στην υπερηφάνεια όχι. Η περηφάνια δεν θα προκαλέσει θαύματα, κι επομένως θα σου στερήσει την αληθινή απόδειξη της πραγματικότητάς σου. Η αλήθεια δεν είναι ούτε ασαφής, ούτε κρυμμένη, αλλά το πόσο φανερό είναι για σένα βρίσκεται στην χαρά που φέρνεις στους μάρτυρες της, οι οποίοι σου την δείχνουν. Αυτοί επιβεβαιώνουν το μεγαλείο σου, αλλά όχι την περηφάνια σου διότι η υπερηφάνεια δεν μοιράζεται. Ο Θεός θέλει να βλέπεις αυτό που δημιούργησε επειδή αυτή είναι η χαρά Του.

9. Μπορεί το μεγαλείο σου να είναι αλαζονικό όταν ο Ίδιος ο Θεός είναι μάρτυρας του; Και τι μπορεί να είναι αληθινό όταν δεν έχει μάρτυρες; Τι καλό μπορεί να προέλθει από αυτό; Και αφού δεν μπορεί να βγει κανένα

καλό το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να το χρησιμοποιήσει. Ότι Αυτό δεν μπορεί να το μεταμορφώσει σε Θέλημα του Θεού δεν υπάρχει καθόλου. Η μεγαλοσημοσύνη είναι απατηλή, επειδή χρησιμοποιείται για να αντικαταστήσει το μεγαλείο σου. Εν τούτοις, αυτό που έχει δημιουργήσει ο Θεός δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Ο Θεός είναι ατελής χωρίς εσένα επειδή το μεγαλείο Του είναι ολοκληρωτικό, και εσύ δεν είναι δυνατόν να λείπεις από αυτό.

10. Είσαι εντελώς αναντικατάστατος μέσα στο Νου του Θεού. Κανένας άλλος δεν μπορεί να γεμίσει το δικό σου μέρος, και όσο αφήνεις το δικό σου μέρος άδειο, η αιώνια θέση σου απλά περιμένει την επιστροφή σου. Ο Θεός, μέσα από την Φωνή Του, σου την θυμίζει, και ο Θεός ο Ίδιος κρατά τις επεκτάσεις σου ασφαλείς μέσα σε αυτήν. Όμως δεν τις γνωρίζεις μέχρι να επιστρέψεις σε αυτές. Δεν μπορείς να αντικαταστήσεις την Βασιλεία, όπως δεν μπορείς να αντικαταστήσεις και τον εαυτό σου. Ο Θεός, ο Οποίος γνωρίζει την αξία σου, δεν θέλει να γίνει αυτό, και έτσι δεν γίνεται. Η αξία σου είναι μέσα στο Νου του Θεού και επομένως όχι μόνο μέσα στον δικό σου. Η αποδοχή του εαυτού σου έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός δεν είναι αλαζονεία, επειδή είναι η άρνηση της αλαζονείας. Η αποδοχή της μικρότητας είναι αλαζονεία, επειδή σημαίνει ότι πιστεύεις ότι η δική σου αξιολόγηση για τον εαυτό σου είναι πιο αληθινή από την δική Του.

11. Αν όμως η αλήθεια είναι αδιαίρετη, η εκτίμηση του εαυτού σου πρέπει να *είναι* του Θεού. Δεν καθιέρωσες εσύ την αξία σου και αυτή δεν χρειάζεται υπεράσπιση. Τίποτα δεν μπορεί να της επιτεθεί ή να επικρατήσει πάνω της. Δεν έχει διαβαθμίσεις. Απλά *είναι*. Πρώτα το Άγιο Πνεύμα ποια είναι και θα σου πει, αλλά μην φοβηθείς την απάντησή Του, διότι αυτή προέρχεται από τον Θεό. Είναι μια απάντηση που σε εξυψώνει εξαιτίας της Πηγής της, που είναι αληθινή όπως και αυτή (η απάντηση). Άκου και μην αμφισβητείς αυτό που ακούς, διότι ο Θεός δεν εξαπατά. Αυτός θέλει να αντικαταστήσεις την πίστη του εγώ στην μικρότητα με την δική Του τιμητική Απάντηση σχετικά με αυτό που είσαι, έτσι ώστε να μπορέσεις να σταματήσεις να το αμφισβητείς και να το γνωρίσεις πραγματικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Εισαγωγή

1. Τίποτα έξω από σένα δεν μπορεί να σου προκαλέσει φόβο ή αγάπη, διότι τίποτα δεν είναι έξω από σένα. Ο χρόνος και η αιωνιότητα βρίσκονται και τα δύο μέσα στο νου σου, και θα συγκρούονται μέχρι να αντιληφθείς τον χρόνο αποκλειστικά σαν το μέσο να ξανακερδίσεις την αιωνιότητα. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό όσο πιστεύεις ότι σιδηποτε και να σου συμβαίνει προκαλείται από παράγοντες έξω από σένα. Πρέπει να μάθεις ότι ο χρόνος βρίσκεται αποκλειστικά στην δική σου διάθεση, και τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να πάρει αυτή την ευθύνη από σένα. Μπορεί μέσα στην φαντασία σου να παραβιάζεις τους νόμους του Θεού, αλλά δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτούς. Αυτοί καθιερώθηκαν για την δική σου προστασία και δεν είναι δυνατόν να παραβιαστούν, το ίδιο και η ασφάλειά σου.

2. Ο Θεός δεν δημιούργησε τίποτα άλλο εκτός από σένα και τίποτα άλλο εκτός από σένα δεν υπάρχει, διότι εσύ είσαι μέρος δικό Του. Και τι άλλο εκτός από Αυτόν μπορεί να υπάρχει; Τίποτα έξω από Αυτόν δεν μπορεί να συμβεί, διότι τίποτα εκτός από Αυτόν δεν είναι πραγματικό. Οι δικές σου δημιουργίες προσθέτουν σε Αυτόν όπως προσθέτεις κι εσύ, αλλά τίποτα δεν προστίθεται που να είναι διαφορετικό επειδή τα πάντα υπήρχαν από πάντα. Τι άλλο μπορεί να σε ενοχλήσει εκτός από το εφήμερο, και πως μπορεί το εφήμερο να είναι αληθινό αν εσύ είσαι η μόνη δημιουργία του Θεού και Αυτός σε δημιούργησε αιώνιο; Ο ιερός σου νους δημιουργεί όλα όσα σου συμβαίνουν. Από εσένα εξαρτάται η κάθε αντίδραση απέναντι σε όλα όσα αντιλαμβάνεσαι, επειδή ο νους σου καθορίζει τον τρόπο που αντιλαμβάνεσαι το κάθε τι.

3. Ο Θεός δεν αλλάζει την γνώμη Του για σένα, διότι Αυτός είναι βέβαιος για τον Εαυτό Του. Και αυτό που γνωρίζει Αυτός μπορείς να το γνωρίσεις, επειδή δεν το γνωρίζει μόνο για τον Εαυτό Του. Σε δημιούργησε για τον

Εαυτό Του, αλλά σου έδωσε και την δύναμη να δημιουργείς για τον εαυτό σου έτσι ώστε να είσαι σαν Αυτόν. Αυτός είναι ο λόγος που ο νους σου είναι ιερός. Μπορεί κάτι να υπερβεί την Αγάπη του Θεού; Μπορεί οτιδήποτε λοιπόν να υπερβεί την δική σου θέληση; Τίποτα δεν μπορεί να σε πλησιάσει πέρα από αυτήν επειδή αφού είσαι μέσα στον Θεό, συμπεριλαμβάνεις τα πάντα. Πίστεψέ το αυτό, και θα συνειδητοποιήσεις πόσα εξαρτώνται από σένα. Όταν κάτι απειλεί την ειρήνη του νου σου, αναρωτήσου, «Έχει αλλάξει ο Θεός την γνώμη Του για μένα;» Έπειτα αποδέξου την δική Του απόφαση, διότι είναι πραγματικά αμετάβλητη, και αρνήσου να αλλάξεις γνώμη για σένα. Ο Θεός ποτέ δεν θα αποφασίσει εναντίον σου, διότι θα είναι σαν να αποφασίζει ενάντια στον Εαυτό Του.

I. Στην Εστία σου, στον Θεό

1. Δεν γνωρίζεις τις δημιουργίες σου επειδή απλά όσο ο νους σου είναι διχασμένος θα αποφάσιζες εναντίον τους, και είναι αδύνατον να επιτίθεσαι σε αυτό που έχεις δημιουργήσει. Αλλά να θυμάσαι ότι αυτό είναι **εξίσου αδύνατον και για τον Θεό**. Ο νόμος της δημιουργίας είναι να αγαπάς τις δημιουργίες σου όπως τον εαυτό σου, επειδή είναι κομμάτι δικό σου. Επομένως, ότι δημιουργήθηκε είναι απόλυτα ασφαλές, επειδή οι νόμοι του Θεού το προστατεύουν με την Αγάπη Του. Οποιο μέρος του νου σου δεν το γνωρίζει αυτό έχει αυτό-εξοριστεί από την γνώση, επειδή δεν εκπληρώνει τις προϋποθέσεις της. Ποιος άλλος θα μπορούσε να το έχει κάνει αυτό εκτός από σένα; Αναγνώρισέ το αυτό με χαρά, επειδή σε αυτή την αναγνώριση βρίσκεται η συνειδητοποίηση ότι η εξορία σου δεν προέρχεται από τον Θεό, και επομένως δεν υπάρχει.

2. Βρίσκεσαι στην εστία στον Θεό, να ονειρεύεσαι την εξορία, απόλυτα όμως ικανός να ξυπνήσεις στην πραγματικότητα. Είναι αυτή η απόφασή σου; Αναγνωρίζεις, έχοντας την εμπειρία, ότι αυτό που βλέπεις στα όνειρα το θεωρείς πραγματικό όσο κοιμάσαι. Όμως, την στιγμή που ξυπνάς συνειδητοποιείς ότι όλα όσα σου φαινόταν ότι συνέβησαν στο όνειρο δεν συνέβησαν καθόλου. Αυτό δεν το θεωρείς παράξενο, παρόλο

που όλοι οι νόμοι που είναι σε ισχύ όσο είσαι ξύπνιος, παραβιάζονται όσο κοιμάσαι. Δεν είναι δυνατόν απλά να πηγαίνεις από το ένα όνειρο στο άλλο, χωρίς να ξυπνάς πραγματικά;

3. Θα σε ένοιαζε, λοιπόν, να συμφιλιώσεις αυτό που συνέβη σε αλληλοσυγκρουόμενα όνειρα, ή θα τα άφηνες και τα δύο εντελώς ανακάλυπτες ότι η πραγματικότητα δεν βρίσκεται σε συμφωνία με κανένα από αυτά; Δεν θυμάσαι πως είναι το να είσαι ξύπνιος. Όταν ακούς το Άγιο Πνεύμα μπορεί να νιώθεις καλύτερα επειδή αυτές τις στιγμές σου φαίνεται ότι είναι δυνατόν να αγαπάς, αλλά ακόμα δεν θυμάσαι ότι έτσι ήταν κάποτε. Και με αυτή την ενθύμηση θα γνωρίσεις ότι μπορεί να γίνει έτσι και πάλι. Αυτό που είναι δυνατόν να γίνει δεν έχει επιτευχθεί ακόμα. Εν τούτοις, αυτό που κάποτε ήταν έτσι, είναι έτσι και τώρα, αν είναι αιώνιο. Όταν θυμηθείς, θα γνωρίσεις ότι αυτό που θυμάσαι είναι αιώνιο, κι επομένως συμβαίνει τώρα.

4. Θα θυμηθείς τα πάντα την στιγμή που θα το επιθυμήσεις απόλυτα και ολοκληρωτικά, διότι αν το να επιθυμείς ολοκληρωτικά είναι να δημιουργείς, τότε θα έχεις επιθυμήσει να φύγει ο διαχωρισμός, επιστρέφοντας τον νου σου ταυτόχρονα στον Δημιουργό σου και στις δημιουργίες σου. Όταν τις γνωρίσεις δεν θα έχεις καμιά επιθυμία να κοιμηθείς, παρά μόνο τον πόθο να ξυπνήσεις και να είσαι χαρούμενος. Τα όνειρα θα είναι πλέον αδύνατα επειδή θα θέλεις μόνο την αλήθεια και με το να είναι επιτέλους η θέληση σου, γίνεται δική σου.

II.Η Απόφαση να Λησμονήσεις

1. Αν πρώτα δεν γνωρίσεις κάτι δεν μπορείς να διαχωριστείς από αυτό. Η γνώση πρέπει να προηγείται του διαχωρισμού, έτσι ώστε ο διαχωρισμός να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια απόφαση να λησμονήσεις. Τότε αυτό που έχει ξεχαστεί φαίνεται να είναι τρομακτικό, αλλά μόνο επειδή ο διαχωρισμός είναι μια επίθεση προς την αλήθεια. Τρομάζεις επειδή έχεις ξεχάσει. Έχεις αντικαταστήσει την γνώση με επίγνωση ονείρων επειδή

φοβάσαι τον διαχωρισμό, και όχι αυτό από το οποίο έχεις διαχωριστεί. Όταν αποδεχτείς αυτό από το οποίο έχεις διαχωριστεί τότε παύει να είναι τρομακτικό.

2. Εν τούτοις, όταν ελευθερώνεσαι από την σκέψη ότι είσαι διαχωρισμένος από την πραγματικότητα νοιώθεις κάτι περισσότερο από κάποια απλή έλλειψη φόβου. Σε αυτή την απόφαση βρίσκονται η χαρά, η γαλήνη και η δόξα της δημιουργίας. Πρόσφερε στο Άγιο Πνεύμα μόνο την προθυμία σου να θυμηθείς, διότι Αυτό διατηρεί την γνώση του Θεού και του εαυτού σου για σένα, περιμένοντας την δική σου αποδοχή. Άφησε με χαρά όλα όσα μπορεί να στέκονται εμπόδια στην θύμηση σου, διότι ο Θεός βρίσκεται στην μνήμη σου. Η Φωνή Του θα σου πει ότι είσαι μέρος από Αυτόν όταν είσαι πρόθυμος να Τον θυμηθείς και να γνωρίσεις ξανά την δική σου πραγματικότητα. Μην αφήσεις τίποτα από αυτόν τον κόσμο να καθυστερήσει την ενθύμηση Εκείνου, διότι σε αυτή την ενθύμηση βρίσκεται και η γνώση του εαυτού σου.

3. Το να θυμάσαι σημαίνει απλά ότι επαναφέρεις στο νου σου *ό,τι ήδη βρίσκεται εκεί*. Δεν φτιάχνεις εσύ αυτό που θυμάσαι· απλά δέχεσαι ξανά αυτό που είναι ήδη εκεί, αλλά το είχες απορρίψει. Η ικανότητα να δέχεσαι την αλήθεια σε αυτό τον κόσμο αποτελεί το αντιληπτικό αντίστοιχο της ικανότητας της δημιουργίας στην Βασιλεία. Ο Θεός θα κάνει το μερίδιο Του αν κάνεις το δικό σου, και η δική Του επιστροφή σε αντάλλαγμα με την δική σου είναι η ανταλλαγή της γνώσης με την αντίληψη. Τίποτα δεν υπάρχει πέρα από την δική Του Θέληση για σένα. Αλλά δήλωσε την θέλησή σου να Τον θυμηθείς, και ιδού! Αυτός θα σου δώσει τα πάντα αρκεί μόνο να το ζητήσεις.

4. Όταν επιτίθεσαι, αρνείσαι τον εαυτό σου. Συγκεκριμένα διδάσκεις τον εαυτό σου ότι είσαι κάτι που δεν είσαι. Η άρνηση της πραγματικότητας αποκλείει την αποδοχή του δώρου του Θεού, επειδή ήδη έχεις δεχτεί κάτι άλλο στην θέση του. Αν καταλάβεις ότι αυτό είναι πάντα μια επίθεση προς την αλήθεια, και ότι η αλήθεια είναι ο Θεός, θα συνειδητοποιήσεις γιατί αυτό είναι πάντα τρομακτικό. Ακόμα, αν αναγνωρίσεις ότι είσαι μέρος του Θεού, θα καταλάβεις γιατί αυτό που συμβαίνει είναι να επιτίθεσαι στον εαυτό σου πρώτα.

5. Κάθε επίθεση είναι επίθεση προς τον Εαυτό. Δεν γίνεται να είναι κάτι άλλο. Προέρχεται από την δική σου απόφαση να μην είσαι αυτό που είσαι, άρα είναι μια επίθεση προς την ταυτότητά σου. Η επίθεση είναι επομένως ο τρόπος με τον οποίο χάνεται η ταυτότητά σου, διότι όταν επιτίθεσαι, έχεις ξεχάσει τι είσαι. Και αν η πραγματικότητά σου είναι του Θεού, τότε όταν επιτίθεσαι δεν Τον θυμάσαι. Αυτό δεν συμβαίνει επειδή Αυτός έχει φύγει, αλλά επειδή εσύ επιλέγεις αποφασιστικά να μην Τον θυμάσαι.

6. Αν συνειδητοποιούσες την ολοκληρωτική καταστροφή που προκαλεί αυτό στην ειρήνη του νου σου δεν θα ήταν δυνατόν να πάρεις μια τέτοια παρανοϊκή απόφαση. Την παίρνεις μόνο επειδή ακόμα πιστεύεις ότι μπορεί να σου δώσει κάτι που θέλεις. Άρα, λοιπόν, θέλεις κάτι άλλο εκτός από την ειρήνη του νου, αλλά δεν έχεις σκεφτεί τι πρέπει να είναι αυτό. Όμως, αν το δεις, το λογικό αποτέλεσμα της απόφασής σου είναι απόλυτα ξεκάθαρο. Με το να αποφασίζεις ενάντια στην πραγματικότητά σου, επαγρυπνείς εναντίον του Θεού και την Βασιλείας Του. Και αυτή η επαγρύπνηση είναι που σε κάνει να φοβάσαι να Τον θυμηθείς.

III. Ο Θεός της Ασθένειας

1. Δεν έχεις επιτεθεί στον Θεό και πραγματικά Τον αγαπάς. Μπορείς ν' αλλάξεις την πραγματικότητά σου; Κανένας δεν μπορεί να θέλει να καταστρέψει τον εαυτό του. Όταν νομίζεις ότι επιτίθεσαι στον εαυτό σου, αυτό είναι ένα σίγουρο σημάδι ότι μισείς αυτό που *νομίζεις* ότι είσαι. Και αυτό, και μόνο αυτό, μπορεί να δεχτεί επίθεση από σένα. Αυτό που νομίζεις ότι είσαι μπορεί να είναι πολύ μισητό, και αυτό που αυτή η παράξενη εικόνα σε οδηγεί να κάνεις μπορεί να είναι πολύ καταστροφικό. Όμως η καταστροφή δεν είναι περισσότερο πραγματική από ό,τι η ίδια η εικόνα, αν και εκείνοι που φτιάχνουν είδωλα, όντως τα λατρεύουν. Τα είδωλα δεν είναι τίποτα, αλλά οι λάτρεις τους είναι οι Υιοί του Θεού σε ασθένεια. Ο Θεός θέλει να απελευθερωθούν από την ασθένειά τους και να επιστρέψουν στο Νου Του. Αυτός δεν θα περιορίσει την δύναμή σου να

τους βοηθήσεις, διότι Αυτός σου την έχει δώσει. Μην την φοβάσαι, διότι αυτή είναι η σωτηρία σου.

2. Ποιος άλλος Παρηγορητής* μπορεί να υπάρχει για τα ασθενή παιδιά του Θεού εκτός από την δύναμή Του μέσα από σένα; Να θυμάσαι ότι δεν έχει σημασία σε ποιο μέρος της Υιότητας Αυτός γίνεται αποδεκτός. Πάντα γίνεται αποδεκτός για όλους, και όταν ο νους σου Τον λαμβάνει η ενθύμηση Του αφυπνίζεται σε όλη την Υιότητα. Θεράπευσε τους αδελφούς σου απλά με το να δεχτείς τον Θεό για αυτούς. Οι νόες σας δεν είναι διαχωρισμένοι, και ο Θεός έχει μόνο ένα κανάλι για θεραπεία διότι έχει μόνο έναν Υιό. Ο εναπομείνας σύνδεσμος Επικοινωνίας του Θεού με όλα Του τα παιδιά τα ενώνει μεταξύ τους, και με Αυτόν. Το να έχεις αυτή την επίγνωση σημαίνει ότι τους θεραπεύεις διότι αυτή είναι η επίγνωση ότι κανείς δεν είναι διαχωρισμένος, άρα κανείς δεν είναι ασθενής.

3. Το να πιστεύεις ότι ένας Υιός του Θεού μπορεί να είναι άρρωστος είναι σαν να πιστεύεις ότι ένα μέρος του Θεού μπορεί να υποφέρει. Η αγάπη δεν μπορεί να υποφέρει, διότι δεν μπορεί να επιτίθεται. Η ενθύμηση της αγάπης επομένως φέρνει μαζί της και την δυνατότητα να είσαι άτρωτος. Μην συμπαρατάσσεσαι με την ασθένεια όταν βρίσκεται μπροστά σου ένας Υιός του Θεού ακόμα κι αν αυτός πιστεύει σε αυτή, επειδή όταν αποδέχεσαι τον Θεό μέσα σε αυτόν αναγνωρίζεις την Αγάπη του Θεού που αυτός έχει λησμονήσει. Όταν τον αναγνωρίζεις σαν μέρος του Θεού του υπενθυμίζεις την αλήθεια για τον εαυτό του, την οποία αρνείται. Θα ήθελες εσύ να ενδυναμώσεις την άρνησή του για τον Θεό κι έτσι να πάψεις να βλέπεις τον εαυτό σου; Ή θα ήθελες να του υπενθυμίσεις την ολότητά του και να θυμηθείς τον Δημιουργό σου μαζί με αυτόν;

4. Το να πιστεύεις ότι ένας Υιός του Θεού είναι ασθενής σημαίνει ότι λατρεύεις το ίδιο είδωλο με εκείνον. Ο Θεός δημιούργησε αγάπη, όχι ειδωλολατρία. Όλες οι μορφές ειδωλολατρίας είναι καρικατούρες της δημιουργίας, που διδάσκονται από τόσο πολύ διχασμένους νόες που δεν μπορούν να γνωρίσουν ότι η δημιουργία μοιράζεται την δύναμη και ποτέ δεν την σφετερίζεται. Η ασθένεια είναι ειδωλολατρία, διότι είναι η πίστη ότι η δύναμη μπορεί να αφαιρεθεί από σένα. Αυτό, όμως, είναι αδύνατον, διότι είσαι μέρος του Θεού, ο Οποίος είναι όλη η δύναμη. Ένας ασθενής θεός πρέπει να είναι είδωλο, φτιαγμένο κατ' εικόνα αυτού που νομίζει ότι

είναι ο κατασκευαστής του. Και αυτό ακριβώς αντιλαμβάνεται το εγώ σε έναν Υιό του Θεού· έναν ασθενή θεό, αυτοδημιούργητο, αυτάρκη, πολύ μοχθηρό και πολύ ευάλωτο. Αυτό το είδωλο θέλεις να λατρεύεις; Αυτή την εικόνα επαγρυπνείς για να σώσεις; Στ' αλήθεια φοβάσαι να μην την χάσεις;

5. Κοίταξε ήρεμα το λογικό συμπέρασμα του συστήματος σκέψης του εγώ και κρίνε αν η προσφορά του είναι αυτό που πραγματικά θέλεις, διότι αυτό είναι που σου προσφέρει. Για να το αποκτήσεις είσαι πρόθυμος να επιτεθείς στην Θειότητα των αδελφών σου, κι έτσι να χάσεις από την όραση σου και την δική σου. Και είσαι ακόμη πρόθυμος να την κρατήσεις κρυμμένη, για να προστατέψεις ένα είδωλο που νομίζεις ότι θα σε σώσει από τους κινδύνους του οποίους εκπροσωπεί, αλλά δεν υπάρχουν.

6. Δεν υπάρχουν ειδωλολάτρες στην Βασιλεία των Ουρανών, αλλά υπάρχει μεγάλη εκτίμηση σε όλα όσα δημιούργησε ο Θεός, εξαιτίας της ήρεμης γνώσης ότι το κάθε ένα είναι μέρος δικό Του. Ο Υιός του Θεού δεν γνωρίζει είδωλα, γνωρίζει, όμως, τον Πατέρα του. Η υγεία σε αυτό τον κόσμο είναι το αντίστοιχο της αξίας στον Ουρανό. Δεν συνεισφέρω με την αξία μου αλλά με την αγάπη μου, διότι εσύ δεν δίνεις αξία στον εαυτό σου. Όταν δεν δίνεις αξία στον εαυτό σου, ασθενείς, αλλά η αξία που σου δίνω εγώ μπορεί να σε θεραπεύσει, διότι η αξία του Υιού του Θεού είναι μια. Όταν είπα, «Την ειρήνη μου δίνω σε σένα,» το εννοούσα. Η ειρήνη εκπορεύεται από τον Θεό μέσα από μένα προς εσένα. Είναι για σένα παρόλο που εσύ μπορεί να μην την ζητάς.

7. Όταν ένας αδελφός είναι ασθενής αυτό συμβαίνει διότι δεν ζητά ειρήνη, κι επομένως δεν γνωρίζει ότι την έχει. Η αποδοχή της ειρήνης είναι η άρνηση της ψευδαίσθησης, και η ασθένεια είναι ψευδαίσθηση. Εν τούτοις κάθε Υιός του Θεού έχει την δύναμη να αρνηθεί τις ψευδαισθήσεις οπουδήποτε μέσα στην Βασιλεία, απλά με το να τις αρνηθεί ολοκληρωτικά μέσα του. Μπορώ να σε θεραπεύσω διότι σε γνωρίζω. Γνωρίζω την αξία σου, και αυτή η αξία είναι που σε κάνει ολοκληρωμένο. Ένας ολοκληρωμένος νους δεν είναι ειδωλολατρικός, και δεν γνωρίζει συγκρουόμενους νόμους. Θα σε θεραπεύσω διότι απλά έχω μόνο ένα μήνυμα, και είναι αληθινό. Η πίστη σου σε αυτό θα σε κάνει ολοκληρωμένο, όταν έχεις πίστη σε μένα.

8. Δεν φέρνω το μήνυμα του Θεού με πλάνη, και θα το μάθεις αυτό καθώς μαθαίνεις ότι λαμβάνεις πάντα τόσο όσο δέχεσαι. Θα μπορούσες να δεχτείς την ειρήνη τώρα για τον κάθε έναν, και να τους προσφέρεις την τέλεια ελευθερία από όλες τις ψευδαισθήσεις επειδή άκουσες την Φωνή Του. Αλλά μην έχεις άλλους θεούς πριν από Αυτόν γιατί δεν θα ακούς. Ο Θεός δεν ζηλεύει τους θεούς που φτιάχνεις, αλλά εσύ ζηλεύεις. Θέλεις να τους σώσεις και να τους υπηρετείς, διότι πιστεύεις ότι αυτοί σε έφτιαξαν. Νομίζεις ότι αυτοί είναι ο πατέρας σου, διότι προβάλλεις πάνω τους το τρομακτικό γεγονός ότι τους έφτιαξες για να πάρουν την θέση του Θεού. Όμως όταν αυτοί φαίνεται πως σου μιλούν, να θυμάσαι ότι τίποτα δεν μπορεί να αντικαταστήσει τον Θεό, και ότι αντικαταστάσεις έχεις επιχειρήσει δεν είναι τίποτε.

9. Πολύ απλά, λοιπόν, μπορεί να πιστεύεις ότι φοβάσαι την ανυπαρξία, αλλά στην πραγματικότητα δεν φοβάσαι τίποτα. Και με αυτή την επίγνωση θεραπεύεσαι. Θα ακούσεις εκείνον τον θεό στον οποίο δίνεις προσοχή. Εσύ έφτιαξες τον θεό της ασθένειας, και φτιάχνοντάς τον κατέστησες τον εαυτό σου ικανό να τον ακούει. Όμως δεν τον δημιούργησες, επειδή δεν είναι το Θέλημα του Πατέρα. Επομένως δεν είναι αιώνιος και θα διαλυθεί για λογαριασμό σου την στιγμή που θα εκδηλώσεις την προθυμία σου να δέχεσαι μόνο το αιώνιο.

10. Αν ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό, δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός. Εσύ μοιράζεσαι την πραγματικότητα μαζί με Αυτόν, διότι η πραγματικότητα είναι αδιαίρετη. Όταν δέχεσαι άλλους θεούς πριν από Αυτόν σημαίνει ότι τοποθετείς άλλες εικόνες πριν από τον εαυτό σου. Δεν συνειδητοποιείς πόσο ακούς τους θεούς σου, και πόσο επαγρυπνείς για χάρη τους. Εν τούτοις, υπάρχουν μόνο επειδή τους τιμάς. Θέσε τις τιμές εκεί που αρμόζουν, και η ειρήνη θα είναι δική σου. Είναι κληρονομιά σου από τον αληθινό σου Πατέρα. Δεν μπορείς να φτιάξεις τον Πατέρα σου, και ο πατέρας που έφτιαξες δεν έφτιαξε εσένα. Δεν οφείλεις τιμή στις ψευδαισθήσεις, διότι το να τις τιμάς σημαίνει ότι δεν τιμάς τίποτα. Όμως ούτε φόβο οφείλεις σε αυτές, διότι το τίποτα δεν μπορεί να είναι τρομακτικό. Έχεις επιλέξει να φοβάσαι την αγάπη επειδή είναι τελείως ακίνδυνη, κι εξαιτίας αυτού του φόβου είσαι πρόθυμος να εγκαταλείψεις την δική σου τέλεια χρησιμότητα και την δική σου τέλεια Βοήθεια.

11. Μόνο στον βωμό του Θεού θα βρεις την ειρήνη. Και αυτός ο βωμός βρίσκεται μέσα σου διότι ο Θεός τον έβαλε εκεί. Η Φωνή Του ακόμα σε καλεί να επιστρέψεις, και θα ακουστεί όταν εσύ θα σταματήσεις να βάζεις άλλους θεούς πριν από Αυτόν. Μπορείς να εγκαταλείψεις τον θεό της ασθένειας για τους αδελφούς σου· μάλιστα, αυτό πρέπει να κάνεις αν είναι να τον εγκαταλείψεις για τον εαυτό σου. Διότι αν βλέπεις τον θεό της ασθένειας οπουδήποτε, τον έχεις αποδεχτεί. Κι αν τον δεχτείς θα υποκλίनेσαι μπροστά του και θα τον λατρεύεις, διότι φτιάχτηκε ως αντικαταστάτης του Θεού. Αυτός είναι η πίστη ότι εσύ μπορείς να διαλέξεις ποιος θεός είναι αληθινός. Αν και είναι ξεκάθαρο ότι αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα, είναι εξίσου ξεκάθαρο ότι έχει απόλυτη σχέση με την πραγματικότητα έτσι όπως την αντιλαμβάνεσαι.

*αναφέρεται στον Παράκλητο, το Πνεύμα το Άγιο

IV. Το Τέλος της Αρρώστιας

1. Όλη η μαγεία είναι μια προσπάθεια συμφιλίωσης του ασυμβίβαστου. Όλη η θρησκεία είναι η αναγνώριση ότι το ασυμβίβαστο δεν μπορεί να συμφιλιωθεί. Η ασθένεια και η τελειότητα είναι ασυμβίβαστες. Αν ο Θεός σε δημιούργησε τέλειο, είσαι τέλειος. Αν πιστεύεις ότι μπορείς να ασθενήσεις, τότε έχεις θέσει άλλους θεούς πριν από Αυτόν. Ο Θεός δεν βρίσκεται σε πόλεμο με τον θεό της ασθένειας που έφτιαξες, εσύ όμως βρίσκεσαι. Αυτός είναι το σύμβολο της απόφασης εναντίον του Θεού, κι εσύ τον φοβάσαι διότι αυτός δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με το Θέλημα του Θεού. Αν του επιτεθείς, θα τον κάνεις αληθινό για σένα. Αλλά αν αρνηθείς να τον λατρεύεις σε όποια μορφή και να σου εμφανιστεί, και όπου νομίζεις ότι τον βλέπεις, θα εξαφανιστεί μέσα στο τίποτα από το οποίο φτιάχτηκε.

2. Η πραγματικότητα μπορεί να ανατείλει μόνο σε έναν καθαρό νου. Είναι πάντα εκεί για να γίνει αποδεκτή, αλλά η αποδοχή της εξαρτάται από την προθυμία σου να την έχεις. Για να γνωρίσεις την πραγματικότητα πρέπει

να είσαι πρόθυμος να αξιολογήσεις την μη πραγματικότητα γι αυτό που είναι. Το τίποτα το παραβλέπεις όταν το αξιολογείς σωστά, και εξαιτίας της ικανότητας σου να το αξιολογήσεις σωστά, το αφήνεις να φύγει. Η γνώση δεν μπορεί να ανατείλει σε ένα νου γεμάτο ψευδαισθήσεις, διότι η αλήθεια και οι ψευδαισθήσεις είναι ασυμβίβαστες. Η αλήθεια είναι καθολική, και δεν μπορεί να γίνει γνωστή σε ένα μόνο μέρος του νου.

3. Η Υιότητα δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή ως εν μέρει ασθενής, γιατί αν την αντιλαμβάνεσαι με αυτόν τον τρόπο σημαίνει ότι δεν την αντιλαμβάνεσαι καθόλου. Αν η Υιότητα είναι Ένα, είναι Ένα από όλες τις απόψεις. Η Ενότητα δεν μπορεί να διαιρεθεί. Αν αντιλαμβάνεσαι άλλους θεούς ο νους σου είναι διχασμένος, και δεν θα μπορείς να περιορίσεις τον διχασμό, διότι είναι το σημάδι ότι έχεις απομακρύνει ένα μέρος του νου σου από το Θέλημα του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι είναι εκτός ελέγχου. Το να είναι εκτός ελέγχου σημαίνει ότι είναι εκτός λογικής, και τότε ο νους όντως γίνεται παράλογος. Ερμηνεύοντας το νου εσφαλμένα, τον αντιλαμβάνεσαι να λειτουργεί εσφαλμένα.

4. Οι νόμοι του Θεού θα κρατούν το νου σου σε ειρήνη διότι η ειρήνη είναι το Θέλημά Του, και οι νόμοι του καθιερώθηκαν για να την στηρίζουν. Δικοί Του είναι οι νόμοι της ελευθερίας, αλλά δικοί σου είναι οι νόμοι της δουλείας. Εφόσον η ελευθερία και η δουλεία είναι ασυμβίβαστες, οι νόμοι τους δεν μπορούν να γίνουν κατανοητοί μαζί. Οι νόμοι του Θεού λειτουργούν μόνο για το καλό σου, και δεν υπάρχουν άλλοι νόμοι εκτός από τους δικούς Του. Όλα τα άλλα είναι απλά άνομα και επομένως χαοτικά. Εν τούτοις, ο Θεός ο Ίδιος προστατεύει όλα όσα δημιούργησε με τους νόμους Του. Ότι δεν υπόκειται σε αυτούς δεν υπάρχει. «Οι νόμοι του χάους» είναι ένας όρος δίχως νόημα. Η δημιουργία είναι τέλεια έννομη, και το χαοτικό είναι δίχως νόημα διότι είναι χωρίς τον Θεό. Έχεις «δώσει» την ειρήνη σου στους θεούς που έφτιαξες, αλλά αυτοί δεν βρίσκονται εκεί για να την πάρουν από σένα, και έτσι δεν μπορείς να τους την δώσεις.

5. Δεν είσαι ελεύθερος να παραιτηθείς από την ελευθερία, αλλά μόνο να την αρνηθείς. Δεν μπορείς να κάνεις αυτό που ο Θεός δεν έχει την πρόθεση να κάνει, διότι ό,τι Αυτός δεν έχει πρόθεση δεν συμβαίνει. Οι θεοί σου δεν φέρνουν χάος· εσύ τους αποδίδεις το χάος, και το δέχεσαι από αυτούς. Όλα αυτά δεν έγιναν ποτέ. Τίποτα άλλο εκτός από τους

νόμους του Θεού δεν υπάρχει, και τίποτα άλλο εκτός από το Θέλημα Του δεν πρόκειται να υπάρξει. Δημιουργήθηκες μέσω των νόμων Του και από το Θέλημα Του, και ο τρόπος της δημιουργίας σου σε καθιέρωσε δημιουργό. Αυτό που έχεις φτιάξει είναι τόσο ανάξιό σου που ποτέ δεν θα το ήθελες αν ήσουν πρόθυμος να το δεις έτσι όπως είναι. Δεν θα δεις απολύτως τίποτα. Και η όρασή σου θα κοιτάξει αυτόματα πέρα από αυτό, προς αυτό που υπάρχει μέσα σου και παντού γύρω σου. Η πραγματικότητα δεν μπορεί να εισβάλλει μέσα από τα εμπόδια που παρεμβάλλεις, αλλά θα σε αγκαλιάσει ολοκληρωτικά όταν τα αφήσεις να φύγουν.

6. Όταν έχεις βιώσει την προστασία του Θεού, η κατασκευή ειδώλων γίνεται αδιανόητη. Δεν υπάρχουν παράξενες εικόνες μέσα στο Νου του Θεού, και ό,τι δεν είναι μέσα στο Νου Του δεν μπορεί να είναι ούτε και στον δικό σου, επειδή έχετε ένα νου και αυτός ο νους ανήκει σε Αυτόν. Είναι δικός σου *επειδή* ανήκει σε Αυτόν, και γι' Αυτόν ιδιοκτησία σημαίνει να μοιράζεσαι. Κι αν είναι έτσι για Εκείνον, είναι έτσι και για σένα. Κανένας ψεύτικος θεός που εσύ επιχειρείς να παρεμβάλλεις ανάμεσα σε σένα και στην πραγματικότητά σου δεν επηρεάζει καθόλου την αλήθεια. Η ειρήνη είναι δική σου διότι σε δημιούργησε ο Θεός. Και Αυτός δεν δημιούργησε τίποτα άλλο.

7. Το θαύμα είναι μια πράξη ενός Υιού του Θεού που έχει αφήσει στην άκρη όλους τους ψεύτικους θεούς, και καλεί τους αδελφούς του να κάνουν το ίδιο. Είναι μια πράξη πίστης, επειδή είναι η αναγνώριση ότι ο αδελφός του μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Είναι ένα κάλεσμα προς το Άγιο Πνεύμα μέσα στον νου του, ένα κάλεσμα που ενδυναμώνεται με την ένωση. Διότι ο εργάτης των θαυμάτων έχει ακούσει την Φωνή του Θεού, Την ενδυναμώνει μέσα σε έναν ασθενή αδελφό εξασθενίζοντας την πίστη του στην ασθένεια, την οποία δεν μοιράζεται μαζί του. Η δύναμη ενός νου μπορεί να λάμψει μέσα σε έναν άλλο, επειδή όλοι οι λύχνοι του Θεού άναψαν από τον ίδιο σπινθήρα. Είναι παντού και είναι αιώνιος.

8. Σε πολλούς παραμένει μόνο ο σπινθήρας, επειδή οι Μεγάλες Ακτίνες έχουν συσκοτιστεί. Ο Θεός όμως έχει κρατήσει τον σπινθήρα ζωντανό έτσι ώστε οι Ακτίνες να μην μπορούν ποτέ να ξεχαστούν εντελώς. Μόνο αν δεις τον μικρό σπινθήρα, θα μάθεις για το μεγαλύτερο φως, επειδή οι

Ακτίνες βρίσκονται εκεί αθέατες. Η αντίληψη του σπινθήρα θεραπεύει, αλλά η γνώση του φωτός δημιουργεί. Εν τούτοις, στον δρόμο της επιστροφής το μικρό φως πρέπει πρώτα να αναγνωρισθεί, επειδή ο διαχωρισμός ήταν μια κάθοδος από το μεγαλείο προς την μικρότητα. Αλλά ο σπινθήρας είναι ακόμα τόσο καθαρός όσο το Μεγάλο Φως, επειδή είναι το εναπομείναν κάλεσμα της δημιουργίας. Ακούμπησε όλη σου την πίστη σε αυτό, και ο Θεός ο Ίδιος θα σου απαντήσει.

V. Η Άρνηση του Θεού

1. Οι τελετές του θεού της ασθένειας είναι παράξενες και πολύ απαιτητικές. Η χαρά ποτέ δεν επιτρέπεται, μιας και η κατάθλιψη είναι το σημάδι της υποταγής σ' αυτόν. Η κατάθλιψη σημαίνει ότι έχεις απαρνηθεί τον Θεό. Πολλοί φοβούνται την βλασφημία, αλλά δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνει. Δεν καταλαβαίνουν ότι το να αρνούνται τον Θεό σημαίνει ότι αρνούνται την ίδια τους την Ταυτότητα, και με αυτή την έννοια ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Η έννοια αυτή είναι κυριολεκτική: η άρνηση της ζωής αντιλαμβάνεται το αντίθετό της, όπως όλες οι μορφές άρνησης αντικαθιστούν αυτό που είναι με κάτι που δεν είναι. Κανένας δεν μπορεί πραγματικά να το κάνει αυτό, αλλά το ότι εσύ νομίζεις ότι μπορείς να το κάνεις και πιστεύεις ότι το έχεις κάνει είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση.

2. Όμως, μην ξεχνάς, ότι το να αρνείσαι τον Θεό αναπόφευκτα θα έχει σαν αποτέλεσμα την προβολή, και θα πιστεύεις ότι όχι εσύ αλλά ότι οι άλλοι το έχουν κάνει αυτό σε σένα. Πρέπει να λαμβάνεις το μήνυμα που δίνεις διότι αυτό είναι το μήνυμα που θέλεις. Μπορεί να πιστεύεις ότι κρίνεις τους αδελφούς σου από τα μηνύματα που σου δίνουν, αλλά εσύ τους έχεις κρίνει σύμφωνα με το μήνυμα που τους δίνεις. Μην αποδίδεις την άρνησή για χαρά σε αυτούς, ειδίλλως δεν θα μπορείς να δεις τον σπινθήρα μέσα τους που θα φέρει χαρά σε σένα. Είναι η άρνηση του σπινθήρα που φέρνει την κατάθλιψη, επειδή κάθε φορά που βλέπεις τον αδελφό σου δίχως αυτόν, αρνείσαι τον Θεό.

3. Η υποταγή στην άρνηση του Θεού είναι η θρησκεία του εγώ. Ο θεός της ασθένειας προφανώς απαιτεί την άρνηση της υγείας, επειδή η υγεία βρίσκεται σε άμεση αντίθεση με την δική του επιβίωση. Αλλά αναλογίσου τι σημαίνει αυτό για σένα. Μόνο όταν είσαι ασθενής κρατάς τους θεούς που έφτιαξες, διότι μόνο στην ασθένεια τους θέλεις. Η βλασφημία, λοιπόν, είναι **αυτό** – καταστροφική, όχι Θεό – καταστροφική. Σημαίνει ότι είσαι πρόθυμος να μην γνωρίσεις τον εαυτό σου με σκοπό να ασθενήσεις. Αυτή είναι η προσφορά που απαιτεί ο θεός σου επειδή αφού τον έφτιαξες μέσα από την παράνοιά σου, είναι μια παρανοϊκή ιδέα. Αυτός έχει πολλές μορφές, αλλά παρόλο που μπορεί να φαίνεται ότι είναι πολλά διαφορετικά πράγματα δεν είναι παρά μια ιδέα - η άρνηση του Θεού.

4. Η ασθένεια και ο θάνατος φαίνεται πως εισήλθαν στο νου του Υιού του Θεού ενάντια στο Θέλημα Του. Η «επίθεση προς τον Θεό» έκανε τον Υιό Του να νομίζει ότι είναι ορφανός από Πατέρα, και μέσα στην κατάθλιψη του έφτιαξε τον θεό της κατάθλιψης. Αυτό ήταν η εναλλακτική του για την χαρά, επειδή δεν ήθελε να δεχτεί το γεγονός ότι, αν και ήταν δημιουργός, ο ίδιος είχε δημιουργηθεί. Ο Υιός όμως είναι αβοήθητος χωρίς τον Πατέρα, ο Οποίος είναι η μόνη του Βοήθεια.

5. Είπα και προηγουμένως ότι από μόνος σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, αλλά δεν προέρχεσαι από σένα. Αν ήταν έτσι, αυτό που έχεις φτιάξει θα ήταν αληθινό, και δεν θα μπορούσες ποτέ να ξεφύγεις. Αυτό συμβαίνει διότι δεν έφτιαξες εσύ τον εαυτό σου ώστε να χρειάζεται να προβληματίζεσαι για το τίποτα. Οι θεοί σου δεν είναι τίποτα, επειδή ο Πατέρας σου δεν τους δημιούργησε. Δεν μπορείς να φτιάξεις δημιουργούς που να μην είναι σαν τον Δημιουργό σου, όπως ούτε κι Αυτός θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει έναν Υιό που να μην είναι σαν Αυτόν. Αν δημιουργία σημαίνει μοίρασμα, τότε δεν μπορεί να δημιουργεί κάτι που να μην είναι σαν και αυτή. Μπορεί να μοιράζεται μόνο αυτό που είναι. Η κατάθλιψη είναι απομόνωση, άρα δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί.

6. Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί. Αυτό όμως μπορεί να διορθωθεί και ο Θεός θα σε βοηθήσει, γνωρίζοντας ότι δεν θα μπορούσες να αμαρτήσεις εναντίον Του. Εσύ Τον αρνήθηκες επειδή Τον αγαπούσες, γνωρίζοντας ότι αν αναγνώριζες την αγάπη σου γι Αυτόν, δεν θα μπορούσες να Τον αρνηθείς. Η άρνηση σου επομένως σημαίνει ότι

Τον αγαπάς, και ότι γνωρίζεις ότι και Αυτός σε αγαπά. Να θυμάσαι ότι αυτό που αρνείσαι κάποτε το γνώριζες. Και αν δέχεσαι την άρνηση, μπορείς να δεχτείς και την εξάλειψη της.

7. Ο Πατέρας σου δεν σε έχει αρνηθεί. Αυτός δεν αντεκδικείται, σε καλεί, όμως, να επιστρέψεις. Όταν νομίζεις ότι Αυτός δεν έχει απαντήσει στο κάλεσμά σου, εσύ δεν έχεις απαντήσει στο δικό Του. Σε καλεί από κάθε μέρος της Υιότητας, εξαιτίας της Αγάπης Του για τον Υιό Του. Αν ακούσεις το μήνυμά Του σου έχει απαντήσει, και θα μάθεις από Αυτόν αν ακούς ορθά. Η Αγάπη του Θεού είναι μέσα σε όλα όσα δημιούργησε, διότι ο Υιός Του είναι παντού. Κοίταξε με ειρήνη τους αδελφούς σου, και ο Θεός θα σπεύσει μέσα στην καρδιά σου με ευγνωμοσύνη για το δώρο σου προς Αυτόν.

8. Μην στρέφεται στον θεό της ασθένειας για θεραπεία αλλά μόνο στον Θεό της αγάπης, διότι η θεραπεία είναι η αναγνώριση Του. Όταν Τον αναγνωρίσεις θα μάθεις ότι Αυτός ποτέ δεν έπαψε να σε αναγνωρίζει, και ότι στην δική Του αναγνώριση έγκειται η ύπαρξή σου. Δεν είσαι άρρωστος και δεν μπορείς να πεθάνεις. Αλλά μπορεί να μπερδέψεις τον εαυτό σου με πράγματα που το παθαίνουν. Και να θυμάσαι, ότι το να παθαίνεις κάτι τέτοιο είναι βλασφημία, διότι σημαίνει ότι κοιτάς δίχως αγάπη τον Θεό και την δημιουργία Του, από την οποία Αυτός δεν μπορεί να διαχωριστεί.

9. Μόνο ό,τι είναι αιώνιο μπορεί να αγαπηθεί, διότι η αγάπη δεν πεθαίνει. Ό,τι προέρχεται από τον Θεό είναι δικό Του για πάντα, κι εσύ είσαι του Θεού. Θα επέτρεπε Αυτός στον Εαυτό Του να υποφέρει; Και θα πρόσφερε Αυτός στον Υιό Του κάτι που στον Ίδιο δεν είναι αποδεκτό; Αν δεχτείς τον εαυτό σου έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, τότε θα είσαι ανίκανος να υποφέρεις. Όμως για να γίνει αυτό πρέπει να Τον αναγνωρίσεις ως Δημιουργό σου. Όχι επειδή θα τιμωρηθείς αν δεν το κάνεις. Απλά διότι η αναγνώριση του Πατέρα σου είναι η αναγνώριση του εαυτού σου έτσι όπως είσαι. Ο Πατέρας σου σε δημιούργησε ολοκληρωτικά δίχως αμαρτία, ολοκληρωτικά δίχως πόνο και βάσανα οποιουδήποτε είδους. Αν Τον αρνείσαι φέρνεις την αμαρτία, τον πόνο και τα βάσανα μέσα στο νου σου εξαιτίας της δύναμης που Αυτός του έδωσε. Ο νους σου είναι ικανός να

δημιουργεί κόσμους, αλλά επειδή είναι ελεύθερος μπορεί να αρνείται αυτό που δημιουργεί.

10. Δεν συνειδητοποιείς πόσα έχεις αρνηθεί στον εαυτό σου, και πόσο ο Θεός, με την Αγάπη Του, δεν θέλει να συμβαίνει αυτό. Όμως δεν παρεμβαίνει, διότι δεν θα γνώριζε τον Υιό Του αν αυτός δεν ήταν ελεύθερος. Αν παρέμβαινε θα σήμαινε ότι επιτίθεται στον Εαυτό Του, και ο Θεός δεν είναι παρανοϊκός. Όταν Τον αρνείσαι είσαι παρανοϊκός. Θα ήθελες Αυτός να μοιραζόταν την παραφροσύνη σου; Ο Θεός ποτέ δεν θα παύσει να αγαπά τον Υιό Του, και ο Υιός Του ποτέ δεν θα παύσει να Τον αγαπά. Αυτή ήταν η κατάσταση της δημιουργίας του Υιού Του, εδραιωμένη έτσι για πάντα μέσα στο Νου του Θεού. Το να το γνωρίζεις αυτό είναι σωφροσύνη. Να το αρνείσαι είναι παραφροσύνη. Ο Θεός έδωσε τον Εαυτό Του σε σένα την ώρα της δημιουργίας σου, και τα δώρα Του είναι αιώνια. Θα αρνιόσουν τον εαυτό σου σε Αυτόν;

11. Από τα δικά σου δώρα σε Αυτόν η Βασιλεία θα αποκατασταθεί στον Υιό Του. Ο Υιός Του απομάκρυνε τον εαυτό του από τα δώρα Του αρνούμενος να δεχτεί αυτό που είχε δημιουργηθεί για αυτόν, και αυτό που είχε δημιουργήσει αυτός στο Όνομα του Πατέρα Του. Ο Ουρανός προσμένει την επιστροφή του, διότι δημιουργήθηκε σαν χώρος κατοικίας του Υιού του Θεού. Οπουδήποτε αλλού, ή σε οποιαδήποτε άλλη κατάσταση, δεν βρίσκεσαι σπίτι σου. Μην αρνείσαι στον εαυτό σου την χαρά που έγινε για σένα και στην θέση της δέχεσαι την δυστυχία που έφτιαξες για τον εαυτό σου. Ο Θεός σου έχει δώσει τα μέσα για να καταργήσεις αυτό που έχεις φτιάξει. Άκουσε, και θα μάθεις πώς να θυμηθείς τι είσαι.

12. Αν ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του ως απόλυτα αναμάρτητα, είναι βλασφημία να τα αντιλαμβάνεσαι ως αμαρτωλά. Αν ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του ως ολοκληρωτικά χωρίς πόνο, είναι βλάσφημο να αντιλαμβάνεσαι τον πόνο οπουδήποτε. Αν ο Θεός γνωρίζει ότι τα παιδιά Του είναι απόλυτα χαρούμενα, είναι βλάσφημο να πέφτεις σε κατάθλιψη. Όλες αυτές οι ψευδαισθήσεις, και οι πολλές μορφές που μπορεί να πάρει η βλασφημία, είναι αρνήσεις να δεχτείς την δημιουργία έτσι όπως είναι. Αν ο Θεός δημιούργησε τον Υιό Του τέλειο, έτσι πρέπει να μάθεις να τον βλέπεις για να μάθεις για την πραγματικότητά του. Και σαν μέρος της

Υιότητας , έτσι πρέπει να μάθεις να βλέπεις τον εαυτό σου για να μάθεις για την δική σου πραγματικότητα.

13. Μην αντιλαμβάνεσαι ό,τι δεν δημιούργησε ο Θεός γιατί έτσι Τον αρνείσαι. Η Πατρότητα είναι Δική Του, και μόνο επειδή Αυτός την έδωσε σε σένα είναι δική σου. Τα δικά σου δώρα προς τον εαυτό σου δεν έχουν νόημα, αλλά τα δικά σου δώρα προς τις δημιουργίες σου είναι σαν τα δικά Του, διότι δίδονται στο Όνομά Του. Αυτός είναι ο λόγος που οι δημιουργίες σου είναι τόσο πραγματικές όσο και οι δικές Του. Εν τούτοις, η πραγματική Πατρότητα πρέπει να αναγνωριστεί αν είναι ν'αναγνωριστεί και ο αληθινός Υιός. Πιστεύεις ότι τα αρρωστημένα πράγματα που έχεις φτιάξει είναι οι αληθινές σου δημιουργίες, επειδή πιστεύεις ότι οι αρρωστημένες εικόνες που αντιλαμβάνεσαι είναι οι Υιοί του Θεού. Μόνο αν δεχτείς την Πατρότητα του Θεού θα έχεις τα πάντα, διότι η Πατρότητά Του σου έδωσε τα πάντα. Γι αυτό όταν Τον αρνείσαι σημαίνει πως αρνείσαι τον εαυτό σου.

14. Η αλαζονεία είναι η άρνηση της αγάπης, επειδή η αγάπη θέλει να μοιράζεται ενώ η αλαζονεία θέλει να κρατά. Για όσο διάστημα σου φαίνεται πως και τα δύο είναι επιθυμητά, η ιδέα της επιλογής, η οποία δεν είναι από τον Θεό, θα παραμένει μαζί σου. Αν και αυτό δεν είναι αλήθεια στην αιωνιότητα είναι αλήθεια στον χρόνο, γι αυτό, όσο διαρκεί ο χρόνος μέσα στο νου σου θα υπάρχουν και οι επιλογές. Ο χρόνος ο ίδιος είναι κι αυτός επιλογή σου. Αν θέλεις να θυμηθείς την αιωνιότητα, πρέπει να κοιτάξεις μόνο ό,τι είναι αιώνιο. Αν αφήσεις τον εαυτό σου να απασχολείται με το εφήμερο, τότε ζεις μέσα στον χρόνο. Όπως πάντα, η επιλογή σου καθορίζεται από αυτό στο οποίο δίνεις αξία. Ο χρόνος και η αιωνιότητα δεν γίνεται να είναι και τα δύο αληθινά, διότι το ένα αντικρούει το άλλο. Αν δεχτείς σαν αληθινό, μόνο ό,τι είναι άχρονο τότε θα αρχίσεις να κατανοείς την αιωνιότητα και να την κάνεις δική σου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Χριστίνα Τσιντέα**
ΔΙΟΡΘΩΣΗ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: **Παλαντζίδου Κέλλυ**